

**Kampen for  
arbejderklassens  
kommunistiske parti  
- Fra DKP/ML til APK**



**Kampen for  
arbejderklassens  
kommunistiske parti**  
- Fra DKP/ML til APK

Den partiforberedende organisation  
OKTOBER (1997-2000)

Dokumenter og artikler i udvalg

## **Kampen for arbejderklassens kommunistiske parti**

- Fra DKP/ML til APK

Den partiforberedende organisation OKTOBER 1997-2000

Dokumenter og artikler i udvalg

© Foreningen Oktober Forlag 2022

Fremstilling: PDF udgivet til digitalbrug januar 2023

ISBN: 978-87-90609-320

## INDHOLD:

<b>Om udgivelsen .....</b>	<b>9</b>
----------------------------	----------

### KAMPEN FOR ARBEJDERKLASSENS KOMMUNISTISKE PARTI - OG UDVIKLINGEN AF DKP/ML

<b>Til den kommunistiske bevægelse i Danmark.....</b>	<b>14</b>
---	-----------

*Henvendelse fra ekskluderede og eksilerede ledere, juni 1997*

<b>Antikommunistiske eksklusioner .....</b>	<b>18</b>
---	-----------

*Rundbordssamtale med Klaus Riis, Frede Klitgård og Dorte Grenaa,  
august 1997*

<b>Skab ét stærkt kommunistisk parti .....</b>	<b>34</b>
--	-----------

*Stiftelseserklæring OKTOBER, 1. konference, august 1997*

<b>Ingen nemme genveje til Partiet .....</b>	<b>37</b>
--	-----------

*Samtale med OKTOBERs landssekretær Franz Krejbjerg, januar 1998*

<b>”Enhedskrisen” i den kommunistiske bevægelse og OKTOBERs opgaver .....</b>	<b>42</b>
---	-----------

*Resolution vedtaget på OKTOBERs 2. landsmøde, september 1998*

<b>Et år med OKTOBER og Kommunistisk Politik.....</b>	<b>52</b>
---	-----------

*Kommentar af Kommunistisk Politiks redaktion omkring OKTOBERs  
årsdag, juli 1998*

<b>Kampen for arbejderklassens kommunistiske parti og udviklingen af DKP/ML .....</b>	<b>55</b>
---	-----------

*En kritisk og selvkritisk analyse af den partiforberedende  
kommunistiske organisation OKTOBER, 1999*

**Kast jer ind i kampen for at bygge et stærkt  
kommunistisk parti for det næste århundrede! .....** 112  
*Appel til hele den kommunistiske bevægelse  
fra OKTOBERs 2. landsmøde, september 1999*

**Hilsen til den kommunistiske ungdom.....** 117  
*Af OKTOBERs landsledelse, april 1999*

**Arbejderklassens kommunistiske parti i Danmark står  
foran sin stiftelse .....** 120  
*Resolution fra OKTOBERs 3. landsmøde, 1999*

**Det partiforberedende kommunistiske OKTOBER har  
opfyldt sit formål.....** 122  
*Ekstraordinært landsmøde i OKTOBER, København, april 2000*

**Stiftelseserklæring.....** 124  
*Arbejderpartiet Kommunisternes stiftende kongres, april 2000*

**Døm selv på politikken på hvordan der handles i  
klassekampen.....** 136  
*Samtale med APK's formand Dorte Grenaa, april 2000*

## HVAD SKETE DER EGENTLIG?

**Hvad skete der egentlig?.....** 134  
*Samtale med DKP/ML's tidligere formand Klaus Riis, Kommunistisk  
Politik juli 1998*

**Skoling - et indlysende princip.....** 156  
*Kommentar v. Anker Holm, Kommunistisk Politik nr. 2, 1997*

**I mindet om en død teenager**..... 159

*Kommentar ved DKP/ML's 20 år; ved Karsten Jonassen, Kommunistisk Politik 23, 1998*

**Anklaget for kommunistisk virksomhed** ..... 167

*Interview med Eric Skytte, Kommunistisk Politik nr. 8 1997*

**Klassekamp i partiet DKP/ML bliver sprængt** ..... 174

*Uddrag fra "De Røde vender altid tilbage", erindringer af Anker Holm 2002*

**Appel af eksklusionerne af Klaus Riis, Dorte Grenaa og Frede Klitgård (10. april 2000)**. ..... 178

## KOMMUNISTERNES PROGRAM, STATEN OG REVOLUTIONEN

**"Enhedskrisen" i den danske kommunistiske bevægelse - og hvordan den overvindes** ..... 182

*Samlet artikelserie af Klaus Riis, bragt i Kommunistisk Politik april/maj 1998.*

**"Det stærke kommunistiske parti hedder KPID" – eller gør det?** .....211

*Om KPID's 3. kongres, af Kommunistisk Politik nr. 8, 1998*

**Den fremadskridende historieforfalskning**..... 220

*Om revolutionær strategi, af Klaus Riis, september 1998*

**80-året for det kommunistiske parti**..... 232

*Indlæg ved Henning Paaske Jensen i anledning af 80-året i Danmark for det kommunistiske parti, Oktober 1999*

**Revisionistisk historieskrivning - for begyndere.....** 235

**Under falsk flag .....** 253

*Artikelserie om "20 års kamp for socialismen", februar 1999*

**DKP/ML's højreskred og kommunisternes linje.....** 267

*Af Pelle Collin, pjese udgivet af Oktober forlag, efterår 1997*

**Mennesket er menneskets håb .....** 312

*Uddrag af Eric Skyttes indlæg på landskonferencen "Kommunismen i Danmark i går, i dag og efter år 2000", februar 1999.*

**Socialismens vej ind i et nyt århundrede .....** 323

*Oprids af Klaus Riis, december 1999*

**Kommunisternes program, staten og revolutionen .....** 340

*Indlæg af Klaus Riis, februar 2000*

## EPILOG

**De røde vendte tilbage .....** 354

*- virkelighedens epilog, maj 2022*

## Bilag

**En højrestrømning i partiet banker sig igennem .....** 358

*Af Klaus Riis, Partiarbejderen (DKP/ML's interne blad) februar 1997.*

*Her er artiklen gengivet efter Kommunistisk Politik, med dettes forord.*

**"Den nye verdensorden"**

**og kapitalismens almene krise .....** 367

*Uddrag af beretningsudkast til DKP/ML's 7. kongres af den daværende formand Klaus Riis, januar 1997*



## Om udgivelsen

Vi ser fremad, og vi ser frem til styrkelsen af det kommunistiske parti og til arbejderklassens revolution. Vi ved, at den fremtid afhænger af det kommunistiske partis evne til at tilegne sig marxismen-leninismen og til at bekæmpe revisionismen.

Udgivelsen af indeværende bog blev besluttet på Arbejderpartiet Kommunisternes (APK) 9. kongres i september 2021.

Med udgivelsen foreligger der nu en samling af en række lærerige dokumenter og artikler, som alle indgår i erfaringen med skabelsen og opbygningen af et marxistisk-leninistisk parti. Lærerige er såvel artiklernes indhold om marxisme-leninisme, om strategi, og om skabelse af et parti, som de artikler der afdækker revisionisternes praksis i et konkret forløb.

Kampen for skabelsen af et kommunistisk parti er hovedspørgsmålet for kommunisterne i de lande og tider, hvor et ægte kommunistisk parti ikke eksisterer.

I perioden 1997-2000 stod de danske kommunister uden noget parti, efter at en gruppe revisionister havde kuppet sig til magten i Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister Leninister (DKP/ML) og sprængt partiet.

De falske kommunist-partier har historien og arbejderklassen set for mange af. Det havde de allerede ved stiftelsen af DKP/ML i 1978, hvor netop DKP/ML blev stiftet som et marxistisk-leninistisk parti og var en del af den antirevisionistiske bevægelse.

Fra 1978 og frem til 1997 var DKP/ML arbejderklassens revolutionære kommunistiske parti. I 1997, gennem diverse ukommunistiske manøvrer, og grundet træghed og et lavt skolingsniveau i partiet, kunne revisionismen og klassefjenden underminere partiets ledelse, og gennemføre et kup i ledelsen.

Grundet den bydende nødvendighed for et parti, og for, for alt i verden, ikke at lade revisionisternes projekt lykkes så langt at man lod sig slå ud, skabtes den partiforberevende organisation OKTOBER.

De dokumenter og artikler fra OKTOBER-perioden som er medtaget her i bogen har sjældent stået så stærkt, som de gør her. I samlingen får de et udtryk i en helhed, der samtidig kan overskues.

Når dokumenter og artikler læses 25 år efter revisionisternes sprængning af DKP/ML, kan det undre, at det lykkedes dem at sprænge partiet.

Partiet stod stærkere end nogensinde i klassekampen, og det var i praksis ved at gå fra at 'være en opposition i oppositionen' til at blive ledende blandt venstrekræfter, progressive og i bevægelser.

Dagbladet Arbejderen stod på daværende tidspunkt stærkt. Det havde gennem næsten 2 årtiers slid opnået en unik situation som et trykt dagblad midt i klassekampen, alt imens andre partiers blade var lukket ned. Siden er det kun gået ned af bakke. I dag humper man sig økonomisk igennem som hjemmeside, ved at sælge sig selv til arbejderaristokratiske lag i fagforeningerne.

Ungdomsarbejdet var på et godt niveau. Rød Ungdom havde en massebasis og landsdækkende organisering. Der var ekstremt gode fremtidsudsigter før parti-sprængningen, men blot 13 år efter den, nedlagde resterne i Rød Ungdom sig selv.

Siden revisionismens splittelse af DKP/ML er utallige 'samlingsprocesser' gennemført af den revisionistiske partiledelse. Hovedsaligt med - og mod - Kommunistiske Parti i Danmark (KPiD), men også med en sporadisk flirten med Danmarks Kommunistiske Parti (DKP). 'Samlingen' er siden 1997 - i femogtyve lange 'samlings'-år - gennemført på et direkte revisionistisk grundlag. Uanset det konkrete udfald, kan det intet føre med sig.

Mange kammerater er blevet desillusionerede over de faktiske konsekvenser og resultater. Både i sammenligning med den lovede og proklamerede samling, og i forventningen til hvad et kommunistisk parti er og bør være. Siden 2008 har resterne af DKP/ML, samt en mindre afskalning af KPiD, fortsat den revisionistiske praksis under navnet 'Kommunistisk Parti'.

Fra år 2000, hvor OKTOBERs arbejde udmøntede sig i stiftelsen af Arbejderpartiet Kommunisterne, har der igen været et marxistisk-leninistisk parti. Et parti som repræsenterer, og slås for og med, arbejderklassen og for folkets interesser.

Flere af artiklerne i denne bog har tidligere været bragt i bladet Kommunistisk Politik, der startede som OKTOBERs blad, og som senere videreførtes af APK. Redaktøren af Kommunistisk Politik var Klaus Riis, den tidligere formand for DKP/ML gennem 18 år i perioden 1978-1997.

## **For fremtiden**

Der er ikke blot -risiko- for at revisionismen igen vil forsøge at nedbryde det marxistisk-leninistiske parti, der er derimod garanti for det. Risikoen består alene i, at det marxistisk-leninistiske parti ikke er rustet til at modgå de forsøg. I at partiet ikke er rustet til at modvirke og modstå revisionismens angreb.

Det er blandt andet derfor denne bog udgives. Når revisionismen stikker sit fjæs frem, er det godt at kunne genkende den. Endvidere er det et behov i klassekampen at lære og forstå marxismen-leninismen, og også dette behov er denne bog med til at opfylde.

For dokumenterne i bogen er der tale om en periode med reorganisering, med udvikling og afklaring for kommunisterne i årene 1997-2000. Det er bestræbelsen på at overkomme revisionisternes sprængning og skabe et nyt marxistisk-leninistisk parti.

Meget materiale måtte ses bort fra, og der er i bogen sorteret efter dokumenter og artikler i OKTOBER-perioden, som eksplicit beskæftiger sig med det kommunistiske parti. Selv i det spørgsmål kunne alt ikke tages med.

OKTOBERs virke var bredt og bød på en bred deltagelse i klassekampen. Ønskes det at dykke ned i de andre af OKTOBERs mangesidede arbejder, så henvises der især til Kommunistisk Politik årgang 1997-2000, hvor aktiviteter, støtte, udtalelser og meget andet kan findes. Efter et omfattende men hurtigt og fokuseret arbejde dannedes Arbejderpartiet Kommunisterne i år 2000 ud af OKTOBERs forberedelser.

Fra revisionismens overtag i DKP i midten af 1950'erne og til DKP/ML's dannelse i 1978 gik over 20 år, men fra revisionismens overtag i DKP/ML i 1997 til dannelsen af APK i 2000 gik der mindre end 4 år.

Det faktum taler til den bedrift som arbejdet i OKTOBER var, og det som APK er, og det vidner om, at historien er en lektie man kan lære af og kan handle på.

For de følgende tekster har vi opfordringen: *Læs dem, brug dem, del dem!*

**Kampen for  
arbejderklassens  
kommunistiske parti  
- og udviklingen af  
DKP/ML**

## Til den kommunistiske bevægelse i Danmark

### Henvendelse fra ekskluderede og eksilerede ledere, juni 1997

Centralkomiteén (CK) i Danmarks Kommunistiske Parti ML har på sit møde den 28. Juni 97 besluttet at ekskludere partiets formand gennem 18 år, kammerat Klaus Riis, det tidligere CK-medlem og leder af Københavns partidistrikt Dorte Grenaa samt den hæderkronede modstandsmand og kommunistiske partiveteran Frede Klitgård under påberåbelse af ”partiskadelig virksomhed”.

Disse uhørte eksklusioner er et klimaks i en intern kamp i DKP/ML op til partiets 7. kongres i marts i år og efterfølgende.

Undertegnede tidligere og indtil-nu medlemmer af DKP/ML's Centralkomité og andre ledelser erklærer, at dette skridt ikke bare betyder en sprængning af Danmarks Kommunistiske Parti ML, men også et alvorligt tilbageslag i kampen for at skabe ét stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund i vort land.

Disse eksklusioner er et udtryk for en begyndende ændring af DKP/ML's politiske linje og kurs. Den 7. kongres kunne opsummere, at partiet og Dagbladet Arbejderen aldrig havde stået i en stærkere og mere gunstig situation. Denne situation er imidlertid ved at blive sat overstyr.

Politisk set havde den 7. kongres karakter af en kompromiskongres. Et opgør med den leninistiske partiopfattelse var begyndt at bane sig vej i partiet.

I stedet for at anvende de leninistiske normer for opbygningen af det kommunistiske parti søges disse i teori og praksis erstattet med alskens opportunistiske ideer under påberåbelse af ”udvidelse af partidemokratiet”.

I stedet for at sætte skabelsen af ét stærkt kommunistisk parti i centrum er den nuværende CK begyndt at tale om skabelsen af et ”kommunistisk masseparti” og en ”masseavis” - og det i en situation, hvor de danske kommunister fortsat er splittede og ikke forenet i et fælles parti, og hvor den ideologiske, politiske og organisatoriske forening af de kommunistiske kræfter er og må være hovedopgaven for alle kommunister.

I stedet for at fremhæve den marxistisk-leninistiske teoris sandhed og styrke, tales der om leninismens såkaldte ”krise” og dens angivelige ”mangler”.

Uoverensstemmelser omkring opfattelsen af partiopbygningen er blevet udvidet til uenigheder omkring linje, strategi og taktik i kampen for en socialistisk revolution i vort land.

På felt efter felt er en ny højreopportunistisk kurs ved at blive udkrystalliseret, som bryder med den fremgangsrigt linje, som DKP/ML har fulgt i kampen for at genskabe et ægte kommunistisk parti i vort land - som blev nødvendig som følge af den moderne revisionismes gennembrud i den internationale kommunistiske bevægelse og i DKP.

Sammensætningen af den Centralkomité, som valgtes på den 7. kongres, markerer konsolideringen af denne nye kurs i partiet.

Den opsigtsvækkende eksklusion af kammerat Klaus Riis tre måneder efter denne kongres er et dramatisk signal til partiet selv og til den danske og internationale kommunistiske bevægelse om det

fremadskridende opgør med partiets hidtidige politik og historie. I et forsøg på at sikre enheden i partiet og undgå en antagonisering af de ideologiske og politiske modsætninger, der udviklede sig op til den 7. kongres, valgte kammerat Klaus Riis i god tid at meddele, at han ikke ville søge genopstilling til formandsposten. Talrige andre konkrete bestræbelser på at sikre enheden i partiet og undgå en skærpelse af modsætningerne er blevet afvist af den nuværende CK, der i stedet har fulgt en politik for isolering af kammerat Klaus Riis og en hel række mangeårige medlemmer af partiets Centralkomité og andre vigtige partiledelser.

Den fremsætter en række urigtige og opdigtede anklager mod Klaus Riis, Dorte Grenaa og Frede Klitgård for ”fraktionel” og ”partiskadelig virksomhed”, samtidig med at den forsøger at stemple politisk enighed med DKP/ML’s hidtidige politik og med Klaus Riis som udslag af ”personlig loyalitet”, af ”manipulation” og som ”manglende selvstændig stillingtagen”.

Undertegnede tidligere ledere i DKP/ML afviser med vrede og harme alle disse falske anklager og påstande. Vi har besluttet at forlade Danmarks Kommunistiske Parti ML, fordi partiet ikke længere kan betragtes som en ledende kraft i kampen for skabelsen af et stærkt kommunistisk parti og er i færd med at reducere sig selv til en politisk smågruppe. Den nuværende CK’s kurs og beslutninger betyder en øget splittelse af kommunisterne i vort land og hasarderer den kommunistiske bevægelses og Dagbladet Arbejderens fremtid.

Vi - og en række andre kammerater med os - vil fortsætte kampen for at genskabe et stærkt kommunistisk parti i Danmark og for at



styrke kampen mod den kapitalistiske offensiv på alle områder, herunder den øjeblikkelige opgave: at sikre et Nej til de europæiske monoplers Union ved den kommende folkeafstemning.

**Henning Paaske Jensen**

medlem af CK i en række perioder siden partistiftelsen, herunder den 6. og 7. kongres, leder af Fyns partidistrikt

**Karsten Jonassen**

medlem af CK og forretningsudvalget(FU) gennem 18 år til den 7. kongres, tdl. leder af Fyns distrikt

**Lars Lund**

medlem af CK, FU og sekretariat siden 1981 til den 7. kongres, tdl. redaktør af Dagbladet Arbejderen

**Lisbet Nielsen**

medlem af CK og FU siden partistiftelsen til den 7. kongres

**Flemming Jensen**

kandidatmedlem og medlem af CK gennem 12 år, i perioder medl. af FU og sek.

**Anker Holm**

partiveteran, aktiv i DKP og den kommunistiske bevægelse siden 1935

**Jonas Odgaard**

leder af Ungdoms-Grundorganisationen, Københavns partidistrikt

**Troels Larsen**

medlem af Rød Ungdoms landsledelse

**Ebbe Klausen**

leder af partidistriktet i Københavns, Fredriksborg og Roskilde amter til foråret 97

**Franz Krejbjerg**

kandidatmedlem af CK i flere perioder, senest valgt på den 7. kongres

**Dorte Grenaa**

medlem af CK, FU og sekretariat i en række perioder siden partistiftelsen, tdl. leder af Københavns partidistrikt

**Frede Klitgård**

CK-medlem gennem en række perioder frem til kort før den 7. kongres

**Klaus Riis**

medlem af CK, FU og sekretariat fra partistiftelsen til 7. kongres, tdl. Partiformand

*30. juni 1997*

# Antikommunistiske eksklusioner

## Rundbordssamtale med Klaus Riis, Frede Klitgård og Dorte Grenaa

Op til sommerferien traf DKP/ML's Centralkomité beslutning om at ekskludere den tidligere partiformand Klaus Riis, den kommunistiske partiveteran og modstandsmand Frede Klitgård samt Dorte Grenaa, tidligere leder af Københavns partidistrikt.

Eksklusionerne kom fuldstændig uvarslede, de var ikke anført som punkt på Centralkomitéens mødedagsorden. Resultatet blev en partisprængning, næsten en tredjedel af DKP/ML's medlemmer forlod partiet i protest, heriblandt en tredjedel af medlemmerne af den tidligere Centralkomité.

I denne rundbordssamtale med *Kommunistisk Politik* redegør de tre for begivenhederne.

### *Kommunistisk Politik:*

Disse eksklusioner af jer er blevet kaldt de mest opsigtsvækkende eksklusioner i den kommunistiske bevægelse i Danmark, siden Carl Madsen blev smidt ud af DKP midt i 70'erne. Det er formanden siden partistiftelsen og en række andre kommunistiske partiveteraner, der blev hældt ud. Eksklusionerne har vakt stor undren i en kommunistiske bevægelse som helhed og på venstrefløjen i øvrigt. Hvad er der egentlig sket?

### **Frede Klitgård:**

- Jeg har oplevet meget i mine mange år som organiseret kommu-

nist. Også dramatiske partikampe. Hvad der er sket her, overgår det meste.

Eksklusionerne og hele situationen forundrer mig stadigvæk dybt. Og det skuffer mig meget. Jeg havde ikke forestillet mig, at en sådan situation ville opstå i DKP/ML, som skulle have lært af både de gode og dårlige erfaringer fra det gamle DKP. I næsten hele Klaus' 18-årige formandstid har partiet været kendetegnet ved en helt enestående enhed. I hele den periode forekom der mig bekendt kun en enkelt eksklusion, i begyndelsen af 80'erne - som ikke havde noget politisk indhold.

Disse eksklusioner kan bedst betegnes som dybt ulovlige. Hele forløbet har karakter af et kup, et politisk kup.

**Klaus Riis:**

- Der er tale om reel udelukkelse af et meget stort mindretal - ca. en tredjedel af partiet. De helt uvarslede eksklusioner blev gennemført som et overraskelsesangreb, planlagt af en lille gruppe nuværende forretningsudvalgs- og sekretariatsmedlemmer - tilmed bag ryggen på medlemmerne af Centralkomiteén, der ikke blev informeret om, at der var så drastiske ting som eksklusion af den tidligere formand og de andre kammerater på programmet.

Denne lille klike havde formodentlig forventet, at nogle håndfulde partimedlemmer ville være gået i protest. I stedet er 30 procent af medlemmerne på tidspunktet for den 7. kongres i marts i år ude af partiet. Herunder en tredjedel af den gamle Centralkomiteé og en lang række af de ledere, som har været nøgleskikkelser i opbygningen af DKP/ML gennem årene og i udviklingen af Dagbladet Arbejderen frem til dens position i dag. Men eksklusionerne og sprængningen af DKP/ML er også kulminationen af en ret langvarig indre partikamp op til den 7. kongres, hvis hovedindhold var, hvilken linje skal der følges for at skabe et stærkt kommunistisk parti.



*Fra venstre: Dorte, Klaus og Frede,  
illustration fra artiklen i Kommunistisk Politik, 1997.*

Vi ved, at der har været mange reaktioner på eksklusionerne i den kommunistiske bevægelse og blandt læserne af Dagbladet Arbejderen - fra klar fordømmelse til dyb undren. Den nuværende partiledelse har ikke villet - og ikke kunnet - lægge nogen egentlige forklaringer på eksklusionerne frem. Og Dagbladet Arbejderen har ikke offentliggjort én linje fra partimindretallet, ikke et læserbrev om sagen. Ud, og færdig! Ingen diskussion! I stedet har partiledelsen sat dets så hårdt tilkæmpede prestige ind og dagbladets autoritet på spil. Man gør det til et spørgsmål om tro og tillid.

Hvad er det forfærdelige, vi skulle have gjort? Vi beskyldes for at have været en fraktion. Det er i så tilfælde en minifraktion. Ingen dokumentation eller beviser har kunnet fremlægges. Det er man ikke i stand til af den simple grund, at Frede, Dorte og jeg ikke har udgjort hverken en fraktion eller en minifraktion. Vi beskyldes for at have overtrådt den 7. kongres' beslutninger. Det er der heller

ingen dokumentation for. Det er usandt. Der er tale om opdigtede påstande, søgte begrundelser som påskud for en udelukkelse. Eksklusionerne er politiske - i realiteten er en tredjedel af partiet smidt ud på grund af politiske uenigheder.

### **Dorte Grenaa:**

- I virkeligheden er der tale om et opgør med den linje, som partiet hidtil har fulgt med så stor succes, at den 7. kongres kunne opsummere, at hverken parti eller avis nogensinde havde stået i en bedre situation. Et skjult opgør, et opgør under dække. Ikke et åbent og erklæret opgør. Tværtimod søger den nuværende ledelse af partiet til det yderste at udnytte de resultater, som andre har skabt og fremstiller sig som fortsætterne af den hidtidige kurs - og taler på samme tid om ”fornyelse i overensstemmelse med tidens krav”.

Der var også tale om et politisk mordforsøg på Klaus, der i sine 18 år som formand har haft en afgørende andel i alle partiets resultater og været hovedmanden i formuleringen af dets linje og politik. Op til eksklusionerne søgte man at isolere Klaus maksimalt - med alle de beskidte metoder, som opportunisten anvender: mistænkeliggørelse, sladder og bagvaskelse. Deres beregninger er slået fejl. Mordforsøget er ikke lykkedes. Hverken på Klaus eller den faktisk ekskluderede tredjedel af partiet. I dag er der et stærkt reduceret DKP/ML og en gruppering ca. halvt så stor af tidligere partimedlemmer. Det samlede resultat: Et stort tilbageslag for bestræbelserne for at skabe ét stærkt kommunistisk parti, en stor svækkelse af DKP/ML og Dagbladet Arbejderen, en yderligere opsplitning af den kommunistiske bevægelse.

### **Kadrepolitik og partiopfattelse**

#### *Kommunistisk Politik:*

- Hvad er så indholdet af uenighederne? Hvad har kampen i partiet

drejet sig om? Mange har den opfattelse, at der såmænd blot er tale om magtkampe og personstridigheder. Var der ikke noget med, at alle de væsentligste politiske beslutninger på den 7. kongres blev vedtaget enstemmigt? Skal man tro Dagbladet Arbejderens dækning af kongressen så forløb alt normalt - og på den baggrund virker den nuværende sprængning så meget mere overraskende.

**Dorte Grenaa:**

- Dagbladet Arbejderen har ikke været til at stole på i denne sag. Kongresreferaterne var pyntede. At der var noget galt kunne den opmærksomme læser dog sagtens opfange. Når vi nu opsummerer, at der er tale om en linjekamp i partiet, er det noget, som først gradvist er blevet klart over et længere forløb. Længe var det vanskeligt at se det politiske indhold - det så ud som en personkamp. Det viste sig at dreje sig om opfattelsen af DKP/ML's rolle, historie, dets grundlag i videste forstand - og først og fremmest forskellige linjer for, hvordan der opbygges ét stærkt kommunistisk parti i Danmark, om dets grundlag og karakter.

Man kan sige, at partikampen for alvor begyndte at udvikle sig i efteråret 96, da Klaus - efter diskussioner i sekretariat og forretningsudvalg - fremlagde et sæt beretningsteser, det vil sige et diskussionsoplæg til partiet, der fremlagde de væsentligste problemer, som den 7. kongres skulle tage stilling til. Det er en normal fremgangsmåde - og disse beretningsteser og partidiskussionen omkring dem danner baggrund for Centralkomiteéns virksomhedsberetning til kongressen og en række af de øvrige kongresdokumenter.

Inden dette var der i København - hvor jeg var distriktsleder - rejst en række kritikker, forskellige småsager, med brod mod mig, partiformanden og det daværende sekretariat fra nogle folk, som længe har ønsket et formandsskifte. Det viste sig senere, at der var støtte blandt kræfter dertil i det daværende sekretariat og forret-

ningsudvalg, heriblandt Søren Becher, Jan Mathisen, Joan Ågot Petersen og senere den nuværende partiformand Jørgen Petersen.

Da beretningsteserne blev fremlagt - og efter diskussion enstemmigt godkendt af Centralkomitéen - sendte et daværende CK-medlem - Jim Hansen, ”Smeden”, journalist på Dagbladet Arbejderen - der ikke deltog på mødet, et dramatisk udmeldelsesbrev, som fremførte, at beretningsteserne inddelte partiet i A-, B- og C-medlemmer og som opfordrede til kamp mod den menneskefjendske ledelse af DKP/ML - et flertal i det daværende sekretariat og forretningsudvalg og flertallet af Centralkomitéen. Det blev ikke taget alvorligt - men som udtryk for, at manden havde tabt hovedet.

Det viste sig imidlertid senere, at han var vejbryder for denne gruppering - og endnu senere, at han har fremført sin kritik med udgangspunkt i Rosa Luxembourgs antileninistiske partiopfattelse.

Men for at gøre en lang historie kort: Der rejstes af den nævnte gruppering stadig mere omfattende kritikker af disse beretningsteser. Først af den deri udtrykte kadreopfattelse. Dernæst af selve partiopfattelsen.

#### **Klaus Riis:**

- Diskussionen blev i denne periode først og fremmest ført som en diskussion i partiledelsen. Et undrende parti så den ene resolution efter den anden komme fra de forskellige CK-møder, som kritiserede hvad den samme ledelse tidligere havde stemt for. Disse resolutioner blev forberedt af en gruppe - en fraktion - som udkry-stalliserede sig i Centralkomitéen. I december måned vedtoges en resolution som kritiserede tesernes kadreopfattelse. I denne forbindelse anmodede jeg om et tillidsvotum som formand - som blev enstemmigt vedtaget! Det var overfor partiet et signal om, at der

havde udviklet sig en vanskelig og konfliktfyldt situation i ledelsen.

I januar 97 vedtog et nyt CK-møde en fordømmelse også af tesserens partiopfattelse - som var nøjagtig den samme leninistiske opfattelse, som jeg og DKP/ML har fremført og fastholdt gennem 18 år. Det vedtoges endvidere - på kant med vedtægterne - at opløse sekretariatet, partiets daglige ledelse, og lade forretningsudvalget fungere som daglig ledelse. Baggrunden var, at forretningsudvalget ligesom Centralkomiteén var blevet delt i et flertal og et mindretal, og det ny flertal i forretningsudvalget - Søren Becher, Jan Mathisen, Jørgen Petersen, Joan Ågot Petersen, Karen Sunds og Birthe Sørensen tromlede en ny kurs igennem.

Beslutningen om at nedlægge sekretariatet blev fremlagt på et forretningsudvalgsmøde - i form af et resolutionsforslag, som blev kastet på bordet på mødet. Jeg var formand, men ingen af medlemmerne af denne gruppering havde underrettet mig eller de øvrige FU-medlemmer om forslaget. Man lod som om, det var "chef-strategen" Søren Bechers egen gode ide, uden at han havde rådført sig med nogen som helst!

Under alle omstændigheder var der opstået en meget forvirret situation i Centralkomiteén. Den del af Centralkomiteén, som fastholdt partiets kurs, blev splittet ad. Af de 8 medlemmer af den daværende Centralkomité, der i dag er udtrådt af partiet, stemte kun fire imod resolutionen, der forkaster den hidtidige partiopfattelse. Af hensyn til partiets enhed, af mange gode eller mindre gode grunde blev Centralkomiteén delt i et ret stort flertal og et ret beskedent mindretal.

På det tidspunkt havde jeg meddelt, at jeg ikke ønskede at genopstille som formand for en ny periode. Det var først og fremmest for at undgå, at personspørgsmål skulle føre til en partispløtning. Jeg fremlagde på mødet en erklæring, som karakteriserede resolu-



tionen og den nye kurs som et brud med den hidtidige partiopfattelse, som begyndelsen til et skred mod højre. Jeg blev imidlertid på min post som formand - for at få maksimal indflydelse på den 7. kongres - det vil sige for at forhindre højreudskredet i at slå voldsomt igennem.

**Frede Klitgård:**

- Jeg var gæst på det Centralkomitémøde i DKP, hvor bruddet med Aksel Larsen fandt sted. Det slog mig, at den stemning, der var pisket op imod Klaus på det CK-møde, der fordømte den hidtidige partiopfattelse, var endnu mere hadsk og fjendtlig end dengang.

Der var en afregning i gang, og der lugtede ikke godt i det bageri. Lugten af socialdemokratisk forrådnelse, af fagforeningskorridor-metoder begyndte at være påfaldende.

Jeg blev kritiseret for at lade mig ”manipulere” af Klaus og behandlet som en halvsenil tåbe. Jeg har været kommunist hele mit voksenliv - og har aldrig ladet mig manipulere af nogen som helst. Jeg har heller ingen ambitioner, så jeg kan sige, og siger, sandheden, som jeg ser den. Det gjorde jeg også i dette tilfælde. Som konsekvens af mødets udfald nedlagde jeg mit mandat i Centralkomitéen - for at gøre det klart for partiets medlemmer, at jeg ikke ville stå som ansvarlig for den retning, tingene nu tog.

Så var det også slut med fedteriet for mig som partiveteran og gammel modstandsmand. Jørgen Petersen-kliken fik én mere at gøre op med. Det er folk i meget små sko, blottet for visioner og stadig mere prægede af fagbureaukratisk tankegang. Er man ikke enig med dem, behandles man som modstander, som fjende. Det fik senere absurde konsekvenser.

Blandt andet eksklusionen. Den tager jeg som en hædersbevisning. Det er en ros at blive ekskluderet sammen med kammerater

som Klaus og Dorte, af folk som har mistet enhver kommunistisk moral, hvis de nogensinde har tilegnet sig en sådan.

## **Partikamp under dække**

### **Klaus Riis:**

- Partikampen førtes i Centralkomiteén med kupagtige metoder. I partiet tog den form af alle mulige små og store sager, fik et mudret og personfikseret forløb. Det var svært for mange kammerater at se det politiske indhold i tingene. Det var også svært for mange at forstå den ophidsede, personlige og antagonistiske måde, tingene kørte på. Det forårsagedes af en række forhold:

For det første at et af de væsentligste formål var at slippe af med mig som formand og med den kerne af folk, som har været hovedansvarlige for den centrale partivirkosomhed i en årrække. Deraf kom den personfikserede karakter, som skjulte det politiske indhold.

For det andet at kursskiftet blev gennemført i det skjulte med talrige forsikringer om, at linjen ikke blev ændret - at højre var hovedfaren for partiet - osv. Før kongressen eller på kongressen lagde man ikke op til voldsomme ændringer af kursen. Det kom først senere.

For det tredje, at den 7. kongres havde karakter af en kompromiskongres, hvad angår dens politiske indhold. Beretningen blev - bortset fra et enkelt afsnit, som vedrørte partikampen, og som man traf beslutning om ikke at offentliggøre - enstemmigt vedtaget. Det gjaldt også stort set de øvrige interne og eksterne resolutioner og udtalelser.

Men kongressen fandt sted i en meget ubehagelig, anspændt og antagoniserende atmosfære. Og ledelsesvalget betød den tilsigtede udrensning af et stort antal tidligere ledere. Der blev på kon-

gressen stillet krav om, at jeg og en lang række andre kammerater skulle frafalde vores synspunkter omkring udviklingen i partiet for at blive valgt. Der var et betydeligt flertal bag Jørgen Petersen-gruppen blandt de kongresdelegerede. En hel stribe gamle og nye velkvalificerede kandidater til CK trak deres opstilling tilbage som følge af dette antikommunistiske forlangende som betingelse for at blive valgt.

Det skal her siges, at overholdelse og gennemførelse af kongresbeslutningerne er en pligt ikke bare for medlemmer af ledelsen, men for alle partimedlemmer. At stille krav om at opgive sine synspunkter har intet med kommunistiske normer at gøre.

Resultatet blev, at partiet efter kongressen fortsat var fløjopdelt, i et flertal og et mindretal.

#### **Dorte Grenaa:**

- Den ny CK fortsatte partikampen efter kongressen. Om den ledende klike allerede der havde til hensigt at ekskludere os ved jeg ikke. Det er under alle omstændigheder en kendsgerning, at jeg blev beskyldt for at fortsætte partikampen - fordi jeg gik ind for, at DKP/ML skulle opstille til kommunalvalget her i efteråret på den Københavnerliste, vi har opstillet på ved de sidste tre valg, i en situation hvor det ikke var muligt at skabe en fælleskommunistisk liste. Jeg havde tilmed den frækhed at foreslå mig selv som kandidat på listen. Den 7. kongres havde ikke taget stilling til, hvorvidt partiet skulle opstille eller ej, men overladt det til lokal afgørelse.

Gennem tre måneder udsendte den nyvalgte CK den ene bandbulle efter den anden i retning af Klaus, Frede, mig og en hel række andre kammerater, der så med skepsis på de fornyelser, der indførtes, og advarede mod højredrejning af partiet. Der opstod en situation hvor debatindlæg blev censureret bort fra det interne medlemsblad, og hvor artikler censureredes bort fra Dagbladet Arbejderen, artikler

der på ingen måde overtrådte trufne beslutninger eller brød rammerne for den normale debat i et kommunistisk parti.

Klaus blev kritiseret for at have lavet en opsummering af kongressen til sin egen grundorganisation, hvori han fremhævede, at partiet var fløjopdelt. Dette var et udtryk for ”fraktionalistisk tankegang”, mente de toneangivende i Centralkomiteén, der udsendte en ny bandbulle. Partiet var ikke delt, hævdede man, samtidig med, at eksklusionerne forberedtes. Kort tid senere var en tredjedel af partiet ude.

### **”Kommunistisk masseparti”**

#### **Klaus Riis:**

- Den kurs man fulgte efter kongressen, var at isolere mig og andre kammerater fra partimindretallet. Efter kongressen - hvor jeg holdt op med at arbejde i partihovedkontoret blev jeg ikke på noget tidspunkt kontaktet af den ny ledelse. Jeg blev ikke valgt til noget som helst udvalg. Man drøftede ikke, hvordan formandskiftet skulle behandles udadtil. Som afgået formand og stadig levende var det min plan at skrive bøger og påbegynde en professionel forlagsvirksomhed, og jeg fremsatte det fornuftige forslag, at jeg overtog ledelsen af et af partiets forlag, Nexø Forlag, som har levet på lavblus i en årrække, og drev det på professionel basis. Det afviste man - fordi jeg havde skrevet et forord til en erindringsbog af den gamle kommunistiske veteran Anker Holm, som man ikke brød sig om.

Nu ville man ikke udgive denne bog længere.

I stedet for et finde løsninger på de eksisterende modsætninger og sikre at alle partimedlemmer kunne fungere videre til gavn for partiet på det kongresbesluttede grundlag, fortsatte antagoniseringen og isoleringspolitikken. Den ny Centralkomiteé gav sig helt åbent

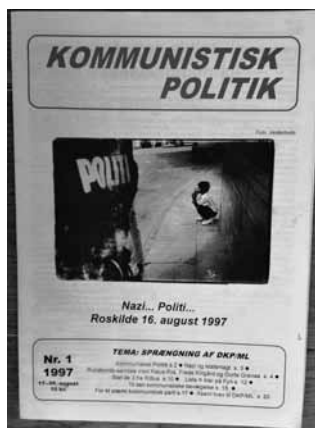
til at bryde den 7. kongres' beslutninger. Med den "begrundelse", at jeg fortsatte partikampen ved at afholde min 50 års fødselsdag uden at invitere Jørgen Petersen og Co., brød man kongresbeslutningen om ikke at publicere partikampen udadtil, men holde den indenfor partiet selv. I den forbindelse offentliggjorde Dagbladet Arbejderen et dobbeltinterview med den nuværende formand og næstformand, hvor de påstod, at jeg havde fremlagt en række venstreopportunistiske og sekteriske forslag til kongressen.

Jeg vil godt opfordre dem til at dokumentere den påstand og offentligt fremlægge disse "venstreopportunistiske" forslag. De findes ikke. Men jeg var afskåret fra at besvare den offentlige kritik. En artikel, jeg havde skrevet til Dagbladet Arbejderen, om det mystiske blad Faklen og dets pseudo-antifascisme blev ikke bragt i avisen, selvom man meddelte, at man ikke var uenig i dens politiske indhold. Den bragtes i Information. Arbejderen havde indført politisk censur overfor partimedlemmer - også i forhold til indlæg, der på ingen måde berørte partiets indre situation eller forhold. På en lang række felter begyndte den ny ledelse at indføre en "ny stil" - som efter erklæringerne skulle være mere "demokratisk" end tidligere - men som reelt betød en undertrykkelse af den nødvendige og legitime diskussion i et kommunistisk parti.

**Frede Klitgård:**

- Dagbladet Arbejderen har altid offentliggjort udtalelser fra Folkebevægelsen mod Nazisme, som jeg er formand for. Det undlod at trykke resolutionerne fra dette års landsmøde.

Jeg er blevet sagsøgt af det føromtalt tidsskrift Faklen. I forbindelse med en artikel i Arbejderen af redaktøren fra dette tidsskrift, der angreb vor organisations politik for at kræve nazistisk virksomhed forbudt, begik jeg en beklagelig fejl - jeg kom til at forveksle det nye blad Faklen med et gammelt pro-nazistisk tidsskrift af samme navn. Efter at Jørgen Petersen havde været i kontakt



*Forsiden på første nummer af Kommunistisk Politik som indeværende artikel blev bragt i, 1997*

med redaktøren af Faklen blev en bebudet retssag mod mig og en mod Arbejderen forandret til to retssager mod mig, og ingen mod Dagbladet Arbejderen. På trods af min udtrykkelige beklagelse og offentlige dementi af de fejlagtige påstande, der skyldtes forvekslingen mellem de to blade. Jørgen Petersen har indgået en politisk uhellig alliance og truffet en særlig aftale med dette blads redaktør Rune Engelbrecht Larsen - der har begrænset min og FMN's adgang til avisens spalter.

Det er en af de mange absurditeter, jeg før omtalte.

### **Dorte Grenaa:**

- Det vil føre alt for langt omkring at gennemgå alle de eksempler på et kursskifte, som DKP/ML's CK i Jørgen Petersens første tremåneders formandskab lagde op til. Eksemplerne er mangfoldige. Det vigtigste eksempel på den nye kurs er simpelthen eksklusionerne selv, spaltningen af partiet. Den positive situation, som vi havde opbygget, er blevet forvandlet til en krise for partiet DKP/ML, for Dagbladet Arbejderen, et tilbageslag for den kommunistiske bevægelse. Vi kan ikke se noget som helst positivt eller fremadrettet i den situation, som Jørgen Petersen og Co. har skabt. Den er tværtimod et udtryk for både politisk umodenhed, manglende

evne til at tackle reelle problemer, manglende vilje til at behandle interne modsætninger på en korrekt måde.

Men den ny kurs - som ikke blev formuleret på den 7. kongres - fik en overskrift, da man uden diskussion i partiet forkastede den kongresvedtagne parole at partiet skulle kæmpe for skabelsen af ét stærkt kommunistisk parti og i stedet lancerede en splinterny parole: Nu skal der bygges et ”kommunistisk masseparti” og Dagbladet Arbejderen skal blive til en ”kommunistisk masseavis”.

Man ændrer ikke et partis hovedparoler udenom en kongres, uden en partidiskussion. Hvorfor fremkom ophavsmændene til parolen om ”det kommunistiske masseparti” og ”den kommunistiske masseavis” ikke med disse paroler og med en begrundelse for dem i diskussionerne op til den 7. kongres, der fastlægger partiets politik? Fordi de ville være stødt på enorm modstand. Men lanceringen af disse paroler - der er helt uden videnskabeligt eller reelt indhold, som er rent demagogiske og opportunistiske paroler - udtrykker både den fordækte karakter af den kamp, Jørgen Petersen-gruppen førte, og dens manglende respekt for partikongresser.

## **Illusioner og perspektiver**

### *Kommunistisk Politik:*

- Men har en strid om en parole - om man arbejder for ”et stærkt kommunistisk parti” eller for ”et kommunistisk masseparti” - reel betydning for kommunisterne i dagens Danmark? Og hvad vil I gøre, nu hvor sprængningen af DKP/ML er en realitet?

### **Klaus Riis:**

- Det er klart, at alle disse partiinterne forhold, der nu lukkes ud, kan synes uinteressante og bagudrettede. Det vigtige er heller ikke så meget dette nu afsluttede forløb, selvom både en klar og rigtig fremstilling af det, og en analyse af, hvorfor det gik så galt, også

har sin betydning. Det væsentligste spørgsmål er selvfølgelig, hvad kommunisterne arbejder for. Og netop i den sammenhæng er det ikke ligegyldigt, hvorvidt man stiller kampen for et stærkt og samlet kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund op som en aktuel hovedopgave, eller om man begynder at dagdrømme om et ”kommunistisk masseparti” og en ”masseavis”. Begge dele er illusoriske som aktuel bestræbelse, og kan kun føre den kommunistiske bevægelse på vildspor.

For at kommunismen blot skal blive en rimelig indflydelsesrig faktor i dansk politik igen - for slet ikke at tale om få en afgørende indflydelse på den politiske udvikling, for alvor blive en kraft i massekampen - er et stærkt parti nødvendigt. Den første opgave er stadig at samle de splittede kommunistiske kræfter på basis af den marxistisk-leninistiske ideologi, på basis af et klart princip- og handlingsprogram for klassekampen, på grundlag af en klar strategi og linje.

Sprængningen af DKP/ML betyder er tilbageskridt i disse bestræbelser, men de er hverken fuldstændig tabt på gulvet eller en spildt indsats. De understreger måske snarere, hvor vanskelig denne proces egentlig er.

De ekskluderede og udtrådte fra DKP/ML har ikke i sinde at opgive disse bestræbelser. Vi har foreløbig afholdt en konference, der har fastslået at kampen for ét stærkt kommunistisk parti står øverst på dagsordenen, og at det også er nødvendigt at finde de organisatoriske former herfor.

Der hvor vi mener at kunne spille en positiv rolle, er blandt andet ved at opprioritere nogle forsømte områder. F.eks. ved at sikre et teoretisk tidsskrift af kvalitet, og ved at sikre en omfattende udgivelsesvirksomhed. Derfor har vi dannet Foreningen Forlaget Oktober som en ramme for en sådan virksomhed.



**Dorte Grenaa:**

- DKP/ML's ledelse er begyndt at lancere hovedløse paroler. Ideen om det kommunistiske masseparti som en aktuel parole er der ikke hoved, men kun hale i. Det er halehængspolitik, når det kommer til stykket. Man skulle tro, at den var opfundet af Fælles Kurs, ikke af et seriøst parti. Nu får vi se, hvor alvorligt den egentlig skal tages. Lang tids erfaring med den klike, der nu har magten i DKP/ML har vist, at den er pragmatisk, at den opfinder begreber og teorier til lejligheden, og dropper dem igen, når de ikke viser sig at være så opportune, som man troede.

Den har imidlertid miskrediteret sig selv - og nu begynder dens nedtur. Desværre har den gjort stor skade, og kan nå at gøre mere endnu.

**Frede Klitgård:**

- Man må spørge, hvem der har interesse i sprængningen af DKP/ML, i disse eksklusioner, i et tilbageslag i kampen for det stærke kommunistparti?

Svaret er simpelt: Det er klassefjenden. Det er borgerskabet.

Det er bittert, at et sådant anslag endnu engang er lykkedes, og at en gunstig situation for kommunisterne i Danmark - godt nok med et lavt udgangspunkt - igen er blevet sat tilbage.

DKP/ML's Centralkomité bærer et stort ansvar. Og de ansvarlige vil altid blive draget til regnskab, før eller senere.

Men jeg er overbevist om, at sådanne tilbageslag er midlertidige. Det stærke kommunistparti skal nok blive en realitet. For arbejderklassen har brug for det.

## Skab ét stærkt kommunistisk parti

### Stiftelseserklæring OKTOBER, 1. konference, august 1997

Forberedelsen og skabelsen af ét stærkt kommunistisk parti i Danmark er hovedopgaven for OKTOBER – som er en partiforberedende kommunistisk organisation på marxismen-leninismens grund.

**OKTOBER** bygger på, forsvaret og viderefører den danske arbejderklasses og revolutionære bevægelses bedste traditioner – fra Frederik Dreier, Pios og Brix' revolutionære socialdemokrati og fra det revolutionære DKP, som var den danske arbejderklasses revolutionære fortropsparti indtil den moderne revisionismes gennembrud.

**OKTOBER** forsvaret og viderefører kampen mod den moderne revisionisme, og i særdeleshed Danmarks Kommunistisk Parti ML's linje og politik fra stiftelsen i 1978 frem til den 7. kongres i 1997.

**OKTOBER** bygger på og forsvaret den internationale kommunistiske bevægelses bedste traditioner – fra Marx' Internationale, 2. Internationale og Kommunistisk Internationale (Komintern), fra kampen mod den moderne revisionisme (som knæstattes på Sovjetunionens Kommunistiske Partis (SUKP) 20. kongres i 1956), frem til den internationale kommunistiske bevægelse i dag.

**OKTOBER** bygger på og forsvaret den videnskabelige socialisme, som den er udformet og udviklet af dens grundlæggere Marx

og Engels, på Lenins lære – leninismen – som er marxismen i imperialismens epoke – og på de bidrag til udvikling af marxismen-leninismen, som er udviklet af Stalin, Enver Hoxha og andre store marxister.

**OKTOBERs** mål og hovedopgave som partiforberevende organisation er at skabe de ideologiske, politiske og organisatoriske forudsætninger for skabelsen af ét stærkt kommunistisk parti i Danmark, af ”Danmarks Kommunistiske Parti”, der indtager sin retmæssige plads i den internationale kommunistiske bevægelse som den danske arbejderklasses kommunistiske fortrøpsparti. I forbindelse med løsningen af denne opgave nedlægges **OKTOBER**.

**OKTOBER** arbejder for skabelsen af dette parti på grundlag af udtalelsen *Frem mod ét stærkt kommunistisk parti* og de øvrige dokumenter, vedtaget på den stiftende konference.

**OKTOBERs** organisationsprincip er den demokratiske centralisme.

### **Umiddelbare opgaver:**

**OKTOBER** vil gennem støtte til Foreningen Oktober Forlag bidrage til udgivelsen af et teoretisk tidsskrift for hele den kommunistiske bevægelse og til udgivelsen og udbredelsen af marxistisk-leninistisk teori og litteratur, samt revolutionær, progressiv og antifascistisk litteratur, kunst og kultur.

**OKTOBER** vil udgive et nyhedsbrev, et regelmæssigt udkommende blad.

**OKTOBER** vil som selvstændig kommunistisk organisation indgå i forskellige politiske initiativer og aktionsenhedsinitiativer.

**OKTOBER** arbejder for udviklingen af klassekampslinjen i fagbevægelsen, for at fagforeningerne bliver til kamporganisationer, og for at udvikle de øvrige masseorganisationer og folkelige bevægelser på klassekampslinjens grund.

**OKTOBER** støtter Folkebevægelsen mod EF-Unionen og ser et Nej ved den kommende folkeafstemning om den ny unionstraktat som den vigtigste aktuelle politiske opgave i den kommende tid.

**OKTOBER** støtter Folkebevægelsen mod Nazisme som den samlende organisation i kampen mod den voksende nazistiske og fascistiske fare.

**OKTOBER** støtter den revolutionære ungdomsorganisation Rød Ungdom.

## Ingen nemme genveje til Partiet

### Samtale med OKTOBERs landssekretær Franz Krejbjerg,

Ved den partiforberedende kommunistiske organisation OKTOBERs stiftelse blev Franz Krejbjerg som blot 30-årig valgt som dens landssekretær. Sin unge alder til trods bringer Franz en masse revolutionær erfaring med sig: Allerede som elektrikerlærling blev han organiseret i DKP/ML's daværende ungdomsforbund KUF i Århus, i 1985 blev han partimedlem, og har i en række perioder derefter været kandidatmedlem af partiets Centralkomité. Som formand for elektrikerlærlingene i Århus og medlem af Faglig Ungdoms bestyrelse sloges han indædt for de unge arbejderes rettigheder – og sloges indædt imod nedlæggelsen af Faglig Ungdom, som igennem en årrække spillede en vigtig rolle som ungdommens faglige kamporganisation.

*Kommunistisk Politik (KP):*

*- Franz –hvordan er den første periode med OKTOBER gået?*

Franz Krejbjerg (FK):

- Vil I have jeg skal sige ”jo, tak, fint – det drøner bare derudaf”? At alle vanskelighederne er overvundet og at det stærke kommunistiske parti, som skal opbygges, er lige på trapperne?

OKTOBER blev jo stiftet i en krisesituation for den kommunistiske bevægelse i Danmark og som den direkte følge af sprængningen af DKP/ML forårsaget af eksklusionerne af den tidligere partiformand Klaus Riis, Frede Klitgård og Dorte Grenaa.

Det vigtigste ved stiftelsen af OKTOBER var, at marxismen-

leninismen, kommunismen, overlevede som organiseret politisk strømning i Danmark. Den overlevede hvad der ikke kan betegnes som andet end et højrekup, et revisionistisk kup, gennemført af den nuværende lederlike i DKP/ML. Det var det småborgerlige element i partiet, som erobrede det. Men de negative konsekvenser heraf – det er f.eks. forværringen af den kommunistiske bevægelses krise, yderligere opsplitning af kommunisterne og svækkelse af kamplinjen i en række masseorganisationer – alle disse negative konsekvenser er langt fra overvundet.

Vi står med en situation, som jeg er overbevist om, at alle alvorlige kommunister føler er svær og lider under. Vi søger at gøre vores til, at kriseperioden bliver så kort som mulig.

KP:

*- OKTOBER har eksisteret siden august. Hvordan fungerer organisationen, hvordan udvikler den sig?*

FK:

- Organisatorisk set har vi jo måttet tage fat fra bunden, så at sige. Det er gået stærkt med at opbygge et centrum omkring Oktober Forlag og Bogbutik i København. Og det har været lidt af en præstation at sikre udgivelsen af et kommunistisk kvalitetsblad som KOMMUNISTISK POLITIK hver anden uge. Også en økonomisk præstation. Ikke alle planer er blevet gennemført – f.eks. har planen om udgivelsen af et regelmæssigt teoretisk tidsskrift Teori & Praxis måttet dropes. Det udkommer i stedet i pjeceform!

OKTOBER blev stiftet af knap en tredjedel af DKP/ML's tidligere medlemmer – men organisationen har siden bruddet og stiftelsen også fået opslutning af en række kammerater, der midlertidigt var partiløse eller fra andre erklærede kommunistiske organisationer, og af helt unge.

Organisationen er lille, men rummer erfaringer fra alle de nulevende generationer af kommunister – fra veteraner fra 30'erne og modstandskampen til den yngste generation, som er ved at gøre sig sine første erfaringer i at føre organiseret kamp imod kapitalen – og imod dens agenter i arbejderbevægelsen og den revolutionære bevægelse.

Og selvom organisationen er lille, er der masser af energi og dynamik og overskud til ikke bare at sikre opbygningen af organisationens rutiner, men også til en aktiv indsats på klassekampens vigtigste felter.

OKTOBER er sej – og kommer til at rykke fremad i et solidt revolutionært tempo. De mest akutte vanskeligheder er overstået.

KP:

*Der søges skabt et billede af, at OKTOBER er en klub af gamle stalinister, af tilhængere af smågruppevæsen og at bruddet i DKP/ML var et nødvendigt opgør med forældede metoder og en tilpasning til en ny tid...*

FK:

Ja, der fyres meget sludder af. Og meget af den slags udbredes systematisk – hvad der ikke gør det mere rigtigt. Stiftelsen af OKTOBER var ikke velset i ledelserne af de smågrupper, der kalder sig kommunistiske partier.

Vi er imod smågruppe-uvæsenet. Det overvindes med skabelsen af et stærkt kommunistisk parti - det vil sige et proletarisk parti, et parti med rodfæste i arbejderklassen, og et parti med et stort flertal af arbejdermedlemmer. Et sådant parti der er i stand til at vise veje frem i kampen mod kapitalens offensiv, løse de problemer, tiden stiller det er selvfølgelig også den revolutionære ungdoms parti, fordi det peger mod fremtiden.

Isolationsforsøgene overfor OKTOBER er ikke lykkedes. Vi mærker tværtimod klart, at blandt folk med erfaringer fra klassekampen og livet, folk med klasseinstinkt, som for alvor ønsker socialisme og et revolutionært opgør med kapitalismen – blandt dem bliver der hørt på vores budskab.

Nemlig at det stærke kommunistiske parti skabes nu og må skabes nu, i disse år, at de bevidste kommunister og klassekæmpere må forene sig, ideologisk, politisk og organisatorisk. De har som os set, at de smågrupper, der i dag kalder sig kommunistiske partier, ikke kan tages alvorligt i den rolle.

Krisen i den kommunistiske bevægelse overvindes kun gennem skabelsen af ideologisk, politisk og organisatorisk enhed på revolutionært grundlag – på grundlag af marxismen-leninismen – og ikke ved alle mulige ”fornyelser” eller påståede forbedringer.

KP:

*Du hører selv til den yngre generation af kommunister. Tilmed er du fra den ”tabte” 80’er-generation, som oplevede antikomunismen vokse til orkanstyrke og så likvidationsbølgen på sit højeste storme hen over den internationale kommunistiske bevægelse – så arbejderklassen miste energi og kampkraft på grund af det revisionistiske forræderi...*

FK:

I får mig ikke til at sidde og beklage mig over vanskelighederne eller tilbageslagene! Det var nyttige lærdomme. Vil arbejderklassen have stærke kamporganisationer, må de erobre dem for en kamplinje, og slå faren for reformisme og revisionisme tilbage, og skille sig af med de reformistiske og revisionistiske ledere. Det samme gælder selvfølgelig med hensyn til det kommunistiske parti.

Der blev lagt et enormt ideologisk og politisk pres på firserung-



dommen for at få den til at fravælge klassekampens og revolutionens vej. Mange af dem, der nu hyler om denne "tabte generation" var blandt dem, som selv kapitulerede. Hvordan skal ungdommen blive revolutionær, når der ikke findes et stærkt kommunistisk parti til at vejlede den?

Jeg tror ikke der findes nogen genvej til at blive kommunist. Det er hårdt arbejde. Man må tilegne sig den videnskabelige teori, man må gøre sine kamperfaringer, lide nederlag og lære af dem, og lære partiets nødvendighed at kende på sin krop.

KP:

*Hvad er dit bud på et rødt 1998?*

FK:

Masser af sejt arbejde. Der er nogle ting, jeg godt kunne tænke mig at se, og som OKTOBER vil arbejde for:

At de klassebevidste arbejdere lærer af de skandaløse RiBusdomme og begynder at opbygge en fastere faglig opposition, en revolutionær fagbevægelse, som ikke er afhængig af de reformistiske ledesers velvilje - som i sidste ende altid bøjer sig for kapitalens diktat.

At vi får et nyt rungende **Nej** ved unionsafstemningen i maj.

At der udvikler sig en stærk og organiseret kommunistisk ungdomsbevægelse.

Og at vi i 98 får taget nogle reelle nye skridt i opbygningen af et stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund.

*Januar 1998*

## **”Enhedskrisen” i den kommunistiske bevægelse og OKTOBERs opgaver**

**Resolution vedtaget på OKTOBERs 2. landsmøde,  
september 1998**

De dramatiske og verdenshistoriske begivenheder i 1989-91 skabte en ny verdenshistorisk situation: socialismen på det europæiske kontinent blev midlertidigt udryddet, en ”ny verdensorden” under den amerikanske imperialismes førerskab blev etableret. ”Murens fald”, Vesttysklands opslugning af det tidligere DDR, de østeuropæiske landes underlæggelse under den amerikanske og vesteuropæiske imperialisme, Sovjetunionens sammenbrud og den kapitalistiske kontrarevolution i det socialistiske Albanien fuldbyrdede et historisk udviklingsforløb, som har haft omfattende, negative konsekvenser for arbejderklassen og folkene ikke bare i Europa, men på globalt plan.

Det betød en global styrkelse af imperialismens og reaktionens kræfter og udløste en kapitalistisk offensiv mod alt revolutionært, progressivt og socialistisk, forbundet med en antikommunistisk hetz af enorme dimensioner. Et kapitalistisk verdensmarked, domineret af monopolerne og de multinationale selskaber, ledsaget af opbygningen af en række internationale imperialistiske organisationer og aftaler, blev opbygget.

”Socialismens fald” i Sovjetunionen og de tidligere folkedemokratiske og socialistiske lande i den sovjetiske lejr blev af den imperialistiske propaganda fremstillet som ”socialismens historiske fallit”, som ”kommunismens sammenbrud” og som det endelige bevis på ”uvidenskabeligheden” af Marx’ og Lenins lære.

Med Sovjetunionens sammenbrud var der imidlertid hverken tale om et sammenbrud for et ægte socialistisk samfund eller for marxismen-leninismen, den internationale arbejderklasses verdensanskelse. Der var tale om kulminationen på en proces, der strakte sig over årtier – og som for alvor tog sit afsæt med SUKP's 20. kongres og den moderne revisionismes gennembrud dér.

Den moderne revisionisme afviklede arbejderklassens statsmagt og oprettede det ny revisionistiske borgerskabs diktatur; den indledte en proces henimod genoprettelsen af kapitalismen i forklædt form; den forvandlede Sovjetunionen fra et bolværk for socialismen og et centrum for den verdensrevolutionære proces til en socialimperialistisk supermagt; den forvandlede SUKP og alle de kommunistiske partier, som slog ind på denne vej, fra arbejderklassens fortropspartier til partier af moderne revisionistisk type: revolutionære i ord, reformistiske i praksis, og indledte den proces, der førte til deres overgang til utilsløret socialdemokratisme.

Med Sovjetunionens sammenbrud var der ikke tale om "socialismens fallit". Det var en understregning af, at den revisionistiske pseudosocialisme ved magten uundgåeligt vil føre til genoprettelsen af kapitalismen i klassiske former, såfremt den ikke stoppes af revolutionens kræfter. Sovjetunionens sammenbrud var hverken et udtryk for socialismens historiske fallit eller for marxismen-leninismens fiasko – det var et udtryk for den moderne revisionismes fallit som teori og praksis, sådan som de ægte marxistisk-leninistiske partier havde forudset det. De moderne revisionistiske partiers åbne afstandtagen fra marxismen leninismen og forvandling til socialistiske og socialdemokratiske støttepartier for kapitalismen og imperialismen var den uundgåelige følge af deres revisionistiske degeneration.

Den marxistisk-leninistiske teoris gyldighed og videnskabelige karakter blev ikke modbevist, men tværtimod bekræftet af disse kontrarevolutionære processer.

## Om situationen blandt venstrekræfterne

De historiske, kontrarevolutionære begivenheder i 89-91 fik også stor betydning for og i vort land. Det kapitalistiske Danmark indtog sin plads i "den ny verdensorden" under den amerikanske imperialismes ledelse; integrationsprocessen i monopolenes "Forenede Europa" blev forstærket; den danske "velfærdsmodel", der var et resultat af arbejderklassens kampe og en indrømmelse fra den herskende klasses side i forsøgene på at undgå en udvikling henimod et socialistisk Danmark, blev sat under angreb og skrottet.

"Danmarks Kommunistisk Parti", DKP, som fra slutningen af 50'erne havde tilsluttet sig den sovjetiske revisionismes lejr (og op gennem 60'erne og 70'erne udviklet sit revisionistiske program for "det antimonopolitiske demokrati" som en specifik form for den revisionistiske tese om "fredelig overgang til socialismen") brød sammen og en række forskellige strømninger og tendenser trådte frem.

Dagbladet *Land & Folk* og en lang række andre partiaktiviteter blev likvideret, ungdomsforbundet DKU opløst; partiet forkastede programmatisk enhver tilknytning til marxismen-leninismen og forvandlede sig til et løst "netværk", der i dag er en gruppering indenfor et nyt parti: "Enhedslisten – De rød-grønne". Den tidligere partiformand er i dag folketingsmedlem for det reformistiske Socialistisk Folkeparti.

I protest mod DKP's tilslutning til "gorbatjovismen", den sidste fase i den sovjetiske revisionismes udviklingsforløb, oprettedes Kommunistisk Parti i Danmark. Med det "gorbatjovistiske" DKP og det venstrereformistiske, trotskistisk inspirerede, antikommunistiske parti Venstresocialisterne som de vigtigste initiativtagere oprettedes "Enhedslisten" – i første omgang som en "valgfront", en paraply for forskellige venstrefløjsorganisationer med henblik

på at opnå repræsentation i folketinget og på lokalt plan. Da "Enhedslisten" i 1994 opnåede repræsentation i folketinget forvandlede det til et egentligt parti af småborgerligt venstrereformistisk tilsnit. Det er – i lighed med Socialistisk Folkeparti – blevet en fast partner for det store borgerlige arbejderparti, Socialdemokratiet, og en solid støtte for den p.t. socialdemokratisk ledte regering, som står i spidsen for den herskende klasses felttog mod arbejderklassen og det store flertals møjsommeligt vundne rettigheder, angrebene på "velfærden", integrationen i Den europæiske Union og i den vestlige imperialismes militære organismer. Selvom Enhedslisten i en række enkeltsager spiller en positiv rolle ved at rejse dem eller ved at fremføre kritik af en række forhold, må partiets indsats som helhed bedømmes som både negativ og skadelig for udviklingen af arbejderklassens kamp og af den revolutionære bevægelse. Enhedslisten har ikke samlet venstrekræfterne i en "fælles front", men har fra sin start på baggrund af sin erklærede anti-marxisme-leninisme søgt at isolere og modarbejde den kommunistiske bevægelse. Med sit reformistiske, parlamentariske fokus fører Enhedslisten bredt anlagte kampe og folkelige organisationer på vildspor.

Den dominerende venstresocialistiske strømning i dette parti er en "principiel modstander" af opbygningen af brede folkelige fronter og massebevægelser, der omfatter forskellige grupper, lag og organisationer, og af aktionsenhedens metode, og søger at udvikle masseaktioner og –bevægelser på et såkaldt "socialistisk grundlag", alt sammen i lyset af dens parlamentsfikserede strategi. Således overvejede man ved at opstille på en selvstændig partiliste ved det kommende parlamentsvalg til EF-Unionen, og dermed undergrave de folkelige modstanderbevægelser, og først og fremmest Folkebevægelsen mod EF-Unionen. Af en række årsager er denne plan blevet skrinlagt til en senere lejlighed.

## **”Enhedskrisen” i den danske kommunistiske bevægelse**

Situationen omkring den moderne revisionismes fallit og delvise sammenbrud i begyndelsen af dette årti skabte en ny situation for den danske kommunistiske bevægelse. Behovet for at opbygge et stærkt kommunistisk parti var indlysende, og de marxistisk-leninistiske kommunister opfordrede til samling af hele den kommunistiske bevægelse i ét stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund.

Dette forudsatte udviklingen af et fælles program, en fælles opfattelse af historien og af lærdommene fra det sovjetiske sammenbrud og den moderne revisionismes fallit, en fælles genbekræftelse af marxismen-leninismen som den vejledende teori – og en bestræbelse henimod en fælles organisering, herunder overvindelsen af en række uenigheder og gamle skillelinjer, der var af historisk eller ikkeprincipiel betydning.

DKP/ML, Danmarks Kommunistiske Parti/MarxisterLeninister (som var stiftet i 1978 som et resultat af kampen mod den moderne revisionismes gennembrud i DKP og imod den maoistiske variant af den moderne revisionisme) satte sig i spidsen for denne proces, der vakte betydelig genklang blandt alle erklærede kommunister. I partier og organisationer som DKP, KPID og Fælles Kurs og ikke mindst blandt mange midlertidigt ”partiløse” kommunister bestræbte mange sig på at fremme en sådan proces.

Det kan imidlertid her sidst i årtiet konstateres, at denne proces har lidt en række tilbageslag, er gået i stå og befinder sig i en særdeles vanskelig situation. Der findes en række årsager hertil:

Den danske kommunistiske bevægelse har ikke formået at befri sig fra den moderne revisionismes tankegods og rodfæstede praksis, selv efter at dens fallit er blevet historisk bevist. Som natio-

nal og international strømning er den moderne revisionisme ikke slået. Det må tilmed konstateres, at den ikke bare har overlevet, men også til en vis grad har søgt at "forny sig" og tilpasse sig den ændrede internationale og nationale situation. På internationalt plan har forskellige revisionistiske strømninger reorganiseret sig.

Ledelserne af en række erklærede kommunistiske partier og organisationer har aktivt modarbejdet eller søgt at fordreje processen henimod skabelsen af et stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund i Danmark. Det gælder DKP, som ved sit eksempel anbefaler den kommunistiske bevægelse at likvidere sig selv og bestræbelsen for at skabe et kommunistisk parti ved at tilslutte sig Enhedslisten. Det gælder KPID, som – under påberåbelse af allereede at være det kommunistiske parti, den danske arbejderklasse har brug for – har afvist en systematisk proces for kommunistisk samling, og tilmed ekskluderet dens vigtigste fortalere i partiet. KPID har aktivt deltaget i genopbygningen af resterne af den sovjetrevisionistiske "internationale kommunistiske bevægelse".

Det gælder arbejderpartiet Fælles Kurs, som har set den kommunistiske samlingsproces som en genvej til parlamentarisk repræsentation og en overlevelsesmulighed for et parti, der ideologisk, politisk og organisatorisk er fuldstændig bankerot. Og det gælder DKP/ML, der fra den 7. kongres i 1997 har forkastet sin hidtidige marxistisk-leninistiske linje og afskrevet sin ledende rolle i bestræbelsen for at skabe et stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund og i stedet har tilsluttet sig den moderne revisionismes lejr, nationalt og internationalt, som et falsk marxistisk-leninistisk parti. Denne udvikling blev beseglet gennem eksklusionerne af den tidligere partiformand og andre kommunister kort efter den nævnte kongres. Enhedslistens forvandling til et venstresocialistisk parti, der søger at likvidere den kommunistiske bevægelse og indtage det kommunistiske partis rolle i arbejderklassens kamp på et reformistisk grundlag, der vil

sætte kampen for et socialistisk Danmark og arbejderklassens stat yderligere tilbage, er endnu en væsentlig faktor i udviklingen af ”enhedskrisen” i den kommunistiske bevægelse i Danmark.

En manglende forståelse for Enhedslistens virkelige rolle og karakter og illusioner om at det er muligt at udvikle dette parti til et ægte kommunistisk parti er udbredt i dele af den kommunistiske bevægelse, og bevirker en svækkelse af kampen for at genskabe et stærkt kommunistisk parti. Den partiforberedende kommunistiske organisation OKTOBER blev dannet i 1997 i en særlig situation, som følge af et brud med DKP/ML, som slog ind på en revisionistisk linje og kurs. Den har stillet sig som opgave at sikre skabelsen af et ægte og stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund.

Kampen for et ægte og stærkt kommunistisk parti må tage udgangspunkt i den kendsgerning, at de erklærede kommunistiske partier som DKP, DKP/ML og KPiD ikke er ægte kommunistiske partier, ikke arbejder på marxismen-leninismens grund, men alle er partier af moderne revisionistisk type. Eller med andre ord må den tage udgangspunkt i den kendsgerning, at der i Danmark i dag ikke alene ikke eksisterer et samlet og stærkt kommunistisk parti. Der eksisterer ikke et kommunistisk parti, selvom adskillige kæmpes om dette hædersnavn.

Kampen for opbygningen af et ægte kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund går gennem en fortsat kamp mod den moderne revisionisme, som generelt er svækket, men langtfra slået, i alle dens former, nationalt som internationalt. Den må endvidere gøre sig klart, at i den nuværende situation i Danmark repræsenterer Enhedslisten en for den kommunistiske bevægelse farlig politisk strømning: åben likvidationisme; og at forholdet til Enhedslisten og denne strømning er et centralt spørgsmål for hele den kommunistiske bevægelse, et spørgsmål af principiel karakter.



At forberede stiftelsen af et ægte marxistisk-leninistisk, kommunistisk parti er OKTOBERs grundlæggende opgave. Den parti-forberedende kommunistiske organisation OKTOBER har stillet forberedelsen af dette parti som organisationens eksistensberettigelse og grundlæggende opgave. Når den er løst, vil OKTOBER blive nedlagt. Hvad er betingelserne for, at der stiftes et nyt kommunistisk parti – af navn og gavn – i Danmark? Et givet antal medlemmer? Et vist niveau af landsudbygning? Konkrete og definerede positioner i masseorganisationerne?

Sådanne skemaer kan og bør ikke opstilles. Det afgørende for en partistiftelse er, at der eksisterer en marxistisk-leninistisk linje, et program for partiet, i klassekampen og kampen for socialismen; at der findes en stærk og velkonsolideret marxistisk-leninistisk ledergruppe, et stærkt kadrelag, der kan udgøre ryggraden også i et langt større parti. Linjen er afgørende, og menneskene, kadrerne, er afgørende. Vil dette parti være et stærkt kommunistisk parti? Ja, det vil det selvfølgelig være. Det vil være stærkt, hvis det forener de kampvillige og ægte revolutionære kræfter i den kommunistiske bevægelse i et sådant parti. Det vil være et svagt parti, hvis det sætter hensyn til antallet forrest og søger at forene både marxist-leninister og overbeviste revisionister, eller velmenende, men uforbederlige opportunister.

Der må derfor gennemføres en konkret, omfattende, "åben og uadventt" partistiftelsesproces, som søger at nå ud til og omfatte alle sådanne revolutionære kræfter i den kommunistiske bevægelse, alle der bør være med i et ægte og stærkt kommunistisk parti. Opgaven at stifte dette parti bør populariseres, så det involverer og gradvis bliver en kampopgave for alle ægte kommunistiske kræfter i vort land. Der findes en række sådanne kræfter, som bør vindes for det nye parti og fra starten være med i kampen for at skabe det.

OKTOBER må som organisation gå i spidsen for den konkrete

partistiftelsesproces; samtidig med at organisationen efter evne må løse det kommunistiske partis opgaver. Det vil for nærværende være forkert at ”sætte dato på en partistiftelse” – men vi satser på en stiftelse af det kommunistiske parti omkring år 2000.

### **Hvad består denne konkrete partiforberedelsesproces så af?**

Det består i at etablere marxismen-leninismen som det ideologiske grundlag for partiet; at skabe en fælles forståelse for marxismen-leninismens grundprincipper, og at kunne trække en klar skillelinje til moderne revisionisme, reformisme og al opportuniste – for det er afgørende for partiets generelle orientering og kurs, den eneste garanti for, at det ikke degenererer. Det betyder også at opnå en fælles opfattelse af den kommunistiske bevægelses historie og historiske erfaringer, herunder den danske revolutionære og kommunistiske bevægelses historie gennem tiderne, af den internationale kommunistiske bevægelses historiske skikkelser og af socialismens historiske udvikling, dens sejre og nederlag, herunder Sovjetunionens rolle i verdenshistorien.

Når alt dette siges, betyder det ikke, at alle detaljer skal være afklarede, men at de store linjer må ligge fast. Det betyder at der udarbejdes et partiprogram, et principprogram, der behandler partiets grundopfattelser, vejen til socialismen og opbygningen af socialismen. Og et handlingsprogram, et dagskampsprogram, som trækker hovedlinjer, hovedprincipper og hovedmål op i kampen på de forskellige områder.

Det betyder udarbejdelsen og diskussionen af et sæt partilove på marxismen-leninismens og den demokratiske centralismes grundlag, der opsummer alle de hidtidige erfaringer fra det revolutionære DKP og senere. Partistiftelsesprocessen må endvidere tage form som en organisatorisk samlingsproces. Halvoffentlige landsdækkende og lokale seminarer og konferencer, tilrettelagt i lyset

af denne proces og omkring de nævnte spørgsmål, sommerlejre og lignende tiltag, er vigtige elementer heri. Endelig er udviklingen af de internationale forbindelser, herunder forbindelserne til den internationale kommunistiske bevægelse af stor betydning. Et afklaret og realistisk forhold til Cuba og Korea er af stor betydning. De danske kommunister må knytte sig til de ægte kommunistiske partier verden over – og afvise nye revisionistiske organismer.

En overordentlig vigtig del af spørgsmålet om kommunistisk organisering er spørgsmålet om den kommunistiske ungdom. Skal den organiseres i en selvstændig organisation og hvilken karakter og indretning skulle denne organisation have? Det er ubetinget nødvendigt at den revolutionære ungdom organiseres i en særlig ungdomsorganisation, knyttet til den kommunistiske fortropsorganisation. Med skabelsen af Kommunistisk Ungdomsforum, der også har påbegyndt udgivelsen af bladet "Fremad" er de første konkrete skridt i retning af at genstifte et kommunistisk ungdomsforbund taget.

Genskabelsen af et revolutionært DKU er en opgave, der står højt på dagsordenen. Processen frem imod genskabelsen af et ægte kommunistisk parti i Danmark har ikke karakter af en opgave for "specialister" i kommunistisk teori eller politik. Den foregår i ubrydelig og uløselig sammenhæng med udviklingen af klassekampen. OKTOBER må – sine begrænsede kræfter til trods – søge at opfylde det kommunistiske partis opgaver der. Kommunisterne og deres organisation må gå ind i den daglige kamp. Uden dette er det umuligt at vinde rodfæste i arbejderklassen for en kommunistisk politik. I kraft af en rigtig analyse og fastlæggelsen af en rigtig linje i de store klasseslag kan kommunisterne øve en indflydelse på udviklingen, der går langt udover deres antalsmæssige styrke. Der er brug for kommunisterne i den daglige kamp. Deres indsats er af afgørende betydning for deres udfald.

**Slut op i kampen for det kommunistiske parti!**

## Et år med OKTOBER og Kommunistisk Politik

*Kommentar af Kommunistisk Politiks redaktion  
omkring OKTOBERs årsdag, juli 1998*

Den 3. august markerer etårsdagen for dannelsen af den partiforberevende kommunistiske organisation OKTOBER, dens første fødselsdag. Det er samtidig et år siden, at det første nummer af Kommunistisk Politik udkom. Det blev til 9 numre i 1997, og med det nummer, du har i hånden, er Kommunistisk Politik kommet 16 gange i 98 – indtil videre. At der blev set rigtigt ved at påbegynde den regelmæssige udgivelse af et kommunistisk kvalitetstidsskrift er allerede blevet bekræftet gennem den positive modtagelse og fortsatte stadig større opbakning, bladet har fået.

Den kommunistiske organisation OKTOBER blev dannet med ét eneste formål: at bane vej for stiftelsen af et ægte marxistisk-leninistisk parti, et stærkt kommunistisk parti i Danmark.

Der er formentlig én ting, som alle, der opfatter sig som kommunister, alle der har indset nødvendigheden af kommunistisk organisering og samling på den videnskabelige socialismes grund, vil være enige i: nemlig at den kommunistiske bevægelse i Danmark står svagt, alt for svagt, i forhold til sine reelle muligheder – og at kommunisterne først og fremmest har sig selv at klandre derfor.

Den kommunistiske bevægelse er splittet og fraktionaliseret, i en række organisationer og strømninger, der i sidste ende afspejler forskellige politiske linjer, strategier og taktikker.



*Kommunistisk Politik, flere numre fra første årgang, 1967*

Derfor er afklaring, ideologisk og politisk afklaring, og præcisering af politik og positioner nødvendig. Drømmen om samling af hele den kommunistiske bevægelse i én organisation uden en sådan forudgående afklaring af linje og program, af strategi og taktik, i en verden, hvor imperialismen og reaktionen er i offensiven, er værdiløs og sentimental. Et stærkt kommunistisk parti skabes ikke ved at glatte de politiske modsætninger ud, når disse er af principiel og linjemæssig karakter.

I det år, der er forløbet siden OKTOBERs dannelse, har vi – især via Kommunistisk Politik – ydet vores bidrag til at trække linjerne i den kommunistiske bevægelse op og ikke mindst til at præcisere og formulere en kamplinje for den danske arbejderklasse under ”den nye verdensordens” betingelser.

Samtidig tegner billedet sig stadig klarere af de forskellige organiserede strømninger, der har erklæret sig som kommunistiske: en af disse, herunder resterne af DKP, er sammen med Enhedslisten

på vej ud i den reformistiske sump som støtteparti for socialdemokratiske regeringer. DKP/ML har forkastet den linje, partiet fulgte gennem 18 år, og gynger rundt på klassekampens bølger som et halvvejs vrag, fordi man har smidt marxismen-leninismens kompas overbord. På vej mod den bund, hvor Fælles Kurs allerede befinder sig. KPID har stædigt nægtet at drage nogen som helst lære af fortidens fejl – selvom netop KPID kunne bidrage til at overvinde dem gennem en dybtgående og selvkritisk analyse af årsagerne til det revisionistiske DKP's og den sovjetiske revisionismes fallit. Det har ført til stagnation og mangel på relevans i klassekampen.

Det drejer sig ikke om ”de rene hænders politik” kontra de nødvendige kompromiser i den daglige kamp. Det handler om, hvorvidt kommunismen – igen – skal være en afgørende faktor på den danske politiske arena, den ledende kraft i arbejderklassens kamp – eller om den perspektivløst skal indrette sig som halehæng til socialdemokratismen i den ene eller anden udgave.

OKTOBER har meldt klart ud. Og derfor er de kommunistiske positioner blevet styrket – midt i al bedrøveligheden. Den vanskelige vej hen imod det stærke kommunistiske parti på marxismen-leninismens grund er blevet lidt kortere.

# Kampen for arbejderklassens kommunistiske parti og udviklingen af DKP/ML

## En kritisk og selvkritisk analyse af den partiforberevende kommunistiske organisation OKTOBER, 1999

Året 1999 markerer 80-året for stiftelsen af Danmarks Kommunistiske Parti – og dermed grundlæggelsen af arbejderklassens kommunistiske parti på marxismen-leninismens grund. DKP blev den danske sektion af Kommunistisk Internationale og blev født i en periode af skærpet klassekamp i kølvandet på den første imperialistiske verdenskrig, Oktoberrevolutionen i 1917, som for første gang satte opbygningen af et socialistisk samfund på historiens dagsorden, i en periode af revolutionære kriser i det krigshærgede Europa.

Det revolutionære DKP genrejste kampen for et socialistisk Danmark, for arbejderklassens magterobring ad revolutionær vej og for tilintetgørelsen af det herskende borgerskabs klasseherredømme og dets statsmagt efter at Socialdemokratiet havde forladt marxismen og havde forvandlet sig til et reformistisk parti, et borgerligt arbejderparti. Som ved arbejderbevægelsens og de marxistiske arbejderpartiets fødsel i den sidste del af det 19. århundrede sluttede alle det kapitalistiske samfunds kræfter – fra statsmagt, hær, politi og efterretningsvæsen, de politiske partier, arbejdskøberne og deres organisationer, og alle det borgerlige samfunds øvrige institutioner sig sammen om at bekæmpe arbejderklassens kommunistiske parti.

En særlig – og afgørende – rolle i kampen mod kommunismen og skabelsen af et socialistisk Danmark er op gennem århundredet blevet spillet af Socialdemokratiet, der har kontrolleret ar-

bejderklassens vigtigste masseorganisation, fagbevægelsen, som helhed. Socialdemokratiet forvandlede fagforeningerne fra klassekamporganisationer til støttepiller for det kapitalistiske system.

Senere i århundredet, efter 2. Verdenskrig, fik den socialdemokratiske reformisme en 'lillebror' i den moderne revisionisme – 'kommunistisk' reformisme – med samme rolle og opgave: at lænke arbejderklassen til den kapitalistiske udbytning.

Igennem de forskellige udformninger af revisionismen i Danmark er følgende træk altid gået igen:

Det er forestillingen om en fredelig og parlamentarisk vej til socialismen – uden revolution og uden at knuse den kapitalistiske statsapparat. Det er forestillingen om et 'kommunistisk masseparti', først og fremmest forstået som et vælgerparti – og ikke som arbejderklassens fortrosparti og den revolutionære handlings parti. Og det er fagforeningslegalismen, den illusoriske og opportunistiske bestræbelse på at presse den socialdemokratiske fagtop og LO-apparatet til at føre kamp for arbejderklassens interesser – der afløser linjen for udvikling af en kæmpende og revolutionær fagbevægelse ved at fremme arbejderklassens løsrivelse fra arbejderaristokratiet og nedtoner kampen mod LO-toppen og LO-apparatet som redskaber for kapitalens interesser i arbejderbevægelsen.

## **1. Fra DKP til DKP/ML**

Det revolutionære DKP rejste i 20'erne og 30'ernes kriseår store dele af arbejderklassen til kamp til forsvar for dens grundlæggende interesser, i kampen mod massearbejdsløshed, kriselovgivning til fordel for kapitalen, for arbejderklassens og dens allieredes sociale, økonomiske og politiske interesser. Det revolutionære DKP gik i spidsen for arbejderklassens krav og kamp uden at tabe det



socialistiske mål af syne, i tæt solidaritet med Lenins og Stalins socialistiske Sovjetunionen og med den internationale kommunistiske bevægelse, der voksede til en betydelig verdensfaktor.

Nazisme og fascisme var et ultimativt våben fra kapitalens side i kampen mod kommunismen: Den forbød de kommunistiske partier, fængslede, myrdede og terroriserede kommunisterne og arbejderklassens militante elementer – og søgte at tilintetgøre det socialistiske Sovjetunion med militærmagt. Overalt i verden – og også i Danmark – stod kommunisterne i spidsen for kampen mod nazisme og fascisme; det socialistiske Sovjet og den internationale kommunistiske bevægelse var den afgørende faktor for dens verdenshistoriske nederlag.

Denne sejr åbnede for en ny fase i arbejderklassens kamp: folkedemokratierne og den socialistiske lejr blev skabt, opgøret med kolonialismen tog fart over hele kloden, den internationale kommunistiske bevægelse stod i årene efter 2. Verdenskrig stærkere end nogensinde.

Også Danmarks Kommunistiske Parti bestod denne verdenshistoriske prøve. Det illegale parti under besættelsen opnåede større indflydelse på historiens gang i spidsen for arbejderklassens og folkets modstand end det lille legale førkrigs-parti. Socialdemokratiets forræderi nåede et historisk lavpunkt med kollaborationspolitikken med besættelsesmagten og dets kamp mod den fremvoksende modstandsbevægelse.

### **DKP fra revolutionært til revisionistisk parti**

Danmark blev efter krigen en del af den vestlige imperialismes indflydelsessfære, en solid støtte til USA-imperialismen, som fremstod som den førende imperialistiske magt efter krigen, og udviklede sin strategi for kapitalismens overlevelse, styrkelse af

den amerikanske imperialisme og “tilbagerulning af kommunismen” med den kolde krig.

Også DKP stod i årene efter krigen så stærkt som nogensinde. Det evnede imidlertid ikke i den revolutionære krise efter 29. august 1943 – og heller ikke i årene efter krigen, da det kapitalistiske Danmark og dets strukturer genetableredes og integreredes i den nye amerikanske verdensorden – at fastholde en klar revolutionær strategi.

Uden en konkret analyse af de faktiske styrkeforhold mellem klasserne, nationalt og internationalt, og ør af sine resultater indgik partiet i befrielsesregeringen under den socialdemokratiske kollaboratør Buhls ledelse; det åbnede sine døre for en voldsom medlemstilgang, der ikke bare omfattede revolutionære og klassebevidste elementer, men også opportuniste og karrieremagere og agenter for socialdemokratiet (og efterretningsvæsenerne) i bestræbelsen på at blive et masseparti; det forsøgte tilmed at forene sig med socialdemokratiet til et enkelt parti for arbejderklassen. DKP optrådte, som om der eksisterede et “folkedemokrati” i Danmark – eller at det var en regulær mulighed.

Men i modsætning til i de folkedemokratiske lande i Øst og Centraleuropa fik Danmarks befrielse ikke dybtgående sociale følger. Det lille naziparti forsvandt, nogle krigsforbrydere og enkelte værnemagere blev retsforfulgt. Men storkapitalens, godsejernes og storbøndernes positioner og styrke forblev urokket. Militært var Danmark underlagt USA-imperialismen – og indgik snart i NATO, anført af en socialdemokratisk regering.

Selvom DKP i slutningen af 40'erne kritiserede sin forsonlige linje overfor socialdemokratiet, fortsatte udviklingen i opportunistisk og revisionistisk retning. Programmet “Det danske folks vej” (1952) åbnede for en fredelig og parlamentarisk overgang til

socialismen. Uden de store sværds slag tilsluttede partiet sig den revisionistiske generallinje for den internationale kommunistiske bevægelse, som udvikledes af Nikita Hrustjov og Co. på SUKP's 20. kongres i 1956.

Den daværende partiformand Aksel Larsen videreudviklede de opportunistiske ideer, der rummedes i partiprogrammet i retning af et brud med Sovjetunionen og den internationale kommunistiske bevægelse. "*Larsenismen*" blev en international betegnelse for en tidlig variant af den moderne revisionistiske strømning, der senere fik betegnelsen "*europakommunisme*". Det førte til dannelsen af Socialistisk Folkeparti som "en buffer mod kommunismen", hvis eksistensberettigelse angiveligt lå i at "presse socialdemokratiet til venstre" og som forkyndte "parlamentarisk overgang til socialismen" gennem et "rødt flertal" af socialdemokrater og folkesocialister.

Partisprængningen var en straf for DKP's opportunistiske synder i efterkrigsårene, og førte til dannelsen af endnu et socialdemokrati i form af SF. Realiseringen af "det røde flertal" førte nogle år senere førte til udspaltningen af Venstresocialisterne som en kaotisk venstresocialdemokratisk og trotskistisk inspireret strømning.

Det tilbageværende DKP fordømte larsenismen – men foretog ikke et dybtgående opgør med dens ideologiske, politiske og organisatoriske rødder i partiet selv. Det tilsluttede sig den *sovjetiske variant af den moderne revisionisme* (på internationalt plan den moderne revisionismes hovedstrømning), som fik sit endelige nedslag i partiprogrammet fra 1975, programmet for det såkaldte "antimonopolitiske demokrati".

Det revisionistiske DKP baserede sig på strategisk tilslutning til det revisionistiske Sovjetunionen og dens lejr – og tilstræbte samtidig en strategisk alliance med Socialdemokratiet (parlamentarisk udtrykt i forsoget på at skabe et såkaldt "arbejderflertal") som

vejen til socialisme. Denne anti-marxistisk-leninistiske strategi, der baserede sig på Sovjetunionens internationale styrke og rolle, kollapsede definitivt i 89-91 med dens opløsning og den utilslørede genrejsning af kapitalismen i hele Europa. Gorbatsjovismen var sovjetrevisionismens overgang til åben socialdemokratisme, utilsløret kapitalistisk reformisme.

### **Revisionisme splitter**

DKP's forfald, dets overgang fra at være arbejderklassens kommunistiske parti til et parti af moderne revisionistisk type fandt ikke sted uden omfattende indre kampe. En følge af dets omdannelse til et "masseparti" i efterkrigsårene og dets 'åbne dør'-politik var både en generel sænkning af dets teoretiske og politiske niveau, forsømmelse af det marxistisk-leninistiske skolingsarbejde og manglen på enhed i tanke og handling. Det betyder sameksistens mellem forskellige strømninger og tendenser i partiet – og kan ikke føre til andet end konstante fraktionsdannelser og kampe mellem forskellige grupperinger. DKP's efterkrigshistorie er derfor også en historie om spaltning og splittelse: den store udspaltning af SF i 1958, udspaltningen af marxistisk-leninistiske kræfter op gennem 60'erne og 70'erne, herunder eksklusionen af Carl Madsen, som forsvarede det revolutionære DKP's linje og modsatte sig "den antimonopolistiske strategi", udspaltningen af Fælles Kurs, frem til den store opløsning i 90'ernes begyndelse, der førte den sidste partiformand Ole Sohn m.fl. til SF, DKP ind i Enhedslisten, til oprettelsen af KPID, til opløsningen af DKU og passiviseringen af hundreder af tidligere medlemmer.

Den revisionistiske platform måtte nødvendigvis producere nye højregrupperinger, men også modstand fra de marxistisk-leninistiske og revolutionære kræfter i partiet.

Det revisionistiske DKP rettede gennem sin historie hovedslaget

mod marxist-leninisterne, som stempleses som “sekterikere” og “venstreopportuniste”. Disse kræfter bekæmpedes og isoleredes igennem alle efterkrigsårene.

På internationalt plan førte antagelsen af den revisionistiske platform fra SUKP’s 20. kongres under betegnelsen ’opgøret med stalinismen’ som en lang række kommunistiske partier i lighed med DKP tilsluttede sig, til indre kampe og spaltninger. En række partier – som Albanien Arbejdets Parti og Kinas Kommunistiske Parti – modsatte sig denne platform og linje. “*Den store polemik*” mellem marxismeleninisme og moderne revisionisme udspillede på verdensplan.

Den internationale kommunistiske bevægelse blev spaltet. I løbet af 60’erne og 70’erne opbyggedes en lang række nye marxistisk-leninistiske, kommunistiske partier, mens den internationale revisionisme og dens partier, anført af SUKP, fortsatte udspaltningsprocessen i stadig flere strømninger og tendenser på revisionistisk grundlag – titoisme, guevarisme, eurokommunisme osv.

Kinas Kommunistiske Parti under Mao Tse-tung rejste antirevisionismens banner – men, som det skulle vise sig, for at erstatte sovjetrevisionismen med maoismen som en kinesisk variant af den moderne revisionisme.

Da DKP i 1961-62 tilsluttede sig SUKP’s brud med Enver Hoxhas socialistiske Albanien og Albanien Kommunistiske Parti og senere med Kinas Kommunistiske Parti, forlod en række marxistisk-leninistiske kræfter partiet i protest, idet de også så dette som udtryk for *DKP’s definitive overgang til den moderne revisionisme og likvidation som kommunistisk parti.*

### **Kampen for gendannelse af et kommunistisk parti**

Det var imidlertid først med stiftelsen af KFML (Kommunistisk

Forbund Marxister-Leninister) i 1968, at de danske marxist-leninister stillede sig opgaven *at opbygge et revolutionært kommunistisk parti i kamp mod den moderne revisionisme*.

Det var under Vietnam-krigen, hvor modstanden mod USA-imperialismen voksede til en massebevægelse, mens Sovjetunionen gennem invasionen i Tjekkoslaviet afslørede sig som en ny (social)imperialistisk supermagt. I Vesteuropa og USA forekom et opsving i den revolutionære ungdoms og arbejderklassens kamp.

KFML etablerede broderpartiforbindelser med Kinas Kommunistiske Parti, Albaniens Arbejdets Parti og en hel række marxistisk-leninistiske, kommunistiske partier verden over – mange af dem unge og uerfarne, og som KFML dannet omkring '68. Disse partier havde ofte en ringe tilknytning til de gamle kommunistiske partiers revolutionære traditioner, mens forbindelserne til arbejderklassen var svage, og medlemmerne ofte meget unge. Andelen af studerende var i regelen stor.

Dette var også tilfældet i Danmark, hvor indflydelsen fra den kinesiske moderne revisionisme, fra maoismen og den såkaldte kulturrevolution, gjorde sig stærkt gældende i den unge marxistisk-leninistiske bevægelse. Det medvirkede til opkomsten af en række indbyrdes stridende organisationer i slutningen af 60'erne og 70'erne med "marxismen-leninismen-Mao Tse-tung-tænkningen" som ideologisk grundlag.

I 1973 kom det fascistiske og USA-støttede kup i Chile. Salvador Allendes 'folkefrontsregering' var af de sovjetrevisionistiske partier blevet fremhævet som et historisk eksempel på muligheden af "fredelig, parlamentarisk overgang til socialismen". Det spillede fallit i strømme af chilenske arbejdere og revolutionæres blod.

Den marxistisk-leninistiske bevægelse styrkedes, en række grup-

peringer og kræfter sluttede sig til KFML. Stiftelsen af det nye kommunistiske parti sattes på dagsordenen til 1976. Netop da antog man den revisionistiske kinesiske generallinje og teorien om “verdens deling i tre”. Da KAP stiftedes var det med et nyt program på kina-revisionistisk (maoistisk) grundlag – og i en skærpet indre linjekamp.

Resultatet af den var, at en række marxistisk-leninistiske kræfter før og efter partidannelsen forlod det og fortsatte kampen for genskabelsen af et ægte marxistisk-leninistisk, kommunistisk parti.

Den ledende kraft heri var KS(m-l), som udarbejdede et udkast til et program for “Danmarks Kommunistisk Parti/MarxisterLeninister” og iværksatte en konkret partistiftelsesproces, som sigtede på at forene de kræfter, som fastholdt marxismen-leninismen og afviste alle varianter af den moderne revisionisme. I forbindelse hermed gennemførtes ikke bare et opgør med “3-verdens-teorien”, men også dens ideologiske grundlag, den såkaldte Mao Tse-tung-Tænkning.

***Resultatet af 10 års kamp for gendannelsen af et ægte marxistisk-leninistisk, kommunistisk parti i Danmark var stiftelsen af DKP/ML ved årsskiftet 78-79.***

## **2. Danmarks Kommunistiske Parti/ML (1978-97)**

Stiftelsen af DKP/ML betød et historisk vendepunkt for den kommunistiske bevægelse i Danmark.

*Det betød, at der var genskabt et kommunistisk parti, som forsvarede marxismen-leninismen som teori, bekræftede den videnskabelige socialismes gyldighed og aktualitet, og på dette grundlag udviklede en kommunistisk politik i klassekampen. Partiet trak en*

*skarp demarkationslinje op overfor de revisionistiske partier som DKP og KAP, og imødegik deres fejlagtige, antirevolutionære politik og strategier. Det afslørede det uvidenskabelige og opportunistiske indhold i alle de varianter af den moderne revisionisme, som eksisterede i Danmark og på internationalt plan, som udgav sig for at være 'skabende nyudviklinger' eller 'højere trin' af marxismen-leninismen.*

*Med stiftelsen af DKP/ML blev smågruppe-uvæsenet i 60'ernes og 70'ernes 'ml-bevægelse' definitivt overvundet. De maoistiske smågrupper opløstes.*

I de følgende 18 år var partiet og den marxistisk-leninistisk kommunistiske bevægelse kendetegnet ved en høj grad af enhed, bygget på principper. Denne enhed var blandt de væsentligste forudsætninger for partiets uafbrudte fremgang i denne lange periode, hvor partiet modnedes i kamp mod borgerskabet, igennem sin deltagelse i klassekampen som den revolutionære handlings parti.

Selv om partiet ved sin stiftelse var relativt uerfarent, meget lille og med en medlemskare, hvor gennemsnitsalderen ikke var 30, havde det en kerne af rimeligt erfarne, velskolede og handlekraftige ledere (kadrer), som havde deltaget i 60'ernes og 70'ernes klassekampe og i kampen for at genskabe det kommunistiske parti. Og dets medlemmer var militante og nærrede tillid til marxismen-leninismen og det unge parti.

*Det var DKP/ML's fortjeneste at samle de daværende kommunistiske kræfter i Danmark på marxismen-leninismens grund, på basis af en revolutionær strategi, linje og politik – i modsætning til de revisionistiske organisationers linjer og strategier, der alle spillede åbenlyst fallit og brød sammen i løbet af 80'erne.*

Partiet var fra starten en del af den internationale marxistisk-lenini-



stiske kommunistiske bevægelse, som havde udviklet sig i opgøret med den moderne revisionisme over hele verden. Det udviklede solide forbindelser til de marxistisk-leninistiske partier på alle kontinenter, og også tætte forbindelser med Albanians Arbejdets Parti, der ledtes af den betydelige marxist-leninist Enver Hoxha.

Det delte med AAP og de øvrige marxistisk-leninistiske partier den leninistiske konklusion, at den nuværende historiske epoke er imperialismens og revolutionernes epoke; at revolutionen, både den antiimperialistiske og folkedemokratiske og den proletariske og socialistiske revolution, er et spørgsmål, der er på dagsordenen; at den revolutionære proces i verden med den moderne revisionismes gennembrud var kommet på vildspor, og at de revolutionære landvindinger i de lande, der havde gennemført folkedemokratiske, antiimperialistiske eller socialistiske revolutioner var i færd med at blive ødelagt og omstødt i de stater og partier, der i den ene eller anden variant havde antaget den moderne revisionisme som deres grundlag. Derfor betragtede og støttede DKP/ML det socialistiske Albanien som det eneste ægte socialistiske land i verden.

### **DKP/ML i 80'erne**

Disse vurderinger skulle blive bekræftet af udviklingen.

Den moderne revisionismes hovedbastion, Sovjetunionen, og hele dens lejr brød sammen, og kapitalismen genrejstes i rå og utilsløret form.

Partiets bedømmelse af det maoistiske Kina og KKP, som havde fremstillet sig som 'verdensrevolutionens bolværk', men var en stat og et parti af moderne revisionistisk type, blev også snart understreget. Deng Xiao-Pings Kina slog umiskendeligt ind på den kapitalistiske moderniseringsvej i forsøget på at omskabe Kina til en ny (social)imperialistisk verdensmagt. I 1979 gik Kina til



*Forside på DKP/ML's program og love, vedtaget på den første - og stiftende - kongres 1978*

angreb på Vietnam i en militær afstrafningsekspedition.

80'erne var på globalt plan en periode med forberedelsen af den endelige kapitalistiske kontrarevolution i Sovjetunionen og Øst-europa, den forstærkede opbygning af monopolernes "Forenede Europa" som global stormagt, og skærpede konfrontationer mellem supermagterne USA og Sovjetunionen med den ledsagende militære oprustning til krig overalt på kloden – og som 'stjernekrig' i verdensrummet.

I Danmark var det Schlüters og hans åbent borgerlige regerings årti. Reaktionen var i offensiven, nationalt og internationalt.

DKP/ML satte sig fra starten som opgave at vinde ledelsen i arbejderklassens kamp ved at stille dens centrale krav og opgaver i centrum – i kamp mod den socialdemokratiske reformisme og revisionismen i alle afskygninger. Det udviklede en konkret poli-

tik på alle klassekampens centrale felter, en linje for kamp mod de to imperialistiske supermagter og deres militære og økonomiske blokke, mod Danmarks medlemskab af EU og NATO, mod den borgerlige-socialdemokratiske arbejderfjendtlige krise- og nedskæringspolitik, mod krise, krig og reaktion.

Det tog initiativ til stiftelsen og opbygningen af ungdomsforbundet KUF. Det arbejdede for at opbygge en revolutionær fagopposition i og udenfor fagforeningerne i kamp mod LO's forræderi som et redskab for den kapitalistiske statsmagt og den socialdemokratiske klassesamarbejds politik. Det udviklede kampen mod den genopståede nazisme og fascisme ved at knytte an til modstandskampens revolutionære traditioner, arbejdede for at udvikle kvindernes kamp og organisering for ligestilling og frigørelse, og for en revolutionær kunst og kultur. Under 80'ernes skærpede landbrugskrise arbejdede det også for at udvikle småbøndernes og landarbejdernes kamp.

Det opstillede samtidig i 84 og 87 til folketingsvalg under betegnelsen "Marxistisk-Leninistisk Parti" for at sikre et revolutionært alternativ også ved valgene. Kommunalpolitisk udviklede det lokale kamplister i en række store byer.

Det revolutionære DKP/ML satte fra starten klassekampen i centrum for sin virksomhed, rodfæste i arbejderklassen og organisering af kampen. I overensstemmelse med de skiftende taktiske situationer satte det også forskellige organisationsformer og kampmetoder i forgrunden.

Selvfølgelig var alt ikke fejlfrit. Det ville være umuligt at undgå – ikke mindst for et ungt og uerfarent parti, som det var i 80'erne. Men det begik hverken principielle eller strategiske fejl; med meget få kræfter fra starten, og i en situation hvor både DKP og KAP fyldte på 'venstrefløjen', udviklede det og rodfæstede sig i hurtigt tempo.

Op gennem 80'erne udfoldedes en omfattende udgivelsesvirksomhed på Forlaget Arbejderen og Nexø Forlag – ikke mindst ved udgivelsen af marxismen-leninismens klassikere og udgivelse af en hel række af Enver Hoxhas værker, partimateriale samt skønlitteratur og plader/CD'er.

Partiet fortsatte sin kamp for at afsløre den moderne revisionisme ideologisk, politisk og organisatorisk – med henblik på at rodfæste marxismen-leninismen og vinde de klassebevidste arbejdere, revolutionære intellektuelle og andre progressive kræfter for den kommunistiske linje og politik.

Samtidig tog partiet et initiativ af strategisk karakter ved at begynde udgive dets centralorgan Arbejderen som dagblad fra 1983. Udgivelsen og udbredelsen af denne avis var et omdrejningspunkt i kampen for at udvikle og styrke partiet og den kommunistiske bevægelse og for at styrke arbejderklassens og det store flertals kamp og orientering på klassekampens grund. Udgivelsen af Dagbladet Arbejderen lagde beslag på mange kræfter, men sikrede også det marxistisk-leninistiske partis stadig voksende rodfæste blandt klassebevidste arbejdere og i den revolutionære bevægelse.

Sidste halvdel af 80'erne var præget af reaktionens forstærkede offensiv, af en veritabel højrebølge. Det betød i den givne situation generelt en afmatning i massekampen, af strejkebevægelsen osv. Også i overensstemmelse hermed justerede partiet sin taktik og de organisatoriske former på forskellige af massekampens felter.

Op gennem årtiet uddannedes og skoledes en hel række kadre og partiet udbyggedes og rodfæstedes på landsplan; det satte en stadig revolutionering af grundorganisationerne og deres arbejde i centrum, samtidig med at klassekampen i partiet førtes på to fronter: mod såvel højrefavigelser som venstrefavigelser, mod passivitet, liberalisme og sekterisme af enhver art.

Partiet lagde større vægt på medlemmernes kvalitet end på kvantiteten. Og på trods af sin numeriske lidenhed formåede partiet en overordentlig omfattende virksomhed på alle klassekampens felter – teoretisk, politisk, i den daglige kamp. Fra sin start opfattede det sig som den revolutionære handlings parti og som et parti, baseret på tankens og handlingens enhed. Kommunisternes bevidste disciplin er en frivillig disciplin, der grunder sig på en dyb forståelse af partiets linje og nødvendigheden af de konkrete kampe, det udkæmper. Degenererer partiet bliver grundorganisationerne og medlemmerne forvandlet til aktivister, vedhæng til et 'apparat', en avis o.s.v.

*Det revolutionære DKP/ML var fra sin start kendetegnet ved sin evne til at foretage konkrete og fremsynede analyser af klassekampen, dens udvikling og styrkeforholdet mellem klassekræfterne, der muliggjorde en konkret og prioriteret indsats fra partiets side, der fik det til på forskellige tidspunkter at gribe fat i de nøgle-spørgsmål, der var i stand til at flytte helheden fremad.*

### **Den revisionistiske lejrs sammenbrud og socialismens fald i Europa**

Sovjetunionens opløsning, Østeuropas underlæggelse under den vestlige imperialisme, og udviklingen af det forenede Tyskland til Den europæiske Unions førende magt var alt sammen en konsekvens af den moderne revisionismes forræderi og fallit. Det var hverken socialismens historiske fallit eller kapitalismens endegyldige sejr som system, verden i disse år var vidne til. Og hvad mere er: Den moderne revisionismes krise og fallit var forudset af de marxistisk-leninistiske kommunistiske partier og organisationer, DKP/ML indbefattet. De dramatiske historiske begivenheder bekræftede den marxistisk-leninistiske analyse, og den marxistisk-leninistiske teoris gyldighed.

Det var ikke de ægte kommunistiske partier, arbejderklassen og

folkene, der 'sejrede' i de tidligere socialistiske lande i Europa, eller i de kapitalistiske lande. Det var den vestlige imperialisme og de kapitalistiske og kontrarevolutionære kræfter.

Den moderne revisionisme ved magten i Sovjetunionen, Østeuropa, Kina osv. havde gennem årtier miskrediteret socialismen og kommunismen. Den moderne revisionismes kontrarevolutionære karakter blev af den borgerlige propaganda brugt til at bringe den videnskabelige socialisme og kommunismen i vanry – og til at underminere arbejderklassens og folkenes tillid til revolutionens teori, de kommunistiske partier og forhåbningerne til socialismen og kommunismen som deres fremtid.

Og revolutionen og socialismen led et smerteligt nederlag, da Albanien efter Enver Hoxhas død under Ramiz Alias ledelse bevægede sig ind på en revisionistisk vej, som førte til kontrarevolutionens triumf med katastrofale konsekvenser for landet, arbejderklassen og hele folket.

Revisionistisk forræderi og kapitalistisk kontrarevolution virkede sammen i det Albanien, som så tappert havde opbygget socialismen. Kontrarevolutionen var hurtig, grundig og brutal: Den søgte at knuse al modstand fra arbejderklassens og kommunisternes side gennem forfølgelse og terror, og søgte på barbarisk vis og i bogstaveligste forstand at udrydde alle spor af socialismen. Landet blev en kapitalistisk spillebule, en brik i imperialismens hænder. Den folkelige opstand i 1997 var en reaktion på denne massive ødelæggelse.

Under den skærpede reaktionære og anti-kommunistiske offensiv i sidste halvdel af 80'erne gik den danske revisionistiske venstrefløj i opløsning – fra VS til de erklærede kommunistiske partier.

*Det revolutionære DKP/ML blev ikke svækket af den reaktionære stormflod, men kom styrket igennem den, med bedre positioner,*

*større indflydelse og større muligheder end nogensinde. Med de revisionistiske partier KAP's og DKP's opløsning åbnedes nye muligheder for den kommunistiske politik og strategi for revolutionen og socialismen – men det skete i en ændret international og national situation, under en uhørt imperialistisk offensiv på globalt plan mod arbejderklassen og folkene, mod revolutionen og socialismen, mod alt progressivt og antiimperialistisk.*

### **90'erne – “en ny periode i arbejderklassens og folkenes kamp”**

Med de kontrarevolutionære begivenheder 89-91 afsluttedes en periode, hvor den internationale scene var domineret af samarbejdet og rivaliseringen om verdensherredømme mellem den amerikanske imperialisme og den sovjetiske socialimperialisme og deres militære og økonomiske blokke.

“Den ny verdensorden” med USA som ’verdens politiske, militære, økonomiske og moralske leder’ blev etableret. I Europa sattes kursen mod den hurtige udbygning af Den europæiske Union med Tyskland som førende kraft som en ny imperialistisk verdensmagt

Socialismens resultater og de reformer, som arbejderklassen og folkene havde tilkæmpet sig som følge af deres kamp og som følge af socialismens historiske landvindinger – herunder fascismens nederlag – blev tilintetgjort eller sat under angreb. Dette gjaldt også den såkaldte “danske” eller “nordiske” velfærdsmodel.

På sin 5. kongres i 1991 foretog DKP/ML en række væsentlige justeringer af politik og taktik i overensstemmelse med dets analyse af den ’ny periode i arbejderklassens og folkenes kamp’, som var en realitet. Det fastslog, at “den ny verdensorden” førte til etableringen af et altomfattende kapitalistisk verdensmarked, til styrkelsen af den amerikanske og vestlige imperialisme på arbejderklas-

sens og folkenes bekostning – og at arbejderklassen og folkene på globalt plan måtte opbygge en kampfront mod imperialismen og denne 'nye verdensorden' med den amerikanske imperialisme i spidsen og med Den europæiske Union som en partner, der selv aspirerede mod at blive en imperialistisk supermagt.

Det fastslog, at Danmark befandt sig ved en kritisk skillevej:

På denne ene side var der borgerskabets linje for fuldstændig integration i den ny imperialistiske verdensorden, politisk, økonomisk og militært, for fuld integration i monopolernes 'Forenede Europa' på bekostning af den nationale selvstændighed, og for tilintetgørelse af den nordiske velfærdsmodel – d.v.s. resultaterne af arbejderklassens og det store flertals kamp gennem årtier.

På den anden side arbejderklassens vej for uafhængighed og suverænitæt, til forsvar for velfærden, social fremgang og fred og venskab mellem folkene.

Netop 'forsvaret for velfærden' og forsvaret af den nationale selvstændighed i kampen mod Unionen blev den røde tråd i 90'ernes klassekamp i Danmark, som også så danske tropper i militær aktion som en integreret del af den ny imperialistiske verdensorden langt uden for landets grænser.

*Den linje og politik, som DKP/ML definerede på sin 5. kongres i 91 og videreudviklede på den 6. i 94, var ikke et opgør med den hidtidige linje, ikke en selvkritik for dets linje og kamp i 80'erne, indbefattet den skarpe kamp mod den moderne revisionisme af alle afskygninger, men en politik og taktik i overensstemmelse med den ny situation, en anvendelse af marxismen-leninismen på de konkrete betingelser i den danske og internationale klassekamp.*

Det var en politik og taktik, der modsvarede en kompliceret og vanskelig situation – og som hurtigt førte til fornyet fremgang



for partiet, til at det placerede sig som den ledende kraft i den kommunistiske bevægelse, tog nye skridt med hensyn til at rodfæste sig i arbejderklassen og begyndte at spille en stadig voksende rolle på klassekampens mange felter.

Den politik og taktik partiet fremlagde på baggrund af en konkret analyse af den nye internationale situation og situationen i den danske klassekamp var rigtig og fremsynet, men den rummede imidlertid også en række faldgruber. Som det skulle vise sig var partiet ikke stærkt nok til at undgå dem.

*Højreelementer i partiet forvanskede denne linje og taktik i opportunistisk retning – og partiets historie gennem 90'erne blev en kamp mellem den marxistisk-leninistiske linje og taktik, og højrekræfternes forsøg på at forvrænge og sabotere den. Det førte til en skarp partikamp mellem to linjer, to fløje i partiet, i 95-97, der i kraft af et højrekup i partiledelsen endte med højrekræfternes sejr, deres spaltning af partiet, brud med den marxistisk-leninistiske fløj og forvandling af partiet til et falsk marxistisk-leninistisk parti, til et nyt parti af moderne revisionistisk type.*

### **Samling af kommunisterne i ét stærkt parti**

I overensstemmelse med det grundlæggende synspunkt, at kommunisterne i første række må opbygge stærke kommunistiske partier i deres eget land, fremlagde DKP/ML fra den 5. kongres sin linje for “*samling af den kommunistiske bevægelse i ét stærkt parti på marxismen-leninismens grund*”. Dette var i overensstemmelse med ønskerne hos det store flertal af folk, der opfattede sig som kommunister, og som efter DKP's og andre revisionistiske partiers og organisationers kollaps var partiløse, eller organiseret i en af de erklærede kommunistiske partier eller grupperinger. DKP/ML tog initiativ til at danne en række lokale samlingsgrupper og til gennemførelsen af en diskussion i hele den kommunistiske be-

vægelse af kommunismens historiske erfaringer efter Sovjetunionens sammenbrud. Det udarbejdede en række handlingsprogrammer for klassekampens forskellige felter, for at skabe basis for fælles optræden. Senere udarbejdedes udkastet til 'Program for et socialistisk Danmark' til debat i hele den kommunistiske bevægelse. Det uddybedes med en særlig del om vejen og overgangen til socialismen. Partiet foreslog de erklærede kommunistiske partier og organisationer at styrke samarbejdet og handle i fællesskab på en lang række områder – herunder at finde formerne for en fælles valgopstilling til folketing og på kommunalt plan.

Dagbladet Arbejderen som avis for hele den kommunistiske bevægelse og alle klassebevidste kræfter måtte nødvendigvis spille en central rolle i denne proces: at udvikle kampen mod angrebene på 'velfærden', d.v.s. de tilkæmpede rettigheder, mod den nationale selvstændighed, mod EU, NATO og den nye imperialistiske verdensorden osv. Og dermed samtidig skridt for skridt skabe betingelserne for kommunisternes samling i et marxistisk-leninistisk parti, der belært af de historiske erfaringer adskilte sig endegyldigt fra den moderne revisionismes kontrarevolutionære teori og praksis.

Denne politik baserede sig på den særlige historiske situation, som opstod i forbindelse med de revisionistiske partiers krise og fallit i Danmark og på internationalt plan.

Med de to revisionistiske partier DKP og VS som hovedkraft – der sidst i 70'erne og i 80'erne mistede deres folketingsrepræsentation – var Enhedslisten blevet dannet i slutningen af 80'erne. Den fik tilslutning af det trotskistiske SAP, resterne af KAP og andre. Den startede sin tilværelse som en valgalliance mellem disse kræfter – og udviklede sig efter at have opnået folketingsrepræsentation til et egentligt parti, som rummer forskellige grupperinger og tendenser, uden en klar og veldefineret strategi for 'socialisme' eller et klassekampsprogram. Enhedslisten er et reformistisk, antimarx-

istisk-leninistisk, venstresocialdemokratisk og venstresocialistisk parti. Det opgav snart rollen som parlamentarisk opposition på et klassekampsgrundlag – f.eks. den 'principielle' modstand mod at støtte en reaktionær finanslov – og forvandlede sig til et støtteparti for den socialdemokratisk ledte regering.

Det lykkedes ikke at sikre en fælles parlamentarisk optræden for de erklærede kommunistiske organisationer, og heller ikke at etablere en fælles holdning til Enhedslisten som en antikommunistisk og likvidatorisk strømning.

Det viste sig relativt hurtigt, at lederne af de erklærede kommunistiske partier på forskellig vis og med forskellige påskud modarbejdede den stærke bevægelse blandt partiløse kommunister og mange af organisationernes medlemmer for at skabe forudsætningerne for et stærkt og samlet parti på marxismen-leninismens grund.

Det gjaldt Kommunistisk Forum, der udsprang af et brud med Ole Sohns gorbatjovistiske DKP, og som senere forvandlede sig til KPID. Det søger at videreføre DKP's revisionistiske ideologi, linje og program fra 70'erne. Det gjaldt Preben Møller Hansens populistiske Fælles Kurs, som drømte om et parlamentarisk comeback – og resterne af DKP, som lod sig opluge af Enhedslisten efter officielt at have afskrevet sig marxismen-leninismen.

I forskellige situationer op gennem 90'erne stødte kampen for gennemførelsen af DKP/ML's kommunistiske samlingspolitik på modstand i partiet selv. Der viste sig nogle usunde tendenser til undervurdering af partiets reelle rolle og af den marxistisk-leninistiske ideologi og politiks styrke. Hvad der senere skulle vise sig at udvikle sig til en egentlig højrelinje, viste sig i begyndelsen som tendenser til at 'gemme marxismen-leninismen væk', til at afvise partiets ledende rolle og opgaver i den kommunistiske og revolutionære bevægelse og i den aktuelle kamp. Ud fra en følelse

af svaghed under borgerskabets stærke ideologiske og politiske pres stræbte de efter sammenslutning af de erklærede kommunistiske partier for enhver pris, og på et hvilket som helst grundlag, og efter at opgive DKP/ML's og den kommunistiske bevægelses selvstændige virksomhed på det parlamentariske plan til fordel for Enhedslisten.

Selvom disse tendenser energisk blev afvist i partiledelsen og af partiet som helhed, når og hvor de dukkede op, og der i partiet selv førtes kamp mod faren for højre, blev de ikke udryddet og fandt til stadighed nye udtryk.

De nævnte højretendenser blev væsentlige bestanddele af det revisionistiske DKP/ML's ny linje efter den 7. partikongres.

For ikke at afsløre, at der faktisk var tale om et linjeskift, taler DKP/ML fortsat lejlighedsvis om "samling af kommunisterne". Men det sker på basis af en ny og ikke leninistisk partiopfattelse og en revisionistisk linje og strategi for klassekampen og socialismen.

### **Forankring på arbejdspladserne og kampen i fagbevægelsen**

*Det kommunistiske parti må, for at opfylde sin rolle, i sin sociale sammensætning være et parti med et overvejende flertal af arbejdere – og det må sikre et stærkt rod fæste i arbejderklassen, på fabrikker og virksomheder. Fra sin start satte DKP/ML dette spørgsmål – og retningen mod arbejdspladserne – i fokus for sin virksomhed.*

Den sociale sammensætning af partiet var – som en arv fra sit udspring i den marxistisk-leninistiske bevægelse i 60'erne og 70'erne – ikke tilfredsstillende. Arbejderne udgjorde ikke et klart flertal i partiet. Omkring halvdelen var pædagoger, lærere, socialrådgivere og intellektuelle af forskellig slags. De egentlige industriarbejdere var et mindretal. Ved at fastholde retningen mod arbejdspladserne og gennem udviklingen af en kommunistisk

faglig politik søgte partiet at forbedre sit rodfæste og optage nye arbejdere som medlemmer. Særlig vægt lagde det på de ufaglærte arbejdere, specialarbejderne, som i 70'ernes og 80'ernes arbejdskampe trådte frem som den mest kampvillige del af klassen.

Partiets faglige linje tog udgangspunkt i, at den socialdemokratiske enhedsfagbevægelse var et instrument for klassesamarbejde, og LO og LO-apparatet var knyttet til den kapitalistiske stat med et utal af love og bindinger af forskellig slags, og at den som medlem af Frie Faglige Internationale samtidig var et instrument for imperialismen. Derfor er LO- og forbundstoppenes forræderi mod arbejderklassens krav og kamp ikke noget tilfælde, men et udtryk for deres funktion som i sidste ende redskaber for den herskende klasse, for kapitalen.

DKP/ML afviste den venstreopportunistiske opfattelse, at revolutionære ikke skal arbejde i reaktionære fagforeninger, at 'vende fagforeningerne ryggen'. Med udgangspunkt i et rodfæste på arbejdspladserne og i kamp mod klassesamarbejdslinjen måtte der vælges kommunistiske tillidsmænd, skabes aktive klubber og lokale afdelinger. Et revolutionært fagligt arbejde må foregå både i og udenfor LO-fagbevægelsen, f.eks. gennem udviklingen af støttebevægelser omkring vigtige arbejdskampe. Fra sin start advarede partiet imod den revisionistiske og højreopportunistiske *fagforeningslegalisme*, som forkynder, at LO og LO-apparatet kan forvandles til en kamporganisation for arbejderklassen og udstikker parolen "alt gennem fagforeningerne". Som en del af arbejderaristokratiet er det faglige bureaukrati, de faglige funktionærer, ansat til at varetage dette institutionaliserede klassesamarbejde. Det revolutionære DKP/ML var stærkt kritisk overfor dette lag og kommunisters ansættelse som faglige funktionærer i dette apparats tjeneste – uanset den enkelte kammerats gode hensigter.

Denne linje er i overensstemmelse med den danske kommunisti-

ske bevægelses grundlæggende erfaringer gennem århundredet. Det revolutionære DKP's rodfæste i arbejderklassen og dele af fagbevægelsen i kamp mod den socialdemokratiske klassesamarbejdslinje var betydeligt. Men i årene efter krigen tenderede "de faglige folk", fagforeningsledere og ansatte, til at udgøre en særlig afgørende gruppe i partiet – og en vigtig del af den sociale basis for partiets revisionistiske udartning – med en tilhørende legalistisk faglig linje. Den strategiske alliance med socialdemokratiet, som partiet ønskede, førte det faglige DKP ind i rollen som en 'opposition', der opfordrede arbejderne til kamp for faglige krav, men i afgørende kampsituationer optrådte som strejkeslagtere af hensyn til alliancen med socialdemokraterne.

I forbindelse med DKP's sammenbrud likvideredes også Faglig Ungdom, som havde sikret sig en høj grad af uafhængighed af LO og LO-apparatet – og dermed også en progressiv og kæmpende masseorganisation for arbejderungdommen.

I overensstemmelse med den ændrede situation og de nye styrkeforhold måtte DKP/ML også i begyndelsen af 90'erne udarbejde en ny faglig taktik – en taktik, vel at mærke, ikke en ny faglig linje eller strategi.

Med DKP's opløsning og den 'faglige venstrefløjs' lammelse måtte også DKP/ML's rolle i fagbevægelsen ændres – fra en slags 'opposition til oppositionen' – til rent faktisk at sætte sig igennem som den ledende forkæmper for klassekampslinjen i fagbevægelsen, at tage ledelsen af og genopbygge en fagopposition på et langsigtet kampgrundlag.

Dette var og er en overordentlig vanskelig opgave. Og DKP/ML's styrke på arbejdspladser, i klubber og fagforeninger var ikke omfattende. Alligevel stillede partiet sig denne opgave, og satsede ikke mindst på at udvikle kampen mod massearbejdsløsheden og

arbejdsløshedsbevægelsen (af både fagforeningsorganiserede, bi-standsmodtagere osv.), kampen for 35-timers ugen, modstanden mod Unionen fra arbejdspladserne, strejkestøttekomitébevægelsen, støttet af partiets dagblad, som vandt stadig større udbredelse blandt klassebevidste arbejdere, og af hele partiets øvrige virksomhed, herunder Rød 1. Maj arrangementer osv. Et særligt spørgsmål var kampen for at organisere og udvikle arbejderdommens kamp.

Partiet var imidlertid ikke i stand til at udarbejde og gennemføre en sammenhængende plan for dette arbejde. De ansvarlige på dette felt forsøgte at tage initiativer til udviklingen af den faglige oppositionsbevægelse. I årene efter Nyrup-regeringens tiltræden blev der talt en del om udviklingen af en 'taktisk alliance' med de venstresocialdemokratiske arbejdere – en vigtig problemstilling, som imidlertid skulle vise sig at blive et påskud for at vende den faglige linje og kurs 180 grader.

Partiets politik på dette centrale område begyndte at udvise en række højreopportunistiske træk. Dets fokus mod arbejdspladser og klubber blev nedtonet til fordel for en opprioritering af arbejdet i lokale fagforeningsafdelinger, især i SiD. Den såkaldte 'faglige politik' blev et særligt felt for 'specialister', som tiltog sig en betydelig grad af autonomi fra partiet i øvrigt. En række af partiets "faglige" kadre blev faglige funktionærer. Og de nye muligheder for at opbygge en kommunistisk ledt opposition på arbejdspladser og i fagforeningerne mod den socialdemokratiske politik blev ikke udnyttet, selvom partiet fortsat ydede en stor indsats i forhold til at organisere støtten til centrale arbejdskampe som RiBus-konflikten. Arbejdspladsernes puls bankede stadig svagere i partiet.

Det viste sig bl.a. i et debatoplæg '*Vi vil en aktiv, demokratisk og solidarisk fagbevægelse*' (1996), som fremlagde elementer til en ny højreopportunistisk 'faglig strategi', der spekulerede i en spalt-

ning af socialdemokratiet i to partier, et eurosocialdemokrati og et 'progressivt' parti, der ville 'forsvare velfærden' og angiveligt var modstander af EU. Fagbureaukratiets problemstillinger begyndte at trænge sig ind.

Dette skulle blive fatalt for partiet som et ægte kommunistisk parti.

### **DKP/ML og masseorganisationerne**

Op gennem 90'erne udviklede DKP/ML en lang række initiativer på andre af massekampens områder. Den almindelige højrebølge, som havde grebet 'venstrefløjen', førte til opgivelsen af en række af dens 'bastioner' og til en generel styrkelse af de socialdemokratiske eller tilmed åbent borgerlige. Det skabte imidlertid også rum for en række nye initiativer, til øget 'plads' for de marxistisk-leninistiske kommunister.

Et af disse var på ungdomsområdet.

Firserungdommen blev hårdt presset af den borgerlige ideologiske og politiske offensiv, og i vidt omfang 'afpolitiseret'. Det skete i en tid, hvor store dele af hver eneste ungdomsårgang blev stødt ud i permanent arbejdsløshed, hvor angrebene på arbejderungdommen forstærkedes. I sidste halvdel af firserne standsede tilgangen af revolutionære unge også til DKP/ML næsten fuldstændig. Partiets ungdomsforbund KUF blev 'lagt på is' i afventning af bedre tider, medlemmerne og deres virksomhed organiseret indenfor rammerne af partiet. Samtidig var DKU blevet likvideret og nedlagt sammen med Faglig Ungdom o.s.v.

Op til Maastricht-afstemningen i 92 tog DKP/ML initiativ til skabelse af ungdomsbevægelsen Rok ved Unionen, som den første større politiske ungdomsbevægelse efter 'murens fald'. Den var med til at sætte spørgsmålet om skabelsen af en revolutionær ungdomsorganisation af massekarakter på dagsordenen – og DKP/ML tog initiativ til oprettelsen af Rød Ungdom, som blev en af



succeshistorierne i første halvdel af 90'erne med en betydelig medlemstilvækst og oprettelsen af afdelinger over hele landet. Partiet var af den opfattelse, at under kommunistisk ledelse ville denne organisation udvikle sig hen imod at blive ungdomsorganisationen for det kommende stærke kommunistiske parti, det kæmpede for. Gennem Rød Ungdom skulle ungdommens og ikke mindst arbejderungdommens revolutionære kamp og dens masseorganisationer genrejses som kamporganisationer.

Højrekræfterne i partiet forholdt sig skeptiske overfor Rød Ungdom og undlod at støtte initiativet. Da det først var blevet en succes ville de nedlægge dets blad 'Lige Venstre' og i stedet for at udforme det som en revolutionær masseorganisation omskabe det til en løs aktionsbevægelse. De afviste 'af taktiske hensyn' at tage skridt til at knytte organisationen ideologisk, politisk og organisatorisk til partiet og den kommunistiske bevægelse og forberede dets tilnærmelse til den kommunistiske bevægelse. Da først disse opfattelser slog igennem i forbindelse med partikampen indledtes Rød Ungdoms stagnationsperiode, hvor det savner en klar profil og hverken er fugl eller fisk, en progressiv ungdomsorganisation uden en klar linje, mål og strategi.

Folkebevægelsen mod EF-Unionen samlede forskellige sociale og politiske kræfter i kampen mod dansk medlemskab af EF/EU på grundlag af kampen for national suverænitet og forsvar mod angrebene på 'velfærden'. Op til den historisk afgørende Maastricht-afstemning støttede DKP/ML omfattende folkebevægelsens kamp for et nej og alliancen mellem nej-kræfterne. Efter Nej'et i 92 splittede revisionisten Jens Peter-Bonde og hans konserter Folkebevægelsen, der fastholdt sin linje for dansk udtræden af Unionen, og oprettede Junibevægelsen. Disse kræfter var med til udarbejdelsen af 'det nationale kompromis' og bærer sammen med SF – der åbent forrådte dette Nej – et hovedansvar for, at den historisk gunstige situation i arbejderklassens og folkets kamp

blev tabt på gulvet – og for dens resultat ved omafstemningen i 93: et Ja til Maastricht med enkelte danske forbehold, som skulle elimineres hen ad vejen.

DKP/ML spillede en væsentlig rolle i disse kampe og i fastholdelsen og genopbygningen af Folkebevægelsen på et rigtigt grundlag efter sprængningen, og støttede aktivt initiativet til oprettelsen af Folkebevægelsens Ungdom.

Det revisionistiske DKP/ML, der fremstod efter partikampen, har også ændret sin linje for kampen mod EU. Partisprængningen svækkede kampen for et Nej ved Amsterdamaftemningen og førte til en styrkelse af Enhedslistestrømningen, der arbejder for at 'forene EU-modstanden' på et politisk grundlag, der vil 'rulle Unionen tilbage' og ikke som sit hovedmål har Danmarks udtræden af Unionen. Under påskud af, at dansk udtræden ikke er et aktuelt krav virker DKP/ML i samme retning og for at indrullere Folkebevægelsen i den af det europæiske 'venstresocialdemokratiske' ledte unionskritiske initiativer og strømninger. Op til folketingsvalget i 98 og Amsterdamaftemningen søgte DKP/ML at indrullere Folkebevægelsen i den socialdemokratiske kampagne mod Pia Kjærsgaard og hendes konsorter i Dansk Folkeparti, og forsøgte – uden held – at splitte Folkebevægelsen på flygtninge- og indvandrerspørgsmålet.

Partiet tog i 80'erne og 90'erne en lang række initiativer til at rejse kampen mod nazisme og fascisme og for at udvikle en anti-racistisk flygtninge- og indvandrerpolitik, der afviste både ghettoisering og assimilation. Den rejste kampen for integration på et verdsligt grundlag – med de danske og udenlandske arbejderes fælles kamp mod kapitalen som udgangspunkt.

I centrum for kampen mod nazismen stillede partiet kravet om forbud mod nazistisk virksomhed, organisationer og propaganda.

Historien har vist at nazismen ikke er politik, men forbrydelse.

Som altid lagde det revolutionære DKP/ML også her hovedvægten på massemobilisering og aktiv kamp. Ikke mindst gennem en lang række aktiviteter fra Aktive Modstandsfolks, og fra midten af 90'erne Folkebevægelsen mod Nazismen, siden er dette krav blevet et folkekrav.

Det revisionistiske DKP/ML har brudt med Folkebevægelsen mod Nazisme og søger ikke at længere at opbygge en bred antifascistisk folkelig organisation og bevægelse. Den nye kurs har givet sig udtryk i et omfattende samarbejde med den halvtrotskistiske Demos-gruppe, der er knyttet til Enhedslisten. Denne opreklames som en hovedkraft i den antifascistiske kamp – men afviser at basere denne på modstandskampens erfaringer. Demosgruppen er en konsekvent fortaler for at afvise kravet om forbud mod nazisme, og forsvare 'principielt' nazisternes 'ytringsfrihed'.

DKP/ML's principløshed og manglende evne til konkret at analysere de forskellige politiske og sociale aktørers virkelige rolle, kom f.eks. til udtryk, da DKP/ML's nuværende formand betegnede tidsskriftet Faklen og mystikergruppen bag det som 'progressiv'. Faklen kalder sig selv det førende antifascistiske tidsskrift i landet, men forlanger indstilling af al aktiv kamp mod fascismen. Det forsvare nazisternes ubegrænsede ytringsfrihed og bekæmper antinazister som FMN – indbefattet med hjælp fra de borgerlige domstole. DKP/ML skylder en forklaring på, hvad der er 'progressivt' ved det.

Med sådanne allierede går DKP/ML den sikre vej til sabotage af den antifascistiske kamp.

På tilsvarende måde er det gået på en lang række andre af klassekampens felter: det revolutionære DKP/ML's linje og prioriterin-

ger er blevet forvansket og ændret i revisionistisk retning.

Det gælder f.eks. den antiimperialistiske kamp og kampen for freden, der i stadig højere grad anskues ud fra et 'legalistisk' grundlag med udgangspunkt i FN med tilhørende reformistisk menneskerettighedsdemagogi, udjævning af 'kløften mellem Nord og Syd' m.m. Fronten mod imperialismen og al imperialistisk aggression er strøget af dagsordenen.

Det gælder kampen for kvindernes ligestilling og frigørelse med udgangspunkt i arbejderkvindernes kamp – som helt er forsvundet fra dagsordenen. Det gælder kampen for en revolutionær og progressiv kunst og kultur, som erstattes med småborgerlig kulturel 'pluralisme' og mangfoldighed. Og så videre.

### **DKP/ML og den internationale kommunistiske bevægelse**

Det revolutionære DKP/ML udsprang af klassekampen i Danmark, og af kampen mod den moderne revisionisme på dansk og internationalt plan som en del af den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse. I 89-91 befandt kommunismen og de kommunistiske partier sig i en overordentlig vanskelig situation, hvor reaktionen forkyndte triumferende 'kommunismens død', skønt begivenhederne bekræftede både den marxistisk-leninistiske teori og marxist-leninisternes forudsigelser.

De moderne revisionistiske partiers krise blev akut. Det ene efter det andet trådte åbent frem som socialdemokratiske, reformistiske partier, som tilhængere af 'reguleret markedsøkonomi'. Andre søgte at 'nyorientere sig', at 'omgruppere sig' nationalt og internationalt.

*DKP/ML fastslog, at den internationale kommunistiske bevægelse befandt sig i en genopbygningsfase, og at hovedopgaven for de*

Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister er en del af den internationale marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse, der består af suveræne og ligestillede partier. Det arbejder for at styrke dens enhed på marxismen-leninismens grund, og kæmper for at virkeliggøre det store princip:

**Arbejdere i alle lande, foren jer!**

*Udsnit af DKP/ML's program, 1991*

*kommunistiske partier, organisationer og kræfter måtte være at opbygge stærke kommunistiske partier på marxismen-leninismens grund i hvert enkelt land.*

I mange lande eksisterede flere, eller tilmed mange, erklærede kommunistiske partier og organisationer. I det tidligere Sovjetunionen og Østeuropa indledtes en proces med at genopbygge ægte kommunistiske partier fra grunden. Kun i nogle få lande i verden fandtes ikke-revisionistiske kommunistiske partier med betydelig indflydelse. Men kommunismen som verdensstrømning eksisterede fortsat; i alle lande findes kommunistiske kræfter, som kæmper for at skabe stærke partier.

Den internationale marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse, der havde udviklet sig i kamp mod den moderne revisionisme fra 50'erne og frem, viste sig imidlertid i denne situation ikke at være i stand til at optræde samlet på internationalt plan.

I første halvdel af 90'erne blev der taget en række forskellige initiativer med sigte på at 'reorganisere' den internationale kommunistiske bevægelse, med udgangspunkt i forskellige revisionistiske strømninger og partier. Et af disse var en samling bag den såkaldte 'Pyongyang-erklæring' (1994), som Koreas Arbejderparti

stod bag. Denne erklæring rummer ikke en marxistisk-leninistisk analyse af årsagerne til f.eks. Sovjetunionens fald og den globale situation under 'den ny verdensorden'. DKP/ML sluttede sig imidlertid til den i håbet om, at den kunne styrke det internationale samarbejde mellem en række progressive og revolutionære kræfter, og også i håbet om at styrke samlingen af de danske kommunister. Her ved årtiets slutning kan det konstateres, at disse initiativer, 'Pyongyang-erklæringen' indbefattet, i første række har ført til en omgruppering af revisionistiske kræfter og strømninger.

DKP/ML fastslog i 90'ernes begyndelse, at solidariteten med erklærede socialistiske lande som Cuba og Nordkorea måtte styrkes, at de udgjorde særlige angrebsmål for den amerikanske imperialismes globale offensiv. Disse lande havde gennemført en antiimperialistisk revolution, men tilsluttet sig den revisionistiske lejr. Derfor besluttede DKP/ML at styrke solidariteten på antiimperialistisk grundlag, idet det ikke betragtede disse lande som ægte socialistiske lande.

Partiet fastslog samtidig, at den moderne revisionisme fortsat udgjorde hovedfaren for partiet selv – og den internationale kommunistiske bevægelse som helhed.

Disse spørgsmål blev en del af den afgørende kamp i partiet.

*Den 'sejrende' højrelinje brød i praksis med den internationale, marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse og dens partier. DKP/ML har tilsluttet sig den moderne revisionismes lejr på internationalt plan.*

### 3. DKP/ML siden 1997 – et falsk marxistisk-leninistisk parti

*DKP/ML har opgivet marxismen-leninismen og erstattet den med teorier og ideer hentet fra den moderne revisionismes righoldige arsenal. Disse lån spænder fra DKP i 50'erne, der gik svangert med revisionisme, over sovjetrevisionistiske argumenter til fordel for 'fredelig overgang til socialismen', til en 'cubansk-inspireret' 'strategisk tænkning'. Den er karakteriseret ved at udskyde den socialistiske revolution og dens forberedelse i det uvisse. I realiteten forkastes den leninistiske definition af den nuværende historiske epoke som 'imperialismens og de proletariske revolutioners epoke'. Det hele sammenblandes med elementer hentet fra DKP's 'antimonopolistiske' strategi til et nyt opkog.*

DKP/ML har ikke gennem grundlæggende analyser søgt at begrunde sit linjeskift med hensyn til opfattelsen af, hvad et socialistisk samfund egentlig er og begrundet dets politiske kovending i forhold til Cuba og Nordkorea, som nu betegnes som 'rigtige' socialistiske lande. Partiet har antaget Castros Cuba som en slags 'model' for socialisme, og overtaget Cubas Kommunistiske Partis reformistiske linje for en såkaldt 'front mod nyliberalismen', som det søger at anvende på danske forhold. Det fremstiller Cubas 'demokratiske strukturer' ikke som en forvanskning af indholdet af proletariatets diktatur, men som almengyldige landvindinger – og lovpriser samtidig de økonomiske, sociale og politiske reformer, der tvinger revolutionen baglæns, som en nødvendig og klog 'taktik'.

DKP/ML er samtidig begyndt at revidere sin opfattelse af såvel Lenins og Stalins socialistiske Sovjetunion som af Enver Hoxhas socialistiske Albanien. Det reviderer sin opfattelse af det revisionistiske og socialimperialistiske Sovjet. Og det kritiserer og distancerer sig fra den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelses historiske kamp mod den moderne

revisionisme af alle afskygninger. Det sker i sammenhæng med dets overgang til den moderne revisionismes lejr på internationalt plan, og i sammenhæng med udviklingen af dets nye revisionistiske linje og strategi.

*Under partikampen introducerede partiets højrefløj en anden gammel revisionistisk tese, der igen og igen er blevet modbevist: nemlig at arbejderklassens revolutionære teori, marxismen-leninismen, trængte til at blive fornyet, fordi den angiveligt ikke var på højde med nutiden og dens krav.*

Under dette påskud har alle de revisionistiske hovedstrømninger, der er set siden 2. Verdenskrig, banet sig vej. Med det som påskud reviderede sovjetrevisionisterne den videnskabelige socialismes teori som helhed og i alle dens grundlæggende bestanddele. Den erstattede f.eks. den velfunderede tese om nødvendigheden af revolution med magt i imperialismens og de proletariske revolutioners epoke, og nødvendigheden af at tilintetgøre det borgerlige statsapparat og oprette proletariatets egen statsmagt, proletariatets diktatur, med teorien om 'fredelig og parlamentarisk overgang til socialismen' gennem et såkaldt 'antimonopolistisk demokrati' som en overgangsform mellem kapitalisme og socialisme. Sådanne 'strukture reformer' af kapitalismen og 'udvidelse af demokratiet' er fælles for den moderne revisionismes strømninger.

De benægter alle nødvendigheden af revolutionen, sønderbrydningen af den borgerlige statsmagt og nødvendigheden af arbejderklassens diktatur i hele perioden under opbygningen af socialismen frem til det kommunistiske samfund. Sovjetrevisionisterne afblæste klassekampen under socialismen – og forberedte og bistod kapitalismens genrejsning. De afblæste kampen mod imperialismen med USA i spidsen til fordel for en linje for 'fredelig sameksistens' – dvs. samarbejde og kamp om verdensherredømmet mellem de to supermagter USA og Sovjet.



*DKP/ML søger at udarbejde en såkaldt 'antimonopolistisk strategi', der (under visse betingelser, selvfølgelig) kan føre til et parlamentarisk flertal for overgang til socialisme – fredelig overgang, naturligvis. Opbygningen af socialismen forestiller man sig vil forløbe uden arbejderklassens diktatur, gennem et samarbejde mellem forskellige sociale og politiske kræfter, som videreudvikler denne 'antimonopolistiske' alliance i form af en udvidelse af det folkelige demokrati.*

Det er rosenrøde illusioner, som bliver forkyndt. Bare det i fuld alvor at diskutere muligheden for "fredelig overgang til socialismen" under imperialismen generelt, eller specifikt i et Danmark, der er spundet ind i imperialistiske alliancer af enhver art, er at skabe forvirring og illusioner. Nogen 'fredelig og parlamentarisk overgang' til socialismen fandt ikke sted i den historiske periode, sovjetrevisionisterne forkyndte denne teori. Hvor den blev praktiseret (som i Chile) endte den med fascismens og imperialismens sejr, i blodbad på arbejderklassen og folkene. Med en gentagelse af Hrustjovs forkerte og uvidenskabelige argumentation omkring Lenin og Oktoberrevolutionen og de østeuropæiske folkedemokratier søger disse revisionister på ny at 'forny marxismen-leninismen' og drage dens videnskabelige konklusioner vedrørende den socialistiske revolution i tvivl. Revolution er i marxistisk forstand en undertrykt classes omstyrtelse af den gamle undertrykkerklasse med magt. Intet eksempel findes på fredelig overgang til socialismen i noget land eller på noget tidspunkt i arbejderklassens historie.

*Partiets ny linje står i skærende modstrid til dets programmatisk grundlag, dets marxistisk-leninistiske partiprogram fra 1991 – så også formel programrevision kommer snart på dagsordenen.*

Det er ikke marxismen-leninismen, der trænger til at fornyes. Erfaringerne viser, at 'skabende udvikling' og 'fornyelse' er slagord, som moderne revisionister igen og igen har brugt til at revidere og

forkaste den videnskabelige socialisme. Denne revolutionære teoris gyldighed som helhed og i alle dens bestanddele er igen og igen blevet demonstreret igennem dette århundredes dramatiske historie af kriser og krige, revolution og kontrarevolution. De kommunistiske partiers manglende beherskelse af marxismen-leninismen og utilstrækkelige evne til at anvende den på konkrete situationer og de stadige nye udviklinger i historien og samfundet har undertiden skabt alvorlige problemer og ført til alvorlige fejl og nederlag for disse partier og arbejderklassen og folkene i deres lande. Erstattes sådanne konkrete marxistisk-leninistiske analyser med revisionistiske formler og ideer bliver resultatet hverken analyse eller revolutionær politik, strategi og taktik – men buldrende tom snak og revolutionære fraser, der skal dække over det forsvundne indhold og legitimere en reformistisk og ikkerevolutionær praksis.

### **Hvad er et 'kommunistisk masseparti'?**

Det revisionistiske DKP/ML ønsker sig brændende “et kommunistisk masseparti”.

I den danske kommunistiske bevægelses historie er efterkrigstidens DKP det nærmeste, der kan opvises i retning af et “kommunistisk masseparti”. Det relativt stærke DKP, som opbyggedes efter modstandskampens illegalitet, repræsenterede et højdepunkt for kommunismens og partiets masseindflydelse og rodfæste i arbejderklassen. Det havde vundet den mest kampvillige del af klassen, men udgjorde fortsat en mindretalsstrømning. Den socialdemokratiske klassesamarbejds politik var dominerende – og den blev stabiliseret og styrket i 50'erne og 60'erne, godt hjulpet af DKP's overgang til højreopportunistiske positioner og senere revisionistiske platform.

For at revolutionen og socialismen kan bryde ud og sejre, er det nødvendigt for det kommunistiske parti at vinde arbejderklassens flertal – og at reducere klassesamarbejds linjen, socialdemokra-

tisme og revisionisme til et lille mindretal. Derfor er spørgsmålet om det kommunistiske partis rodfæste i arbejderklassen og masseindflydelse af afgørende betydning.

Der skal imidlertid foreligge en række konkrete objektive og subjektive forhold og omstændigheder, før spørgsmålet kommunisternes afgørende indflydelse på arbejderklassens flertal kan rejses seriøst, for slet ikke at tale om som en konkret målsætning. I den sammenhæng – og kun i den – har den internationale kommunistiske bevægelse historisk talt om kommunistiske massepartier.

I den fremherskende revisionistiske forståelse er et 'kommunistisk masseparti' først og fremmest et større eller mindre folketingsparti, med en mere eller mindre skjult strategi for 'fredelig og parlamentarisk overgang til socialismen'.

For at kommunismen igen kan blive en væsentlig faktor i arbejderklassens og det store flertals kamp (som det var tilfældet for besættelsestidens numerisk beskedne, illegale parti), og den afgørende faktor i en revolutionær krise, kræves først og fremmest, at der opbygges et stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund, som samler de mest bevidste og kampvillige arbejdere omkring sin linje, strategi og politik i den daglige kamp og kampen for revolutionen og socialismen. Denne samling finder i første række sted ved at kommunisterne sætter klassens mest brændende krav og kampen for deres gennemførelse i centrum for sin virksomhed.

Det er indlysende, at et "kommunistisk masseparti" – forstået som en form for og metode til at vinde arbejderklassens flertal og besejre socialdemokratismen i dens forskellige varianter – ikke er den aktuelle hovedopgave, den kommunistiske bevægelse i Danmark står overfor i dag. At opstille en sådan parole er i bedste fald ønsketænkning, der erstatter det møjsommelige partiopbyggende arbejde med alle dets aspekter (ud fra den faktiske vanskelige situation, som eksisterer), med tomme fraser.

Ifølge DKP/ML råder der '95 pct. enighed' mellem DKP/ML, Fælles Kurs, DKP og KPiD. Dermed afslører partiet selv, at når det fortsat taler om samling, handler det om samling på revisionistisk grundlag. Vejen til 'kommunistisk samling' og det 'kommunistiske masseparti' går ifølge det ny DKP/ML via 'aktionsenhed' – en metode der ellers anvendes for at opnå maksimal koncentration omkring en fælles kamp og et fælles krav i klassekampen mellem forskellige politiske og sociale kræfter.

DKP/ML's 'kommunistiske masseparti' i kim er tiltænkt en stor plads på den parlamentariske scene. Indtil videre er det blevet til mindre end ingenting.

Ved kommunalvalget i 97 opgav DKP/ML alle forsøg på at opstille på kommunistiske fælleslister eller progressive lokallister – og overlod arenaen til Enhedslisten.

Ved folketingsvalget i 98 støttede både KPiD, Fælles Kurs og DKP/ML dette parti, som straks kvitterede med at indgå pinseforlig med regeringen oven på dens indgreb i en storkonflikt.

DKP/ML blev et støtteparti for et socialdemokratisk støtteparti.

### **DKP/ML's overgang til faglegalisme**

Partiets faglige funktionærer spillede en hovedrolle i opgøret med dets marxistisk-leninistiske linje og strategi.

De satte sig i spidsen for udviklingen af en ny linje i forhold til kampen på arbejdspladserne og i fagforeningerne: en fuldstændig overgang til faglegalismens positioner. LO-fagbevægelsen betragtes ikke længere som en reaktionær organisme, der styres af kapitalens betroede tillidsfolk for at lænke arbejderne til det kapitalistiske system. 'I Danmark bekæmper vi alt, hvad der svækker

fagbevægelsen', hedder det nu – uden at skelne mellem de to linjer i fagbevægelsen, uden skelnen mellem den reaktionære og den revolutionære fagbevægelse. Væk er *den principielle og strategiske kamp mod LO's forræderi*, væk er *kampen mod LO-apparatet og det faglige bureaukrati*. Væk er opfattelsen af LO-toppen som fuldt integreret i finansoligarkiet.

Den ny faglige linje eliminerer det kommunistiske partis ledende rolle i forhold til kampen om fagbevægelsen – og gør 'faglig politik', forsvaret af arbejderklassens daglige interesser, til et suverænt anliggende for (LO-) fagbevægelsen. Væk er kampen for at organisere den revolutionære fagbevægelse, den faglige opposition til LO's forræderi, på et klassekampsgrundlag. De nuværende fagforeninger kan således gøres til klassekampsorganisationer blot gennem en række personudskiftninger. DKP/ML's 'råd' til arbejderungdommen om organisering af dens kamp imod de særligt grove angreb, den er udsat for, lyder: "Overlad det til fagforeningerne. De er de bedste til at føre den".

Det revisionistiske DKP/ML søger i fagbevægelsen at integrere sig med den såkaldte 'faglige venstrefløj' anført af 'venstresocialdemokrater', hvis opgave er at føre arbejdernes harme ved den socialdemokratisk ledte regering og LO's systematiske forræderi væk fra klassekampens vej. Ind i baner, der er ufarlige for LO-toppen og socialdemokratiet, som det blev demonstreret f.eks. ved storkonfikten i foråret 98.

Den ny faglige linje har tilmed fået DKP/ML til at støtte de europæiske monopulers og Unionens faglige sammenslutning EFS (EURO-LO) og den vestlige imperialismes Frie Faglige Internationale!

DKP/ML har forkastet dets gamle revolutionære linje for arbejdspladsernes og fagbevægelsens kamp – og stempler den som 'sektærisk' og 'fagforeningsfjendsk'. Det er hvad fagbureaukrater og

revisionister altid har sagt. Nu er det de 'marxistisk-leninistiske' fagbureaukraters tur til at afsværge deres ungdomssynder.

Der er ingen forskel af betydning mellem DKP/ML's og det 'gamle', revisionistiske DKP's faglige politik.

### **Illusionsmageri og vildledning**

Med et sådant udgangspunkt er der ingen ende på illusionsmageriet: Således har partiet forlangt PET's nedlæggelse ved folketingsbeslutning. Men det er illusionskabende politik at foregøgle, at den kapitalistiske statsmagt vil ødelægge sine nervecentre, kernerne i undertrykkelsesapparatet. Det er at underbygge den kapitalistiske myte om den borgerlige stats 'demokratiske' karakter. Det kan kun ødelægges af en revolution, der også vil tilintetgøre hele det øvrige borgerlige statsapparat, de borgerlige, parlamentariske demokratiske institutioner indbefattet. Åbner man først op for posen med parlamentarisk overtro, er der ingen ende på den.

Det er vildledning af klassekampen, når DKP/ML i dag opfordrer til 'forsvar af det socialdemokratiske velfærdssamfund' – efter at det er ødelagt af selvsamme socialdemokrati i forening med borgerskabet og Den europæiske Union. Og det er vildledning, når partiet opfordrer til 'forsvar' af den nationale selvstændighed – efter den er forsvundet i Unionen og imperialismens organismer.

Man kan ikke 'forsvare', hvad der ikke længere er en realitet. Det er en dogmatisk fastholden af paroler og formler, der sidst i 90'erne har mistet præcision og aktualitet. De sociale rettigheder og velfærd, både 'tabte' og nye, må *erobres*. Den nationale selvstændighed og uafhængighed må *tilkæmpes*.

Det er ikke en strid om ord, men om strategi og klassepolitik. En marxistisk analyse må konkludere, at den 'danske velfærdsmodel'

er ødelagt. Den eksisterer nu kun i Nyrup-regeringens nytårstaler og i de andre borgerlige partiers skønmaling af det Unionsdanmark, der frarøver gamle og syge deres hjemmehjælp.

Nyrup erklærer (som SF, Enhedslisten og DKP/ML) at 'velfærden skal forsvares'. Følgelig skulle der være basis for en politisk alliance, i og udenfor parlamentet. Nyrup skal blot se til venstre i stedet for til højre, gifte sig med SF og Enhedslisten i stedet for med de borgerlige...

På samme måde med den nationale suverænitet: Der var engang! Der var engang en relativ national suverænitet. Den er forsvundet i 'Den ny verdensorden' og monopolernes Union. Dollar og euro, Unionen og USA-imperialismen regerer.

*Arbejderklassen, det danske folk og den danske nation tabte slaget, da Danmark stod ved en skillevej ved 90'ernes begyndelse. Ikke uden hård kamp – men den herskende klasse og dens politiske repræsentanter fik gennemført deres vilje og kurs, slagtet 'velfærden' og holdt ophørsudsalg af den nationale suverænitet.*

Kommunistisk politik må basere sig på klassekampens realiteter. Arbejderklassen og det store flertal må erobre sin velfærd og generebre den nationale suverænitet – i kamp mod imperialismen og monopolerne, i kamp mod Den europæiske Union og alle imperialismens organismer. Tilkæmpe og erobre – i kamp mod de borgerlige partier, mod store og små socialdemokratier, i kamp mod LO-toppen og LO-apparatet. Ikke i alliance med dem.

Der går ingen vej tilbage til der var engang. Virkelig velfærd for arbejderklassen og hele folket kan kun realiseres under socialismen. Kun et socialistisk Danmark under proletariats diktatur vil kunne etablere og forsvare sin fuldstændige suverænitet. Også det er kendsgerninger, kommunisterne må udvikle deres politik og

fastlægge deres strategi ud fra. Alt andet er halehængspolitik og vejen til nye nederlag.

Hvad DKP/ML's situation i dag angår, kan følgende konstateres: *Partiet er længere end nogensinde fra at være et 'kommunistisk masseparti', i alle betydninger. Det savner konkrete analyser og en konkret politik og har gladelig givet afkald på den krævende 'ledende rolle', som et ægte kommunistisk parti kæmper for at opnå og udfylde. Det har mistet sine skarpe og klare revolutionære holdninger og den revolutionære gejst, der kunne udrette små mirakler. Det tror ikke længere på revolutionen og socialismen. Det har forvandlet sig til et sammensurium af klikker – og forvandlet de almindelige medlemmer til aktivister for avisen og apparatet. Til gengæld har det en veludviklet revisionistisk linje og strategi. Og en stor fremtid bag sig.*

#### **4. Partikampen i DKP/ML og dens lære**

Partikampen i DKP/ML i 96-97 var en kamp mellem partiets marxistisk-leninistiske linje og en revisionistisk linje i kim, som i dag er ved at være fuldt udfoldet. Den var udtryk for en akut skærpelse af klassekampen i partiet, udløst af en gruppe højrefolk med nogle fagbureaukrater i spidsen, som gennem længere tid udviklede en fraktionel virksomhed og forberedte et opgør med det marxistisk-leninistiske flertal i partiledelsen. Den allierede sig med en 'cubansk falanks', der havde udviklet sig i partiet, og med en række andre småborgerlige højreelementer i partiapparatet og i partiledelsen.

De vigtigste personer i denne revisionistiske gruppering var Søren Becher, Jan Mathisen, Joan Ågot Petersen, den nuværende partiformand Jørgen Petersen, Sven Tarp og Karen Sunds, som fik følgeskab af bl.a. Lotte Rørtoft Madsen.



Den skjulte højrelinjes første udslag var bl.a. en kamp mod partiets antifascistiske- og flygtninge-indvandrers-program, der formulerede en klassebestemt linje for denne kamp. Under påvirkning af Enhedslisten og Demos-gruppen søgte en gruppe omkring lokalradioen Københavnkanalen at imødegå denne politik og partiets generelle linje. Det førte til, at denne gruppe, da dets platform havde lidt fuldstændig nederlag på den 6. kongres, lidt senere forlod partiet og opfordrede til kamp mod det. Den blev dengang enstemmigt fordømt af partiet – men er nu ‘rehabiliteret’, i strid med partiets kongresbeslutninger.

Det skulle vise sig blot at være det første åbne slag i partikampen. I 1996 intoneredes den afgørende kamp om partiets karakter – gennem sladder- og rygtekampagner og skabelsen af talrige, i sig selv latterlige, ‘småsager’ med brod mod de marxistisk-leninistiske partiledelser og ledere, og ikke mindst mod Klaus Riis, partiets formand siden stiftelsen. Gennem systematisk forvanskning af marxist-leninisternes standpunkter og hensigter lykkedes det at skabe en generel stemning af usikkerhed, af at ‘noget var rivende galt’ i partiet og partiledelsen:

Et revisionistisk kup var under forberedelse – en fraktion var i arbejde i partiledelsen, det centrale apparat og i ledelsen af de store partidistrikter i København og Århus. Der skulle skabes en ‘partikrise’, hvor den revisionistiske fraktion kunne fremtræde som ‘redningsmænd’.

Som forberedelse til partiets 7. kongres i marts 97 vedtog Centralkomitéen i efteråret 96 et sæt teser, som fremlagdes til diskussion i hele partiet. Disse teser fastholdt og udbyggede partiets marxistisk-leninistiske linje og politik på en lang række felter – som udgangspunkt for partiarbejdet i hele den kommende tre-årige kongresperiode. De blev enstemmigt vedtaget i Centralkomitéen. De fraktionelle elementer vovede på dette tidspunkt ikke åbent

at gå imod dem. Det lykkedes imidlertid disse, via et fraktionelt arbejde, som også udstrakte sig til elementer udenfor partiet, at få rejst tvivl vedrørende spørgsmålet om partiets kadrepolitik, som den var formuleret i disse teser. Fraktionen iværksatte en kampagne uden sagligt grundlag eller indhold, der postulerede, at der blev lagt op til en grundlæggende ændring af partiets kadre- og medlemspolitik, til at opdele partimedlemmerne i 'A-, B- og C-medlemmer'.

Det var grebet ud af luften – men gjorde sin virkning i Centralkomiteén, der knækkede midt over. Der blev lavet 'et kompromis' i dette spørgsmål – men linjekampen var i fuld gang. I et forsøg på at forhindre at situationen skærpede sig til et fjendtlig brud og en partispløtning meddelte Klaus Riis, at han ikke ville søge genopstilling som formand ved den kommende kongres. Højrefraktionens skærpede sin appetit og foretog et afgørende fremstød for at sikre sig magten i partiledelsen og omstøde partiets hidtidige linje og de kongresteser, som forsvarede og udbyggede denne.

Det lykkedes ikke fraktionen at vinde flertal for sit opgør med partiets hidtidige politik og linje, eller mod beretningstesernes linje, i partiets daglige ledelse, sekretariatet, som stod i skudlinjen for dens angreb, men derimod i partiets vigtige forretningsudvalg. Via en velforberedt aktion på et forretningsudvalgs møde, der skulle forberede et centralkomitémøde den følgende dag, fremlagdes en plan for at opløse den daglige ledelse, sætte partiformanden 'under administration' og forhindre ham i at udføre sine opgaver. Samtidig fremlagdes en resolution der forkastede de selvsamme beretningsteser, som Centralkomiteén enstemmigt havde diskuteret og vedtaget nogle måneder før.

Dette vedtægtsstridige kup lykkedes. Højrefraktionens i Centralkomiteén fik tilslutning fra en række vaklende elementer, og selv de marxistisk-leninistiske kræfter stod splittet.

Politisk set var den 7. kongres i marts 97 i betydelig grad en 'kompromiskongres'. I sit væsen var det en **splittelleskongres**. Den sejrende fraktion vovede ikke endnu at foretage et opgør med partiets hidtidige linje – men kongressen betød højrefløjens fuldstændige overtagelse af Centralkomiteén, partiapparatet og Dagbladet Arbejderen. Den betød i realiteten en næsten fuldstændig udrensning af de marxistisk-leninistiske ledere, som havde stået i spidsen for partiets opbygning siden starten.

Den skabte ikke enhed i partiet, men efterlod det opdelt i fløje.

### **Partispaltning og eksklusioner**

Det egentlige ideologiske og politiske indhold i partikampen fremstod ikke klart for et flertal af partiets medlemmer, der i hastigt tempo blev bombarderet med gnister fra kampene i partiledelsen, rygter og sladder, samt mængder af oplæg. De omtalte fagbureaukrater poserede som 'garant' for den 'proletariske karakter' af kuppet. Mange tog politisk stilling efter personlige tilknytningsforhold, på basis af personlig tillid. På grund af det hastige tempo i udviklingen af denne kamp, før og efter kongressen, fik de heller ikke mange chancer for at undersøge den selvstændigt og grundigt på basis af kendsgerninger og dokumenter.

Den revisionistiske fraktion, som besatte sekretariat og forretningsudvalg, og hvis støtter udgjorde det overvældende flertal af den nyvalgte Centralkomiteé dekreterede, at 'partikampen var slut', selvom kongressen efterlod en lang række spørgsmål, der eksisterede uenighed om, ubehandlede og ubesluttede. Det gjaldt f.eks. det revisionistisk inspirerede socialismeprogram, som havde været på dagsordenen til kongressen, men som blev udskudt til senere – dvs. en ny kongres, da kun kongresser kan vedtage kommunistiske partiers programmer.

Jørgen Petersen, Søren Becher og Co. var klar over, at tiden arbejdede imod den ny ledelse og dens planer. At kendsgerningerne og indholdet i partikampen ville blive klarere hen ad vejen. Tiden ville også afsløre, at der var tale om en ny linje (som man benægtede, selvom man på kongressen opsummerede, at partiet var blevet 'et andet parti') bl.a. ved gåen ud over eller forkastelse af væsentlige beslutninger fra den 7. kongres, som spærrede for udviklingen af den nye linje på alle felter. Man ville hastigt videre ad den revisionistiske vej og 'bevise' at den ville føre fremad. Objektivt set stod partiet ved den 7. kongres i sin gunstigste situation for hurtig fremgang nogensinde.

Partikampen var holdt indenfor partiets døre – selvom den ny partiledelse gennem Dagbladet Arbejderens kongresreportager og behandling af formandsskiftet sendte signaler ud om, at der 'var store ændringer på vej'.

Da den tidligere formand fortsat betragtedes som den største hindring for at udvikle partiets nye linje iværksatte man en plan om at ekskludere ham og to af hans nærmeste kammerater – Dorte Grenaa og den kommunistiske veteran Frede Klitgård. Sidstnævnte havde på alle punkter i forløbet beslutsomt modsat sig den revisionistiske fraktion og nedlagt sit CK-mandat i protest mod udfaldet af det omtalte afgørende CK-møde, der ændrede partiets retning.

I tillid til dens totale kontrol over partiapparatet og Dagbladet Arbejderen og ikke mindst i tillid til den stærke partiloyalitet, som er kendetegnende for kommunister, regnede man med at højst nogle få håndfulde ville følge 'Klaus Riis og Co.'. Man sikrede sig tilmed støtte til forehavendet fra kræfter i ledelserne af Fælles Kurs, KPiD og DKP.

Eksklusionerne blev gennemført i strid med alle kommunistiske normer: Punktet var ikke sat på dagsordenen i indkaldelsen af det

CK-møde, som besluttede dem. De ekskluderede var ikke blevet forelagt en eksklusionsindstilling eller en begrundelse – og havde ingen mulighed for at forsvare sig. I dybeste hemmelighed og skjult for partiet forvandlede man Centralkomiteén til en særdomstol, en standret, hvor resultatet, 'dommen', var givet på forhånd i kraft af fraktionens håndplukkede flertal.

Naturligvis skulle eksklusionerne begrundes – og da man savnede ethvert grundlag for at beskyldte den tidligere partiformand og hans kammerater for at modarbejde partiets linje eller program, måtte man opfinde nogle fantastiske og løgnagtige fraktionsanklager. De ekskluderede kammeraters 'forbrydelse' bestod imidlertid i, at de havde modsat sig – og fortsat ville modsætte sig – det linjeskift, Jørgen Petersenfraktionen var i færd med at gennemføre. De få marxistisk-leninistiske medlemmer af Centralkomiteén, som var blevet valgt på den 7. kongres, nedlagde i samme øjeblik 'særdomstolen' havde besluttet sig for eksklusion, deres mandater og trådte ud af partiet – og blev i løbet af kort tid fulgt af knap en tredjedel af partiets medlemmer: Der var tale om en faktisk eksklusion af den marxistisk-leninistiske fløj i partiet, en bevidst sprængning af partiet.

Det revisionistiske DKP/ML kunne fortsætte sin virksomhed på basis af de resultater, der var opnået under partiets marxistisk-leninistiske ledelse – blandt andet Dagbladet Arbejderen. Den havde imidlertid gennem eksklusionerne og sprængningen definitivt tilintetgjort den særdeles positive situation, partiet befandt sig i. Til gengæld havde man frie hænder til relativt uimodsagt at servere den kommunistiske bevægelse og offentligheden sin version, sine løgnagtige skrøner, om partikampen, de tre ekskluderede og den marxistisk-leninistiske fløj, der dannede den partiforberevende kommunistiske organisation OKTOBER og begyndte udgivelsen af Kommunistisk Politik. Klaus Riis, Dorte Grenaa og Frede Klitgård stempleses som 'partifjender' og 'fraktionister'.

Den marxistisk-leninistisk linje og politik stemples som 'dogmatisk' og 'venstreopportunistisk'. Som det revisionistiske DKP og det revisionistiske KAP i sin tid søgte at isolere det revolutionære DKP/ML, søgte det 'nye DKP/ML' at isolere og bekæmpe marxist-leninisterne og OKTOBER.

Man fik dermed frie hænder til at udvikle sin revisionistiske linje og politik – og satte sig ikke hen med hænderne i skødet. Slag i slag udvikledes den anti-revolutionære platform, som er beskrevet i det foregående.

Begivenhederne er ikke gået ubemærket hen. DKP/ML er blevet næsten 'stuerent'. Partiet fik pludselig stor presseomtale, da det gjorde sig til støtteparti til det socialdemokratiske støtteparti Enhedslisten og meddelte, at det overvejede at tilslutte sig dette parti. Det revisionistiske DKP/ML får en dækning i de borgerlige medier, der står i skærende modsætning til den systematiske medieboykot, det som revolutionært parti var underlagt.

Også Dagbladet Arbejderen er kommet 'ind i varmen' efter at det er blevet et halehæng til dagskampen og dens begivenheder og et talerør for hele den revisionistiske venstrefløj. Det er en værdig arvtager til det hedengangne Land & Folk fra dets sidste år – og til gengæld hermetisk lukket for marxistisk-leninistiske bidrag. På Danske Dagblades Forenings initiativ blev det medlem af denne ærværdige arbejdsgiverinstitution. For blot at nævne nogle af de kontante gevinster fra det revolutionære ophørsudsalg.

### **Marxist-leninisternes svagheder og fejl**

DKP/ML's 6. kongres (1994) fastlagde linjen for den fortsatte opbygning og udvikling af partiet og dets ledende rolle i den kommunistiske bevægelse og i klassekampen og konsolidering og udvikling Dagbladet Arbejderen som hovedopgaver. Den ap-

pellerede til en revolutionering af hele partiarbejdet, til at styrke den demokratiske centralisme, og imødegå faren for at partiet og medlemmerne blev forvandlet til blot aktivister for avis og partiapparat eller vedhæng til faglige eller masseorganisationer. Den fastslog, at højreopportunismen udgjorde hovedfaren for partiet, at højreopportunistiske tendenser – i særdeleshed tendenser til forsoning med den moderne revisionisme – gjorde sig gældende på en række felter i partiets virksomhed og måtte bekæmpes frontalt.

Det blev en kongresperiode præget af indre kamp, der udviklede sig til en kamp mellem to linjer, den marxistisk-leninistiske linje, partiet havde fulgt siden sin stiftelse, under skiftende og undertiden dramatiske historiske udviklinger, ikke mindst på internationalt plan – og en højrelinje, en revisionistisk linje i kim, hvis egentlige indhold og karakter først afslørede sig i fuldt omfang efter den 7. kongres.

Det solide marxistisk-leninistiske flertal i Centralkomiteén og partiorganisationerne på forskellige niveauer blev undergravet gennem en fraktionel kamp, hvis udfald er kendt.

### **Men hvad er årsagerne til, at marxist-leninisterne tabte denne kamp?**

Klassekampen i det kommunistiske parti, kampen på de to fronter – mod højre- og venstreopportunisme – er et objektivt fænomen, foregår til stadighed og føres bevidst under ledelse af Centralkomiteén med det formål at sikre partiets linje, forsvare marxismen-leninismen som teori og praksis, og sikre udførelsen af partibeslutningerne fuldstændigt og uden forvrængninger.

Hele partiets indre udvikling fra dets stiftelse er foregået som en kamp på disse to fronter, med kampen mod højreopportunismen, og især indflydelsen fra den moderne revisionisme, som den konkrete hovedfare og hovedfront.

Det revolutionære parti og dets medlemmer er ikke afsondret fra samfundet, fra klassekampen, og heller ikke fra borgerskabets eller de reformistiske og revisionistiske partiers propaganda og ideologiske og politiske pres. Det må derfor til stadighed forhindre, at sådanne påvirkninger slår rod i partiet selv. Det gør det først og fremmest ved til stadighed at hæve partiets og medlemmernes marxistisk-leninistiske niveau, ved at revolutionere partiarbejdet, så det er på højde med de skiftende situationer og krav, og ved at rense sig for opportunistiske elementer og folk, der mister deres revolutionære glød.

Slutningen af 80'erne og begyndelsen af 90'erne var overordentlig vanskelige år, der tærede på kræfterne. Medlemstilgangen var ubetydelig – som for mange andre kommunistiske partier gik en halv ungdomsgeneration 'tabt' det gamle kadrelag begyndte at slides ned, samtidig med at partiets opgaver voksede overalt – i forhold til partibygningen, i udviklingen af dagbladet, i klassekampen og masseorganisationerne. Tillidsposterne øgedes, antallet af partiets funktionærer i faglige organisationer og andre masseorganisationer voksede – mens partiets faktiske rodfæste på arbejdspladserne blev mindre.

Blandt konsekvenserne var en *alvorlig afsvækkelse af partiets skolingsarbejde og dets energiske forsvar for den revolutionære teori, af formidlingen af partiets og den kommunistiske bevægelses revolutionære kamperfaringer, herunder fra den historiske kamp mod den moderne revisionisme, som fortsatte under nye former.*

Da medlemstilgangen begyndte igen hen imod 90'ernes midte, som følge af en lang række initiativer og aktiviteter samt partiets generelt styrkede positioner, var det i høj grad uskoledede og uerfarne revolutionære unge, og derudover en række unge og ældre, der var opdraget i de kriseramte og opløste revisionistiske partier, især 70'erne og 80'ernes DKP. En del af disse, der manglede kamptra-



dition og kommunistisk partibevidsthed, viste sig som vaklende elementer, der lod sig manipulere af den revisionistiske fraktion, der udviklede sig med centrum i en lille klike i Centralkomiteén. Partiets almindelige marxistisk-leninistiske niveau blev sænket.

Det er marxist-leninisternes ansvar, at en situation udviklede sig, der førte til en styrkelse af partiets småborgerlige element, og svækkelse af de revolutionære arbejderes dominans og præg. Nogle af disse forlod det tilmed.

For et lille parti er udgivelsen af et revolutionært dagblad en kæmpeopgave. Igennem mange år var det at sikre dagbladets overlevelse og udvikling en hovedopgave for partiet. Det var partiets stærkeste våben – men det kan også blive et tveægget sværd, såfremt det er dagbladet og dets behov, der kommer til at styre partiet, og ikke partiet, der leder avisen. Det var i høj grad tilfældet i DKP/ML. Den 6. kongres bestræbte sig på at ændre denne situation, men i utilstrækkeligt omfang. En økonomisk krise for avisen og en nødvendig redningskampagne, der henholdsvis skærpedes og saboteredes af det småborgerlige højreelement i partiet, der nægtede at følge partiprioriteringerne (bl.a. gennem passivitet), lagde så stort beslag på de marxistisk-leninistiske kræfter, at andre politisk og ideologisk nødvendige opgaver blev forsømt, herunder kampen mod den voksende højrefare, af hensyn til avisens overlevelse og 'partiets enhed'.

Partiets og grundorganisationernes kontrol med partimedlemmernes arbejde i masseorganisationer og faglige organisationer, ikke mindst i forhold til ansatte på forskellige poster i det faglige apparat, blev gradvist svækket. Dette førte til en løsrivelse af disse folk fra partiet og dets prioriteringer, til 'faglig autonomi', der også gjorde sig gældende i forhold til partiets faglige udvalg, der blev et vigtigt led i udviklingen af den faglegalistiske linje og den opportunistiske 'alliancepolitik', der kendetegner det i dag – på

trods af forsøg fra den daværende marxistisk-leninistiske partiledelse på at ændre denne situation.

Alle disse faktorer – og flere til – var med til at skabe rum for udviklingen af en højreopportunistisk og revisionistisk linje i partiet.

***Generelt må det konkluderes, at kampen mod højreopportunismen ikke blev ført med tilstrækkelig konsekvens og på alle felter af partiets marxistisk-leninistiske kerne. Og det må tilføjes, at udover disse mangler i arbejdet begik den også en række alvorlige fejl, der lettede den revisionistiske linjes udvikling og sejr i partikampen.***

Det gav sig udslag i en tilbøjelighed til at *undervurdere den trussel, som den moderne revisionisme som en udbredt og velforankret opportunistisk strømning, der har været virksom i et halvt århundrede, fortsat udgør for arbejderklassens revolutionære kamp – og specifikt i en undervurdering af dens faktiske indflydelse i dele af partiet.*

I realiteten tillod den marxistisk-leninistiske partiledelse, at vigtige elementer af den ny opportunistiske linje voksede frem og blev formuleret indadtil og udadtil på forskellig vis og i forskellige former.

I Dagbladet Arbejderen kunne de to linjer, to forskellige opfattelser spores – f.eks. i synet på Cuba og Nordkorea – uden at partiets syn på disse lande, på karakteren af juchefilosofien og castroismen blev trukket klart op. Det skete af såkaldt 'taktiske hensyn' – og fik som resultat, at der på en række områder i og udenfor partiet opstod tvivl om, hvad partiets politik egentlig var, selvom en grundlæggende rigtig linje fortsat formuleredes i dets dokumenter og beslutninger.

Under taktiske påskud og ved at forvandle 'taktik' til strategi fik

højreelementerne draget partiets linje og politik i tvivl på en lang række felter, spredt forvirring om hvad den bestod i, og formuleret og fastlagt vigtige elementer i deres revisionistiske linje og strategi.

Da partikampen for alvor brød ud – i første række i Københavns Distriktskomité og i Centralkomitéen – forvirredes de marxistisk-leninistiske elementer i ledelsen og søgte igennem lang tid at opnå 'kompromiser' af hensyn til partienheden og Dagbladet Arbejderens overlevelse. *Det førte til kompromiser også vedr. principspørgsmål, til splittelse af marxist-leninisternes rækker, som undlod at organisere et effektivt forsvar for partilinjen, og undlod at appellere til hele partiet om at gøre op med den fraktionelle og højreopportunistiske klike.* Dette var også tilfældet, da marxist-leninisterne kom i mindretal partiledelsen. Marxist-leninisterne havde forsømt at rense partiet for revisionistiske og partifjendtlige elementer, der ikke betænkte sig på at sprænge det.

Partiet tillod en række gamle partikadrer at slå ind på en karriere i det faglige bureaukrati og som funktionærer i andre masseorganisationer. De kom til at udgøre et flertal i det faglige udvalg, som de søgte at køre som en slags autonom enhed – og saboterede Centralkomitéens beslutninger vedrørende dets opgaver og prioriteringer. Udover at disse nye faglige funktionærer fjernede sig fra partiet og dets konkrete ledelse af alt og alle, medførte det hos dem en levefod, der var væsentlig højere end for almindelige arbejdere. Da spørgsmålet om at bringe den på niveau med partifunktionærer i øvrigt blev rejst, eksploderede disse elementer i vrede og raseri, og bekræftede den gamle lærdom, at man bider ikke af hånden, der fodrer én.

Udviklingen af den skjulte højrelinje lettedes også af andre fejl i partiets politik og initiativer op gennem 90'erne. Et parti kan ikke undgå at begå fejl i den komplicerede klassekamps forløb, og søger selvfølgelig at rette dem, når de erkendes. Ellers straffes det. Blandt

de fejl, som fik betydning og ikke blev rettet, var den, at den revolutionære ungdomsorganisation Rød Ungdom, ikke fra sin start officielt og reelt knyttede sig an til DKP/ML, til kampen for et stærkt kommunistisk parti eller den videnskabelige socialisme.

*I forhold til den internationale kommunistiske bevægelse i den situation, som opstod efter 1991, må det ligeledes konstateres, at DKP/ML begik en række fejl.*

Partiet var af den rigtige opfattelse, at den internationale kommunistiske bevægelse i første række måtte opbygges ved, at der skabtes stærke marxistisk-leninistiske partier i de enkelte lande. Samtidig betød 'den ny verdensorden' og globaliseringen, at kommunisternes, arbejderklassen og folkenes internationale samarbejde og koordination måtte styrkes. De marxistisk-leninistiske kommunistiske partier kunne og burde spille en aktiv rolle i de processer, der fandt sted blandt erklærede kommunistiske kræfter på verdensplan (og f.eks. understøtte forsøgene på at genoprette ægte kommunistiske partier i Østeuropa og det tidligere Sovjetunionen). Det var ikke forkert, når partiet søgte at orientere og knytte en række nye forbindelser til erklærede kommunistiske kræfter i en række lande, hvor der ikke eksisterede marxistisk-leninistiske broderpartier. Også partiets bedømmelse af, at tiden ikke var moden til at danne en international kommunistisk organisation, et nyt Komintern, var rigtig.

DKP/ML undlod imidlertid at opretholde og energisk udvikle de bilaterale og andre typer forbindelser med en række af dets gamle marxistisk-leninistiske broderpartier, som fastholdt marxistisk-leninistiske positioner – især de partier, der samledes omkring Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer, der dannedes i 1994 på basis af principdokumentet 'Kommunistisk appel til verdens arbejdere og folk', den såkaldte Quito-erklæring.

*Vi opfatter det som en fejl af principiel karakter, at DKP/ML optog broderpartiforbindelser med hhv. Koreas Arbejderparti og Cubas Kommunistiske Parti – på trods af at partiet understregede, at der eksisterede dybtgående ideologiske og politiske modsætninger i forhold til begge disse partier. Det var et brud på den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelses strategiske princip om at udvikle og befæste enheden på basis af marxismen-leninismen og den proletariske internationalisme. At optage partiforbindelser med disse statsbærende partier fra den moderne revisionismes lejr kunne ikke føre til en styrkelse af den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse, men kunne kun medvirke til at tilsløre skillelinjerne mellem marxisme-leninisme og moderne revisionisme, i den kommunistiske bevægelse og i partiet selv.*

### **Marxismen-leninismen er uovervindelig**

Når alt dette er sagt, er det igen på sin plads at fastslå, at det revolutionære DKP/ML fra 1978-97 har indskrevet sig på en ærefuld plads i den danske kommunistiske bevægelses historie som et lille, men ægte kommunistisk parti, som i en særdeles vanskelig periode af international kontrarevolution og reformistisk og revisionistisk forræderi hævdede arbejderklassens og revolutionens røde fane, gav et afgørende bidrag til at marxismen-leninismen og kommunistisk politik er forblevet en levende kraft i arbejderklassens kamp.

I kampen for at skabe arbejderklassens kommunistiske parti, som er den afgørende opgave for de danske kommunister i dag, og som den partiforberedende kommunistiske organisation OKTOBER søger at skabe betingelserne for, indgår med særlig vægt det revolutionære DKP's erfaringer (1919 - ca. 1960) og det revolutionære DKP/ML's erfaringer. Også erfaringerne fra disse partiers revisionistiske degeneration indgår heri.

Revisionistisk forræderi betales dyrt af kommunisterne og af ar-

bejderklassen. Det må også konstateres, som en lære for fremtiden af partikampen i DKP/ML og dens resultat, at også marxist-leninisternes fejl, manglende konsekvens i kampen mod højre- og venstreopportuniste, mod den moderne revisionisme, reformisme o.s.v. kan koste dyrt. Det er atter blevet understreget, at kampen mod opportunisten må føres frontalt, og at partiet styrker sig ved at rense sig for opportunistiske elementer. Kompromiser og indrømmelser vedrørende spørgsmål af principiel betydning, som berører marxismen-leninismens grundlag, er utilladelige – og rummer altid kimen til nederlag og forfald.

Socialdemokratisme (både højre- og venstresocialdemokratisme) og moderne revisionisme udgør kontrarevolutionære strømninger i arbejderbevægelsen. Uden at de bliver slået og gjort til et mindretal i arbejderklassen er et socialistisk Danmark utænkeligt. Kun arbejderklassens kommunistiske parti vil være i stand til at bryde deres nuværende dominans, som ikke mindst er forankret gennem den socialdemokratiske fagbevægelse, og udvikle og forankre klassekampens og revolutionens linje i hele arbejderklassen, på arbejdspladserne og i fagbevægelsen, blandt alle progressive sociale lag og kræfter.

I 80-året for stiftelsen af det revolutionære DKP, 30-året for stiftelsen af KFML, 20-året for stiftelsen af DKP/ML stiller opgaven sig for kommunisterne, for arbejderklassens bedste elementer, for den revolutionære ungdom: at skabe arbejderklassens kommunistiske parti, der kan sikre socialismens sejr i Danmark i det nye århundrede, vejledt af den uovervindelige marxisme-leninisme.

Talrige generationer af revolutionære har kæmpet for dette mål, og har kæmpet for at skabe og udbygge det arbejderklasseparti, som er det afgørende nødvendige redskab for at opfylde. Det er alle deres erfaringer, vundet i kamp, det vil bygge på!



## **Kast jer ind i kampen for at bygge et stærkt kommunistisk parti for det næste århundrede!**

**Appel til hele den kommunistiske bevægelse  
fra OKTOBERs 2. landsmøde, september 1999.**

Det 20. århundrede er ved at rinde ud. Verdenskrigenes, revolutionernes og kontrarevolutionernes århundrede ebber ud i en ny økonomisk verdenskrise. Et nyt århundrede og et nyt årtusinde er ved at blive født i dyb global nød og elendighed. Kapitalismen og det kapitalistiske verdensmarked under "Den ny verdensorden" og den såkaldte "globalisering" fejrer sine ødelæggende triumfer: Det er arbejderklassen og folkene, det store flertal som betaler de uhørte rigdomme, som de herskende kapitalistklasser og i særdeleshed det herskende imperialistiske borgerskab vælter sig i, akkompagneret af stadige kriser og krige, af uørt menneskelig nød og elendighed. Kapitalismen som verdenssystem har igen og igen vist, at det ikke kan sikre arbejderne og de brede folkemasser på jorden politisk og økonomisk fremgang. "Den ny verdensorden" – imperialismens orden – har spillet fallit. Det understreges endnu engang af den begyndende økonomiske verdenskrise, som trækker sine ødelæggende spor kloden rundt.

Kommunismen er menneskehedens fremtid og håb. Med Oktoberrevolutionen blev menneskehedens dristigste drømme for første gang virkeliggjort. De socialistiske revolutioner og arbejderklassens og folkenes revolutionære kampe overalt har været det 20. århundredes verdenshistoriske drivkraft – i kamp mod mægtige fjender: imperialismen, fascismen og reaktionen, og deres basis: finansmonopolerne og de multinationale selskaber. Det



20. århundrede var generalprøven på det endelige opgør – med de kommunistiske partier, der fastholdt marxismen-leninismen som deres kompas, i spidsen for arbejderklassen og folkenes kampe og for opbygningen af socialismen i en lang række lande.

Socialismen spillede ikke fallit – men bragte en hidtil uset fremgang til den brede befolkning i de tidligere socialistiske lande. Genrejsningen af kapitalismen i de tidligere socialistiske lande, forårsaget af imperialismen og den organiserede kontrarevolution, bistået af opportuniste og revisionisme i de tidligere kommunistiske partier, har påført arbejderklassen og folkene i disse lande talløse lidelser. Ved århundredets udgang står det så klart som nogensinde, at kapitalismen er historisk udlevet som socialt system, at fortsat kapitalistisk herredømme betyder en verden af kriser, krige, en permanent social og økologisk katastrofetilstand – og at imperialismen og kapitalismen må omstyrtes, for at menneskene kan bygge en bedre fremtid, under socialismens røde banner, ledt af den mest revolutionære klasse i verdenshistorien: den internationale arbejderklasse. Kapitalismen kan hverken undslippe sine periodiske økonomiske kriser, der bliver hyppigere og stadig mere ødelæggende, eller undvige den almene krise, den befinder sig i som globalt system.

### **En ny bølge af socialistiske og antiimperialistiske revolutioner i det kommende århundrede vil være det uundgåelige resultat.**

Kommunismen i Danmark organiseredes som parti i 1919. Det kommunistiske parti stillede sig i spidsen for den danske arbejderklassens kamp for socialismen i imperialismens og de socialistiske revolutioners epoke, efter at socialdemokratiet var blevet forvandlet fra et revolutionært, marxistisk arbejderparti til et borgerligt arbejderparti, en vigtig støttepille for opretholdelsen af kapitalismen. Den danske arbejderklassens kampe, sejre og nederlag

i århundredet har været intimt forbundet med det kommunistiske parti og dets rolle som arbejderklassens fortropsparti.

Det kommunistiske parti gik i spidsen for kampen for arbejderklassens rettigheder og befolkningens velfærd, i kampen mod fascisme og reaktion, og spillede en heroisk rolle under den tyske nazistiske besættelse. Det videreførte kampen for national selvstændighed og social fremgang, for fred og socialisme under den kolde krigs, NATO og EU-medlemsskabets betingelser. Alle arbejderklassens store kampe og slag i århundredet bærer kommunisternes stempel. Men det kommunistiske parti var ikke i stand til at modstå borgerskabets og reformismens pres og systematiske undergravningsvirksomhed. DKP tilsluttede sig den revisionistiske generallinje, som blev udarbejdet af Sovjetunionens Kommunistiske Parti fra dens 20. kongres i 1956 og fremefter. Den førte til socialismens fald og kapitalismens genoprettelse i de tidligere socialistiske lande og til en lang række kommunistiske partiers forvandling til revisionistiske partier: revolutionære i ord, reformistiske i praksis.

Den kommunistiske bevægelse i Danmark stod overfor opgaven at genopbygge og skabe et stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund i kamp mod den moderne revisionisme og al opportuniste. Gennem en lang årrække repræsenterede DKP/ML det vigtigste og eneste seriøse forsøg på at opbygge et ægte kommunistisk parti. Da DKP/DKU brød sammen og opsplittedes i slutningen af 80'erne/begyndelsen af 90'erne opstod en ny situation og en ny mulighed: samling af hele den kommunistiske bevægelse i ét stærkt parti på marxismen-leninismens grund, på baggrund af arbejderklassens positive og negative erfaringer, nationalt og internationalt. Dette var den store opgave, der stillede sig for de danske kommunister i 90'erne for at genetablere kommunismen som en afgørende politisk faktor i arbejderklassens kamp efter den moderne revisionismes nederlag og fallit.

Det må konstateres, at denne bestræbelse – at samle alle erklærede kommunistiske kræfter i Danmark i et parti, på basis af marxismen-leninismen, et fælles program og en fælles linje, strategi og taktik – ikke har ført til det ønskede resultat. En væsentlig historisk opgave og en væsentlig pligt for hele den kommunistiske bevægelse blev ikke løst. Tværtimod konsolideres en række partier og organisationer på et revisionistisk og anti-marxistisk-leninistisk grundlag. Det gælder Enhedslisten, der udviklede sig til et venstresocialistisk, reformistisk støtteparti for en socialdemokratisk ledt regering. Det gælder DKP, der forkastede marxismen-leninismen programmatisk, og blev en gruppering indenfor Enhedslisten. Det gælder KPID, der ikke ville drage de nødvendige konsekvenser af Sovjetunionens fald og DKP's opløsning, men har fastholdt den samme revisionistiske linje og kurs, som allerede har ført til et historisk nederlag. Og det gælder DKP/ML, der har udskiftet sin marxistisk-leninistiske linje med en generel orientering mod den moderne revisionisme. Ansvar for den kommunistiske bevægelses fortsatte opsplitning og fraktionisering hviler tungt på disse partiers ledelser. Det må således i slutningen af 90'erne konstateres, at der ikke findes et stærkt kommunistisk parti i Danmark, og at den danske arbejderklasse står uden et ægte kommunistisk parti, der kan gå i spidsen for dets kamp mod imperialismens og kapitalismens offensiv, mod "Den ny verdensorden", Den europæiske Union, den aggressive NATO-pagt osv. og føre revolutionens og socialismens fane ind i det nye århundrede. Fra den partiforberevende kommunistiske organisation OKTOBERs 2. landsmøde appellerer vi til alle kommunistiske kræfter i landet, til hele den kommunistiske bevægelse:

### **Kast jer ind i kampen for at opbygge et stærkt kommunistisk parti for det næste århundrede!**

At skabe et ægte kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund er og må være den nuværende periodes hovedopgave for

alle kommunister. At give op overfor den, fordi den er vanskelig, eller lade sig stille tilfreds med vage forhåbninger om ”samling” engang i fremtiden, eller overlade den til de erklærede kommunistiske partier og organisationer, som har saboteret denne bestræbelse gennem en årrække, betyder at acceptere det kommunistiske partis og den kommunistiske bevægelses likvidation – og vil overlade kommunisternes plads i spidsen for arbejderklassens kamp til opportunister af forskellig afskygning. Processen for at bygge det kommunistiske parti må være konkret, med veldefinerede mål og perspektiver: Bekræftelse af marxismen-leninismen som det kommunistiske partis ideologi og vejledning til handling; udarbejdelsen af princip- og handlingsprogram, en kommunistisk strategi og taktik i forhold til alle klassekampens hovedfelter på vejen mod socialismen; udarbejdelsen af partilove (vedtægter) for et parti af leninistisk type; opsummering af den kommunistiske bevægelses og arbejderklassens historiske erfaringer, fastlæggelse af dets linje i forhold til den parlamentariske arena osv. En konkret partibygningsproces, som samtidig udvikler hele den kommunistiske bevægelses enhed og fælles optræden i klassekampen, der vil blive uddybet i de kommende år. Den partiforberejede kommunistiske organisation OKTOBER vil yde sit bidrag til denne proces, som vil være afgørende for den danske arbejderklassens kamp langt ind i det ny århundrede.

*Vedtaget på OKTOBERs 2. landsmøde*

# Hilsen til den kommunistiske ungdom

## Af OKTOBERs landsledelse, april 1999

Vi fra den partiforberevende kommunistiske organisation OKTOBER hilser jer, unge kammerater, fordi I har vovet at tage skridtet til at stifte det længe savnede, det nødvendige kommunistiske ungdomsforbund.

Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbunds – DKU's – stiftende kongres finder sted i weekenden op til århundredets sidste 1. maj, midt i et frembrydende forår, der formørkes af bål, brand, bombardementer og flygtningestrømme kun få timers flyvning herfra. Det er et forår med Danmark i krig – for første gang siden den tyske besættelse. Imperialismens optakt til det ny årtusinde!

Det er jeres jævnaldrende, der nu er på vej til krigszonen på Balkan; det er jeres generation, der sendes i krig for at forsvare imperialismens og NATO's interesser i en kommende landkrig i Kosova og Jugoslavien. Det er jeres generation af unge serbere, den danske ungdom sendes ned for at udrydde. Den europæiske ungdom skal tappe hinandens blod...

Det var jer, man lovede evig fred og stadig social fremgang, da 'Den ny Verdensorden' under den amerikanske imperialismes førerskab blev etableret fra begyndelsen af halvfemserne. Det var jer, man lod drømme om en forenet verden, en verden uden krig, en retfærdig verden, med lige muligheder for alle, en verden, der sikrede social fremgang, og en verden, der byggede på garanterede menneskerettigheder.

Det var en sådan verden og et sådant Europa, man fortalte ville blive realiseret med Vestens 'værdier' og markedsøkonomien som fundament; det var den verden og det Europa, som NATO og Den europæiske Union skulle sikre.

Man kan ikke engang sige, at det er en drøm som nu ligger i ruiner på Balkan. I har konkluderet, at det hele var løgn og propaganda - imperialismens fortsatte krig mod den unge generation, mod arbejderklassen og folkene.

Derfor stifter I DKU.

I stifter DKU fordi I vil have et andet samfund, fordi I vil et socialistisk Danmark, fordi I vil en socialistisk verden. Fordi I ikke vil finde jer i et råddent og døende samfundssystems terror og diktat, fordi I ikke vil være bødler og ikke vil være ofre i imperialismes krige, fordi I vil bygge en verden i fred og fremgang, sammen med jeres jævnaldrende af alle nationaliteter.

I stifter DKU, fordi arbejderungdommen er den kraft, der vil gå i spidsen for det nye samfund, fordi kun en kommunistisk masseorganisation kan give det store flertal af unge retning og orientering i det kapitalistiske kaos og udløse dens initiativ og handlekraft.

Den danske ungdom er begyndt at røre på sig: Skoleeleverne og de uddannelsessøgende siger NU ER DET NOK! til nedskæringer og forringelser. De unge kvinder begynder igen at rejse kravet om kvindernes frigørelse som en del af klassekampen. Hele den unge generation bekæmper den racistiske og nazistiske opmarch. Den er ved at gøre sine første kamperfaringer – som dens kommunistiske ungdomsorganisation er ved det.

Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund er en lille organisation ved sin start. Det er uundgåeligt. Hvad der er vigtigt er, at

den allerede repræsenterer jeres generations erfaringer – og også dens kamperfaringer; at den har en klar linje, en klar politik, en klar plan for handling, og er fast besluttet på at forbinde sig med arbejderungdommen og den brede ungdom. Det er ikke en studieorganisation, selvom man lærer videnskabelig socialisme og ikke al det borgerlige ideologiske bræk, som skolen og medierne serverer. Man lærer i DKU at orientere sig, at slås for sine rettigheder, kæmpe sammen med andre. Ikke som offer, ikke som bøddel – som modstandskæmper, som revolutionær.

Stiftelsen af DKU er kun den første sejr i jeres kamp. DKU vil stadig gå fremad, mod nye sejre, mod sine store mål.

Det kommunistiske ungdomsforbund er på banen igen. Lad det aldrig blive spillet ud af den!

Tillykke med Danmarks Kommunistiske Ungdomsforbund!

Leve DKU!

*/Landsledelsen i OKTOBER d. 25. april 1999*

## Arbejderklassens kommunistiske parti i Danmark står foran sin stiftelse

### Resolution fra OKTOBERs 3. landsmøde, 1999.

Fra den partiforberedende kommunistiske organisation OKTOBERs 2. landsmøde den 19.- 20. september 1998 udsendtes en 'Appel til hele den kommunistiske bevægelse i Danmark'. Opfordringen til alle landets kommunister lød:

**'Kast jer ind i kampen for at opbygge et stærkt kommunistisk parti for det næste århundrede'.**

På OKTOBERs 3. landsmøde kan det konstateres, at den ideologiske, politiske og organisatoriske forberedelsesproces af det kommende parti er så langt fremskreden, at den sidste etape i partiforberedelsesprocessen, den konkrete stiftelsesproces, nu er den umiddelbart forestående opgave, med henblik på *stiftelsen af arbejderklassens kommunistiske parti i foråret år 2000*.

*Arbejderklassens kommunistiske parti* adskiller sig grundlæggende fra de eksisterende, erklærede kommunistiske partier og organisationer ved at basere sig på marxismen-leninismen som sit ideologiske grundlag og ved at have et klart revolutionært program med en strategi og taktik for arbejderklassens og det store flertals kamp for magten, oprettelsen af arbejderklassens diktatur og skabelsen af et socialistisk Danmark. Gennem sin virksomhed tilkæmper det sig den ledende rolle i arbejderklassens kamp. I modsætning hertil baserer de øvrige såkaldte kommunistiske organisationer sig reelt på et strategisk samarbejde med reformismen, med Socialdemokratiet.



Fra sin stiftelse vil arbejderklassens kommunistiske parti være en anerkendt del af den internationale marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse.

I løbet af den kommende tid vil OKTOBER fremlægge konkrete forslag til partiprogram, handlingsprogram og partivedtægter for arbejderklassens kommunistiske parti til offentlig diskussion.

Vi opfordrer alle kommunister i Danmark til at deltage i diskussionerne herom og aktivt deltage i processen hen imod partistiftelsen.

**Frem mod arbejderklassens kommunistiske parti!**

## Det partiforberedende kommunistiske OKTOBER har opfyldt sit formål

### Ekstraordinært landsmøde i OKTOBER, København, april 2000

Den partiforberedende kommunistiske organisation OKTOBERs ekstraordinære 4. landsmøde konstaterer med glæde og tilfredshed, at organisationen har opfyldt sit formål: at forberede og sikre stiftelsen af et kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund, arbejderklassens kommunistiske parti.

Siden sin stiftelse i august 1997 har OKTOBER virket med det ene formål for øje, samtidig med at organisationen i voksende omfang efter evne har deltaget i den danske arbejderklassens kampe og den folkelige kamp mod kapitalens offensiv, borgerskabets unionspolitik og imperialismens krigseventyr.

Bladet *Kommunistisk Politik* har udviklet sig til et stærkt politisk redskab for de danske kommunister, ligesom der med det teoretiske tidsskrift *Orientering* er udviklet et vigtigt instrument for kommunisternes politiske og ideologiske kamp og internationale orientering.

På baggrund af landsledelsens økonomiske beretning og revisionsrapporten konstaterer landsmødet med tilfredshed, at organisationen er gældfri, og at dens økonomi er sund.

***Landsmødet beslutter derfor, i overensstemmelse med vedtægterne, at nedlægge OKTOBER.***

Alle organisationens aktiver og værdier, herunder bladet Kommunistisk Politik og tidsskriftet Orientering, overdrages til det ny kommunistiske parti.

*Som sin sidste handling retter landsmødet en appel til alle OK-TOBERs sympatisører og venner landet over, til alle danske kommunister.*

*Kampen for at stifte et dansk kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund er gennemført med held. Der er ingen grund til tøven:*

**Slut op om arbejderklassens kommunistiske parti!**

*København, april 2000.*

## Stiftelseserklæring

**Arbejderpartiet Kommunisternes stiftende kongres,  
22. april 2000, København**

Vi har stiftet Arbejderpartiet Kommunisterne. Vi er fast besluttede på at bygge det op til at blive det kommunistiske parti for det 21. århundrede.

Arbejderklassens kommunistiske parti. Det socialistiske Danmarks kommunistiske parti.

Vi har den danske arbejderklassens traditioner for at skabe stærke revolutionære partier med os - fra Frederik Dreiers signal til at stifte et klasseparti for 150 år siden over det revolutionære socialdemokrati, det revolutionære DKP og den marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse fra 60'erne og frem.

Vi har erfaringerne fra den danske arbejderklassens kampe, fra den spirende arbejderbevægelses første tid i slutningen af det 19. århundrede, til det 20. århundredes kampe mod kapitalistisk udbytning og arbejderfjendske tiltag, besættelsestidens modstand mod den nazityske besættelse og kollaborationspolitikken, til dagens kamp mod NATO og Den europæiske Union, der er på vej mod 'Europas Forenede Stater'.

Vi er fast besluttet på at skrive et nyt kapitel i denne kamp, på at medvirke til, at de to forrige århundreder bliver de sidste, hvor kapitalmagten får lov til at bestå, hvor en klasse, der udgør en brøkdel af befolkningen, men kontrollerer statsmagten og bruger

den til gavn for sine egne interesser, imod det store flertal.

Vi er fast besluttet på at det 21. århundrede skal blive socialismens århundrede. Århundredet hvor det socialistiske Danmark, som generationer af kommunister og klassebevidste arbejdere har drømt om og kæmpet for, bliver virkeliggjort. Hvor arbejdernes klasseherredømme afløser kapitalens klasseherredømme. Hvor der for første gang bliver demokrati, det store flertals demokrati. Hvor ingen får lov til at udbyttet og ingen bliver udbyttet. Hvor ingen fremmede magter eller udenlandske kapitalgrupper får lov til at diktere.

Vi afholder denne kongres samtidig med at vi kan fejre 130-årsdagen for Lenins fødsel.

Vi bygger på marxismen-leninismens revolutionære teori - og vi vil anvende den skabende på at løse revolutionens og socialismens problemer i vort land.

Vort parti er en del af den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse, som kæmper overalt i verden og søger at gå i spidsen for arbejdernes og folkenes kamp mod imperialismen og reaktionen - og vi er fast besluttet på at gøre vores pligt overfor kommunisterne og arbejderne verden over.

Vi er fast besluttet på ikke at lade det gå til i opportunisme og revisionisme, men altid holde den revolutionære ånd levende.

Vort århundrede kommer til at se mange store klasseslag.

Vort parti vil altid være at finde på klassekampens barrikader.

*Arbejderpartiet Kommunisternes stiftende kongres.  
København, 22. april 2000*

## **Døm selv på politikken på hvordan der handles i klassekampen**

### **Samtale med APK's formand Dorte Grenaa, april 2000**

På sit første møde efter afslutningen af Arbejderpartiet Kommunisternes stiftende kongres havde den nyvalgte centralkomité blandt andet valg af partiformand på dagsordenen.

Valget faldt enstemmigt på den 47-årige Dorte Grenaa.

Hun har mere end 25 års erfaring som kommunistisk partileder med sig - og har været faglig aktiv som tillidskvinde og været leder af Kvindefronten.

Kommunistisk Politik (KP) har talt med hende om det ny parti og om det at blive partiformand.

KP: - Tillykke med valget - formand for Arbejderpartiet Kommunisterne! Hvordan har du det med det?

Dorte Grenaa (DG): - Det glæder jeg mig da til. Det er en stor udfordring og et tillidshverv, hvor man forsøger at yde det bedste, man har i sig.

Nu handler kommunistisk ledelse jo ikke om at sidde alene på toppen af en kransekage og tro, man er klogere end alle de andre - sådan har det aldrig været.

Med den samlede partiledelse, vi har fået valgt på kongressen, og med det parti vi har, vil det være som del af et dygtigt og erfarent

partikollektiv, jeg skal udfylde min rolle. Og selv har jeg da også mere end 25 års erfaring bag mig i den kommunistiske bevægelse. Jo, det er jeg parat til.

Selve det store arbejde for at stifte partiet er nu afsluttet, og nu kan vi kaste os endnu mere energisk ind i en hurtig udvikling af partiets opbygning og opgaver. Vores kongres viste så stor enhed, så stor optimisme, var så fuld af kampmod - det lover virkelig godt.

KP: - "Arbejderpartiet Kommunisterne" - hvorfor det?

DG: - Ja, det er et godt navn, ikke? Det siger, hvad vi er.

Det er både et nyt parti, født her i starten af det nye årtusinde, og samtidig med dybe rødder tilbage i den danske arbejderklasses revolutionære kamp og den internationale kommunistiske bevægelse. Det kan godt lyde lidt højtideligt at sige sådan. Men det betyder, at arbejderklassen igen har sit kommunistiske parti, det der kan få alle de små og store kampe til at smelte sammen til den kraft, der kan skabe et socialistisk Danmark.

Ikke bare et parti der er en kopi eller simpel gentagelse af tidligere kommunistiske partier. Kommunisterne har gjort sig mange erfaringer i den proces, men et parti, der klart bygger på de bedste traditioner og det videnskabelige grundlag, det teoretiske fundament som marxismen-leninismen er og derfor er stand til at forholde sig til de konkrete forhold vi lever under. Både i dagens "UnionsDanmark" og internationalt.

KP: - Men er der ikke nok partier? Også der kalder sig kommunistiske?

DG : Jeg forstår godt, hvis man spørger sådan. Det er indlysende, at hvis der i forvejen var et kommunistisk parti af gavn og ikke

*Forsiden på det teoretiske tidsskrift Orientering, der bragte en række af stiftelseskongressens dokumenter (2000)*



bare af navn, ville det være temmelig åndsvagt at stifte et nyt. Men det er jo ikke tilfældet.

I slutningen af 80'erne og begyndelsen af 90'erne med opbrud på mange fronter, rejste der sig et krav om samling af kommunisterne i ét stærkt parti. Et parti på marxismen-leninismens grund. Som en konkret opgave og mulighed. Sovjetunionens og de andre revisionistiske landes sammenbrud, revisionismens fallit og kontra-revolutionen i det socialistiske Albanien måtte skabe voldsomme dønninger.

Den bestræbelse på samling og på igen at gøre kommunismen til en politisk faktor af betydning blev fulgt af kommunister i og udenfor de partier og grupper, der fandtes i starten af 90'erne.

Men i løbet af den proces skilte vandene sig også. Ikke om små



”interessante” spidsfindigheder, men på de helt afgørende spørgsmål, dem der betyder noget.

Skulle det hele ende som endnu et nyt lille socialdemokratisk støtteparti? Eller for alvor blive til arbejderklassens kommunistiske parti? Det drejer sig ikke om småting men i sidste ende om arbejderklassens og Danmarks fremtid.

I nogle partier og grupper førte det til en turbulent proces med eksklusioner og brud. F.eks. i DKP/ML og KP i D. Samlingen på marxismens-leninismens grund fortsatte imidlertid omkring OKTOBER og har ført til stiftelsen af Arbejderpartiet Kommunisterne. Man kan for så vidt sige, at den ikke er slut endnu - men nu står tingene klart også forskellene er til at tage at føle på.

KP: - Kongressen vedtog det program, der har været til diskussion siden årsskiftet i den kommunistiske bevægelse?

DG: - Ja, netop programdiskussionen har ført til afklaring. Den har været meget konstruktiv, hundreder af mennesker landet over har deltaget i den.

Et kommunistisk partis program betyder noget. Det er nemlig ikke noget, man bare tager frem ved højtidelige lejligheder, og så ellers løber fra, hvis det bliver for besværligt. Når du læser det program, så får du svar på – hvad vil Arbejderpartiet Kommunisterne, hvilke opgaver stiller klassekampen i dag og hvordan kan vi løse dem.

Jeg siger med vilje vi – for arbejderklassen og dets kommunistiske parti står overfor at løse det samme spørgsmål – enten fortsætter arbejdsgivernes, magtelitens og borgerskabets kyniske kapitalistiske samfundssystem eller også vinder arbejderklassen magten til opbygge en fremtid for flertallet af befolkningen. Så simpelt er det – så stor en opgave er det.

Ethvert forsøg på at finde en 3. mellemvej ved at arbejderklassen kan købe sig til magten gennem aktie og lønmodtagerfonde, vende samfundsudviklingen ved sidde med ved de stores bord, hvad enten det er "unionsbordet" eller trepartforhandlinger, eller stemme sig til socialismen har jo vist sig at være nytteløst snak. Det fører kun til at arbejderne må bøje nakken mens de der så ivrigt har foregøglet dette, er endt på lønningslisterne hos kapitalismens støttepiller.

Også DKP/ML har vedtaget et program, KPID gør det snart.

Døm selv på politikken, på hvordan der handles i klassekampen!

KP: - Du er meget optimistisk med hensyn til partiets fremtid?

DG: - Der er ikke grund til andet. Vi står på et solidt fundament, med vores principprogram, handlingsprogram og vedtægter. Vi skal hverken starte forfra eller starte fra punkt nul. Partiet består af veteraner fra den kommunistiske bevægelse, helt tilbage fra modstandskampen, af kammerater med baggrund i forskellige partier: DKP, DKP/ML, KPID, Fælles Kurs og Enhedslisten, der har lagt dem og alt det negative fra dem bag sig, af kammerater solidt rod-fæstede på arbejdspladser, i fagbevægelsen og arbejdsledshedsarbejdet, i EU-kampen og forskellige masseorganisationer, og også af unge, tilmed helt unge. DKU har spillet sin egen rolle i at få lagt grunden til partiet.

Vi henter hver især vores store styrke i, at vi ikke skal slås alene. Prøv at tage én tændstik og se, hvor let det er at knække den. Prøv så at tage ti – og se hvad der sker.

Partiets store styrke er, at det er en del af arbejderklassen, dets kræfter er ikke begrænset til antal hoveder. Det er ikke et vælgerparti, ikke et eliteparti. Det arbejder med at organisere men-

nesker overalt, og derfor må det bygge på selvstændige, tænkende og handlende medlemmer. Enhver arbejder, ethvert revolutionært tænkende menneske, der anerkender partiets program, deltager i et partikollektivs arbejde og betaler sit kontingent kan blive medlem. Det er hverken en lukket kreds for særlig udvalgte eller kun ”supermennesker”.

KP : Men hvad kan et lille parti gøre?

DG : Det er rigtigt, Arbejderpartiet Kommunisterne er et lille parti og vil fortsat være det et stykke tid. Det vigtige er imidlertid at - selv før partistiftelsen - har vi aldrig opfattet os selv som en lille smågruppe, der skulle stå og bjæffe lidt ude på sidelinjen.

Vi er midt i klassekampen, og vi ser gang på gang hvilken forskel en klassekampspolitik og de rigtige initiativer kan gøre. Det er klart.

Det drejer sig jo ikke om, at vi skal gå ind at opfinde noget folk kan slås for. Arbejderklassen og forskellige grupper og lag slås hele tiden for deres rettigheder, krav om retfærdighed og en bedre fremtid. Lige nu står vi i en temmelig afgørende kamp for et Nej til Unionsudviklingen den 28. september.

Det gælder om at få skabt mulighederne for at udløse hele den energi og kraft folk har, så det driver klassekampen fremad, gør arbejderklassen stærkere, i stand til at bruge sine egne erfaringer. Det kommunistiske parti skal ikke bare traske bagefter bevægelsen, begrænse sig til at registrere, men kunne sige - hvad er det næste skridt.

Vi gør en forskel allerede nu. Og det bliver til meget mere!



**Hvad skete der egentlig?**

## Hvad skete der egentlig?

### **Samtale med DKP/ML's tidligere formand Klaus Riis, Kommunistisk Politik juli 1998**

For et år siden fandt en af de mest bemærkelsesværdige begivenheder i den danske kommunistiske bevægelse i de seneste årtier sted: DKP/ML's dengang nyvalgte Centralkomité ekskluderede Klaus Riis, formanden for partiet gennem 18 år - fra dets stiftelse i 1978 til marts 97. Sammen med Klaus Riis ekskluderedes også den gamle modstandsmand og kommunistiske veteran Frede Klitgård samt Dorte Grenaa, en anden af partiets ledere siden stiftelsen.

De uvarslede og kupagtige eksklusioner op til sommerferien førte til, at henved en tredjedel af partiets medlemmer brød med dets nye linje og kurs, og i august sidste år stiftede den partiforberevende kommunistiske organisation OKTOBER.

Kommunistisk Politik har et år efter haft en samtale med Klaus Riis om baggrunden og konsekvenserne af disse begivenheder - og om hvordan tingene ser ud i dag fra et marxistisk-leninistisk udgangspunkt.

*Kommunistisk Politik (KP):*

*Vi vil starte med et personligt spørgsmål: Hvordan har det været at blive hældt ud af det parti, hvis stiftelse du spillede hovedrollen i, og som du var formand for gennem 18 år?*

Klaus Riis (KR):

- Det er der selvfølgelig mange, der har spurgt om - og jo, tak,

det er en barsk oplevelse, den værste i mit politiske liv. Det var et knivstikkeri i ryggen af den mest brutale slags, fra en lille gruppe folk, som man gennem det meste af en snes år havde betragtet som nære kammerater - og som viste sig at være en flok principløse røvhuller, rent ud sagt.

Eksklusionerne var en mageløs svinestreg - både på det personlige og politiske plan. Tag f.eks. den samtidige eksklusion af Frede Klitgård: han er ikke bare en stadig sprællevende modstandsmænd, der holder den antifascistiske kampfane højt - han er også en trofast kommunist og partimand, der har kæmpet mod revisionistisk udartning gennem årtier.

Frede blev ekskluderet for at sandsynliggøre de løgnagtige påstande om fraktionisme, den lille klike af knivstikkere og kupmagere retfærdiggjorde sig med. Behandlingen af ham er sjofel og gemen - og viser noget om den nye lederklikes reelle habitus.

Det går ikke altid efter fortjeneste. Dorte Grenaa blev smidt ud fordi hun er min kone - og fordi hun kæmpede som død og helvede mod, at partiet slog ind på en ny kurs.

Men tager man sådanne ting personligt, ryger man på røven. Selvom der også er en personlig side i det, som det kræver kræfter at behandle og overvinde.

Følelser er noget af det sværeste at håndtere i politik. Også i revolutionær politik. Man kan måske bruge harme og vrede til noget, det er nu tvivlsomt, bitterhed eller selvmedlidenhed duer slet ikke...

Men nok om det - det væsentlige og helt afgørende indhold i hele sagen er jo politisk: Det handlede om DKP/ML's politiske linje, grundlag og strategi - og i videre forstand om hele den danske kommunistiske bevægelses retning og fremtid.

KP:

- *Men der er offentligt blevet rettet alle mulige beskyldninger mod dig. Du har undladt at svare på dem. Kan du ikke give din fremsstilling af begivenhedsforløbet?*

## **Der er klassekamp i det kommunistiske parti**

KR:

- Ja, jeg har ikke svaret på alle personangrebene. De er for groteske; ifølge dem skulle DKP/ML gennem 18 år være blevet ledt af en partifjende, der tilmed er fagforeningsfjendsk, massefjendsk og hvad ved jeg... Personangrebene har haft et eneste beskiddet formål: at dække mig til med smuds, for der er altid noget der bliver hængende.

Jeg har i stedet forsøgt at afdække indholdet i den politiske kamp, i de to politiske linjer... For det er det, der er tale om: Der udviklede sig i løbet af 96-97 nogle højretendenser, der i sammenhæng med den 7. kongres blev til en ny opportunistisk linje. Denne linjekamp havde dybe rødder, og rødder langt tilbage, som måske bør trækkes op:

At der er klassekamp i det kommunistiske parti selv og at partiet udvikler sig i kamp mod sine fejl og mod afvigelser af enhver art er elementært. Det er en del af den leninistiske partiopfattelse. I henved 18 år førtes denne kamp på to fronter, mod højre- og venstrefavigelser, i DKP/ML med held, partiets enhed blev styrket, en rigtig linje og politik blev udviklet, som gjorde det i stand til at handle i klassekampen. Det var en enorm drivkraft, som gjorde at det på trods af sin ringe antalsmæssige størrelse til stadighed voksede i indflydelse, også i forhold til den faglige kamp og de folkelige bevægelser.

Efter DKP's kollaps i slutningen af 80'erne, som var en konse-



kvens af partiets revisionistiske linje, eksisterede der nye muligheder for at forene de danske kommunister i et stærkt parti, på marxismen-leninismens grund, på grundlag af et gennemarbejdet program for kampen under kapitalismen og for opbygningen af socialismen. DKP/ML satte sig i spidsen for denne rigtige og nødvendige proces - og satte sig samtidig i spidsen for at udvikle en klassekampslinje i fagbevægelsen og masseorganisationerne. DKP havde blokeret for dette, og med partiets kollaps søgte man direkte at likvidere en række af dem. Denne situation gav DKP/ML nogle muligheder, det ikke havde haft før - og partiet greb dem. Dagbladet Arbejderen udvikledes til en avis for klassebevidste arbejdere og andre progressive.

### **En kritisabel taktik?**

KP:

*- Kunne man ikke med rette stille spørgsmålstegn ved den taktik for at åbne op for forsoning med den moderne revisionisme, også i lyset af DKP/ML's senere udvikling?*

KR:

- Jeg er overbevist om, at det er en fejlagtig kritik. Det er min opfattelse, at det var en ny og rigtig taktik, i overensstemmelse med den konkrete situation i Danmark, den rigtige vej ud af den almindelige krise for kommunisterne, der blev akut i perioden 89-91. Men det var også en dristig taktik, som rummede nogle iboende farer. At partiet i større og større grad vandt positioner og tillidsposter i masseorganisationerne betød f.eks. også, at presset på partiet fra alle de antikommunistiske og opportunistiske kræfter øgedes stærkt. Kursen for samling af kommunisterne i ét stærkt parti på marxismen-leninismens grund betød også at partiet så at sige bevidst udsatte sig for revisionistisk smitte. Selvfølgelig i tiltro til, at det var immuniseret. Enhedslisten rykkede ind i folketinget og forvandlede sig selv til et "rød-grønt" småborgerligt, reformistisk parti. Det skabte

nye omstændigheder og nye vanskeligheder for udviklingen af den kommunistiske bevægelse og en kommunistisk politik.

Alle nye skridt er forbundet med fejlkilder og farer. Men at det kommunistiske parti skulle tabe sin revolutionære sjæl i denne proces med at rodfæste sig i arbejderklassen og i forskellige kampvillige lag er selvfølgelig ingen naturlov. Det afhænger altså af klassekampen i partiet. DKP/ML havde en solid ballast fra sin lange kamp mod den moderne revisionisme som en del af den internationale marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse. Det havde en erfaren ledelse, et solidt kadrelag.

Nej - taktikken var rigtig. Når det kiksede alligevel, skal årsagerne ikke søges i linjen, men i svagheder i partiet og i ledelsen.

Det er indlysende, at med en stadig mere central placering øges også trykket på det kommunistiske parti og de enkelte kommunister, ikke mindst de ledende kommunister i massearbejdet, fra borgerskabet og reformisterne. Og partiet var klar over, at det var nødvendigt at befæste dets marxistisk-leninistiske karakter, og styrke den partimæssige ledelse af alt arbejde uden undtagelse. Står folk alene eller i småkollektiver bukker de næsten altid under for borgerskabets pres, det kræver det kommunistiske partis kollektive styrke at modvirke det.

### **En linjekamp der udviklede sig**

KP:

*- Men alligevel udviklede modsætningerne i partiet sig til en linjekamp og til et dramatisk opgør...*

KR:

- I tiden efter den 6. kongres i 94 udviklede der sig nogle tendenser til autonomisering, til at forskellige partikollektiver og enkelt-

personer forfulgte andre prioriteringer end partiets besluttede. Et eksempel på det var lokalradioen Københavnerkanalen. En lille gruppe - ca. halvdelen af de partimedlemmer der arbejdede dér - udviklede deres egen politiske platform og satte deres egne prioriteringer. En linje i forhold til flygtninge og indvandrere og den antifascistiske kamp uden et klassemæssigt udgangspunkt - en afvigelse i retning af Enhedslisten. Det var på sin vis en forløber for det nuværende DKP/ML's politik. Gruppen indledte et nært samarbejde med den halvtrotskistiske Demos-gruppe. Da det blev kritiseret, og Demos-gruppens politiske fysiognomi blev klarlagt, brød denne gruppering med DKP/ML, løb med radioen og dens midler, som var blevet til på initiativ af partiet og delvist finansieret af det og opfordrede folk til at bryde med partiet. De gennemførte et fjendtligt brud.

Demos-gruppen er som bekendt et autonomt Enhedslistekollektiv, der mener, at nazisternes ytringsfrihed skal garanteres. Under dette forårs PET-skandale forkyndte dens hovedskikkelse Erik Jensen, som Enhedslisten kalder "venstrefløjens efterretningsekspert", at PET ikke længere var interesseret i venstrefløjen, men blot ude på at skabe paranoia. Det var før PET's infiltrationsforsøg i Solidaritetshuset blev afsløret for åben TV-skærm...

Hele partiet fordømte enstemmigt Københavnerkanalfolkene - en skulle have været ekskluderet forlængst, var der nogle ivrige folk i Århus, som mente. Men eksklusioner er et tvivlsomt organisatorisk middel, der kan være nødvendigt, men som kræver stor forsigtighed - i min tid som formand for DKP/ML forekom der kun en enkelt eksklusion, og den var ikke politisk. Måske det var for lidt...

### **Skjult fraktionisme**

KP:

*- Men i virkeligheden fortsatte striden i partiet...*

KR:

- Ja, selvom der på overfladen herskede stor enighed, og parti-ledelsen iværksatte en række tiltag for at revolutionere partiarbejdet, trække linjen overfor revisionisme, venstresocialisme og trotskisme skarpere op og sætte kampen mod højretendenser i partiarbejdet og massearbejdet i fokus.

Det viste sig senere, at Københavnerkanalfolkenes platform i vidt omfang deltes af vigtige kræfter i partiet i København, bl.a. i grundorganisationen på Nørrebro, i Københavns distriktsledelse og tilmed i Centralkomiteén. Fra dette tidspunkt begyndte en hemmelig fraktion at udkrystallisere sig - blandt andet bestående af nogle faglige CK-medlemmer som Søren Becher og Jan Mathisen. Med udgangspunkt i Nørrebro afdeling rettedes en række angreb mod distriktsledelsen i København, mod partiets daglige ledelse og mod mig personligt. Opgøret var i fuld gang, men det var skjult, uklart og mudret, indhyllet i personsager og personangreb. Partiets beslutninger - blandt andet i forhold til ”redningsplanen for Dagbladet Arbejderen”, der i 1996 kom ud i en akut økonomisk krise, blev saboteret af disse kræfter. Selv på et CK-møde blev der givet udtryk for, at dagbladets overlevelse ikke var så vigtig igen!

Samtidig opbyggedes, hvad man kunne kalde en ”cubansk falanks” i partiet: En række kræfter, blandt andet Sven Tarp med skjult støtte fra den ambitiøse kommende partiformand Jørgen Petersen, der dengang var international sekretær, begyndte systematisk at overføre det cubanske partis standpunkter og platform i partiet og i strid med DKP/ML’s linje at propagandere ”den cubanske socialisme” og det cubanske parti som en slags model.

Der var, selvom der på overfladen herskede enighed, ved at udvikle sig to linjer i partiet - en ”fornyelinje” var i færd med at udkrystallisere sig i det skjulte, som ville bryde med den generelle linje, partiet havde fulgt gennem hele sin eksistens, opgive dets

marxistisk-leninistiske linje og kaste sig over i den moderne revisionismes lejr - også i international sammenhæng.

Det trak op til en konfrontation, da partiet indledte forberedelserne til den 7. kongres i efteråret 96.

### **Konfrontation og kup**

KP:

- *Kongresprocessen blev dramatisk...*

KR:

- Det må man sige. På det tidspunkt var jeg klar over, at højrefaren var akut, at partiet var på vej ind i en krise om dets linje og grundlag, om dets revolutionære sjæl, så at sige.

Kongressens indhold - det vil sige kursen i den kommende årække - og Centralkomiteéns virksomhedsberetning er traditionelt blevet forberedt gennem et sæt ”kongresteser”, som fremlægges til diskussion i partiet. Jeg udarbejdede disse teser og lagde vægt på en klar bekræftelse af partiets hidtidige linje og taktik, og på en markeret afgrænsning til højretendenserne i partiet. Samtidig advarede jeg så kraftigt jeg kunne mod en eventuel splittelse, fordi partiet objektivt stod i en overmåde gunstig situation, den stærkeste nogensinde - og vi risikerede at tabe det hele på gulvet.

Der skete det bemærkelsesværdige, at teserne - med få og ubetydelige ændringer - blev enstemmigt vedtaget. Et af de daværende CK-medlemmer, fra den omtalte Nørrebrofraktion, Jim Hansen, forlod inden dette CK-møde partiet i protest mod teserne. Han så at sige deserterede fra fraktionen.

Nu satsede den. Den havde i mellemtiden udviklet sine forbindelser med de ledende partifolk i Århus, herunder Joan Petersen,

Karen Sunds og Sven Tarp. Under anførelse af sekretariatsmedlemmet Søren Becher gik den til angreb på ”kadreopfattelsen” i kongresteserne. I virkeligheden på den hidtidige rigtige og fremgangsrige linje for opbygningen af et stærkt kommunistisk parti med DKP/ML som kerne.

Dette spørgsmål delte Centralkomiteén midt over. Af hensyn til partienheden accepterede jeg og de marxistisk-leninistiske kræfter i partiledelsen en fejltagtig, men i sig selv ligegyldig ”kadredefinition”. Samtidig bad jeg om et tillidsvotum til mig som formand - det blev enstemmigt vedtaget, også af de dobbeltspillere, som allerede dengang var fast besluttet på at ændre partilinjen og fjerne den marxistisk-leninistiske del af ledelsen, herunder mig som formand og flertallet i den daglige ledelse af partiet, sekretariatet.

Først på dette tidspunkt blev partiet som helhed klar over, at der var ugler i mosen. Hidtil havde modsætningerne udviklet sig lokalt og først og fremmest indenfor partiledelsen, i forretningsudvalget og Centralkomiteén.

Af hensyn til partiets enhed meddelte jeg Centralkomiteén, at jeg ikke ville søge genvalg som formand på kongressen. Den nu opsupplerede fraktion i Centralkomiteén var imidlertid ikke interesseret i ”kompromiser” af hensyn til partienheden. Den gik for alvor i offensiven, opmuntret af sin foreløbige succes og indledte nu et angreb på tesernes leninistiske partiopfattelse, på hele den hidtidige linje for partibygningen.

KP:

*- Så forkastede Centralkomiteén de beretningstester, den først havde tilsluttet sig som grundlag for kongresprocessen?*

KR:

- Ja. Nu forberedtes for alvor et magtskifte og et linjeskift. Scenen

var CK-mødet i januar 97. Fraktionen havde nu opnået et flertal i forretningsudvalget. Efter en velforberedt plan, der blev vedtaget af forretningsudvalget aftenen før CK-mødet, blev den daglige partiledelse sekretariatet afsat. En ny plan for gennemførelsen af den resterende del af kongresprocessen, der sikrede fraktionens kontrol med den, blev bogstavelig talt smidt på bordet. I hele dette forløb dukkede kupmagernes resolutioner op på møderne - de var ikke udsendt på forhånd.

Jeg blev så at sige ”sat under administration”.

Forarbejdet lykkedes. På dette afgørende CK-møde viste der sig et klart flertal, der tilsluttede sig kupmagerne, og som nu forkastede beretningstesernes ”partiopfattelse” som helhed. De samme mennesker, som enstemmigt havde tilsluttet sig dem nogle måneder i forvejen! Forbløffende! Også blandt de sunde marxistisk-leninistiske kræfter i Centralkomiteéen var der nogle, der stemte for den resolution, som forkastede beretningsteserne - i håbet om at genskabe enheden.

Frede Klitgård nedlagde på stedet sit CK-mandat i protest mod den ny linje og den enorme fjendtlighed overfor mig, som kom til udtryk. Det var et kraftigt signal til partimedlemmerne om krisen i ledelsen - men Fredes udtræden blev holdt skjult for partiet!

## **Lavinen ruller**

KR:

- Nu rullede lavinen. Højreskredet kunne ikke længere stoppes. Forvirringen steg blandt partimedlemmerne. Jeg blev frataget alle opgaver som daglig leder af partiet - men for at give et skær af normalitet omkring den vedtægtsstridige situation skulle jeg stadig udarbejde og aflægge CK's virksomhedsberetning. På et følgende CK-møde kort før kongressen forkastedes beretningsud-

kastet - ikke på grund af politiske uenigheder, erklærede man, det var stilistiske problemer! Jeg havde understreget, at jeg på stedet ville fratræde som formand, hvis beretningen blev forkastet. Min fratræden blev efterfølgende meddelt partiet, men holdt skjult udadtil. På det samme møde forlangte en af kupmagernes anførere Søren Becher mine nøgler til partihuset udleveret på stedet! Det blev dog afvist - af hensyn til overfladerespektabiliteten.

KP:

*- Hvordan vurderer du partikongressen, der fandt sted i marts måned sidste år?*

KR:

- Politisk set fik den 7. kongres karakter af en ”kompromiskongres”. Den nye ledelse af partiet søgte at skjule den nye linje og fremstille situationen som normal, en umiddelbar fortsættelse af den hidtidige politik. På en række grundlæggende punkter var den også tvunget til at anvende det marxistisk-leninistiske kongresmateriale, herunder en stor del af beretningsudkastet. Derfor kan man kalde den 7. kongres og dens vedtagelser for en ”kompromiskongres”. De mest betydningsfulde dokumenter blev enstemmigt vedtaget - eller med stort flertal. Også med marxist-leninisternes stemmer, som fortsat håbede at undgå en splittelse.

Kongressen var overordentlig ubehagelig. Den ny ledelse havde sikret total dominans i kongresledelsen - og kvalte med hård hånd enhver protest og alle forsøg på at skabe en situation, som hele partiet kunne leve med. De fleste af de gamle partiledere på den marxistisk-leninistiske fløj undlod at opstille ved valget til Centralkomitéen, der med få undtagelser blev domineret af den ny lederklike og opsuppleret med en række unge uden partierfaring fra den opportunistiske fløj, og nogle lidt ældre af samme sortering. Det var tydeligt på kongressen og efter, at der eksisterede to linjer, to fløje i partiet. Den ny ledelse valgte at ignorere dette faktum og med-



delte, at ”Partikampen er slut”. Selvom kongressen havde efterladt en lang række spørgsmål ubesvarede, eller åbne for fortolkning.

Partikampen var ikke slut, klassekampen i partiet var ikke slut - men partiet havde skiftet karakter. Det blev stadig mere klart for en lang række medlemmer.

### **Næsten forudsigelig eksklusion**

KP:

- *Hvad skete der i forhold til dig efter kongressen?*

KR:

- Ja, hvad skulle man stille op med den besværlige, afgående formand, som tilmed fastholdt sine synspunkter? Jeg tilbød Centralkomitéen at lede det stagnerende partiforlag Nexø Forlag og sikre udgivelsen af marxistisk-leninistisk litteratur og revolutionær skønlitteratur - det blev afvist. Jeg blev i en officiel skrivelse fra den ny formand anvist at sælge aviser på Østerbro! Ingen fra den ny ledelse opsøgte mig for at drøfte tingene igennem.

Den opfattede mig selvfølgelig som en trussel, som en hovedhindring for at gennemføre dens ny linje, og begyndte at planlægge min eksklusion.

Den kom så lige op til sommerferien sidste år, godt tre måneder efter kongressen - med opdigtede anklager om fraktionisme som påskud. Den opportunistiske lederklike havde regnet med, at den marxistisk-leninistiske fløj endnu engang af hensyn til partiet, til enheden, hvor skrøbelig den så var, og til de åbenlyse resultater og stærke positioner, som partiet havde opnået, ville affinde sig med eksklusionerne af mig, Frede og Dorte.

Der tog man fejl. Her blev grænsen trukket. Reaktionen kom

prompte: Henved en tredjedel af partimedlemmerne forlod det. Sprængningen var en realitet.

Set i bakspejlet kan man sige, at det var det uundgåelige resultat af den ny revisionistiske partilinje. Revisionisme betyder splitelse - og i øvrigt, i hvert tilfælde i en periode, under opgøret med den marxistisk-leninistiske linje - et brutalt indre ledelsesdiktatur, der tilsidesætter alle partinormer. Selv når det sker som her, under dække af legale former, som er berøvet deres revolutionære indhold. Min eksklusion var forudsigelig, når det kommer til stykket. Selvom den kom uden varsel på et CK-møde, hvor den ikke engang stod på dagsordenen - og i grunden kom overraskende for mig, hvad der vel må tilskrives enkelte rester af naivitet.

Som bekendt stiftede marxist-leninisterne den partiforberevende kommunistiske organisation OKTOBER, som fortsætter det revolutionære DKP/ML's linje.

KP:

- Du var tidligere inde på PET-afsløringerne. Tror du PET har spillet nogen rolle i forbindelse med sprængningen af *DKP/ML*?

KR:

- Det er jeg fuldstændig overbevist om. Det revolutionære DKP/ML var et hovedmål for PET's interesse. I deres egen bortforklarringsrapport afsløres ingen detaljer. Men de konstaterer, at de bl.a. overfor DKP/ML har arbejdet med at sende agenter ind i partiet, og med at rekruttere folk fra partiledelsen.

Og der er ikke den fjerneste grund til at tro, at PET's virksomhed har "begrænset sig" til mere eller mindre passiv registreringsarbejde. Den borgerlige stat lægger sin egen linje for at knuse og spalte revolutionære partier.

## DKP/ML's højrelinje

KP:

*- DKP/ML's brud med marxist-leninisterne betød jo, at der var fri bane for det endelige højreskred, for udviklingen af dets nye linje. Hvordan vil du beskrive den?*

KR:

- Det vil være alt for omfattende at komme ind på alle sider af dette linjeskift, som er gået meget stærkt efter bruddet. Det berører alle sider af partiets linje og politik, dets selvopfattelse og synet på dets historie, dets syn på kampen mod den moderne revisionisme, de tidligere socialistiske lande osv.

Men jeg vil fremhæve tre hovedelementer i den ny linje:

Det første vedrører dets ideologiske grundlag og strategien:

Det revolutionære DKP/ML's strategiske linje for forberedelse af den socialistiske revolution er blevet erstattet med en strategi for fredelig overgang til socialismen, via en såkaldt "antimonopolistisk strategi" der angiveligt via et parlamentsflertal skulle bane vejen til et socialistisk Danmark. Dette "socialistiske Danmark" forestiller man sig ikke som et klassesdiktatur, som proletarietets diktatur, men som en slags udvidet demokrati i forhold til det nuværende system. Det er en variant af det gamle DKP's "antimonopolistiske strategi" og en overgang til revisionistiske positioner med hensyn til disse centrale spørgsmål for revolutionen. Dette forsøger man at underbygge med en global strategi, man betegner som "front mod nyliberalismen", efter cubansk inspiration. Det er en opportunistisk international strategi, som ikke baserer sig på en præcis behandling af de store globale klasse modsætninger.

Partiet forsvarer ikke længere marxismen-leninismen, Marx', En-

gels', Lenins og Stalins lære som sit ideologiske grundlag - men fabler om behovet for fornyelse og udvikling af marxismen-leninismen, om dens angivelige svagheder og mangler, som andre revisionister.

DKP/ML har forkastet den leninistiske partiopfattelse af det kommunistiske parti som arbejderklassens fortropsparti, den ledende kraft i den revolutionære proces - og erstattet den med snak om et "kommunistisk masseparti". Det er nu hos partiteoretikeren Tarp blevet til at DKP/ML arbejder for at skabe et såkaldt "marxistisk arbejderparti". Selv dette ordvalg er præget af antileninisme. Et sådant parti har intet med skabelsen af et stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund at gøre - sådan som det var det revolutionære DKP/ML's erklærede målsætning.

### **International placering i revisionismens lejr**

- Det andet spørgsmål drejer sig om partiets internationale orientering og placering.

Det revolutionære DKP/ML var en del af den internationale marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse, som opstod i kampen mod den moderne revisionisme, den kapitalistiske genrejsning i Sovjetunionen og de østeuropæiske lande efter SUKP's 20. kongres. I dag har DKP/ML placeret sig i den moderne revisionismes lejr på internationalt plan.

På trods af DKP/ML's tidligere analyser og vurderinger, som er fastlagt i dets centrale partidokumenter, er man begyndt at propagandere for Cuba og Nordkorea som socialistiske lande. Cuba har tilmed fået status som en slags model for demokrati og socialisme.

Det skal siges, at jeg selv er gået meget kraftigt ind for internationalistisk støtte til disse lande, i særdeleshed i den situation som opstod efter den kontrarevolutionære storm i Europa 89-91 og

etableringen af den amerikansk dikterede ”nye verdensorden”. Men støtten til disse lande bør gives på antiimperialistisk basis. Hverken Cuba eller Nordkorea er ægte socialistiske samfund. Socialismen kan ikke opbygges på andet grundlag end den videnskabelige socialisme, på basis af marxismen-leninismen, og i form af arbejderklassens stat, i form af proletariatets diktatur. Men hverken Juche-filosofien, guevarismen og castroismen er marxistisk-leninistiske ideologier, men varianter af den moderne revisionisme.

Disse spørgsmål har stået fuldstændig klart for DKP/ML. Nu er de fuldstændig forplumrede. Hvorfor? Fordi det nye DKP/ML har placeret sig i den moderne revisionismes lejr på internationalt plan.

Det gælder både for venner og støtter af de to lande, der kæmper under de vanskeligste betingelser mod den amerikanske imperialismes globale undergravningsarbejde, og det gælder i særlig grad for kommunister, at de må være realistiske i deres syn på karakteren af disse lande, som har gennemført dybtgående folkelige revolutioner og søgt at opbygge nye samfund i kamp mod imperialismen. Illusioner og fejltagelser på disse områder kan have katastrofale konsekvenser. Tænk bare på DKP’s kritikløse forhold til det revisionistiske Sovjetunionen, DDR osv.

### **Taktikken i den danske klassekamp**

- Det tredje spørgsmål handler om taktikken i den danske klassekamp og om udviklingen af den revolutionære og kommunistiske bevægelse. DKP/ML har i sine kongresdokumenter karakteriseret Enhedslisten som et småborgerligt, reformistisk parti. Et parti det var muligt at alliere sig med i forhold til en række konkrete spørgsmål i klassekampen - men også et antikommunistisk parti, som står i vejen for udviklingen af et stærkt kommunistisk parti.

Ved det seneste folketingsvalg kastede DKP/ML en forelsket og kritikløs stemme på Enhedslisten. Dagbladet Arbejderen var i perioder nærmest dets valgorgan. Det var et udtryk for DKP/ML's nye opportunistiske alliancepolitik - et taktisk og strategisk samarbejde med pseudokommunister, venstresocialister, folkesocialister og ikke mindst såkaldte "venstresocialdemokrater" - indbefattet Nyrup-folketingsmænd og ministre.

DKP/ML bevæger sig over i den store reformistiske sump. Selvfølgelig med alle mulige pseudo-marxistiske begrundelser og retfærdiggørelser. Og selvfølgelig skal man ikke forvente at se dramatiske ændringer i dagskampspolitikken og dens krav. Det tog flere årtier før SF kunne udskifte et Nej til Unionen med et Ja i 1992. Men alligevel indvirker DKP/ML's strategiske og taktiske kursskift på alle klassekampens og den daglige kamps felter og i alle dens organisationer - i den faglige kamp og fagforeningerne, i Unionsmodstanden, ungdommens kamp osv.

### **Borgerskabet vil knuse det kommunistiske parti**

KP:

*- Eksklusionerne og bruddet fandt sted på et kritisk tidspunkt for kommunismen i Danmark. Hvor den kommunistiske bevægelse stod ved en skillevej. Og hvor DKP/ML som parti stod i en uovertruffen gunstig situation, som udgiver af det eneste røde dagblad i landet og som den ledende kraft i den revolutionære og kommunistiske bevægelse.*

KR:

- Ja, netop denne gunstige situation, at partiet var ved at blive en mærkbar politisk kraft i arbejderklassen var i sidste ende baggrunden for splittelsen, for likvidationen af DKP/ML som revolutionært kommunistisk parti. Det blev et vigtigt, konkret mål for borgerskabet at knuse det som det altid søger at knuse, underminere

og spalte et ægte kommunistisk parti på marxistisk-leninistiske positioner. Den positive situation for partiet skyldtes dets rigtige linje siden stiftelsen og den kendsgerning, at det gennem 18 år bevægede sig frem fra succes til succes. Det samme gunstige udgangspunkt er i øvrigt årsagen til, at DKP/ML ikke er kollapsede, men indtil videre, i stærkt forpjusket form, sådan rent fysisk har overlevet en sprængning, der betød, at en lang række af partiets mest erfarne ledere helt tilbage fra partistiftelsen forlod det.

En af de positive ting i forbindelse med bruddet var, at de sundeste kræfter i partiet, fra den ældste generation af veteraner fra den revolutionære DKP, som Frede Klitgård og Anker Holm, en stor del af de kadre, der stiftede DKP/ML, og de bedste af de unge, alle var helt på den rene med, hvad det drejede sig om, midt i alt smudskasteriet og demagogien fra lederkliquen i DKP/ML. De tog klart stilling for den marxistisk-leninistiske linje og afviste partiets - og dermed hele den kommunistiske bevægelses - højredrejning og nye opportunistiske kurs.

For selve grundindholdet i linjekampen i DKP/ML dengang - og fortsat i dag i den kommunistiske bevægelse som helhed - var jo spørgsmålet om, hvorvidt der i Danmark skal være et stærkt kommunistisk parti. Om vi skal tilkæmpe os et parti, der bygger på den videnskabelige socialisme og er i stand til at lede arbejderklassen til og igennem en vellykket socialistisk revolution. Eller om vi skal stille os tilfredse med Enhedslisten i Folketinget og splittelsen af kommunisterne udenfor.

### **En sag for hele den kommunistiske bevægelse**

**KP:**

*- Der har været en tendens blandt erklærede kommunister til at betragte eksklusionerne og sprængningen af DKP/ML som et "internt ml-anliggende". Hvorfor er det ikke det?*

KR:

- Kommunistisk politik drejer sig om de lange linjer. Om at forberede den socialistiske revolution sådan, at en revolutionær situation også kan føre til arbejderklassens sejr som klasse over det herskende borgerskab. Den revolutionære situation opstår i løbet af en revolutionær krise og det gælder om at være i stand til at gribe den. Det forudsætter et stærkt parti med et afgørende rodfæste i klassen, det forudsætter at reformismens og revisionismens indflydelse trænges afgørende tilbage. Det forudsætter organisering af klassen og andre progressive lag i masseorganisationer, der står på en kamplinje, osv.

Uden et systematisk arbejde af denne strategiske karakter kan man godt glemme alt om revolution og socialisme. Så bliver det til fromme ønsker og til halehængspolitik i praksis, til det Lenin kalder ”knæfald for spontaniteten” - det vil sige til en ren jagt på perspektivløse ”sejre” eller ”resultater” i den daglige kamp.

Det betyder selvfølgelig ikke, at man skal holde sig udenfor dagskampen - men at man skal føre den med hovedet, med perspektiv, i forhold til den strategiske plan.

Kampen i DKP/ML drejede sig om principper, linje, strategi. Det er et anliggende for alle kommunister - ikke blot et ”internt anliggende” for en given organisation. Det er spørgsmål som må og skal afklares i hele den kommunistiske bevægelse. Alle der opfatter sig som kommunister må tage selvstændig stilling til det. På en måde kan man sige, at linjekampen i DKP/ML fortsætter dér.

### **Vandene skiller sig**

KP:

- *Hvordan ser du på situationen i den kommunistiske bevægelse og blandt venstrekræfterne i dag?*



KR;

- Der er garanteret en del kammerater, der tænker således: ”Det så rigtig sort ud for nogle år siden. Nu har vi dog en parlamentarisk repræsentation i form af Enhedslisten, der eksisterer et rødt dagblad. Det må vi så støtte, det må vi samles om, så kommer partiet hen ad vejen.”

Det afgørende er den politiske linje. Det afgørende er om den baserer sig på marxismen-leninismen eller ej. Og det afgørende er om der eksisterer en organisation, et ægte kommunistisk parti, som magter at udarbejde en rigtig politisk linje og føre den igennem i praksis.

Det er læren af DKP's sammenbrud. Det er læren af DKP/ML's triste udvikling. Og Enhedslisten er på vej til at gentage både VS' og DKP's fejl på den parlamentariske arena...

Jeg kan godt huske, da DKP engang i 70'erne kaldte et kommunalt forlig med socialdemokraterne, der gav skolebørnene i København nogle madpakker, for en ”historisk vending”. Både madpakkerne, DKP og historien er væk.

Nu har Frank Aaen og Enhedslisten gentaget kunststykket i landspolitisk målestok som medansvarlige for pinsepakken. Og de bliver nødt til at lyve for folk og kalde det et fremskridt.

Frank er en sympatisk mand, men kommunist er han ikke, selv om han har været redaktør af Land & Folk og stadig er medlem af rest-DKP. Enhedslisten har kastet sig ud i den samme sump, som SF svømmer rundt i - hvor ”nationale kompromisser” bliver gift for arbejderklassens kamp. Dagbladet Arbejderen har gjort sig til et instrument for DKP/ML's principløse alliancepolitik. En uge efter at pinseforliget var vedtaget mandede partiets arbejdsudvalg sig op til en spag kritik af det, og at beklage Enhedslistens delta-

gelse i festen. Men Enhedslisten gennemfører bare sin ikke-marxistiske linje, som DKP/ML så varmt anbefalede at stemme på for et par måneder siden! Nu prøver man at løbe fra sit eget ansvar...

Det siger lidt om situationen: Sump, fejghed, opportunisme. Cementering af elendigheden.

Det positive er, at tingene bliver klarere for folk. Vandene skilles, de forskellige linjer bliver tydeligere.

Hvad Enhedslisten i grunden står for, at det lægger op til en livslang tilværelse som socialdemokratisk støtteparti, burde være klart for de fleste.

Hvad DKP/ML angår vil jeg sige følgende:

For mange, både i og udenfor partiet, var sprængningen svær at forstå. Den ledende klike i partiet bedyrede højt og helligt, at der ikke var tale om et kursskifte, men at jeg var blevet grebet af et akut dogmatisk vanvid.

Man måtte gennemføre et stort bedrag udadtil og indadtil: Skifte ideologi og politik samtidig med at man påberåbte sig at føre den linje videre, der havde vist sin styrke igennem 18 år med mig som formand. Da jeg udgjorde den stærkeste hindring mod den ny linje - og afslørede den overfor partiet - måtte man skille sig af med mig. Derfor var eksklusionen nødvendig.

### **Principperne må forsvares uden tøven**

KP:

*- Hvilken lære mener du så man som kommunist kan drage af kampen om DKP/ML?*

KR:

- At forsvare marxismen-leninismen uden tøven, ikke at indgå på kompromiser vedrørende principper, heller ikke for den enheds skyld, der er et ægte kommunistisk partis kæreste ejendom - heller ikke på grund af tillid til gamle kammerater. Tillid er nødvendig, uerstattelig, men den må ikke blive blind, ukritisk og sentimental. Kammerater kan degenerere i kampens løb, bukke under for borgerskabets tryk. Det er en kendsgerning, at marxist-leninisterne i DKP/ML tillod en opportunistisk linje at udvikle sig i partiet, og ikke var i stand til at stoppe den, men led nederlag...

I forbindelse med OKTOBERs kommende landsmøde forbereder vi en selvkritisk analyse af partikampen i DKP/ML og dens konsekvenser. Der er vigtige lærdomme at hente dér, som kan og skal bruges fremadrettet. Men i det lange løb er sprængningen af DKP/ML blot en episode i kampen for et stærkt kommunistisk parti.

## Skoling - et indlysende princip

**Kommentar v. Anker Holm,**  
*Kommunistisk Politik nr. 2, 1997*



*Anker Holm, 1998*

Så skulle jeg altså opleve det endnu en gang - et kommunistisk parti faldt ud af rollen som den faste forsvarer af marxismen-leninismens grundbegreber og videnskab.

Først DKP som efter den berygtede 20. kongres i 1956 fuldstændigt pulveriseredes ideologisk og førtes langt væk fra den ægte gloværdige revolutionære holdning som partiet havde stået for og handlet efter siden stiftelsen i 1921.

I 1968-året med sit opbrud og kamp for genoprettelsen af det ægte og uforfalskede leninistiske parti tog jeg så initiativ til dannelsen af KFML (Kommunistisk Forbund Marxister Leninister) hvor så partiet KAP (Kommunistisk Arbejderparti) stiftedes 1976. Uden ret mange år på bagen og ved hjælp af borgerlige intellektuelle åndspygmerer pulveriseredes også her marxismen-leninismens lære og resultatet blev selvfølgelig, at partiet afgik ved en ubemærket død.

Så kom endelig i 1978 det parti som tog arven op efter det for-gangne Danmarks Kommunistiske Parti (DKP) hvor vores verdensberømte arbejderforfatter Martin Andersen Nexø med fuld ret

kunne føle sig hjemme - og det nye stærke parti var DKP/ML. Stærkt fordi - som efterbetegnelsen ML (marxister-leninister) markerer - man stod urokkeligt fast på principper omkring den rigtige kommunistiske partiopbygning. Kadrer omkring dette parti var ærlige klassebevidste og skolede arbejdere i tæt samarbejde med partiets formand Klaus Riis og klassekæmperen John Max Petersen, der senere blev anerkendt og skattet arbejderforfatter. Gennem 18 år og dette kontinuerlige lederskab modstod partiet ideligt og hårdnakket et hvert forsøg på at forvanske marxismen og førte en rigtig leninsk linje i kampen for socialismen.

Resultatet udeblev da heller ikke... Dagbladet Arbejderen var slået igennem som det mest indflydelsesrige kommunistiske organ i Danmark. Ungdomsorganisationen Rød Ungdom blev den største venstreorienterede ungdomsbevægelse i Danmark. Partiets indflydelse i klassekampen var mere end synlig, det være sig i massebevægelser eller på den faglige front. Ingensinde tidligere havde den kommunistiske bevægelse i Danmark stået tættere på en samling af alle kommunister i ét stærkt parti end her op til partiets 7. kongres. Om klassekamp i partiet er den lektie enhver kommunist har lært - og så skulle jeg altså opleve det endnu en gang: DKP/ML pulveriseredes på den 7. kongres af opportuniste og karrieremageri. Hele partiets hidtidige, succesfyldte linje blev konsekvent afsporet og der blev slået til lyd for en revurdering af Lenins partiopfattelse begrundet i ”nye tider” hvor altså Lenin skulle ”moderniseres”.

I mangt og meget lignede denne kongres en vis sovjetisk 20. kongres i 1956. Konspiration og kupagtige tiltag fik på den 7. kongres til følge at partiets formand siden stiftelsen og gennem 18 år blev smidt på porten og ekskluderet sammen med to andre fremragende ledere af partiet. Partiet gik i chok og frustrationen bredte sig blandt partiets medlemmer. Hvordan kunne det ske, spørges der? Som gammel rotte i Danmarks Kommunistiske Parti anno 1935

kender jeg årsagen. Forklaringen: Manglende skoling eller slet ingen skoling i marxismen-leninismen.

Jeg blev meldt ind i DKP/ML først i 1994 og har aldrig oplevet noget tiltag til skoling, endsige organiserede studiekredse i socialismens klassikeres tykke bøger. Det er klart at med den holdning regner revisionisterne med at skalte og valte med politik i populistisk stil.

Jeg husker som DKU'er i 1938 hvordan vi gik til organiseret studiekreds ledet af Børge Thing (bedre kendt som den legendariske "Bopa-Brandt") og også efter Anden Verdenskrig organiserede vort gamle DKP studiekredse i vore klassikere. Jeg var selv studiekredsleder i Ravnsborg distrikt. Det turde være indlysende, at havde DKP/ML holdt dette princip om marxistisk skoling omkring ideologi og filosofi i hævd kontinuerligt, så er jeg sikker på at opportunisterne og kupmagerne ikke havde fået et ben til jorden på den 7. kongres.

Som bekendt drejer udviklingens og historiens hjul videre og alskens reaktion og revisionisme kan ikke stoppe marxismen-leninismen. Lige siden Karl Marx og Friedrich Engels skrev Det kommunistiske Manifest har det været en kendsgerning at de røde vender altid tilbage...

Til slut et hurra for kommunisterne på Fyn som opstiller Liste K ved kommende kommunalvalg og viser vejen for samling i ét stærkt kommunistisk parti.

## I mindet om en død teenager

**Kommentar ved DKP/ML's 20 år, ved Karsten Jonassen,**  
*Kommunistisk Politik 23, 1998*



*Karsten Jonassen*

Ved årsskiftet 1998-99 kunne man have fejret DKP/ML's 20-års dag, hvis det ikke lige havde været, fordi partiet afgik ved en alt for tidlig død i sommeren 1997. Forud for den sprælske teenagers sørgelige endeligt gik en kort og blodig kamp mod en sygdom, hvis alvor først blev erkendt, da det allerede var for sent. Hvad flere af os en rum tid betragtede som en kraftig snue viste sig at være en dødelig forgiftning. Kadaveret blev imidlertid aldrig begravet.

Tværtimod forsøger en flok mennesker efter bedste evne at lade som om, partiet stadig lever, vel vidende at de ville være temmelig kraftigt på røven, hvis de med ét kastede 18 års velopbygget kommunistisk autoritet over bord.

I denne situation er det selvsagt et ganske stort problem, når et kadaver med fremskreden dødsstivhed skal gøre det ud for den tidligere så levende teenager. I et stykke tid kan man naturligvis lade som om intet er sket, men enhver kan i længden både se og lugte forskellen.

Derfor har disse brave mennesker barslet med en genial plan: I anledning af den runde fødselsdag vil man lave en kritisk opsummering (eller er det mon en revision?) af partiets virke i de 20 år. Ideen er naturligvis at få det til at se ud, som om partiet altid

har ført den nuværende politik og samtidig begå en overfladisk selvkritik på de områder, hvor en åbenlys revision er for opsigtsvækkende, jævnfør den fuldstændig useriøse og uunderbyggede offentlige selvkritik for en korrekt politik i forholdet til Demos.

Man nærer med andre ord en illusion om at have begået det fuldendte mord, hvor ingen opdager forbrydelsen, fordi liget erstattes af en attrap. På den måde kan det komme til at ligne kontinuitet, selvom der reelt er tale om 2 vidt forskellige politiske linjer. Personligt kan jeg ikke lade være med at tænke på den 20. partikongres i Sovjetunionens Kommunistiske Parti i 1956.

I det følgende vil jeg give mit beskedne bidrag til den kritiske opsummering. Jeg vil dog nøjes med at koncentrere mig om enkelte af mine egne oplevelser fra den korte kamp, der ledte op til den sidste kongres og det efterfølgende kup i DKP/ML.

### **Ikke et parti som andre**

Det er vigtigt at forstå, at det kommunistiske parti ikke er et parti som alle andre. Det er ikke en vælgerforening, men et kadreparti, der er kendetegnet af en høj grad af demokrati, frivillig disciplin og centralisme. Alle har ret og pligt til at bidrage til partiets diskussioner, og når der er nået en beslutning, udfører alle denne beslutning i praksis. Netop dette er med til at give selv relativt små kommunistiske partier en ganske væsentlig styrke. Til gengæld indebærer det også en vis risiko for, at kupmagere kan have held til at udnytte tilliden til ledelsesorganerne til at gennemføre et linjeskift, hvis den revolutionære årvågenhed ikke er i top. Og spørgsmålet var, om ikke den revolutionære årvågenhed lå mere eller mindre i dvale på grund af udbredt tillid til de ledende kammerater, der havde været igennem mange politiske kampe sammen?!

I efteråret 96, da der endnu ikke kunne tales om en egentlig partikamp, stødte vi i partiets Centralkomité og forretningsudvalg stadig



oftere på meldinger om brokkerier og manglende vilje til at udføre forskellige af partiets beslutninger i nogle af grundorganisationerne.

En del af disse brokkerier kom fra en afdeling i København, hvor der tidligere havde været ret alvorlige problemer. Set i bakspejlet står det helt klart for mig, at der var tale om modvilje imod det kommunistiske partis organisationsprincipper og dermed hele den leninistiske partiopfattelse, samtidig med at der var ganske betydelige uenigheder omkring dele af den politiske linje. Man ønskede i virkeligheden autonomi og retten til selv at prioritere på tværs af de beslutninger, der blev taget i partiet. Det var hvis vi fjerner alle de blødgørende undskyldninger - et første tøvende, men dog målrettet angreb på de principper, der er altafgørende for partiets eksistens og styrke. For yderligere at underminere partiet rejstes en latterlig klage over partiets daværende formand. Naturligvis medførte disse begivenheder en del diskussion i ledelsesorganerne.

Som ”ledelsespandler” fra provinsen havde jeg ikke mange nære personlige tråde i København, men andre fra provinsen må have fået oplysninger ad uofficielle kanaler. Jeg husker et ledelsesmedlem fra Jylland med nære forbindelser til den pågældende afdeling i København sige til mig adskillige gange i denne periode, at vi skulle passe på, fordi nogle af de implicerede fra København måske ville melde sig ud af partiet, hvis ikke de følte, der var tilstrækkelig rum til dem! Og vi var jo alle enige om, at bevarelsen af enheden var meget vigtig, og at vi alle ville det bedste for partiet. Netop denne opfattelse medførte i den følgende tid en række fatale fejlvurderinger. Selvfølgelig er partiets enhed vigtig, men sikringen af partiets politiske og ideologiske kurs er endnu vigtigere. I hvert fald var vi nogle stykker, der på dette tidspunkt i praksis havde glemt, at partiet bl.a. styrker sig ved at rense sig for opportunistiske ideer og folk. Hvad sker der nemlig, hvis man ikke holder partiet rimeligt rent? Der sker det, at opportunisterne renser partiet for revolutionære ideer og kræfter!

Rent faktisk var det præcis, hvad der skete. De selvsamme personer, som udtrykte den største bekymring for enheden i partiet, smed få måneder senere 1/3 af partiets medlemmer ud og gennemførte en lynhurtig transformation af partiet.

### **Det vanskelige faglige arbejde**

Igennem en årrække kæmpede partiet for at udvikle en revolutionær faglig politik. Det lykkedes langt hen ad vejen, og selvom det ikke var ligetil at vinde bred opslutning, så voksede partiets autoritet med årene. Det daglige arbejde gødede jorden, og især de større faglige kampe betød øget opslutning om den revolutionære linje. Vi var bevidste om, at vi bevægede os fra at være opposition i den faglige opposition til at udgøre ledelsen af den faglige opposition. Det betød, at vi gik ind og udfordrede den socialdemokratiske ledelse direkte. Den målrettede kamp for at gøre fagforeningerne til kamporganisationer var sat på dagsordenen. Men vi vidste udmærket godt, at den socialdemokratiske ledelse sad hårdt på apparatet, og at enhver illusion om dens motiver ville være dødbringende for det revolutionære faglige arbejde.

Ikke desto mindre oplever vi den nuværende ledelse i DKP/ML bevæge sig fra revolutionær faglig opposition til ren fagforeningslegalisme. Allerede under RiBus-konflikten så vi ønsket om at ville lægge ledelsen af kampen og støtten ind under fagbevægelsens ledere. Det er en alvorlig fejl, som udspringer af den gammelkendte tese om, at kunne presse classesamarbejdslinjen til at føre klassekamp. Den er afprøvet masser af gange: DKP troede, de kunne. SF tror stadig, at de kan. DKP/ML tror åbenbart også, at de kan. Virkeligheden har hver gang vist, at "vagthunden" bliver lænket og får tænderne trukket ud til gengæld for mad og hundehus. Læren er, at kampen mellem den revolutionære linje og classesamarbejdslinjen skal tages, hvis vi mener noget med den faglige kamp. Under partikampen udviklede de faglige ledere i

Centralkomiteén en voldsom allergi imod kritik, kontrol og andre fæle sager. Selv ganske simpel marxistisk-leninistisk børnelærdom gav dem de mest forfærdelige symptomer.

Enhver, der har beskæftiget sig blot en smule med klasseanalysen ved, at der findes grupper og lag, der i særlig grad er i farezonen for at udvikle skæve ideer på grund af deres samfundsmæssige placering. Det er der intet odiøst i, - sådan er det bare, og man må være bevidst om det.

En af disse grupper er de intellektuelle, som jeg selv tilhører. Det er en objektiv kendsgerning, at man som intellektuel tilhører et vaklende lag. Det betyder ikke, at alle intellektuelle er vaklende og ustabile, men at man er i en risikogruppe, og at man derfor bør tage særlige forholdsregler. Det er også en objektiv kendsgerning, at man som vellønnet ansat på et fagforeningskontor tilhører gruppen af arbejderaristokrater. Dette særlige lag er et rent væksthus i forhold til at udvikle fagforeningslegalisme og classesamarbejde. Det betyder ikke, at alle vellønnede ansatte på fagforeningskontorer er ramt af sygdommen.

Det betyder bare, at de skal være særligt på vagt overfor risikoen. En af de sikreste metoder er at støtte sig kraftigt til partikollektivet og samtidig være uhyre lydhør overfor partimæssig kritik. Jeg har oplevet faglige ledere i Centralkomiteén flippe totalt ud, hvis man tillod sig at antyde, at de muligvis var på vej til at blive lidt for påvirkede af deres placering på fagforeningskontoret. Ord som "mistænkeliggørelse", "hetz" og "manglende tillid" blev trukket ud af mølposen, samtidig med at den revolutionære linje blev betegnet som "fagforeningsfjendsk".

Der var mere følelse end politik i deres forurettelse, - og det virkede! Der var så at sige på det tidspunkt skabt en situation, hvor de faglige ledere mente, at de alene havde forstand på at udvikle

partiets faglige politik, og at partiledelsens indblanding var ganske utidig. Vi havde med andre ord sat os selv i en position, hvor arbejderaristokraterne i partiledelsen krævede autonomi. Da et medlem af forretningsudvalget tillod sig at påpege, at erfaringerne fra DKP-tiden på netop dette spørgsmål var skræmmende, var der sgu ingen grænser for forargelsen og opstandelsen blandt de selv-samme faglige ledere.

Det kan ikke undgå at give stof til eftertanke, når det reformerte DKP/ML helt tilfældigt har nedtonet opmærksomheden omkring netop arbejderaristokratiet. I sin iver efter at bringe marxismen-leninismen helt up to date har man muligvis fundet ud af, at Lenin ikke længere har ret, når han mente, at laget af arbejderaristokrater udgør reformismens sociale basis. Helt i tråd med denne nye indfaldsvinkel til klassekampen kan det konstateres, at det DKP/ML-styrede Rød Ungdom ikke finder det umagen værd at udvikle en revolutionær faglig politik blandt ungdommen. Den slags har man jo de socialdemokratisk ledte fagforeninger til!

## **Revision af partihistorien**

Der var tradition i DKP/ML for at udsende en række teser til diskussion i partiet forud for hver kongres. Teseerne indeholdt de vigtigste elementer til en analyse af den politiske situation, partiets situation og handlemuligheder fremover. Det var en fantastisk god tradition, fordi hele partiet kunne diskutere alle de væsentlige spørgsmål uden at blive overdænget med tonstunge papirdynger. På baggrund af tersediskussionerne i partiets grundorganisationer udfærdigede Centralkomiteén så beretningen til partikongressen.

Jeg har fået indtryk af, at også den nuværende ledelse går ind for ideen om at udsende teser. Således siges det, at den har udsendt en række teser omkring den kritiske revision af partiets 20-årige historie. Desværre er tesseerne ikke udsendt til de mange erfarne kam-

merater, der blev smidt ud i sommeren 1997. Det er vældig ærgerligt, men ganske forståeligt. Hvad der er noget mindre forståeligt, er den ejendommelige måde, hvorpå tesoerne skal diskuteres: Hvis man som medlem er interesseret i at modtage tesoerne, kan man bede om dem! Hvis man som grundorganisation er interesseret i at diskutere dem, så kan man gøre det! Det må jo betyde, at man også kan lade være!!!! Hvad er det for en partiopfattelse, der ligger til grund for den slags? Ved hjælp af udelukkelsesmetoden kan vi straks se bort fra den kommunistiske partiopfattelse. Ifølge den har alle medlemmer ret og pligt til at diskutere alle væsentlige spørgsmål i partiet.

Jeg vil ikke være bekendt at hæfte navn på den nye partiadfærd, men blot konstatere, at ønsket om at nedbryde partiets marxistisk-leninistiske politik og organisationsprincip ser ud til at skride planmæssigt frem. I det nye DKP/ML gør man, hvad man har lyst til, og de enkelte grundorganisationer har en ganske betydelig autonomi. Til gengæld giver det Centralkomiteéen særdeles gode muligheder for at vedtage hvad som helst, uden at medlemmer aner, hvad der sker eller for den sags skyld har nogen som helst indflydelse på organisationens politik. Styrken i en sådan organisation er uhyre lille, og faren for at gå i ét med det socialdemokratiske tapet er uhyre stor.

### **”Succes” i kampen mod partiet**

På kongressen i 1997 udtalte et fremtrædende medlem af den nye ledelse, at DKP/ML var blevet et andet parti. Jeg er ikke sikker på, at vedkommende var helt klar over, hvor rigtigt det var. Et andet medlem, der blev valgt til den nye Centralkomité, udtalte på et tidligere tidspunkt, at den dag han blev valgt til partiets ledelse, måtte partiet være i alvorlige problemer. Han var næppe heller klar over, hvor meget han ramte plet. I bagklogskabens klare lys er det ganske tydeligt, at en gruppe ledere i DKP/ML opbyggede

en partiskadelig fraktion, alt imens de himlede op om overholdelse af partinormer.

Alle midler - selv de mest svinske, som man aldrig havde tiltroet mangeårige kammerater - blev taget i brug. Skel faldt fra en del øjne, men prisen var høj: Hvad der var opbygget gennem mange år blev i løbet af ganske få måneder skudt i sæk. Den nye ledelse havde succes med sin kamp imod partiet. Nu skal 20-årsdagen fejres med den endelige forkastelse af DKP/ML's revolutionære politik og historie. Med mindre vi får en ny istid, holder kadaveret næppe til det runder det næste skarpe hjørne. Partinavnet er det samme, men alt andet er ganske anderledes.

**Karsten Jonassen** *Medstifter af DKP/ML, Medlem af Centralkomiteén og Forretningsudvalget indtil 7. kongres i 1997.*

## Anklaget for kommunistisk virksomhed

**Interview med Eric Skytte,**  
*Kommunistisk Politik nr. 8 1997*



*Eric Skytte*

KPiD's 3. kongres blev afholdt sidste weekend i København. På dagsordenen var også appellen af eksklusionen af den tidligere leder af KPiD-Fyn Eric Skytte, der nu er aktiv i "Kommunister på Fyn".

Eric Skytte fremlagde sin sag for kongressen – hans indlæg bringes som bilag. Dette interview tegner et portræt af en aktiv kommunist, som blev anklaget, dømt og ekskluderet af KPiD for sine bestræbelser på at skabe et stærkt kommunistisk parti på marxistisk-leninistisk grundlag.

Eric Skytte er en af de erfarne kommunistiske fabriksarbejdere. Siden han, der oprindeligt er vestjyde, slog sig ned på Fyn i 1969 har han arbejdet på en række af de store fynske arbejdspladser. Han har altid taget del i arbejderklassens kampe direkte, fra gulvet af, blandt andet som fællestillidsmand på Nordisk Tekstil. Og samtidig har han i det meste af sit voksne liv været organiseret kommunist siden han i den 1. maj 1970 meldte sig ind i DKP. Bortset fra en periode på et halvt år i 1991, da partiet brød sammen. Så meldte han sig ind i Kommunistisk Forum, det senere KPiD. Indtil han blev ekskluderet af dette partis landsledelse i juni

i år – ”dømt for kommunistisk virksomhed”, som han siger med et skævt smil.

På kongressen fik han lov til at fremlægge sin sag og tilbagevise det fejlagtige eksklusionsgrundlag. Alligevel stadfæstede kongressen eksklusionen.

### **Aktiv kommunist i 27 år**

*Kommunistisk Politik (KP):*

*- Du har været organiseret kommunist i 27 år, først i DKP, så i KPiD, hvor du var afdelingsleder på Fyn indtil eksklusionen i sommer. Efter eksklusionen har du fortsat dit arbejde i de fynske kommunisters fællesinitiativ ”Kommunister på Fyn” og var blandt andet opstillet på liste K, Kommunister i Odense, ved det netop overståede kommunalvalg.*

*Du har ikke villet udtale dig om eksklusionen før, fordi du havde appelleret den til KPiD’s kongres, som netop er afviklet. Nu blev den stadfæstet der – så det er vel på tide, at du giver din fremstilling af sagen ...*

Eric Skytte (ES):

- Ja – jeg fik jo givet min opfattelse til KPiD’s kongres i mit indlæg dér. Men der var jeg jo også nødt til konkret at tilbagevise de urigtige og usande påstande, som landsledelsen begrundede eksklusionen med. Jeg har været aktiv kommunist i 27 år – og jeg har altid været loyal overfor partiet, også når der har været truffet beslutninger, jeg ikke har været enig i. Det gjaldt i DKP, og det har også været tilfældet i KPiD ...

Jeg blev ekskluderet, fordi jeg går ind for, at der skabes et stærkt og samlet kommunistisk parti i Danmark. På marxistisk-leninistisk grundlag vel at mærke. Det har jeg aldrig lagt skjul på i KPiD. Da



jeg blev valgt som afdelingsformand på Fyn i 1992 gjorde jeg det fuldstændig klart, at det var med det perspektiv: at medvirke til at skabe ét stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund – og jeg kan sige, at der har været fuld opbakning i KPID på Fyn til alle de initiativer, der har været taget for at samle kommunisterne på Fyn, der ligesom alle andre steder i landet har været opsplittede i årevis.

Det er den egentlige baggrund for eksklusionen: KPID's ledelse har været modstandere af denne bestræbelse, af skabelsen af ét stærkt kommunistisk parti. Men jeg har ikke overtrådt nogen vedtagelse herom i KPID: Den anden kongres afviste ikke sådanne initiativer som "Kommunister på Fyn", den traf ikke beslutning om, at man ikke som KPID'er kunne være medlem af bestyrelsen i støttekredsen for Dagbladet Arbejderen.

Lige så forkert er det, at jeg ikke skulle have arbejdet for at styrke KPID, eller at jeg skulle have modarbejdet dets politik eller grundlag. Men det kan I alt sammen se af mit indlæg på kongressen her i bladet ...

### **Hensigten: at splitte samlingsprocessen**

- Jeg modtog brev fra landsledelsen om min eksklusion den 2. juli – i øvrigt samtidig med at eksklusionerne af Klaus Riis, Dorte Grenaa og Frede Klitgård blev offentliggjort i Dagbladet Arbejderen. Det er næsten for påfaldende med disse samtidige eksklusioner af folk, der har taget kampen for et stærkt marxistisk-leninistisk, kommunistisk parti alvorligt. Beslutningen om at ekskludere mig blev allerede truffet den 21. juni, men jeg blev altså først informeret næsten to uger senere...

- Hensigten med eksklusionen var uden enhver tvivl at splitte det positive og brede samarbejde mellem de kommunistiske kræfter

på Fyn, der er blevet opbygget gennem en lang årrække, og hvor jeg og KPID-afdelingen har spillet en aktiv og positiv rolle. Samlingen af kommunisterne er foregået nedefra, vi har erkendt behovet og skabt de nødvendige forummer for det. Det har betydet, at kommunisterne på Fyn har kunnet tage en række væsentlige initiativer sammen – fra en Rød 1. Maj, der er større end den socialdemokratiske til en fælles indsats i alle betydningsfulde klassekampe, RiBus-solidaritet, faglige kampe, kampe mod nedskæringer, den antifascistiske kamp ... det hele!

Samlingsbestræbelserne har udviklet sig gennem seks år, og hele tiden udviklet sig positivt. Jeg tror, at KPIDs ledelse mente, at det ville være farligt for den, hvis andre fik lignende tanker. På kongressen erklærede Betty jo ligeud, at hun og partiledelsen er modstandere af kommunistisk samling.

Det kan man da kalde en udmelding!

### **Papir er jo taknemmeligt**

*KP:*

*- Hvad er din opfattelse af KPID i dag?*

*ES:*

*- Der står stadig i programmet, at partiet bygger på marxismen-leninismen ... men papir er jo taknemmeligt!*

I dag kan KPID's ledelse åbent erklære, at den tager afstand fra samlingen af kommunisterne i et parti på grundlag af marxismen-leninismen. Det kunne man ikke, og gjorde man ikke, på den 2. kongres. Men nu føler man sig stærke nok til at sige det ligeud: Det hænger helt klart sammen med eksklusionerne i både KPID og DKP/ML.

Det er det marxistisk-leninistiske grundlag for samling, som ikke huer Betty og de andre: KPID er et parlamentarisk parti, som hun siger: Det vigtigste er ikke organiseringen af arbejderklassens kamp udenfor, men at ”give arbejderklassen parlamentarisk repræsentation”.

Også DKP var forbandet parlamentsfikseret. Jeg blev medlem af DKP's distriktsledelse på Fyn i midten af 70'erne, som kasserer. Kaj Hansen var folketingsmand, Per Berga sad i byrådet. Hele partiets arbejde var underordnet sikring af disse mandater. Det faglige arbejde blev hverken støttet eller udviklet ordentligt, syntes jeg. Og skoling, kommunistisk skoling, blev fuldstændig forsømt. Til sidst forlod jeg kassererposten, jeg syntes, det faglige arbejde var vigtigere end at sidde og tælle penge ...

Kampen mellem Ole Sohn-fløjen, ”fornyerne” i DKP, og den kommunistiske del af partiet blev meget uforsonlig på Fyn. I mange år var der mange gamle medlemmer af DKP, som ikke snakkede sammen. Fornyer-fløjen var dominerende, og sprængningen blev meget hård. Jeg husker blandt andet, at under Sohn-opløsningen indkaldte afdelingsformanden til et medlemsmøde, hvor der skulle vælges kongresdelegerede. I indkaldelsen stod der, at ”stalini-sterne skulle ud af DKP”. Fornyerfløjen løb med alle de delegerede ... Det var distriktsledelsen på Fyn, som stod bag.

I dag er der ingen af fornyerne tilbage, de er alle gledet væk fra den kommunistiske bevægelse. Per Berga sidder i byrådet – for Enhedslisten.

Efter den 29. og 30. kongres i DKP havde jeg fået nok af opløsning og degeneration. Jeg meldte mig ud – den 29. april 1990 – men sluttede mig et halvt år senere til Kommunistisk Forum, hvor jeg følte, jeg naturligt hørte hjemme.

Desværre førte KPID også nogle af de værste ting ved DKP med sig: parlamentsfikseringen f.eks., berøringsangst og selvtilstrækkelighed. Der blev ikke foretaget nogen analyser af, hvad der egentlig var sket med DKP, hvorfor hele fornyerfløjen pludselig var opstået og blev dominerende, hvorfor de socialistiske forbilleder egentlig faldt. Gorbatsjov og Ole Sohn ... så megen "ære" skal de ikke have, at de kunne vælte socialismen eller et kommunistisk parti, helt alene.

Knud Andersen fra Esbjerg har forsøgt sig med nogle "analyser" – desværre førte hans bestræbelser til nogle helt vanvittige resultater. F.eks. har han fundet ud af, at der intet er i den danske grundlov, som forhindrer opbygningen af socialismen! Danmarks riges grundlov!

### **Samling nedefra**

*KP:*

*- KPID opfatter sig som det eneste, ægte og sande kommunistiske parti i Danmark. Du stiller spørgsmålstejn ved dets kommunistiske karakter. Hvad mener du så om DKP/ML i dag?*

*ES:*

- Ja, KPID har valgt at gå enegang og afvise samlingsprocessen. Men det er ikke første gang, man foretager en fejlvurdering. Da KF og KPID blev stiftet, forventede man at gamle medlemmer af DKP ville komme strømmende til, og at det bare var et spørgsmål om kort tid, før det gamle DKP var blevet genetableret – nu i KPID's skikkelse. Det ville ikke være nogen sag at sikre opstilling til folketinget. Nu har man endnu engang besluttet at arbejde for en folketingsopstilling alene, på den 3. kongres. Jeg tvivler på, at der sker mere end tidligere, hvor det lige så stille har været lagt i mølposen. Det er ikke min opfattelse, at partiet har haft nogen virkelig fremgang, selv i en periode, hvor der har blæst mildere vinde omkring kommunismen og kommunisterne, og hvor mange

unge søger den vej.

Der er alt for mange passive, alt for mange mumier. Selvfølgelig er der også nogle ærlige kommunister i partiet endnu – man skal bare ikke have for store forventninger. Den 3. kongres drøede afsted i en gal retning.

Med hensyn til DKP/ML – ja, så må jeg tilstå, at der lider jeg af bristede forventninger. Efter eksklusionerne i det parti har jeg haft indtryk af, at også DKP/ML's ledelse begyndte at undergrave "Kommunister på Fyn". DKP/ML's partiafdeling forlod partiet i forbindelse med sprængningen. Siden da har de fynske kommunister, eller liste K i Odense, eller hvad det nu kunne være ikke fået nogen seriøs opbakning – heller ikke i Dagbladet Arbejderen - desværre.

Jeg er overbevist om, at kommunistisk samling er nødvendig, at de virkelige kommunister i dette land må finde sammen, og at samlingen må ske nedefra.

Derfor er Kommunister på Fyn så vigtig, fordi det er det eneste sted i landet, hvor man indtil nu har kunnet finde ud af det sammen. Det ville være en ulykke, hvis dette samarbejde skulle blive sprængt og atter afløst af fraktionernes kamp.

## Klassekamp i partiet DKP/ML bliver sprængt

Uddrag fra ”De Røde vender altid tilbage”,  
erindringer af Anker Holm 2002\*

Ja - sådan havde jeg tænkt disse erindringer skulle slutte. De var først blevet bragt som en artikelserie i Dagbladet Arbejderen (1994-96), og DKP/ML's sekretariat havde opfordret mig til at bearbejde dem til bog på Nexø Forlag. Nu i 1997 var den færdig. Klaus Riis havde skrevet forord, jeg havde forsynet den med efterskrift, billeder og illustrationsmateriale var udvalgt, mest fra mine egne gemmer. Særligt ønskede jeg, at der i bogen indgik et billede med John Max Pedersen og Klaus Riis - de to personer, der efter min mening har betydet mest for den kommunistiske bevægelse i Danmark efter DKP opgav Lenins vej.

Men midt i maj modtog jeg følgende fra DKP/ML's sekretariat, underskrevet Hanne Rosenvold:

*‘Jeg har læst dele af din bog og må meddele dig, at vi ikke vil udgive den med det efterskrift, du har skrevet. Det er direkte polemisk og insinuerer en række ting, der hurtigt vil kunne vendes direkte mod partiet. Det er logisk, at vi ikke vil udgive den slags. Det samme gælder for ét enkelt afsnit af forordet, som må slettes. Ligesom forordet ikke skal underskrives Klaus Riis, men simpelt hen ‘Nexø Forlag’. Jeg er ikke færdig med at læse hele indholdet, men går ud fra, at resten ligger i tråd med de glimrende artikler, der har været bragt i Dagbladet Arbejderen. Så altså: vi vil fortsat godt udgive din bog. Men uden efterskrift og med omtalte rettelse i forordet.’*



*Klaus Riis og John Max Pedersen, til havnearbejder-demonstration i 1983*

Der blæste nye, kolde vinde i partiet. Denne censur var selvfølgelig uhørt, og jeg skrev straks til Centralkomitéen bl.a. følgende:

*'Fra partiets sekretariat har jeg modtaget et brev, underskrevet af Hanne, som meddeler, at man ikke vil udgive bogen med mine efterord og desuden vil have slettet noget i forordet og helt have fjernet Klaus Riis' navn her. Censuren her beklager jeg ikke har kunnet tages under behandling af den kontrolkommission, som ikke blev til noget på kongressen. Jeg står ved hvert ord i mit efterskrift. Det fremgår af bogen som helhed, at der ikke findes et eneste negativt ord om Danmarks Kommunistiske Parti ML, men tværtimod gives der udtryk for stor begejstring for partiet og vort røde dagblad, ligesom der intet polemisk er i efterskriften mod den nye partiledelse. Derfor betragter jeg sekretariatets og Hanne Rosenvolds reaktion som udtryk for afsindigt had og kamp mod Klaus Riis, som åbenbart fortsætter efter kongressen. Altså: censuren kan jeg ikke acceptere og beder derfor Centralkomitéen omstøde sekretariatets beslutning. Såfremt partiet ikke ønsker at udgive bogen, som den er, vil jeg søge at få den ud andetsteds.'*

Hvad var der sket? Jo - nogle måneder før havde der været partikongres. Desværre en kongres, der trak baglæns.

Det var ellers begyndt så godt. Som vanligt op til en sådan vigtig begivenhed i det kommunistiske partis liv blev et sæt teser til ledelsens beretning om det hidtidige arbejde og den fremtidige kurs fremlagt til partidiskussion. De var forfattet af Klaus Riis, og godkendt af CK - og vidnede om en mestring af marxismen-leninismen både nationalt og internationalt. Derfor fyldte tesoerne mig med begejstring - partiet sikret på rette kurs, både hvad partiholdning og ideologi angik... Min glæde varede kun kort, så væltede det ind i efterfølgende Kongresekstra med tyndbenet kritik af tesoerne - ikke med partiholdninger, men 'partiudviklinger' og 'partimæssigheder', som et særligt ondsindet indlæg hed.

Udskejelser til højre - jeg kendte det igen fra et langt liv som organiseret kommunist. Klaus Riis var kommet i mindretal i CK - jeg blev sgu rystet. Og endnu mere, da man efterpå fortalte, at Klaus selv ønskede at trække sig som formand, fordi han var 'træt' og 'nedslidt'. Selvfølgelig passede det ikke! Duften i bageriet var umiskendelig: Der var tale om linjekamp - og i en række skriftlige og mundtlige indlæg tog jeg bladet fra munden. Så stærkt jeg kunne opfordrede jeg de kongresdelegerede til at forkaste de revisionistiske lokketoner: 'Klassekamp i partiet - det er god leninistisk latin - men det afhænger af jer, om den ægte kommunistiske organisations- og partiholdning skal sejre eller den vattede 'partimæssige' facon skal gøre partiet blødere og svagt. For mig at se må tesoerne fra Kongresekstra nr. 1 oktober få så kraftig opbakning i partiet og sejre! Og så må tilhængerne af den 'nye' partimæssighed forrette selvkritik eller træde af på naturens vegne.' Jeg tilføjede: 'I må undskylde jeg virker grov - men jeg er grov, når det gælder kampen for mit kommunistiske parti'.



## Note

(\*) Dette indlæg afviger fra andre i bogen, ved at det er udgivet lidt senere. Det er medtaget for sit tilbageblik samt fordi det redegør for polemikken omkring Anker Holms bog *De røde vender altid tilbage* der netop skulle have være udkommet i 1997 (red.).

## Appel af eksklusioner

*Appel af eksklusionerne af Klaus Riis, Dorte Grenaa og Frede Klitgård (10. april 2000). Appellen blev rejst til DKP/ML's forestående (8.) kongres i tråd med partiets vedtægter*

Vi skal hermed anke eksklusionerne af de tre undertegnede i juni 1997 til DKP/ML's forestående kongres og anmode om at få adgang til at fremlægge anken for kongressen.

Eksklusionerne var politisk motiverede og havde til hensigt at påtvinge DKP/ML en ny ideologisk og politisk linje, der bryder med marxismen-leninismen, med partiets historiske linje og platform - og med det nuværende partiprogram, som nu skal afløses af et revisionistisk program.

De havde til formål fra Jørgen Petersen- Søren Becher-klikens side at bryde partiets marxistisk-leninistiske kræfters modstand mod denne nye revisionistiske linje, som sætter sammensmeltning med en anden revisionistisk organisation - KPiD - som hovedopgave, og som har ført til likvideringen af DKP/ML som marxistisk-leninistisk parti.

De tilsigtede at bane vejen for et brud med den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse og dens partier og organisationer og placere DKP/ML i den moderne revisionismes lejr.

Eksklusionerne var ulovlige og gennemførtes på en kupagtig måde.

De var ikke sat på dagsordenen til det Centralkomitémøde, som

besluttede dem, men forvandlede på fraktionalistisk vis og i modstrid med de marxistisk-leninistiske normer Centralkomiteén til en særdomstol.

Eksklusionerne blev gennemført uden at de ekskluderede fik mulighed for at tage stilling til og forsvare sig mod kritikker og anklager - hvilket er et elementært brud på marxistisk-leninistiske partinormer.

Meddelelserne om eksklusionen til de ekskluderede fremførte ingen kritikker og rummede ingen begrundelse - hvilket er i modstrid med marxistisk-leninistiske normer.

De begrundedes indadtil og udadtil med de ekskluderedes angivelige 'fortsættelse af partikampen' i modstrid med kongresbeslutninger. Ingen af de ekskluderede har imidlertid fortsat eller rejst afsluttede diskussioner eller spørgsmål, der var truffet beslutning om.

De begrundedes indadtil og udadtil med angivelig 'fraktionalistisk virksomhed'. De ekskluderede har imidlertid aldrig udgjort en fraktion eller bedrevet fraktionalistisk virksomhed, men forsvaret DKP/ML's hidtidige marxistisk-leninistiske linje og program, og gennem en lang årrække kæmpet for dens gennemførelse.

**Klaus Riis**, formand for DKP/ML 1978-1997, medl. af OKTOBERs landsledelse

**Dorte Grenaa**, tdl. CK-medlem i DKP/ML, medl. af OKTOBERs landsledelse

**Frede Klitgård**, tdl. CK-medlem i DKP/ML, formand for Aktive Modstandsfolk og Folkebevægelsen mod Nazisme

*10. april 2000<sup>1</sup>*

---

1 De 3 kammerater fik ikke fortræde for kongressen, endsige svar fra DKP/ML's ledelse, som blot fortsatte bruddet på såvel vedtægter som normer for partiet (red.).



# **Kommunisternes program, staten og revolutionen**

# **”Enhedskrisen” i den danske kommunistiske bevægelse - og hvordan den overvindes**

**Samlet artikelserie af Klaus Riis, bragt i Kommunistisk Politik april/maj 1998.**

## **I. Enhedslisten og det kommunistiske parti**

Enhedslisten har netop afholdt sit årlige landsmøde. Folketingsvalget er overstået, en lille tilbagegang førte til tabet af et enkelt mandat. Det rykkede en smule i forholdet mellem de to politiske hovedtendenser i Enhedslisten: på den ene side den strømning, som har sit udgangspunkt i DKP og den kommunistiske bevægelse (som i dag kun har Frank Aaen som folketingsrepræsentant) og den venstresocialistiske/trotskyistiske strømning, som i dag repræsenteres af Keld Albrechtsen, Jette Gottlieb, Søren Kolstrup og Søren Søndergård.

Bortset fra (den uventede) tilbagegang ved folketingsvalget var landsmødet præget af et parti, der befinder sig i en fremgangssituation. I løbet af 97 er der optaget 600 nye medlemmer. Det samlede antal betalende medlemmer opgjordes til 1804, dertil kommer 300 på venteliste, som endnu ikke har betalt.

Partiet er blevet en vis faktor i dansk parlamentarisk politik. Selvom landsmødet med Søren Søndergårds ord kunne opsummere, at ”valgresultatet betød en styrkelse af Nyrops manøvre muligheder. Helt konkret er han ikke så afhængig af os i Enhedslisten, som han var før valget. Det hænger sammen med, at han - selv uden at samarbejde med V og K – vil have en flertalsmulighed med SF og CD. Det betyder bl.a. at han næppe vil få de store problemer med

at skaffe flertal for sin finanslov de kommende år".

Enhedslistens landsmøde besluttede derfor – i øvrigt ikke for første gang – at satse på opbygning af partiet og i højere grad at fokusere på kampen udenfor parlamentet.

En diskussion om borgerløn – som kalder de to eksisterende fløje i Enhedslisten frem med hver sit standpunkt – blev sendt videre til en delegeretkonference, hvorefter næste års landsmøde skal tage stilling dertil.

### **"Enhedslisten måtte opfindes"**

"Hvis Enhedslisten ikke var der, måtte man opfinde den", skal Frank Aen have sagt ifølge DKP's blad Skub. DKP'eren Raymond Swing har kaldt Enhedslisten "det bedste der er sket for venstrefløjen" i de sidste mange år.

Denne juhu!-stemning deles langt fra af alle, som opfatter sig som kommunister. Det er en velkendt sag, at mange andre erklærede kommunister har et langt mere reserveret forhold til dette parti. I sin tid, da DKP gik i opløsning i sammenhæng med Sovjetunionens sammenbrud, var for eller imod Enhedslisten en hovedårsag til det brud, der førte til dannelsen af KPID. Men ved de sidste til folketingsvalg har KPID anbefalet at stemme på liste Ø. DKP/ML udtalte frem til dets 7. kongres sidste år en skarp kritik af Enhedslisten og dens udvikling til et egentligt parti af venstrereformistisk tilsnit. Den 7. kongres anbefalede en "kritisk stemme til liste Ø" ved det kommende folketingsvalg. Da det så kom et år efter var det renoverede DKP/ML's "kritiske stemme" forstummet – og kastede sig ud i en uforbeholden valgkamp for liste Ø.

Af de erklærede kommunistiske organisationer var det kun OKTOBER, som i forbindelse med valget fremførte en principiel kri-

tik af Enhedslisten og argumenterede for, at kommunister ikke kan og ikke bør støtte dette parti og dets partibygningprojekt (OKTOBER anbefalede ved valget at stemme personligt på en konsekvent Unionsmodstander, hvor det var muligt).

Denne klare og åbne kritik af Enhedslisten er faldet en del kammerater i den kommunistiske bevægelse for brystet. Ikke mindst karakteristikken af Enhedslisten som et parti af ”småborgerlige mellemlagssocialister”.

Der er derfor god grund til yderligere at uddybe den kommunistiske analyse af Enhedslisten. Heller ikke mindst i betragtning af den tøven og stadige vaklen, som en stor del af den kommunistiske bevægelse i Danmark udviser overfor Enhedslisten.

Det ville være en dum og naiv fejl (- om end den kan være forståelig på baggrund af mange års frustrationer og nederlag for den kommunistiske bevægelse, når noget dog ser ud til at være en vis succes -) at undlade at gennemanalysere partiets profil og karakter for at se på, hvilken rolle det faktisk spiller i klassekampen. Og ikke bare det:

Det ville også være en utilgivelig fejl, hvis ærlige kommunister, der oprigtigt ønsker, at der skal bygges et stærkt kommunistisk parti, der kan lede arbejderklassen gennem en sejrrig socialistisk revolution, af magtesløshed eller taktisk opportunistik bilder sig selv (og andre) ind, at støtte til Enhedslisten kan betyde et positivt skridt i retning af at skabe dette parti.

### **Et parti – ikke en valgalliance**

Der findes allerede mange myter om Enhedslisten. En af dem er, at det ikke skulle være et parti, men et samarbejde mellem forskellige i øvrigt selvstændige og uafhængige organisationer. Det er



fuldstændig usandt. Listekarakteren, valgforbunds-karakteren, har længe været droppet, også vedtægtsmæssigt. Partiet Enhedslisten har sit eget, relativt omfattende politiske grundlag, der både omfatter en dagskampspolitik og nogle strategiske betragtninger. Denne sidste del suppleres nu med et strategisk program, et program for socialismen, hvis første udkast var til behandling på det afsluttede årsmøde. Raymond Swing, som har været medlem af programkommissionen, og som både støtter Enhedslisten helhjertet, og utvivlsomt oprigtigt ønsker samling af kommunisterne i et stærkt parti, har bemærket, at såfremt dette program blev vedtaget – ja, så ville Enhedslisten være omdannet til et egentligt parti. Efter planen skal dette strategiske program og det mere dagsaktuelle politiske grundlag samarbejdes i et program, der skal vedtages på årsmødet i 99.

Swing er imidlertid sen i opfattelsen: Dette sammenhængende program, et egentligt partiprogram, vil blot være en overbygning på det parti, der allerede eksisterer – og også vil eksistere uafhængigt af, om en, flere eller alle de eksisterende organisationer og grupperinger i Enhedslisten af den ene eller den anden grund (og det er utænkeligt for samtliges vedkommende) skulle trække sig ud af listen.

DKP har nu på flere landsmøder i træk bekræftet, at partiets arbejde ligger indenfor Enhedslistens rammer. Det er i realiteten den klareste tænkelige indrømmelse af, at Enhedslisten **er et parti** og ikke en valgalliance – og af, at DKP **ikke** er et egentligt parti, heller ikke et kommunistisk parti, men en strømning, en gruppering, en fraktion (i øvrigt ofte indbyrdes uenig) i Enhedslisten.

Det vil måske blive hævdet, at Enhedslisten netop rummer en række organisationer og grupperinger, herunder også nogle, der betegner sig som, eller har været partier, selvstændige partier – og at det derfor ikke kan være et egentligt parti, et rigtigt parti. men blot et "parti" i valglovens forstand.

Det er heller ikke et holdbart argument. Eksistensen af flere grupperinger og ”partier” i partiet beviser kun, at det er et pluralistisk parti, et ikke-leninistisk parti, et parti som accepterer – også principielt – fraktioner og fraktionskamp. På nogenlunde samme måde som det venstresocialistiske parti gjorde det i sin storhedstid, da det var et selvstændigt parti i et sam- og modspil mellem alle fraktionerne. Af mere eller mindre organiserede grupper i Enhedslisten findes i dag DKP, resterne af KAP, Venstresocialisterne og det trotskistiske SAP.

Hvad er Enhedslisten da?

Enhedslisten er ikke et valgforbund af forskellige politiske kræfter, som den lanceredes som, men i dag et **egentligt parti**, som rummer en række strømninger, tendenser og grupperinger, herunder de to allerede nævnte hovedstrømninger.

Begge de to hovedstrømninger i Enhedslisten – DKP-strømningen og den venstresocialistiske/trotskistiske strømning - er anti-leninistiske, **fjendtlige overfor eksistensen af og kampen for ét stærkt kommunistisk parti af leninistisk type.**

Begge disse strømninger i denne forstand **partilikvidatoriske** strømninger – og det samme gælder selvfølgelig Enhedslistepartiet som sådan, som en sammensmeltning af disse strømninger, der søger en indbyrdes ideologisk og politisk afstemthed og kompromiser fra punkt til punkt.

### **To politiske hovedstrømninger i et parti**

En anden central myte om Enhedslisten er, at de gamle grupperinger er i opløsning, at de politiske uenigheder går tværs igennem disse grupper, at afklaringen af nye politiske og taktiske spørgsmål fremkalder nye konstellationer.

Denne betragtning er ofte blevet fremført med henblik på at afværge stemplingen af Enhedslisten som en paraply over 80'ernes politiske fallitboer fra DKP til VS, og for at understrege dens karakter af et "nyt parti". Der ligger også en sandhed i, at nye politiske problemer skaber nye delinger, der går igennem de eksisterende grupperinger.

Men noget andet er vigtigere – og det er den fortsatte eksistens af de to ideologiske og politiske hovedstrømninger i Enhedslisten – den ene er den **revisionistiske** DKPstrømning i den fase, der indtrådte efter Sovjets sammenbrud, og den anden er den **venstresocialistiske** og trotskistiske strømning.

De to strømninger har en lang historie bag sig, også i dansk politik. Den første er den naturlige udvikling af revisionismen i den kommunistiske bevægelse, til det punkt hvor marxismen-leninismen åbent forkastes som teori og ideologi. Den anden udvikledes med et antikommunistisk udgangspunkt som 60'ernes "nye venstre".

Groft sagt baserer den første sig socialt set på, og knytter sig til, fagbevægelsen, de underste dele af fagbureaukratiet, arbejderaristokratiet, den anden til de intellektuelle mellemlag.

De to strømninger i Enhedslisten forenes imidlertid på centrale punkter, som gør det muligt for dem at sameksistere i ét parti. Men modsætningerne vil også vise sig igen og igen, både når det gælder programmatisk spørgsmål, i politik og taktik.

I almindelighed er det den venstresocialistiske/trotskistiske strømning, som er den dominerende i Enhedslistepartiet.

Modsatningerne omkring "borgerløn" – dette reformistiske, halvutopiske og splittende forslag – afspejler først og fremmest disse to udgangspunkter. Uanset om forslaget fremføres af

DKP'eren Bruno Jerup, og dermed tilsyneladende bekræfter den nævnte myte.

Ideologisk og politisk mødtes disse to hovedstrømninger på et tidspunkt, da den kontrarevolutionære proces i Østeuropa kulminerede. De mødtes på grundlag af de falske reformråb, som Gorbatsjov og Co. fremmede i processen for den endelige genetablering af kapitalismen efter vestligt mønster – paroler som ”mere demokrati, mere socialisme”.

Gorbatsjovisterne i DKP og de trotskistiske og venstresocialistiske tilhængere af f.eks. ”Solidaritet”, murbrækkeren for den sidste fase af den polske kontrarevolution, fandt ud af at de kunne forene sig: ikke socialisme, ikke klassekamp – men DEMOKRATI, klasseløst demokrati – blev det store fælles løsen. I dag fungerer Enhedslisten som pådriver af imperialistisk sanktionspolitik overfor det (post)-Deng Xiao-pingske Kina under tilsvarende feltråb.

Det samme gælder for så vidt opfattelsen af klassekampen under kapitalismen: Hovedvægten lægges på ”demokratiske reformer”, udvidelse af demokratiet. Det gamle DKPslogan og –strategi ”antimonopolistisk demokrati” forenes her med de gamle VS-forestillinger om det rene og totale, klasseløse demokrati. Det er indlysende, at udvidelsen af demokratiet er nøglepunktet også for deres opfattelse af det socialistiske samfund.

Begge disse to hovedstrømninger, som har lang træning i at fremstille sig selv som revolutionære, socialistiske og marxistiske, vil også finde sammen om at bekæmpe nye tendenser til en åben reformisme og en åben reformistisk taktik, som igen og igen vil udvikle sig som strømninger og tendenser i partiet, fordi man vil drage den logiske konsekvens af politikken: Enhedslisten som ”røde stemmer der arbejder”, ”maksimal parlamentarisk indflydelse”, ”presse socialdemokratiet til venstre” osv. Retning SF,

retning Socialdemokratiet. Som vi kender det fra VS, som var leveringsdygtige i talrige succesrige MFere for SF og tilmed socialdemokratiske ministre.

### **Enhedslisten og den kommunistiske bevægelse**

Enhedslistens parlamentariske gennembrud i 1994 har været af overordentlig stor **negativ** betydning for udviklingen i den kommunistiske bevægelse.

De erklærede kommunistiske organisationers manglende held med og vilje til at tilvejebringe et fælleskommunistisk parlamentarisk alternativ, en liste K, på lokalt og først og fremmest landsplan, har stort set overladt hele det betydningsfulde parlamentariske kampfelt til Enhedslisten. I den kommunistiske bevægelse er der forskellige syn på betydningen af det parlamentariske arbejde som kampfelt. Parlamentsfiksering og partivirksomhedens fuldstændige underordning under hensyn til opstilling og valg, eller til en folketingsgruppe, har været en kardinalsynd hos de danske kommunister i efterkrigstiden.

Det er derfor bemærkelsesværdigt, at netop de dele af den kommunistiske bevægelse, som udpræget lider af denne skødesynd (som KPID), i praksis har opgivet at opstille til folketingsvalg og har afvist etableringen af en fælleskommunistisk liste.

Selvom netop dette spørgsmål var et kernepunkt i bruddet mellem KPID og Ole Sohn/Enhedsliste-DKP støtter KPID i dag Enhedslisten ved folketingsvalg. Det samme gælder DKP/ML, der i modstrid med sine kongresvedtagelser og erklærede syn på Enhedslisten, førte en omfattende kampagne for dette parti ved det nylige folketingsvalg, ikke mindst gennem Dagbladet Arbejderen.

Disse erklærede kommunistiske organisationer undlader – som

det ekstremt tydeligt kom til udtryk ved valget – i praksis at trække en skarp demarkationslinje overfor den ikke-kommunistiske og venstrereformistiske Enhedsliste og dens to hovedstrømninger. I realiteten er de blevet til dette partis støtter, medspillere og reserver. Det er blevet den store forbrødrings tid mellem erklærede kommunister og faktiske likvidatorer...

Det begrundes alt sammen med ”enhedspolitik”, ”alliancepolitik” eller ”taktisk stemmeafgivning”. Argumenter, der går udenom sagens kerne.

Det er selvfølgelig et taktisk spørgsmål, om man ved et givet valg og i en konkret situation, anbefaler en stemme på et andet parti end et kommunistisk parti, eller anbefaler enkeltpersoner herpå, eller ej.

Det er også på mange måder et sekundært spørgsmål.

Det **principielle** for kommunister er, hvorvidt de fører kamp mod Enhedslisten som en partilikvidatorisk strømning, som programmatisk og i praksis er en modstander af skabelsen af et stærkt kommunistisk parti.

**Derfor er den kommunistiske afgrænsning til Enhedslisten, dens strategi og taktik, dens politiske program og platform, dens parlamentariske metoder osv. af helt central betydning i den nuværende periode.**

Uden denne afgrænsning, uden denne principielle ideologiske, politiske og organisatoriske kamp vil det ikke i den nuværende periode være muligt at opbygge et stærkt kommunistiske parti i Danmark

## II "Enhedskrisen" i den danske kommunistiske bevægelse

Igennem en årrække er der blevet skrevet og sagt ikke så lidt om samling af de kommunistiske kræfter i Danmark i ét stærkt parti og om behovet for at kommunismen genskabes som en stærk faktor i dansk politik, som den afgørende strømning i arbejderklassens kamp.

Det er meget få erklærede kommunister eller erklærede kommunistiske organisationer eller partier, der afviser denne ide og denne bestræbelse – i ord, i hvert tilfælde. Op gennem 90'erne har det stået klart for alle alvorlige kommunister, at genskabelsen af et stærkt marxistisk-leninistisk parti er deres afgørende og vigtigste opgave.

Medmindre der skabes et stærkt kommunistisk parti til at gå i spidsen for arbejderklassens og dens allieredes kamp er det en absurditet bare at tænke på skabelsen af et socialistisk samfund – og de bitre klasseerfaringer i det seneste årti har igen bekræftet, at uden et stærkt kommunistisk parti er arbejderklassen udsat og næsten forsvarsløs i den daglige kamp under den kraftige offensiv fra kapitalens side, som er den globale virkelighed under "den nye verdensorden".

Den danske arbejderklasse har set en lang række hårdt tilkæmpede rettigheder udsat for massive angreb: et stadigt fald i reallønnen, herunder værdien af mindstelønnen, mens profitterne har slået nye rekorder, ikke mindst i de seneste års højkonjunktur; forværrede forhold for de arbejdsløse og bistandsmodtagerne og fortsat massearbejdsløshed; skabelsen af et tredje, gråt arbejdsmarked uden faglige rettigheder; konstante nedskæringer på det sociale område, uddannelser og sundhed; en stadig omfordeling via skatter og afgifter, asociale finanslove osv. til fordel for de rige. Denne udvikling har ikke bare fundet sted under 10 års åbent borgerligt misregimente, men også under de fem efterfølgende år med en socialdemokratisk



*Klaus Riis, billede fra 1997*

ledt regering. Savnet af et stærkt kommunistisk parti til at organisere og lede arbejderklassens kamp har været mærkbart. Den udbredte og voksende utilfredshed i store dele af arbejderklassen har været nem at inddæmme – også for den socialdemokratiske fagtop. Unionspolitikken har kastet lange skygger ...

### **Reformkamp og revolutionær kamp**

Men er et parti til at lede kampen for socialismen, et fortropsparti i forhold til en revolution, et opgør mellem klasserne med henblik på at fjerne den herskende klasse og ødelægge det borgerlige statsapparat – er det overhovedet aktuelt nødvendigt? Er det ikke bare en revolutionær ønskedrøm oven på socialismens udslettelse i Europa?

Består opgaven i virkeligheden ikke i at kæmpe for reformer, at forhindre tilbageslag, at presse socialdemokratiet til venstre, o.s.v.?

Forbindes kampen for reformer ikke med det revolutionære perspektiv, forbindes dagskampen ikke med en strategi for revolution



og socialisme, bliver dagskampen i sidste ende udsigtsløs. Kapitalismens almene love virker – og i den nuværende reaktionsperiode under den nye verdensorden med forstærket kraft – i retning af yderligere polarisering af samfundet, yderligere uddybning af kløften mellem rige og fattige, i retning af at sænke arbejderklassens realløn og levestandard.

Det betyder ikke, at kommunisterne opgiver dagskampen og kampen for reformer – tværtimod fører kommunisterne denne kamp mere omfattende, skarpere og mere konsekvent end de classesamarbejdende reformistiske partier.

Men kommunisterne fører dagskampen ud fra en opfattelse af, at reformerne er den revolutionære kamps biprodukt. Den "nordiske velfærdsmodel" f.eks. er et resultat af sejren over nazismen i 2. Verdenskrig, af socialismens fremmarch i Europa og andetsteds efter krigen, af arbejderklassens kamp – og delvis indrømmelser fra borgerskabets side, begrundet i frygten for revolution. Og de fører kampen ud fra den marxistiske opfattelse, at denne kamp kun kan afbøde og modvirke – og ikke fjerne eller omstøde – kapitalismens grundlæggende udviklingstendenser. En stærk fredsbevægelse kan hindre eller udskyde denne eller hin krig – ikke forhindre krige under kapitalismen og etablere en generel fred. Arbejdsløsheden kan reduceres, den kan ikke afskaffes – loven om den stadig voksende "overskudsbefolkning" under den kapitalistiske produktionsmåde sætter sig alligevel. Og så videre, og så videre.

Endvidere fører kommunisterne den daglige kamp ud fra den opfattelse, at ingen reformer er sikre eller garanterede under kapitalismen, at de atter kan omstødes som følge af ændrede styrkeforhold mellem klasserne. Derfor er ligelønnen - og dermed en væsentlig side af ligestillingen – forblevet formel og ikke reel. Lønforskellene mellem mænd og kvinder er tilmed voksende. Derfor er en lang række tilkæmpede reformer, der forbindes med

velfærdssamfundet blevet fjernet – og endnu flere undergravet, udhulet og sat under voldsomt pres.

For reformisterne derimod er reformerne mål i sig selv. Traditionel socialdemokratisk teori så udviklingen som en stadig ophobning af jævnt fremadskridende reformer, der forvandlede kapitalismen til et menneskeligt system og gradvis omformedes til en demokratisk socialisme, gennem klassesamarbejde, uden revolution og klassekamp. Moderne reformister (eller moderne revisionister) spekulerer i samlede reformstrategier, som allerede under kapitalismen skulle skabe et ”antimonopolistisk demokrati” eller et menneskeligt og menneskeværdigt ”rødt og grønt samfund”, med balance mellem menneske og natur og social harmoni mellem klasserne.

De historiske erfaringer med både traditionel socialdemokratisme og moderne revisionisme viser imidlertid, at ikke reformernes og klassekampens vej, men klassekampens vej er den vej, der fører til revolution og socialisme. Det er en af de klare konklusioner, der kan drages ved udgangen af et århundrede, der ved dets start i Danmark optimistisk kaldtes ”socialdemokratiets århundrede”.

I dag virker den borgerlige og socialdemokratiske klassesamarbejdsideologi sammen om at skabe et falsk billede af den virkelige situation i Nyrup-Danmark: At samfundet generelt er på vej fremad med øget velstand til alle, at kapitalismens store problemer: arbejdsløsheden, udstødningen, den sociale polarisering, miljødelæggelsen og krigene er ved at være løst (!), at man nu for alvor vil tage fat på de sociale skævheder ....

Dette billede svarer selvfølgelig ikke til klassevirkeligheden, det er et borgerligt og reformistisk vrangbillede, som foregøgler en soliditet og stabilitet i det kapitalistiske system, en mere eller mindre harmonisk balance mellem de forskellige politiske og sociale kræfter ....

Det kapitalistiske systems stabilitet er altid en relativ størrelse. Tunge skygger hænger over den globale økonomi: af verdens kontinenter befinder Asien, den ene halvdel af Europa, Afrika og Latinamerika sig i en voldsom krises greb. I alle lande, på alle kontinenter, skærpes polariseringen og klasse modsætningerne, revolutionære kriser kan bryde ud i en lang række lande, på alle kontinenter. Spørgsmålet om, hvorvidt der i det enkelte land findes et kommunistisk parti, der kan lede arbejderklassen gennem en vellykket revolution, er ikke noget abstrakt eller teoretisk problem.

### **Fra revisionisme til åben likvidationspolitik**

Krisen i den danske – som i den internationale kommunistiske bevægelse – har været særdeles langvarig: Den opstod med den moderne revisionismes gennembrud i de kommunistiske partier i forbindelse med SUKP's 20. kongres allerede i 1956. Kernen i denne krise har været spørgsmålet om eksistensen af marxistisk-leninistiske (revolutionære) kommunistiske partier i alle lande, som var i stand til at lede et flertal af arbejderklassen og dens allierede i en socialistisk revolution, oprettelsen af proletariats diktatur og opbygningen af socialismen.

Den har derefter gennemløbet adskillige faser: Afgrænsning fra revisionismen i de revisionistiske partier, brud, organisatorisk opbygning af nye marxistisk-leninistiske kommunistiske partier, skabelsen af den internationale marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse og kampen mod alle varianter af den moderne revisionisme, sovjetrevisionisme, maoisme, titoisme, eurokommunisme osv. Fuldblydelsen af den kapitalistiske kontrarevolution i Europa fik den herskende klasse og dens repræsentanter til at erklære socialismens og kommunismen for død og begravet. Kapitalen havde ikke længere grund til at frygte en revolution, den kommunistiske ide var miskrediteret, klassekampen var "død" og de kommunistiske partier og den kommunistiske bevægelse var splittet, fraktionalse-

ret og svækket. En lang række erklæret kommunistiske partier, især i Østeuropa, forvandlede sig til socialdemokratiske og socialistiske reformpartier, ivrige efter at deltage i stabiliseringen af kapitalismen. Indenfor den internationale kommunistiske bevægelse gik revisionistiske likvidatorer til stormangreb: de kommunistiske partier skulle likvideres, de revolutionære leninistiske kamppartier forvandles til parlamentariske oppositionspartier af reformistisk type.

I Danmark havde DKP allerede længe befundet sig på revisionistiske positioner. Det antog den linje og platform, som udvikledes af det sovjetiske parti efter 1956 i opgøret med "stalinismen", som i sit indhold forkastede de marxistisk-leninistiske grundprincipper, uden direkte og åbent at afsværge disse. Denne moderne revisionisme måtte – som marxist-leninisterne påpegede – føre til de tidligere kommunistiske partiers forvandling til reformistiske partier: fra slutningen af 80'erne blev den revisionistiske likvidationspolitik åbenlys. I den sovjetiske lejr med Gorbatjov, i Danmark under den daværende partiformand Ole Sohn (der nu for eget vedkommende har fuldbyrdet sin antikommunistiske likvidationspolitik som folketingsmand for SF).

Denne likvidatoriske strømning i det revisionistiske DKP forenede sig med resterne af 60'ernes antikommunistiske "nye venstre", først og fremmest repræsenteret af Venstresocialisterne, i bestræbelserne for at lægge afstand til kommunismen og den leninistiske partiopfattelse.

Enhedslistepartiet blev den direkte frugt af denne linje. Programmatisk forkastede DKP åbent marxismen-leninismen som sit ideologiske grundlag. Ungdomsorganisationen DKU blev simpelthen opløst.

## **Fra krise til "enhedskrise"**

Med det revisionistiske sammenbrud 1989-91 opstod en ny situation: De kommunistiske partier måtte udarbejde en ny linje, taktik og strategi i forhold til den "ny verdensorden", som var resultatet af kontrarevolutionens triumf. Det fik også konsekvenser i forhold til kampen for et stærkt kommunistisk parti, baseret på arbejderklassen, og som kæmper for at blive den afgørende strømning i samme klasse: i form af nye muligheder for – i sammenhæng med revisionismens kollaps og forvirring – at forene de ægte revolutionære og kommunistiske kræfter.

Krisen i den danske kommunistiske bevægelse, forårsaget af den moderne revisionisme, blev med dens udvikling til åben likvidationspolitik i denne situation til en "enhedskrise".

På den ene side førte likvidationspolitikken til skabelsen af et reformistisk valgparti – Enhedslisten. På den anden side kunne det konstateres, at kommunisterne og den kommunistiske bevægelse var opsplittede og desorganiserede, og at der i store dele af den kommunistiske bevægelse herskede rådløshed og desillusionering – en frugtbar jordbund for likvidationspolitikken.

Spørgsmålet om at genskabe kommunistisk enhed, partimæssig enhed, og dermed genskabe et stærkt kommunistisk parti rykkede helt i forgrunden.

**Hvad er kernen i denne "enhedskrise", som endnu ikke er løst?**

**Det er simpelthen spørgsmålet om, hvorvidt der skal eksistere et stærkt, forenet kommunistisk parti i Danmark eller ej, om kommunisterne kan finde ud af at forene sig om at skabe dette nødvendige parti.**

**Det er et spørgsmål om, hvorvidt likvidationspolitikken, først og fremmest repræsenteret af de to politiske hovedstrømninger i Enhedslisten (nemlig strømmingen med udgangspunkt i DKP på den ene side og på den anden side den venstresocialistiske/trotskyistiske strømning) vil have held til at eliminere den kommunistiske bevægelse og det kommunistiske parti som en reel politisk kraft - i det mindste for en periode.**

Det har vist sig at være særdeles vanskeligt at forene den opsplittede kommunistiske bevægelse i ét stærkt parti. Vi kan i dag konstatere, at udsigterne til samling af kommunisterne i et stærkt parti på marxistisk-leninistisk grundlag for tiden er meget dystre, på mange måder er vi længere fra dette mål en for nogle år siden.

### **”Samling” via Enhedslisten?**

Enhedslistens relative parlamentariske succes har været en stærkt negativ faktor heri.

Ja – siger nogle kammerater: Det er klart, at der er brug for et revolutionært parti i dagskampen, som kan gå i spidsen for at sætte en anden dagsorden end den, der sættes af EU, regering og fagtop – der kan rejse og organisere arbejdernes kamp og de folkelige bevægelser. Men kan Enhedslisten ikke blive det parti?

Hos nogle er der den holdning, at med dannelsen af Enhedslisten – og ganske særlig efter dens parlamentariske gennembrud – er behovet for at kæmpe for og sikre dannelsen af et stærkt kommunistisk parti blevet mindre. Man argumenterer som så: Enhedslisten er måske ikke det kommunistiske parti, der er brug for – men i folketinget og i forhold til dagskampen gør partiet en god indsats, og bør derfor støttes. Dette argument suppleres ofte med følgende: kommunisterne og de erklærede kommunistiske organisationer bør gå ind i Enhedslisten, for at påvirke partiet i

kommunistisk retning. Den politiske og organisatoriske samling af kommunisterne kan og bør ligefrem etableres ad denne vej, er der nogle, som mener.

Disse opfattelser baserer sig på den antagelse, at der ikke eksisterer en antagonistisk modsætning mellem Enhedslistens politiske linje og en kommunistisk politik og strategi, og at de eksisterende modsætninger kan rummes indenfor det samme parti – nemlig Enhedslistepartiet.

Det er en alvorlig fejltagelse, der forbiser Enhedslistens anti-leninistiske og reformistiske karakter: Enhedslistens opståen og hele historie har netop understreget dets partilikhedens karakter. De seneste års udvikling har med al tydelighed understreget, at det er et støtteparti for Socialdemokratiet, tilhører socialdemokratismens venstrefløj; dets ideologi er ikke – hverken officielt eller "uformelt" den videnskabelige socialisme; det er et reformparti og ikke et revolutionært parti, med en tilsvarende strategi og politik.

At ændre partiets karakter ville betyde et opgør med hele dets grundlag og hidtidige historie og udvikling. Det ville betyde et opgør med begge listens hovedstrømninger, et opgør med dets nøgleskikkelser og bærende kræfter.

Det er der næppe nogen, der ville drømme om – og det ville bestemt heller ikke være realistisk.

Selvfølgelig kunne man stille sig mindre "ambitiøse mål".

F.eks. at få accepteret marxismen-leninismens "ret" til at eksistere som strømning og tendens i Enhedslistepartiet. Dette ville imidlertid det samme som i praksis at give afkald på den kommunistiske bevægelses selvstændighed. Det ville være en gentagelse af, hvad der er sket for Enhedsliste-DKP.

Eller man kunne simpelthen lade som om, at Enhedslisten ikke er et distinkt politisk parti, men en valgalliance, et taktisk samarbejde, en form for aktionsenhed mellem forskellige progressive strømninger og organisationer. En ”løsning” på kommunisternes parlamentariske problem. Også dette lukker øjnene for kendsgerningerne – og vil under alle omstændigheder svække kampen for et stærkt kommunistisk parti.

Ideerne om samling af kommunisterne, skabelsen af et stærkt parti, **af** Enhedslisten, **i** Enhedslisten eller **via** Enhedslisten er en farlig og opportunistisk genvejstænkning, som vil have virkeligt alvorlige negative konsekvenser for den kommunistiske bevægelse, der i Enhedslisten vil være en amputeret og svækket mindretalsstrømning – **men samlet udenfor dette parti besidder en styrke mange gange større end Enhedslistepartiet og alle dets fløje og grupperinger tilsammen**, hvis eneste styrke er den parlamentariske repræsentation – og som uden den ville falde fra hinanden i løbet af ret kort tid (som det skete for Venstresocialisterne).

Overfor Enhedslisten må kommunisterne anvende aktionsenhedens metode – det vil sige metoden til at forene forskellige politiske kræfter, med forskellig ideologi og langsigtede mål, omkring konkrete, afgrænsede klassekampsspørgsmål. I en lang række aktuelle kampspørgsmål er Enhedslisten selvfølgelig en indlysende mulig samarbejdspartner for den kommunistiske bevægelse.

## Opposition til Ø

Det er imidlertid ikke så meget Enhedslistens parlamentariske ”succes” i sig selv, som er den afgørende grund til, at ”enhedskrisen” i den kommunistiske bevægelse ikke er blevet løst, til at der ikke eksisterer et stærkt marxistisk-leninistisk parti i vort land.

De afgørende årsager ligger i den kommunistiske bevægelse selv



– først og fremmest i det forhold, at kampen mod Enhedslisten som en antikommunistisk, partilikvidatorisk strømning ikke er blevet ført igennem af de erklærede kommunistiske partier.

To erklærede kommunistiske partier skilte sig ud i den situation, der opstod med DKP's opløsning, som begge ønskede, at der skulle opbygges et stærkt kommunistisk parti og som begge klart afviste Enhedsliste-projektet som udgangspunkt for den kommunistiske bevægelse:

Indenfor DKP udvikledes en kraftig opposition overfor den sohn'ske likvidationskurs. Den udgjordes af de kræfter, der dannede Kommunistisk Forum og senere partiet KPID for at fortsætte DKP's linje og platform, sådan som den udvikledes i 70'erne med programmet for "det antimonopolistiske demokrati".

Og DKP/ML begyndte at gøre sig gældende som en vigtig kraft – blandt andet som udgiver af Dagbladet Arbejderen, som ikke mindst efter Land & Folks aflivning vandt stadig større udbredelse i den kommunistiske bevægelse og som talerør for Underdanmarks kamp, samtidig med at partiet udviklede sin politik for samling af kommunisterne i ét stærkt marxistisk-leninistisk parti – og samtidig med at det forholdt sig særdeles kritisk til Enhedslisten og dens udvikling.

I dag er både KPID og DKP/ML er slået ind på en forsoningskurs overfor Enhedslisten – ideologisk, politisk og organisatorisk. Det er f.eks. kommet til udtryk i, at disse partier har opgivet at arbejde for parlamentarisk opstilling, for en fælleskommunistisk liste, og i stedet har valgt at støtte Enhedslisten som parlamentarisk paraply. Og i at begge partier ikke sætter samling af kommunisterne i ét stærkt parti som den centrale opgave. KPID har ligefrem på sin seneste kongres afvist, at opgaven eksisterer – fordi KPID findes!

## **Et særligt kapitel**

I dette forløb udgør DKP/ML et særligt kapitel, som kort bør ridses op:

DKP/ML blev stiftet (i 1978) som et resultat af marxist-leninisternes kamp mod den moderne revisionismes gennembrud i DKP op gennem 60'erne og 70'erne. Fra sin start satte DKP/ML sig genskabelsen af et ægte marxistisk-leninistisk parti, et stærkt kommunistisk parti, som mål. Partiet gennemførte en omfattende ideologisk, politisk og organisatorisk kamp mod den moderne revisionisme - ikke bare den sovjetinspirerede, men også maoisme, "eurokommunisme" osv. – strømninger, som gjorde sig stærkt gældende i den kommunistiske bevægelse i Danmark og internationalt i 60'erne, 70'erne og 80'erne, og som alle afslørede deres ikke-revolutionære, antileninistiske og reformistiske karakter i denne periode.

DKP brød sammen, fordi det havde antaget en revisionistisk platform og temmelig blindt fulgte samme kurs, som den sovjet-ledte "internationale kommunistiske bevægelse" fulgte på verdensplan.

I kraft af sin anti-revisionistiske strategi blev DKP/ML derimod ikke revet med af det revisionistiske sammenbrud, men kunne ud fra styrkede positioner fortsætte sin politik for at skabe ét stærkt kommunistisk parti i Danmark på marxismen-leninismens grund.

Derfor tog partiet en række initiativer til at samle den ideologisk, politisk og organisatorisk splittede kommunistiske bevægelse op gennem 90'erne. Herunder skabelsen af lokale kommunistiske grupper på tværs af organisationstilhørsforhold, af organiserede og "partiløse kommunister", tog skridt til udarbejdelsen af en dagskampspolitik vendt mod kapitaloffensiven og et program for vejen til socialismen og opbygningen af et socialistisk samfund,

åbnede Dagbladet Arbejderens spalter for hele den kommunistiske bevægelse og diskussionen om skabelsen af ét stærkt kommunistisk parti osv.

(Ud fra deres egne motiver hængede partiet Fælles Kurs sig på denne proces).

I alle DKP/ML's udtalelser understregedes nødvendigheden af samling på marxismen-leninismens grund, og dermed på antirevisionistisk basis, at samlingen måtte finde sted på baggrund af ideologisk og politisk afklaring, i første række, og at den ikke organisatorisk kunne finde sted ved at skabe blokke og alliancer af forskellige grupperinger med henblik på sammenslutning og sammensmeltning. I forbindelse med Enhedslistens stadig tydeligere udvikling henimod et reformistisk parti og et støtteparti til Socialdemokratiet analyserede og kritiserede DKP/ML skarpt dette forløb – og konkluderede, at med Enhedslistens udvikling til et egentligt parti kunne kommunisterne ikke anvende den som parlamentarisk talerør.

En fuldstændig kovending i DKP/ML's politik, et egentligt kursskift, skete i forbindelse med eksklusionen af undertegnede (som var formand for DKP/ML fra 1978 til 1997) og andre kammerater i juni 97, den påfølgende partispaltning og dannelsen af OKTOBER som landsdækkende, partiforbereende kommunistisk organisation. Samtidig med eksklusionerne i DKP/ML ekskluderedes en af de mest fremtrædende fortalere for skabelse af et stærkt marxistisk-leninistisk parti i KPID, formanden for Fynsafdelingen Eric Skytte.

I løbet af 1997 kunne det således konstateres, at "samlingsideen" var blevet afvist, åbent (af KPID) eller i praksis (FK), mens DKP/ML begyndte at fable om "kommunistisk samling mod monopolkapitalen". DKP/ML og KPID konsolideredes på revisionistisk grund-

lag, og vejen blev banet for forsoningskursen overfor Enhedslisten.

Den tidligere kritik af dette parti og dets antileninistiske likvidationspolitik forstummede – mest udtalt for DKP/ML's vedkommende, i en sjældent set politisk kolbøtte.

Bestræbelserne for at fremme samlingen af kommunisterne henimod et stærkt parti blev bremset. Ikke ideologisk og politisk tilnærmelse blandt de kommunistiske kræfter, men såkaldt "aktionsenhed", blev gjort til hovedmetode i, hvad der nu betegnes som "samling af venstrekræfterne", "samling af kommunisterne", "samling mod monopolkapitalen" i en stor pærevælling.

(Partiet Fælles Kurs udgør et særligt afsnit i denne bedrøvelige historie, som ikke skal berøres i detaljer her: det er uden nogen som helst principper, ideologiske eller politiske, og går med på hvad som helst, der kan være med til at sikre organisationens og dens ledes overlevelse, indflydelse og ikke mindst økonomi!)

Det er karakteristisk for disse opportunistiske "samlingsbestræbelser", at de ikke foregår på et principielt eller politisk grundlag. Samling, eller rettere sagt, "enhed", "aktionsenhed", "kompromiser" mellem grupperne er det centrale efter modellen: lev og lad leve!

Hvad Lenin kalder "sektærisk diplomati" er blevet den foretrukne metode, korridor- og kulisseaftaler...

Og i stedet for "kommunistisk samling" er "samling på venstrefløj" – det vil i praksis sige forsoning mellem Enhedslisten og de erklærede kommunister – blevet dagens løsen.

Hele denne udvikling – som er et stort tilbageslag i kampen for et stærkt kommunistisk parti, og som er en stor afbøjning over-

for likvidationspolitikken – nødvendiggør den **åbne kamp om principper, formuleringen af kommunisternes linje, strategi og politik ind mod det nye årtusinde, i afgræsning overfor likvidationspolitikken og forsoning med den.**

Det er i dag den mest påtrængende, mest afgørende opgave i kampen for det kommende stærke parti – for at overvinde kommunisternes "enhedskrise".

### III. Vejen til partiet

Indenfor hvilke rammer kan man i dag tale om forening af de danske kommunister i ét stærkt parti?

Forudsætning er anerkendelsen af marxismen-leninismen som ideologisk grundlag, og dens konkrete udmøntning i den danske klassekamp mht. program, strategi og taktik, anerkendelsen af den leninistiske partiopfattelse og den demokratiske centralisme som partiets organisationsprincip.

Det drejer sig ikke blot om en formel anerkendelse af marxismen-leninismen, men om at forsvare marxismen-leninismens aktualitet og gyldighed i dag – både overfor åbne forsøg på at forkaste den, og overfor skjulte revisionsforsøg under påskud af, at tiderne er ændrede, at den revolutionære teori har behov for modernisering etc. Kun på basis af marxismen-leninismen kan den historiske udvikling i vort århundrede, de dybtgående samfundsmæssige forandringer, revolutionernes sejre og nederlag, den kommunistiske bevægelses udvikling og situation osv. forstås.

Det drejer sig naturligvis ikke om en akademisk diskussion, men om at forstå fortiden og pejle mod fremtiden for at kunne handle i nutiden.

Forstår man ikke, for at tage et eksempel, at den moderne revisionisme førte til og måtte føre til kapitalismens genoprettelse i de tidligere socialistiske lande, anser man denne udvikling blot som en beklagelig kikser – eller tror man, at det var et uheld, at DKP gik i opløsning, så har man **intetsomhelst** forstået af revolutionshistorien. Og det betyder igen, at man intet har lært, og uvægerligt vil begå eller åbne for de samme fejltagelser én gang til.

Det drejer sig ikke om, som for Enhedslistens Frank Aaen, at gøre det acceptabelt at have støttet Sovjetunionen og sovjetrevisionismen, men om at bevare den kommunistiske linje og den kommunistiske sjæl uden at forfalde til reformisme og revisionisme.

DKP var ikke godt nok, fordi det blev ledt af en revisionistisk teori og politik, som lagde grunden til dets opløsning. Et stærkt kommunistisk parti må gøre sig helt fri af DKP's fejl.

Der er blevet gjort et vist arbejde i retning af udarbejdelsen af et strategisk grundlag, et program for socialismen og dagskampsprogrammer på en kommunistisk linje – men denne vigtige proces er langt fra afsluttet – og må fremskyndes. I øjeblikket udvikler Enhedslisten sin politiske linje, bl.a. sin strategiske linje. Kommunisterne må her klarlægge forskellen mellem kommunistisk politik og enhedsliste-reformisme.

### **Kamp på to fronter, kamp mod likvidationspolitik**

Dette betyder også, at der må trækkes en klar skillelinje i forhold til reformisme og revisionistisk likvidationspolitik:

Der er efter de organiserede revisionistiske verdensstrømningers kollaps en tendens til sammensmeltning og sammenblanding af tankegods fra forskellige revisionistiske retninger – men med bibevarelse af de fælles kernepunkter: fornægtelse af marxismen-

leninismen, anti-leninistisk partiopfattelse, den fredelige vej til socialismen via "strukture reformer", fremstilling af socialisme som i første række en udvidelse af demokratiet og opstillingen af kampen for dele af de demokratiske rettigheder som hovedkampen under kapitalismen, taktisk og strategisk samarbejde med socialdemokratismen osv.

Venstresocialismen/trotskyismen bevarer sin fraseradikalitet (alt efter situationerne mere eller mindre udtalt), men er fortsat karakteriseret ved sin militante antikommunisme, antileninisme, sin fornægtelse af arbejderpartiets og arbejderklassens rolle i revolutionen, sammenblandingen af reform og revolution, og sin klas seløse opfattelse af "demokrati".

Enhedslisten er en hybrid af disse to strømninger. Det er et parti, som bevidst bygger på pluralisme, på eksistens af mange forskellige ideologiske og politiske strømninger, der kæmper mod hinanden, og opnår kompromiser, de alle kan leve med.

Begge disse strømninger er fjendtlige overfor skabelsen af et stærkt kommunistisk parti, begge disse strømninger er likvidatoriske strømninger.

Anerkendelse af nødvendigheden af at føre kamp mod begge disse strømninger, og den faktiske kamp mod dem, må være et udgangspunkt for samlingen.

Både DKP/ML og KP/D anerkender faktisk i ord denne kamps nødvendighed (dette gælder derimod ikke DKP). Men i praksis forsoner de sig med begge strømningerne, dækker over dem, spiller sammen med dem. DKP/ML fremstiller tilmed dette som skabelsen af enhed og samling både i den kommunistiske bevægelse og blandt venstrekræfterne.

Reelt set er det det modsatte: det er at spille under dække med

likvidatorerne, det er at bekæmpe skabelsen af et stærkt kommunistisk parti, med rodfæste i arbejderklassen, der kan lede dens kamp for socialismen.

I den kommunistiske bevægelse er denne forsoning med de to likvidatorstrømninger et både aktuelt og langsigtet kernespørgsmål. Forsoningen med Enhedsliste-strømningen må afsløres som den skadelige, reelt likvidatoriske tendens, den udgør.

Således må samlingen ske i kamp mod likvidationspolitikken på to fronter: mod den moderne revisionisme, der lever endnu, selvom det bliver sværere og sværere at tale om distinkte forskellige strømninger som før 89, og mod venstresocialismen/trotskyismen, fortsættelsen af 60'ernes "nye venstre" under 90'ernes betingelser – med Enhedslisten som likvidationspolitikkenes hovedrepræsentant.

### **Retning arbejderklassen**

Det stærke kommunistiske parti er arbejderklassens parti. Det betyder også, at det ikke blot må repræsentere arbejderklassen politik, men også opbygges af arbejderklassen. Det må have en klar og tydelig retning - ikke mod de øverste lag i arbejderklassen, de bedst stillede arbejdere, men mod dens brede lag, ikke mindst i retning af den ufaglærte del af klassen, og mod dens underste lag.

Det må som mål have som mål forankring i disse lag, partiopbygning på baggrund af disse lag, kampmobilisering af disse lag.

DKP endte med at basere sig på den lavere del af fagbureaukratiet, på arbejderaristokratiet – og det revolutionære DKP/ML's fatale fejl var i sidste ende, at det ikke lykkedes det at finde vejene til arbejderklassen, til disse lag, og rodfæste sig der for alvor.

Partiet må lede fagforeningerne – ikke omvendt – ligesom partiet



må lede alle kommunisternes indsats på de forskellige kampfelter, fra parlamentarikere til dens presse.

Også her er der væsentlige lærdomme at drage af de fejl, som de danske kommunister førhen har begået.

### **Behovet for et stærkt kommunistisk parti er et objektivt behov**

Et kommunistisk partis styrke afhænger ikke i første række af antallet af medlemmer, men af deres kvalitet - og af partiets sluttethed og enhed på sit grundlag. Et parti, der skovler medlemmer ind, uden hensyn til deres ideologiske og politiske niveau, og som accepterer flere linjer i partiet, er dømt til at knække sammen under trykket fra reaktion og dets mange fjender. Under sådanne forhold vil det ikke kunne udvise den handlekraft under alle forhold, som er et af kendetegnene ved et ægte kommunistisk parti.

Skabelsen af et stærkt kommunistisk parti er en objektiv nødvendighed for udviklingen af arbejderklassens revolutionære kamp.

Vi har i kølvandet på de kontrarevolutionære processer, som kulminerede 89-91, gennemlevet en periode præget af imperialismens og reaktionens offensiv, præget af styrkelse og konsolidering af det parlamentariske demokrati, af "pluralismen", af monopolkapitalismens og de multinationales øgede indflydelse over alle sider af samfundslivet – og af en generel afsvækkelse af arbejderklassens kamp og af de folkelige bevægelser.

Men arbejderklassen i verden, og også i Danmark, vokser – og har mere end nogensinde brug for sit revolutionære, kommunistiske parti – både med henblik på fremgang i dagskampen og med henblik på kampen for socialismen – som ikke er et spørgsmål, der af historien er blevet forvist til det intellektuelle tankeslot, men fortsat er et aktuelt og påtrængende globalt problem.

Hvem omfatter den kommunistiske bevægelse i Danmark i dag? Alle de kammerater, der ønsker og arbejder for skabelsen af ét stærkt kommunistisk parti og som kæmper imod den likvidationsstrømning, som truer med at gøre kommunismen til en marginalnote i arbejderklassens kamp i lang tid fremover. Alle ærlige kammerater i de erklærede kommunistiske organisationer og partier, alle seriøse partiløse kommunister. I dag gælder det i første række om at samle OKTOBER-strømningen, den mest konsekvente forkæmper for det stærke kommunistiske parti, pro-parti-kommunisterne i de erklærede kommunistiske organisationer samt partiløse kommunister, som er for det stærke parti i en fælles kamp mod likvidatorisme og forsoning, som et centralt skridt i retning af PARTIET.

**Årsagen til, at den marxistisk-leninistiske linje i sidste ende vil sejre i denne kamp, at der vil blive skabt et stærkt kommunistisk parti er netop, at det udtrykker arbejderklassens og dens dybeste lags behov og politik.**

## "Det stærke kommunistiske parti hedder KPID" – eller gør det?

### Om KPID's 3. kongres, af Kommunistisk Politik nr. 8, 1998

KPID er godt i gang med at opbygge "et stærkt kommunistisk parti", et "**parlamentarisk** parti".

Det var formanden Betty Frydensbjerg Carlssons hovedbudskab på partiets 3. kongres, som fandt sted i Brønshøj i weekenden den 22.-23. november.

Kongressens delegerede sluttede op om landsledelsens beretning og linje – og vedtog en kongresresolution, som understreger, at "målsætningen for den kommende kongresperiode er at styrke partiet på alle niveauer".

***KPID's 3. kongres bekræftede en række tidligere fastslåede, men ikke opfyldte målsætninger, og fastlagde partiets kurs på en række områder, som er af interesse for hele den kommunistiske bevægelse i Danmark:***

*For det første* at KPID betragter sig som selve **det kommunistiske parti** og at spørgsmålet om skabelsen af et stærkt kommunistisk parti er identisk med opslutning omkring og opbygning af KPID.

Dette blev yderligere understreget gennem stadfæstelsen af landsledelsens eksklusion af den tidligere formand for KPID på Fyn, Eric Skytte, der har stået som talsmand for skabelsen af ét stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund. Eric Skytte havde anket eksklusionen til kongressen og fik i overensstemmel-

se med partivedtægterne adgang til selv at fremlægge anken for de delegerede.

*For det andet afviste kongressen dermed at KPID vil indgå i nogen form for organiseret proces* med andre kommunistiske kræfter med henblik på samling i et kommunistisk parti – og afviste dermed også, uden at det var genstand for nogen debat, henvendelsen fra DKP/ML's 7. kongres i marts måned omkring samlingsinitiativer, hvis hovedindhold var, at de to partier DKP/ML og KPID havde et særligt ansvar for samlingen og styrkelsen af den kommunistiske bevægelse i ét parti.

*For det tredje stadfæstede den partiets strategiske linje for freldelig, parlamentarisk overgang til socialismen* på basis af det såkaldte antimonopolitiske demokrati, på basis af den danske grundlov! Kongressen tog beslutning om at der skal udarbejdes et egentligt partiopprogram i den kommende kongresperiode.

*For det fjerde* genbekræftede kongressen, at KPID vil søge **selvstændig opstilling til et kommende folketingsvalg** (som liste K) – på trods af de beskedne resultater ved det netop overståede kommunalvalg, hvor KPID's lokale partiopstillinger ikke nåede over 0,3 pct. af stemmerne.

Følgelig vil partiet heller ikke søge optagelse i Enhedslisten.

*For det femte* besluttede kongressen i den kommende kongresperiode at lægge grunden til et ”**kommunistisk ungdomsforbund**”.

### **Et styrket KPID?**

På kongressen deltog ca. 120 delegerede fra partiafdelinger rundt om i landet, hvortil kom en række gæster – herunder repræsentanter for en række af KPID's broderpartier (på gæstelisten var

bl.a. repræsentanter for Kinas Kommunistiske Parti, Cubas Kommunistiske Parti, fra Korea, Vietnam og Afghanistan) et antal partiaktivister, samt en beskeden presserepresentation.

Den bar i almindelighed præg af tilfredshed med resultaterne i den forløbne periode og en fornemmelse af, at partiet befinder sig i en ret gunstig situation for at føre denne kurs – på trods af en mindre medlemstilbagegang i løbet af de sidste to år, fra 595 til 559 medlemmer. Siden den 2. kongres er der indmeldt 66 nye medlemmer, herunder henved 30 unge under trediv.

Baggrunden for tilfredsheden er både rekrutteringen, ikke mindst af unge, men også en uudtalt tilfredshed med svækkelsen af DKP/ML, som man opfatter som et konkurrerende parti, i forbindelse med eksklusionerne af bl.a. den tidligere formand Klaus Riis og den påfølgende partisprængning. I beretningen fra landsledelsen blev der lagt særlig vægt på, at et internationalt samarbejde, blandt andet med de gamle europæiske broderpartier fra tiden, da DKP endnu var eet parti og KPiD en del af DKP, atter er begyndt at fungere. Partiet har godt rodfæste i Folkebevægelsen mod EF-Unionen, søger at styrke sin stilling i fredsbevægelsen og har fortsat en række faglige positioner.

Med andre ord var kongressen præget af en tilfredshed med, at KPiD løfter fanen og arven fra 60'ernes og 70'ernes DKP – godt nok i formindsket målestok – og indtager dette partis internationale plads og placering i den godt nok reducerede "internationale kommunistiske bevægelse".

En realistisk betragtning vil imidlertid nuancere dette glansbillede af det fremadstormende parti – eller om ikke just *fremstormende*, så i hvert tilfælde *sikkert fremadskridende* parti – væsentligt.

### **...med ridser i lakken**

Det punkt på kongressen, som gav mulighed for at trænge igennem glansbillederne, var den tidligere afdelingsformand på Fyn, Eric Skyttes, appel af landsledelsens beslutning om at ekskludere ham, som blev truffet sidst i juni, tidsmæssigt sammenfaldende med eksklusionerne i DKP/ML. Det er første gang, KPID har ekskluderet et medlem siden partiet blev stiftet. Det kan derfor skabe præcedens.

Eric Skytte har som aktiv forkæmper for skabelsen af ét stærkt kommunistisk parti på marxistisk-leninistisk grundlag i overensstemmelse med KPID-Fyns beslutninger indgået i aktive aktionsenhedsbestræbelser med DKP/ML's og Fælles Kurs' lokalafdeling, blandt andet i initiativet "Kommunister på Fyn", Rød 1. Maj, fælles kommunalvalgsopstilling m.v.

Betty Frydensbjerg Carlsson indledte punktet med at henstille til kongressen om at bekræfte landsledelsens eksklusionsbeslutning. I sit indlæg erklærede hun, at også Eric Skyttes valg til bestyrelsen af Støttekredsen Arbejderens Venner var en væsentlig del af baggrunden for eksklusionen.

Eric Skytte afviste i sit indlæg, at han havde overtrådt nogen beslutninger, truffet af KPID's kompetente forsamlinger (Se indlægget andetsteds i dette nummer af Kommunistisk Politik).

I den efterfølgende livlige debat vendte en enkelt af de delegerede sig direkte imod eksklusionen, mens andre gav udtryk for at eksklusionsgrundlaget var temmelig tvivlsomt. Formanden for KPID-Århus Hans Nielsen, som oprindeligt rejste sagen, kunne nærmest undskyldende meddele, at det ikke havde været meningen at få Eric Skytte ekskluderet – og at KPID-Århus i øvrigt havde et fint samarbejde med DKP/ML sammesteds. Han var dog for eksklusionen.

Ved den efterfølgende afstemning viste sig som forventeligt et stort flertal for at stadfæste eksklusionen. Fem delegerede stemte imod. Der blev ikke optalt, hvor mange der undlod at stemme.

Eric Skytte blev ekskluderet for kommunistisk virksomhed, herunder for at omsætte KPID's erklærede politik og aktionsenhedslinje i praksis, uden at lide af berøringsangst overfor andre politiske kræfter eller organisationschauvinisme.

Og eksklusionen er et vink med en vognstang til andre medlemmer af KPID om ikke at stikke snuden for langt frem med aktive bestræbelser for at forene de kommunistiske og revolutionære kræfter.

Stadfæstelsen af eksklusionen er en skamplet på KPID, som ser igennem fingre med talrige partimedlemmers manglende virksomhed, men hælder seriøse kommunister ud af partiet på grund af fremadrettet og resultatrig revolutionær aktivitet.

### **... og store problemer**

I Betty Frydenbjerg Carlssons beretning indgik også et afsnit omkring partiets situation – som, uvist af hvilken grund, kun forelå mundtligt. Blandt de problemer, der pegedes på, var vanskelighederne ved at inddrage og aktivere medlemmerne i udførelsen af partiets politik, at partiets blad *Kommunist* kører med et betydeligt underskud, har for få abonnenter og et svigtende løssalg, ligesom en række andre organisatoriske forhold fungerer utilfredsstillende. I debatten rejstes spørgsmålet om, hvorvidt den manglende udførelse af partiets politik ikke hang sammen med for ambitiøse planer og opgaver.

Den førnævnte kongresresolution, som sætter ”*styrkelsen af partiet på alle niveauer*” i centrum for arbejdet, understreger, at dette

stiller ”krav om at alle medlemmer inddrages i partiets virksomhed og tilgang af nye og unge medlemmer sikres”.

Formlen for løsning af det første problem hedder ifølge resolutionen en ”politisk og organisatorisk styrkelse af afdelingerne”:

*”Partiets organisatoriske og politiske grundlag er de enkelte afdelinger. Det er nødvendigt, at der sker en kraftig styrkelse af deres udadvendte arbejde, således at afdelingerne udvikles til politiske centre i de lokale geografiske områder.”*

Efter partiets opfattelse ligger det afgørende problem imidlertid i for få medlemmer. Det hedder således senere i resolutionen:

*”En styrkelse af partiet og vores gennemslagskraft i arbejderklassen er helt afhængig af, at partiet får flere medlemmer.”*

Logisk nok bliver spørgsmålet om hvervekampagner til noget helt centralt, ja, afgørende:

*”Afdelingerne skal derfor drøfte og planlægge hvilke konkrete initiativer og kampagner, der kan igangsættes for at øge medlemstallet. Især er det afgørende, at partiet får flere yngre medlemmer og at der udvikles nye kadre (!)”*

I arven fra det 70’ernes revisionistiske DKP rummes også opfattelsen af, at **antallet** af medlemmer i et kommunistisk parti er mere afgørende end medlemmernes revolutionære og kommunistiske **kvalitet**. Det ligger i direkte forlængelse af opfattelsen af parlamentarisk repræsentation – som en forudsætning for overgang til socialismen ad parlamentarisk vej – som den væsentligste strategiske opgave og målsætning for partiet i den kommende årrække. Dette betyder også, at KPID – som tidligere DKP – har en lang række inaktive og passive medlemmer, eller medlemmer



som ikke arbejder i overensstemmelse med partikollektivet og dets prioriteringer. Som ved tidligere kongresser lægges der op til at ændre denne situation – uden at det er lykkedes. Derfor skal det især klares ved nyrekruttering - herunder af ”nye kadrer” (?!).

Det virkelige problem i den organisatoriske sammenhæng for KPID er dets ikke-leninistiske partiopfattelse og praksis. De problemer som følger med dette, kan nok så mange i sig selv fornuftige foranstaltninger ikke rette op på. De vil i stedet igen og igen reproducere sig selv.

### **En ”demokratisk” politik**

Samme kongresresolution definerer også udgangspunktet for partiets politiske virksomhed. Det hedder her:

*”Partiets virksomhed bygger på arbejderklassens interesser for bedre arbejds- og levevilkår, og at arbejdet organiseres ud fra aktionsenhedens metode i samarbejdet med de brede, folkelige bevægelser.*

*Det gælder den dagsaktuelle kamp for beskæftigelse og bedre levevilkår. Aktiv deltagelse i arbejderklassens faglige kampe og deltagelse i befolkningens kamp for økonomisk og social tryghed er mere end en dagsaktuel forsvarskamp. Mobilisering af befolkningen – ikke mindst ungdommen – er et led i partiets bestræbelser på at fremme en demokratisk udvikling mod monopolernes antidemokratiske politik.*

*Ud fra denne holdning giver partiet kampen for fred, demokrati og socialisme højeste prioritet og deltager i udvikling af aktiviteter herfor i organisationer og bevægelser, nationalt som internationalt. I dette arbejde skal Københavnererklæringen fra det sociale topmøde spille en væsentlig rolle...”*

Det må siges at være bemærkelsesværdigt, at ikke socialismens nødvendighed betones, men at kampen for en såkaldt ”demokratisk udvikling” er det grundlæggende. ”Fred, demokrati og socialisme” er ligestillede prioriteringer (!) med ”demokrati” som bærende element. Det er selvfølgelig en tillem্পning af KPID’s programmatisk strategi for et såkaldt ”antimonopolistisk demokrati”, **der under monopolkapitalens diktatur** angiveligt skal demokratisere hele statsapparatet, hele den offentlige sektor (som om den er, eller isoleret set kan, unddrages monopolernes kontrol.

Det er en illusionsskabende politik, ikke en leninistisk eller kommunistisk politik.

### **KPiD - DKP/ML: Ingen samling**

Som nævnt betyder KPID’s kongres også en afvisning af DKP/ML’s appel om, at disse to erklærede kommunistiske partier tager et særligt ansvar for at samle hele den kommunistiske bevægelse.

På et nyligt oktoberrevolutionsmøde erklærede formand Jørgen Petersen, at ”kommunisterne”, herunder KPID og DKP/ML, er enige i langt det meste, ”i 95 pct.”. Af KPID’s kongres fremgår det klart, at dette ikke er dette partis opfattelse.

KPiD **vil** ikke gå i spidsen for samling af de danske kommunister i ét stærkt parti på marxismen-leninismens grund – ikke mindst fordi partiet ikke står på marxismen-leninismens grund, men fortsat bygger på den anti-leninistiske teori om det antimonopolistiske demokrati. Jørgen Petersens håbløse ”analyse” af situationen og modsætningerne i den erklæret kommunistiske bevægelse viser at DKP/ML ikke **kan**, selvom partiet galopperer mod højre og har udviklet sin egen variant af en opportunistisk, antimonopolistisk strategi.

Fra ingen af disse partiers side kan de kommunistiske kræfter i

---

Danmark forvente nogen form for ledelse eller bestræbelse på at skabe et stærkt marxistisk-leninistiske kommunistisk parti. Eksklusionerne af nogle af de mest aktive forkæmpere herfor i begge partier, på samme tidspunkt, var en klar understregning af det.

KPiD's 3. kongres har – blandt andet med den skændige stadfæstelse af eksklusionen af Eric Skytte – sat låg på ideen om samling af kommunisterne på basis af et samarbejde mellem KPiD og DKP/ML. Kongressen bekræftede, at partiet ikke har foretaget et opgør med de fejl, den linje hos DKP, som frembragte Ole Sohn og hans såkaldte fornyerfløj og i 89-91 førte til partiets sammenbrud, men tværtimod fastholder og fornyer dem. KPiD's linje og politik fører ikke til skabelsen af et stærkt kommunistisk parti, men udgør en forhindring på vejen mod skabelsen af dette nødvendige parti.

## Den fremadskridende historieforfalskning

Om revolutionær strategi, af Klaus Riis, september 1998

*Revolutionsteorien er blandt de mest forkætrede af marxismen-leninismens grundspørgsmål. "Fredelig overgang til socialismen" eller ej har gennem tiden været et af de spørgsmål, der drog en afgørende skillelinje mellem kommunister og kommunismens åbne og skjulte modstandere. Nu har DKP/ML også på dette spørgsmål placeret sig i den moderne revisionismes lejr. Det ledsages af en massiv gang forfalskning ikke bare af partiets egen historie, men af den internationale kommunistiske bevægelses historie og af arbejderklassens revolutionære erfaringer.*

Historieforfalskning er på mode i disse år. Det 20. århundredes historie omskrives i "Den ny verdensordens" ånd: socialismen har angiveligt spillet historisk fallit, den folkelige modstand mod nazisme og fascisme var "en myte", revolutionerne og de væbnede befrielseskampe skal skrives i glemmebogen som betydningsløse, eller som deciderede fejltagelser.

Tilpasningsdygtige opportuniste af enhver afskygning har travlt med at følge trop med den nye sejrherre-trend. Tidligere "revolutionære" har på stribe bekendt og bedt om tilgivelse for deres ungdomssynder. Og hele partier, godt nok småpartier, som kalder sig kommunistiske eller tilmed marxister-leninister, er gået i gang med at omskrive historien, og i særdeleshed deres egen historie, i denne galopperende højreopportunistes ånd.

Den klike af overløbere og kapitulanter, der i dag tegner partiet

DKP/ML og som har forvandlet det fra et revolutionsparti til et reformparti, har selvfølgelig også kastet sig ind i denne historieforskningens dødedans. På det seneste centralkomitémøde besluttede man – angiveligt i anledning af 20-års-dagen for stiftelsen af partiet i slutningen af 1978 – at foretage en ”kritisk gennemgang” af partihistorien.

Det lyder jo både naturligt og uskyldigt – men det er det langt fra. Det er en politisk manøvre, der på én gang tager sigte på at legitimere den revisionistiske renegatklikes politiske linje ved at fremstille dem som ”det sande DKP/ML’s opbyggere og videreførere” – det vil sige tage æren for dets ubestridelige resultater, tilkæmpet på marxismen-leninismens grund – samtidig med at der skal lægges en kritisk distance til de angivelige sekteriske og venstreopportunistiske fejl, som partiet skulle have begået i sine første 18 år (indtil den nuværende ledelsesklige slog til) - hvor det i stadig højere grad opfyldte rollen som arbejderklassens revolutionære parti.

### **Revolution: forsvar for demokratiske landvindinger?**

I Dagbladet Arbejderen kan man finde talrige eksempler på, hvordan denne historieforskningsproces -in progress går for sig. Der er derfor god grund til at gribe fat i et enkelt eksempel og afsløre dens mekanismer.

Eksemplet leveres af et af de mest anonyme medlemmer af renegat-Centralkomitéen, en person som skjuler sig under penne-navnet –sam i avisen. Den 2. september begik han en artikel om PET-sagen, hvor han kunne brillere med følgende skruppelløst forløjede, ynkelige og totalt principløse fremstilling af DKP/ML’s og marxist-leninisternes syn på revolutionen. –sam skriver:

*”KAK-folkenes aparte revolutionsromantik er dog på ingen måde*

*dækkende for venstrefløjen, endsige marxist-leninisterne.*

*DKP/ML's opfattelse har aldrig været andet end at en væbnet revolution ville være folkeflertallets forsvar mod borgerskabets væbnede angreb. Eller sagt med andre ord:*

*Der har kun været tale om retten til et forsvar af demokratiske landvindinger. For os har det altid handlet om den politiske kamp.”*

Mr. -sam ved selv, at han lyver. PET ved, han lyver. Alle, der kender det mindste til marxismen-leninismens standpunkter eller til DKP/ML's programdokumenter ved, at han lyver. Han bedriver bevidst historieforfalskning, samtidig med at han spekulerer i folks korte hukommelse.

For at dokumentere, at det er løgn, er andet ikke nødvendigt end at se på, hvad DKP/ML's nuværende principprogram fra 1991 siger:

*”Mellem det kapitalistiske klassesamfund og det klasseløse kommunistiske samfund ligger socialismens periode, hvor det ene revolutionært forvandles til det andet.*

*I sin form forløber den socialistiske revolution nationalt, i sit væsen er den international. Den kan hverken imeller eksporteres. Den er i første række et resultat af de indre modsætninger i hvert enkelt land. Den drives frem af samfundets egne udviklingsbehov*

...

*Revolutionens grundspørgsmål er spørgsmålet om statsmagten. Den kapitalistiske stat kan aldrig tjene eller danne udgangspunkt for opbygningen af socialismen. Dertil kræves en ny folkelig statsmagt, arbejderklassens stat, som udtrykker og forsvarer det store flertals interesser.*

*Den socialistiske revolution og proletariatets diktatur fratager borgerskabet og de store godsejere ejendomsretten til produktionsmidlerne og forvandler disse til socialistisk fællesejendom. Den afskaffer al udbytning af arbejdskraft, der ophører med at være en vare, og ophæver dermed det*

*kapitalistiske lønslaveri ...*

*Om den revolutionære overgang til socialismen forløber voldeligt eller ej, afgøres af det herskende borgerskab selv. Indtil nu har historien ikke kendt noget eksempel på, at det frivilligt har givet magten fra sig, eller opgivet at tilbageerobre den tabte magt.”*

Her findes ikke et eneste ord om revolution som ”retten til et forsvar af demokratiske landvindinger”, det vil sige som et forsvar for borgerlige demokratiske rettigheder opnået allerede under kapitalismen. Der står derimod, at en socialistisk revolution, der gør op med den herskende klasse og dens stat, opretter proletariatets diktatur og påbegynder opbygningen af socialismen, både er nødvendig og retfærdig.

Mr. -sam forfalsker både DKP/ML’s programmatisk standpunkt og marxismen-leninismens syn på revolutionen, proletariatets diktatur og opbygningen af socialismen. Han forfalsker samtidig arbejderklassens verdenshistoriske erfaringer i den nuværende historiske epoke, som marxismen-leninismen betegner som ”*imperialismens og de proletariske revolutioners epoke*” – og er gledet fuldstændig over på enhedsliste-agtige demokratiske-positioner, der intet har tilfælles med den videnskabelige socialisme.

### **DKP/ML’s program og revolutionen**

Både DKP/ML’s nuværende program og dets første program fra 1978 var entydige i opfattelsen af den proletariske revolution:

nemlig som arbejderklassens verdenshistoriske ret til at rejse sig i et væbnet opgør med den herskende klasse, for at afskaffe den kapitalistiske udbytning og undertrykkelse og påbegynde opbygningen af et socialistisk samfund under proletarietets diktatur.

Hele spørgsmålet behandles detaljeret ud fra et principielt marxistisk-leninistisk standpunkt i DKP/ML's første program, som var gyldigt fra stiftelsen indtil 1991 (da den historiske udvikling gjorde det nødvendigt at inddrage erfaringerne fra de verdensomspændende kontrarevolutionære processer og "socialismens fald" i en programmatisk nyformulering). Heri hedder det:

*"DKP/ML træder åbent frem med sit program – proletarietets diktatur og kommunismen – som organisator af den proletariske revolution i Danmark, som er en del af den proletariske verdensrevolution."* (S. 18)

Fra kapitlet "Den proletariske revolution" i dette program gengives andetsteds på siden afsnittet om "Den revolutionære situation".

Enhver kan overbevise sig om, at –sams fremstilling af DKP/ML's holdning hertil er opspind fra ende til anden.

I alle sine programmatiske dokumenter – fra stiftelsen til de, der formelt set er gyldige i dag og indtil DKP/ML's lederklike (som den ønsker og planlægger det) får lavet dem om, og får marxistisk-leninistiske principper erstattet med opportunistiske fraser og formler – har DKP/ML delt den klassiske marxistisk-leninistiske opfattelse, at en socialistisk revolution er den højeste form for klassekamp, at den betyder den herskende klasses og dens statsmagts omstyrtelse med magt.

Arbejderklassens og folkets væbning er forudsætningen for, at revolutionen gennemføres med held, og med færrest mulige



blodsofre. I sidste ende er det op til den herskende klasse selv, om den vil forlade den historiske scene frivilligt – men indtil nu kendes intet eksempel på dette. Den socialistiske revolution betyder skabelsen af en proletarisk statsmagt, som sikrer et demokrati for arbejderklassen og de arbejdende masser, som langt overgår det nuværende, begrænsede, formelle borgerlige demokrati, og er forudsætningen for opbygningen af et moderne socialistisk samfund på basis af samfundseje af produktionsmidlerne.

Det kommunistiske partis væsentligste strategiske opgave under kapitalismen er følgelig at forberede betingelserne for en sejrrig revolution.

Hele denne klart og programmatisk formulerede marxistisk-leninistiske revolutionsopfattelse får opportunisten –sam reduceret til at være et spørgsmål om ”retten til forsvar for de demokratiske landvindinger” under kapitalismen! Han hævder tilmed, at hans standpunkt er marxistisk-leninistisk, selvom det intet har til fælles med Marx eller Lenin.

Sådan noget er politisk fup og svindel.

### **Det chilenske eksempel**

Mr. –sam gør ikke nærmere rede for, hvad han mener med ”politisk kamp”. Men han fortsætter sit opgør med den marxistisk-leninistiske revolutionsteori med et eksempel – eksemplet Allende og Chile. Han skriver i direkte fortsættelse af sit vås om revolutionen som forsvar af ”demokratiske landvindinger”:

*”Vi ville for eksempel støtte en Allende-regerings væbnede forsvar mod det CIA-støttede Pinochet-kup i Chile i 1973. Hvor var for øvrigt de borgerlige politikere henne i denne sag – er den nære allierede USA blevet afkrævet en offentlig selvkritik?”*

Man tager sig til hovedet! Der er ingen nedre grænse for det revisionistiske gylle.

For det første førte Allende-regeringen faktisk ikke noget effektivt "væbnet forsvar" mod det USA-støttede fascistkup. For det andet er det en selvfølge, at en lovlige valgt demokratisk regering har ret til at forsvare sig mod fascistiske kup. Det var tilfældet i Spanien mod Franco i 30'erne, f.eks. At der foregik en væbnet modstandskamp mod den nazistiske besættelse af Danmark og den officielle kollaborationspolitik har ingen – bagefter – været at bestride lovligheden af. Mens den foregik var den aldeles ulovlig, og modstandskæmperne blev henrettet og sat i kz-lejre. Ifølge –sam ville til gengæld den russiske Oktoberrevolution, den kinesiske revolution eller den cubanske revolution være legitime PET-interesseområder???

Endnu mere: -sam's politiske højreskred er hårrejsende, når han søger at forfalske den historiske lære af "Allendeeksperimentet" og kuppet i Chile. Allende-regeringen blev af den internationale revisionisme, af Sovjetunionens Kommunistiske Parti og alle de partier, som fulgte dets taktstok, DKP indbefattet, brugt som et "bevis" for rigtigheden af dens nye linje for "fredelig overgang til socialismen".

Den spillede fuldstændig og totalt fallit. Den druknede i blod.

Marxist-leninisterne verden over både forudså og advarede mod dette (se f.eks. John Max Pedersens artikel fra 1972, aftrykt i forbindelse med denne artikel). To strategier brødes mod hinanden: den revisionistiske strategi for "fredelig overgang" og den leninistiske revolutionsteori og –strategi. Det var et nøglespørgsmål i kampen mellem revisionisme og marxisme-leninisme i denne periode, direkte afledt af den historiske praksis.

Marxist-leninisterne fik ret i denne historiske polemik, de moder-

ne revisionister spillede fallit. Nøjagtig som marxist-leninisterne fik ret, da de hævdede, at den moderne revisionismes gennembrud i Sovjetunionen og på internationalt plan ville føre til kapitalismens genrejsning og de tidligere kommunistiske partiers socialdemokratisering.

Den chilenske erfaring var en del af selve grundlaget for 70'ernes marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse, og indgik som et vigtigt element ved stiftelsen af DKP/ML som et klart historisk bevis på, at en strategi for "fredelig overgang til socialismen" var dødsdømt.

I DKP/ML's programmatisk dokumenter refereres ofte hertil.

For Danmarks vedkommende drog marxist-leninisterne følgende konklusion, som indgik i DKP/ML's bagage ved stiftelsen:

*"Det antimopolistiske demokrati er et nøgleled i DKP's reformistiske teori. Det er en teori, som strider mod marxismen-leninismen, for overgang til socialismen via stemmesedlen, den parlamentariske vej til socialismen. Det er den internationale revisionistiske bevægelses teori i dansk udformning, den samme teori, som Allendes regering i Chile byggede på. Den bryder afgørende med den marxistiske lære om staten, om revolutionen og om proletarietets diktatur. (...)*

*Som vi ved er denne vej ikke blevet fulgt i noget land, som er blevet socialistisk. Den er blevet fulgt i Chile og endte i et blodbad og med indførelsen af et terroristisk, fascistisk diktatur. Denne teori er teorien for et dansk Chile." (Klaus Riis: "Det antimopolistiske demokrati" – DKP's revisionistiske strategi, april 1975, optrykt i bogen *Socialismen og fremtiden*, Forlaget Arbejderen 1985).*

## Mr. -sam og PET

Anledningen til –sams udgydelser er den borgerlige støtte til PET's overvågning og registrering af lovlige politisk virksomhed og lovlige partier i strid med den efterhånden herostratisk berømte regeringserklæring fra 1968, som det viser sig enten var fup overfor offentligheden, eller konsekvent blev overtrådt med eller uden de følgende regeringers viden og billigelse. Den sag ruller ...

Mr. -sam gør imidlertid venstrekræfterne en bjørnetjeneste gennem sin opportunistiske argumentation.

Sagen ligger som følger:

Regeringserklæringen af 68 pålægger PET at ophøre med at registrere venstrekræfter "alene på grund af lovlige politisk virksomhed".

Hverken marxisme eller leninisme er forbudt. Det er en fuldt lovlig ideologi og revolutionsteori. Det er fuldt lovligt ifølge den danske forfatning af grundlægge et parti, der bygger på denne revolutionære teori, det er fuldt lovligt at propagandere f.eks. arbejderklassens historiske erfaringer om, at "fredelig overgang til socialismen" er en opportunistisk drøm, der har spillet fuldstændig bankerot i praksis. Det er fuldt lovligt at propagandere den socialistiske revolutions nødvendighed og for et socialistisk Danmark under arbejderklassens herredømme, under proletariatets diktatur.

Under besættelsen forbød man det kommunistiske parti og kommunistisk virksomhed. Det var et grundlovsbrud - som i øvrigt aldrig har fået nogen følger for dem, som begik det. Og det blev ophævet af sejren i den væbnede kamp mod fascismen.

På et tidspunkt (i 1984-85) søgte et folketingsmedlem for Cen-

trum-Demokraterne at få DKP/ML forbudt som et ”forfatningsstridigt” parti. Det kom ikke engang til en sag.

Der er ingen tvivl om, at DKP/ML fra sin start er blevet overvåget af PET og alskens andre lyssky væsener, ligesom der ikke er tvivl om, at PET har anvendt infiltration og hvervning af agenter i partiet. Det på det nærmeste indrømmes i PET’s egen redegørelse fra foråret. Det har aldrig ført til nogen sag for ulovlig virksomhed. DKP/ML har nemlig ikke anvendt ”ulovlige metoder” og har altid – i overensstemmelse med marxismen-leninismen – taget afstand fra individuel terror eller opfattelsen af revolutionen som et statskup.

En registrering af DKP/ML’s medlemmer eller ledere, en registrering af marxister-leninister (som af VS eller DKP for den sags skyld) har følgelig fundet sted som en registrering alene på grund af fuldt ”lovlig politisk virksomhed”.

Registreringen er i strid med regeringserklæringens ordlyd – uanset om de overvågede er tilhængere af den kommunistiske revolutionsteori eller ej.

Mr. –sam spreder illusioner om det borgerlige demokrati. Kommunisten er blevet overvåget og registreret af den borgerlige statsmagt og det hemmelige politi, så længe de har eksisteret som organiseret politisk strømning. Før det var det revolutionære socialdemokrater. Og før det borgerlige revolutionære, som blev forfulgt, fængslet og landsforvist. Under besættelsen blev registreringen overdraget til Gestapo, og brugt til massearrestationer af kommunister. Registreringen tager først og fremmest sigte på, at den borgerlige statsmagt kan slå til mod sine modstandere i krisesituationer. Om registreringen foregår efter åbne eller hemmelige retningslinjer, eller af PET som en ”stat i staten” – så foregår den til stadighed. Det ville være det glade vanvid at tro det

modsatte. Det er endnu mere sygt at appellere til statsmagten og dens mænd og forklare, at revolution ikke er revolution.

### **Pæne parlamentariske overløbere**

Det kunne være en næsten ”ærlig” sag at skifte mening og holdning. Hvis man siger, at det er det, man gør, når man skifter marxismen-leninismen ud med revisionisme og opportuniste.

Men –sam er bundløst uhæderlig – som resten af sine fæller i DKP/ML’s nuværende Centralkomité. Han skjuler sit overløberi. Han hævder tilmed at han altid har ment det samme, at marxist-leninisterne altid har ment det samme, og i dag mener som han.

Den bedrøvelige sandhed er følgende:

Engang i tidernes morgen var Mr. -sam, - ligesom de øvrige medlemmer af den renegatklike, der i dag leder DKP/ML - tilhængere af den marxistisk-leninistiske revolutionsopfattelse og arbejdede for en proletarisk revolution i kongeriget Danmark. I dag har de skiftet marxismen-leninismen ud med revisionisme. De tror ikke længere på den socialistiske revolution, men er blevet pæne og parlamentariske og forarges inderligt over, at nogen – som f.eks. PET – har kunnet opfatte dem som noget som helst andet.

Mr. –sam og hans flok af ligesindede er ikke engang modige nok til at erklære, at det er det, de har gjort, og at partikampen i DKP/ML i 96-97 handlede om at gennemtvinge en ny anti-marxistisk-leninistisk linje og kurs for partiet. De påstod og påstår, at de repræsenterer den linje og kurs, marxist-leninisterne i Danmark altid har fulgt (indbefattet partiet DKP/ML fra dets stiftelse i 78 til dets kursskift i 1997), for derigennem at legitimere deres fraktionsvirksomhed, kup, eksklusioner og partispaltning.

-sam afslører sig selv i sit mindre fine ærinde med bukserne nede om anklerne. I sin iver for at få strøget sit registreringskort hos PET bider han hovedet af al skam. Mon ikke DKP/ML-ledelsens sande karakter er blevet noteret med tilfredshed?

Han leverer samtidig et skoleeksempel på, hvordan DKP/ML's historie nu forfalskes i opportunistisk ånd og med antirevolutionært formål.

Den marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse – og dermed også DKP/ML i hovedparten af dets levetid – er en vigtig del af den proletariske revolutions og socialismens historie i Danmark. Den er stadigvæk en levende realitet, som dagens kommunistiske bevægelse må bygge på – på trods af DKP/ML-ledelsens åbenlyse falskneri og bedrag overfor kommunisterne, arbejderne og ungdommen.

Nu gør denne klike historieforskning til metode. OKTOBER besidder imidlertid alle partidokumenter og -papirer, indbefattet dets interne materiale, og vil om nødvendigt offentliggøre disse for at imødegå kommende forfalskninger med et lyssky politisk formål.

Til de ærlige medlemmer, der stadig findes i DKP/ML, vil vi sige: Nu er det på tide at lægge skyklapperne fra sig! Den nuværende partiledelse har i teori og praksis forkastet dets hidtidige program og principper (selvom de formelt set endnu er gyldige). Det er på høje tid at sige fra og bryde med denne renegatklikes antikommunistiske virksomhed!

## 80-året for det kommunistiske parti

### Indlæg ved Henning Paaske Jensen i anledning af 80-året i Danmark for det kommunistiske parti, Oktober 1999



*Henning Paaske*

Den 9. november er det 80 år siden Danmark fik sit revolutionære kommunistiske parti. Allerst under navnet Danmarks Venstresocialistiske Parti, sidenhen som Danmarks Kommunistiske Parti.

Dette parti havde afgørende betydning for den danske arbejderbevægelse, så længe det var tro mod de idealer, det blev stiftet på, og hvormed det indskrev sig i den internationale arbejderbevægelses historie.

DKP blev stiftet som et leninistisk parti,

hvis teori og praksis byggede på marxismen-leninismen. Det stillede sig i spidsen for den danske arbejderklasses kamp for socialismen i imperialismens og de socialistiske revolutioners epoke, efter at socialdemokratiet var blevet forvandlet til et borgerligt arbejderparti, en vigtig støttepille for kapitalismen.

I Danmark blev ministersocialismen indført med Staunings indtræden i regeringen i 1916 og støtte til krigstidspolitikken. I de krigsførende imperialistiske lande stemte socialdemokraterne for krigsbevillingerne sammen med deres eget borgerskab. Hvilket for alvor klarlagde, at disse partier var blevet forvandlet til borgerskabets sociale hovedstøtte, der skulle holde arbejderklassen i ro.



Det var Lenins og kommunisternes politik, at revolutionære aldrig kunne støtte sit eget imperialistiske borgerskab, men derimod forvandle den krig, som kapitalisterne havde udløst i håb om en ny fordeling af rovet imellem sig, til en krig imod kapitalismen selv. Dette skete med Oktoberrevolutionen i Rusland i 1917, der bekræftede, at den konsekvente marxistiske linje fører til sejr og inspiration for verdens kæmpende arbejdere, mens den socialdemokratiske tilpasningslinje fører til nederlag og elendighed.

Dengang fulgte DKP Lenins lære om, at kampen mod imperialismen og opportunismen ikke kan skilles ad. Opportunisme er ikke noget der bare dumper ned fra himlen, den næres af materiel bestikelse af dele af arbejderklassen og de faglige folk, som imperialismen trækker til sig ved hjælp at kaste lidt af superprofitterne i grams til fagbureaukrater og arbejderaristokratiet, hvis privilegier er knyttet til kapitalisterne.

Med stiftelsen af DKP som et fortrosparti blev DKP den ledende kraft i den danske arbejderbevægelses kampe både på det faglige område og i den politiske og kulturelle kamp. Før Anden Verdenskrig ikke mindst den faglige kamp, herunder arbejdsløhedskampen. Under den antifascistiske kamp og modstandskampen mod nazismen var det DKP, der stod i spidsen og mange af dets medlemmer betalte med deres liv for sejren over nazismens herredømme. DKP videreførte kampen for national selvstændighed og social fremgang, for fred og socialisme under den kolde krigs betingelser.

Men desværre skulle også DKP selv blive ormædt af opportunismen og af socialdemokratiske ideer for bevarelse af kapitalismen. Ideer om en strategi hvor man sammen med det ”ministersocialistiske” socialdemokrati kan vende udviklingen og overflødig gøre den socialistiske revolution, med tesen: ”Det antimonopolistiske demokrati”. At opportunismen var begyndt at slå rod i DKP kom til udtryk allerede lige efter besættelsen, da man på socialdemo-

kratisk initiativ bl.a. indgik i ”mislykkede” sammenslutningsforhandlinger med det dybt nazi-kompromitterede socialdemokrati. En opportunistisk fejl af dimensioner og med til at renske socialdemokratiet, så de reelt kunne profitere på DKP’s autoritet, der var den største i hele partiets historie og især opnået i spidsen for det danske folks kamp mod nazisme og kollaboratørvirksomhed.

DKP’s degenerations-proces fulgte degenerationen af det tidligere socialistiske Sovjetunionen, efter Hrustjovs 20. partikongres, hvor en ny revisionistisk generallinje blev udarbejdet. Med revisionisternes magtovertalelse forvandlede arbejderklassens stat til en statskapitalistisk og imperialistisk supermagt med udbytning af de sovjetiske arbejdere - frem til i dag hvor Sovjetunionen er opløst og de sidste formelle rester af socialisme er kastet over bord.

Den moderne revisionisme førte til en lang spaltningsproces af det før så hæderkronede parti og DKP endte med at blive reduceret til et netværk og så underlagt Enhedslisten.

Endnu en gang står arbejderklassen og kommunisterne overfor opgaven, at sikre stiftelsen af det revolutionære kommunistiske parti i Danmark. En opgave som det partiforberedende OKTOBER har taget på sig.

Det nye kommunistiske parti må bygge på de bedste revolutionære erfaringer og traditioner fra DKP - tage kampen for revolutionen og socialismen op til løsning - og lære af de fejltagelser, der fældede DKP.

## Revisionistisk historieskrivning - for begyndere

**Artikelserie om ”20 års kamp for socialismen”,  
ved Kommunistisk Politik, februar/marts 1999**

DKP/ML har udsendt et skrift med titlen ”20 års kamp for socialismen”. Det foregiver at være en status over 20 års virksomhed, en ’selvkritisk’ analyse til brug for kampen fremover. Der er tale om én stor, pseudovidenskabelig og revisionistisk konstruktion, uden den fjerneste værdi, selv som historieskrivning.

”20 års kamp for socialismen”, som skriftet hedder, er den nuværende revisionistiske ledelsesgruppes version af partihistorien. Den er forfattet med henblik på at legitimere dens opgør med partiets revolutionære kamp på marxismen-leninismens grund i dets første 18 år, dens sprængning af partiet i 1997 og udrensning af marxist-leninisterne. Den udbygger partiets nuværende revisionistiske platform og tænkning – i skærende modstrid med både det endnu gældende partiprogram og dets faktiske historiske standpunkter.

Det hele er beregnet på at narre folk, der ikke har kendskab til partihistorien indefra, eller blot kender den overfladisk, og på at dupere dem, der kun kender lidt til både den historiske og den nuværende kamp mellem marxismen-leninismen og den moderne revisionisme siden 2. Verdenskrig.

Det er kort sagt revisionistisk historieskrivning – for begyndere.

Skriftet er bygget op som en ’kritisk’ gennemgang af partiets hi-

storie frem til en række obligatoriske 'fremadrettede konklusioner'. Det gør flittig brug af citater fra officielle partidokumenter, hvad der er med til at give hele konstruktionen – for en konstruktion er det fra A til Z – en tilsyneladende 'seriøs', næsten 'videnskabelig' karakter.

En meget stor del af disse citater er imidlertid revet ud af deres sammenhæng – både tekstmæssigt, historisk og politisk – og de er alle tolket i et revisionistisk lys, ud fra dén politiske platform af moderne revisionistisk type, som DKP/ML har udviklet fra den 7. kongres i 1997. Samtidig undlader skriftet at behandle helt grundlæggende sider af partiets virksomhed.

Det ville fuldstændig sprænge rammerne for en artikel at behandle dette skrift og alle dets forvrængninger i detaljer. Værdien deraf ville også være begrænset. For det drejer sig ikke om faghistorie eller detaljer, men om grundlæggende – og grundlæggende forskellige – politiske linjer i vurderingen af partiets rolle og virksomhed, dets karakter af i går, i dag og i morgen.

Forfatterne er drevne revisionister, vant til at dække deres opportuniste bag henvisninger til marxismen-leninismen. Venlige sjæle kunne fristes til at lade dette komme det nuværende DKP/ML til gode. Det er der ingen grund til. Det er tale om et anti-leninistisk skandskrift.

I realiteten er DKP/ML's 'partihistorie' en langstrakt polemik, snart skjult, snart åben, mod det revolutionære DKP/ML's (1978-97) politik og identitet og mod den partibyggede kommunistiske organisation OKTOBER.

En ros skal forfatterne have: de besidder en livlig fantasi og en sjælden evne til at gøre krumspring for at undgå at blive grebet i selvmodsigelser og løgne.

## Hvorfor det revolutionære DKP/ML overlevede

Den nuværende DKP/ML-ledelse er renegater og har forladt marxismen-leninismens positioner, som de opfatter som 'venstreopportunistiske' og 'dogmatiske' efter gammel revisionistisk tradition. Derfor har de måttet tænke dybt og længe over, hvad forklaringen er på, at de gamle revisionistiske partier i Danmark (som DKP, Fælles Kurs m.v.) spillede fallit og brød sammen i 89-91, mens det ifølge deres egen fremstilling børnesygdomsplagede og forfærdelig 'venstreradikale' DKP/ML ikke bare overlevede den store krise for kommunismen i 89-91, men blev styrket og var i stand til at øve en væsentlig indflydelse.

Det er et spørgsmål, der ikke voldte det revolutionære DKP/ML nogen vanskeligheder. Det er sagt mange gange offentligt i dets dokumenter: Det var fordi partiet holdt fast i marxismen-leninismen, fordi det omfattende og konsekvent bekæmpede den moderne revisionisme og al opportuniste, fordi det udarbejdede en marxistisk-leninistisk politik i overensstemmelse med de konkrete betingelser samtidig med at det søgte at rodfæste sig stadig mere solidt i arbejderklassen og i det store flertals kamp mod kapitalen, fordi det fungerede som den revolutionære handlings parti.

Partikronikørerne har en anden forklaring:

'Svaret ... må fremfor alt søges i partiets kommunistiske grundlag og medlemmernes kvaliteter. Det drejer sig om unge og engagerede ildsjæle, som fra den allerførste dag kastede sig ind i kampen med al deres energi. I DKP/ML har der aldrig været langt fra ord til handling ...' osv.

Andre partier savnede imidlertid hverken ungdom eller ildsjæle. Nogle af dem besad tilmed større 'erfaring' end det unge DKP/ML. Alligevel brød de sammen og ildsjælene brændte ud. For-

skellen var, at DKP/ML var et marxistisk-leninistisk parti, de andre revisionistiske. Kronikørerne søger med denne gang lyrik også at opstille en anden myte:

DKP/ML's ubestridelige fremgange skyldtes ikke den linje, partikongresserne lagde og Centralkomitéen under formanden Klaus Riis' ledelse gennem 18 år stod i spidsen for at udvikle og føre ud i livet. De kommer nærmest på trods af partiledelsen! En sådan leflen for 'almindelige partimedlemmer' på bekostning af fakta er typisk. DKP/ML's fremgange var naturligvis knyttet til partiledelsen og dens kurs. Partiledelsen vælges i et kommunistisk parti blandt de bedste, mest erfarne, mest offervillige af medlemmerne. Den er ikke isoleret fra medlemmerne, sidder ikke på deres ryg, betragter dem ikke som 'aktivister' for ledelsen. Det er sikkert anderledes i det nuværende DKP/ML, hvis skæbne også er tæt forbundet med dets højrevendte Centralkomité. Den har sat partiet på en kurs, der dømmer det til at lide samme skæbne, som overgik både KAP og DKP. Da DKP/ML blev stiftet i 78 så begge disse partier ud til at være stærke og overlevelsesegnede. De faldt i små storme (i Danmark var rystelserne i Kina, Sovjetunionen og Østeuropa blot mindre luftninger), fordi de i bund og grund var revisionistiske og anti-leninistiske.

### **DKP/ML i international kommunistisk sammenhæng**

Den moderne revisionisme opstod i perioden under og efter 2. Verdenskrig som en anti-marxistisk og anti-leninistisk strømning i den internationale kommunistiske bevægelse. Den søgte at erstatte denne bevægelses marxistisk-leninistiske grundlag og generallinje med en kontrarevolutionær linje for genoprettelse af kapitalismen i de socialistiske lande, for opgivelse og vildledning af kampen for revolutionen - demokratisk, antiimperialistisk og antikapitalistisk - for folkemagt, proletariatets diktatur og socialisme i de kapitalistiske og afhængige lande. Den forvandlede de

kommunistiske partier, som antog den moderne revisionismes partier, fra at være partier for revolution til at være partier for klas-sesamarbejde og klasseforsoning, til redskaber for imperialismen og kapitalismen.

Efter Stalins død blev den moderne revisionisme den herskende linje i Sovjetunionen og de fleste tidligere socialistiske lande og kommunistiske partier. Konsekvensen heraf var imperialismens 'ny verdensorden' af i dag, socialismens nederlag, som kun kan omstødes af en ny bølge af antiimperialistiske og socialistiske revolutioner.

De kommunistiske partier og kræfter, der fastholdt det marxistisk-leninistiske grundlag, generallinje og den internationale kommunistiske bevægelses historiske erfaringer (som indbefattet gigantiske revolutionære sejre fra Oktoberrevolutionen og sejren over fascismen til skabelsen af den folkedemokratiske og socialistiske lejr osv.) førte en alsidig ideologisk, politisk og organisatorisk kamp mod den moderne revisionisme i alle faser af dens udvikling og mod alle dens varianter.

DKP omfavnede den moderne revisionisme i 50'erne. DKP/ML samlede flertallet af de daværende marxistisk-leninistiske kommunister, der havde fastholdt den marxistisk-leninistiske linje og bekæmpet DKP's og senere det maoistiske KAP's revisionistiske degeneration. Partiet var derfor en selvfølgelig del - den danske afdeling - af den internationale marxistisk-leninistisk-kommunistiske bevægelse fra sin start.

DKP/ML's krønikeskrivere ser partihistorien i et helt andet lys:

De angriber systematisk partiets kamp til forsvar for marxismen-leninismen og mod den moderne revisionisme af alle afskygninger, i dens fulde dybde og bredde. De betragter denne kamp som 'sekterisk' og 'overdreven'. I deres forsøg på at gøre dette syns-

punkt plausibelt, må de skjule partiets virkelige linje og standpunkter gennem dets 18-årige revolutionære historie.

De undlader således at beskrive dets kamp mod den amerikanske imperialisme, den sovjetiske socialimperialisme og al imperialism. De giver helt afkald på at beskrive dets kamp til forsvar for marxismen-leninismen og mod den moderne revisionisme og dens forskellige internationale strømninger, der også manifesterede sig og stadig manifesterer sig i Danmark, og denne kamps betydning og virkninger: mod titoisme (SF), hrustjovisme/bresjnevisme/gorbatjovisme (DKP), kinesisk revisionisme (KAP), 'eurokommunisme' (SF, DKP m.fl.), guevarisme og castroisme, trotskisme (SAP, VS) osv. De kryber simpelthen udenom historien. Det er en kendsgerning - og en positiv kendsgerning - at de danske marxist-leninister i 60'erne og 70'erne og DKP/ML fra 78 fordømte ikke bare SUKP's 20. kongres og dens konsekvenser, men også invasionen i Tjekkoslaviet (68), påviste den moderne revisionismes globale strategiske fallit i Chile (73), bekæmpede supermagtsrivaliseringen om verdensherredømme (indbefattet krige pr. stedfortrædere), det revisionistiske Kinas aggression mod Vietnam (79), Sovjetunionens invasion af Afghanistan osv. Det påviste den 'kontrarevolution i kontrarevolutionen', der fandt sted i Østeuropa; det fordømte ikke bare de moderne revisionister, men også det kontrarevolutionære polske Solidaritet (og dens pendanter) som redskaber for den vestlige imperialisme.

Man finder i partiets dokumenter tilsvarende præcise analyser af den danske klassekamp og af venstrefløjens i perioden. Herunder klare vurderinger og forudsigelser af det revisionistiske DKP's udvikling og sammenbrud.

DKP/ML var fra starten et marxistisk-leninistisk parti, som anvendte den revolutionære teori konkret, i forhold til den nationale og internationale klassekamp. Ifølge "20 års kamp for socialis-



men” har partiet først i dag fået et virkeligt greb om marxismen-leninismen (læs: revisionismen) og gjort sig fri af sine børnesygdomme (læs: marxismen-leninismen).

Skiftet repræsenterer et opgør med hele arven fra det revolutionære DKP/ML og dets kamp mod både USA-imperialismen, den sovjetiske socialimperialisme og al imperialism og de agenter i arbejderbevægelsen for kapitalismen og imperialismen, som de moderne revisionister er.

Denne kamp hørte og hører til de danske marxist-leninisters væsentligste bidrag til at redde og udvikle den kommunistiske bevægelse i Danmark.

DKP/ML's krønikeskribere er naturligvis nødt til at omtale DKP/ML's holdning til SUKP's 20. kongres, som med forbehold betegnes som rigtig. Men i samme moment kritiseres hele partiets kamp mod revisionismen som 'overdreven' og 'dogmatisk'.

Det betyder, at det nuværende DKP/ML forkaster marxist-leninisternes ubrudte kamp og linje fra Oktoberrevolutionen og dannelsen af de kommunistiske partier (fra 1919 organiseret i Komintern), i perioden frem til Stalins død og den 20. partikongres i SUKP og den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse og dens kamp i tiden derefter og frem til i dag.

Det skyldes selvfølgelig, at de har vendt ryggen til den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse i dag, til dens kamp mod den moderne revisionisme, og har kastet sig i armene på revisionismen, sovjetisk og cubansk og har antaget et derfra inspireret standpunkt og historiesyn.

Når partiet fortsat har en slags kritik af SUKP's 20. kongres og dens platform, skyldes det ikke, at det fastholder de marxistsk-

leninistiske principper, men fordi denne kongres, hvor den moderne revisionisme etablerede sin platform i Sovjetunionen er fuldstændig miskrediteret overalt i verden som et hovedudgangspunkt for socialismens ødelæggelse og den revisionistiske kontrarevolution. 'Partihistorikerne' nødsages til at fastholde et pseudo-marxistisk-leninistisk og pseudo-antirevisionistisk standpunkt.

### **To perioder i partihistorien**

DKP/ML's historie falder i to hovedperioder, der afgrænses af verdenshistoriske udviklinger.

Den første går fra partistiftelsen i 78 til 89-91. Det var en periode med skærpet samarbejde og kamp om verdensherredømmet mellem USA og Sovjetunionen og deres økonomiske og militære blokke – og af sidstnævnte bloks udmattelse og kollaps, af den sidste fase af den statsbærende moderne revisionisme i Sovjet og Østeuropa og dens historiske fallit, ledsaget af de sovjetrevisionistiske partiers omformning til åbent socialdemokratiske partier som slutpunktet på en kontrarevolutionær udvikling gennem årtier. For Danmarks vedkommende var det en periode med reaktionær krisepolitik under Schlüter-regeringen, Unions-integration og angreb på den danske 'velfærdsmodel'.

Den anden begynder i 91 med etableringen af 'Den ny verdensorden' under USA-imperialismens førerskab, en imperialistisk offensiv mod alt revolutionært og progressivt, 'globaliseringens' og den triumferende 'frie markedsøkonomis' tid. Tiden med opbygningen af monopolernes 'Forenede Europa' og Danmarks integration deri på bekostning af dets selvstændighed og arbejderklassens og det store flertals tilkæmpede rettigheder og levevilkår.

En periode med kraftigt opbrud i den gamle revisionistiske lejr, som for en stor del åbent erklærede sig som socialdemokrater, og

af kamp for at genskabe stærke kommunistiske partier og en stærk international kommunistisk bevægelse.

DKP/ML's 'partihistorie' opererer også med disse to perioder – men i forvrænget lys. Den behandler dem forskelligt - og sætter nærmest en mur op mellem dem.

Årene 89-91 var kritiske for hele den internationale kommunistiske bevægelse. Det er en kendsgerning – og det hører til marxist-leninisternes fortjenester – at DKP/ML var i stand til at analysere disse komplicerede situationer og udstikke en rigtig linje for kampen under 'Den ny verdensorden' på sin 5. kongres i 1991, og et bevis på partiets marxistisk-leninistiske modenhed. Den 6. kongres i 94 uddybede denne linje, men lagde samtidig op til at korrigere en række stadig tydeligere højretendenser i sin virksomhed. Disse højretendenser udformede sig som en strømning, der gik til angreb på partiets marxistisk-leninistiske linje. Den udløste en partikamp i 96-97, der som bekendt endte med denne fraktions sejr og dens sprængning af partiet.

Det revolutionære DKP/ML's historie afsluttedes i denne anden periode. Det afgik ved døden som marxistisk-leninistisk kommunistisk parti i 1997. Det parti, som i dag har navn af DKP/ML, er et andet parti, uden andet end navnet til fælles med det revolutionære DKP/ML. Dets udvikling derfra vil ikke blive indskrevet i den danske kommunismes historiebog, men kommer til at udgøre et afsnit af historien om den moderne revisionisme i vort land.

### **Det 'venstreradikale' DKP/ML**

For den nuværende partiledelse er den første af disse perioder nærmest en uforståelig og selvmodsigende fejltagelse. Skal man tro skriftets fremstilling af begivenheder og problemer, bar det sig nærmest idiotisk ad på alle områder. Lavede fejl efter fejl af sekterisk

karakter, oprettede fronter og nedlagde dem på vilkårligste vis, nærmest uden hoved og hale, og i hvert tilfælde uden 'selvkritik'.

Det var et parti plaget af alskens politiske børnesygdomme, som det (heldigvis!) gradvist er vokset fra.

I realiteten udformedes i denne periode en stadig mere konkret marxistisk-leninistisk linje og politik på stadig flere områder. Partiet gik ind i arbejderklassens og dens allieredes kampe; store som små. Det opbyggedes på landsplan, Dagbladet Arbejderen blev til. Det udfoldede et omfattende arbejde for at udbrede marxismen-leninismen, herunder Enver Hoxhas værker. En revolutionær klassekampspolitik i Danmark blev til...

Partiet begik ingen principielle fejl, selvom der kan findes fejl i konkrete vurderinger, taktikker osv. Det kæmpede samtidig i partiet selv på to fronter: mod højreopportunisme og tendenser til forsoning med den moderne revisionisme, og mod venstreopportunisme.

Alle moderne revisionister i Danmark, uden undtagelse, betegnede det marxistisk-leninistiske DKP/ML i 70'erne og 80'erne som 'sekteisk', 'venstreopportunistisk' og 'dogmatisk'. Det nuværende højreopportunistiske DKP/ML er helt enig!

Det har ikke meget godt at sige om denne periode. Det var rigtigt at stifte partiet, medgiver man. Til en vis grad var kampen mod den moderne revisionisme berettiget. Og så lader man som om, at det nærmest var ved at tilfælde, at partiet 'sluttede sig til en marxistisk-leninistisk verdensbevægelse omkring Albaniens Kommunistiske Parti', der angiveligt opstod efter 'bruddet mellem Kina og Albanien i 1978'.

DKP/ML og den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse kritiseres for at 'overse', at der var 'et element af

sandhed' i Hrustjovs kamp mod 'dogmatisme' (d.v.s. mod marxismen-leninismen, forklædt som angreb på Stalins angivelige fejl). Marxist-leninisterne, påstås det, 'begyndte ukritisk at forsvare ting, som faktisk var udtryk for dogmatisme'. De oplyser ikke, hvad de mener med det. Men det drejer sig utvivlsomt om forsvaret af Lenins og Stalins socialistiske Sovjetunionen - og en lang række andre spørgsmål af principiel karakter. Og ikke mindst - og det siger de - at kampen mod den moderne revisionisme førtes for hårdt. Den burde og bør føres blødt, med fløjlshandsker, forsonligt!

DKP/ML var ikke populært på den revisionistiske venstrefløj. DKP førte en benhård kamp mod alt, hvad der lugtede af marxisme-leninisme. Marxist-leninister som Carl Madsen ekskluderedes fra partiet; DKP'ere stod bag fyringer på arbejdspladser og bekæmpede hårdhændet al ml-indflydelse i de masseorganisationer, partiet kontrollerede. DKP/ML af i dag forsøger at rehabilitere sig i gamle DKP'eres øjne: Det fjendtlige forhold skyldtes DKP/ML's overdrivelser!

Partihistorieforvanskerne reducerer og forvrænger partiets kamp mod det revisionistiske DKP til 'en afvisning af alliancer og aktionshed' og betegner den som en fejlagtig 'venstrelinje', der førte til 'mange skærpede og unødvendige konfrontationer med DKP og dets medlemmer, hvad der atter havde givet grobund for vrede, skepsis og tilmed had til DKP/ML blandt kommunister i DKP.' Åndsfæller mødes!

Men det revolutionære DKP/ML fortalte DKP og dets medlemmer sandheden om dette revisionistiske parti og dets kontrarevolutionære rolle i den danske klassekamp. DKP-revisionismen og partiets rolle som agentur for den sovjetiske socialimperialisme (som krønikeskriverne benægter!) har påført den kommunistiske bevægelse og arbejderklassens daglige kamp såvel som dens kamp for et socialistisk Danmark enorm skade, som endnu er mærkbar.

Trods mange udmærkede medlemmers subjektive ønsker og fornuftige daglige arbejder. Det var meget få af disse, der overhovedet lyttede, før 'den reelle socialisme' og deres parti med den brød sammen. Dets bestræbelser for en strategisk alliance med Socialdemokratiet og dets støtte til det revisionistiske og socialimperialistiske Sovjetunionen satte meget strikse grænser for, hvem det ville have 'aktionsenhed' med. DKP/ML tilhørte ikke disse.

Dets indgroede fordomme mod DKP/ML var myter, skabt af dets revisionisme, med anti-marxistisk-leninistiske formål. Nu bekræfter renegaterne i det nuværende DKP/ML disse myter og fordomme!

### **Brud med partiprogrammet**

Den anden periode i partiets historie ser krønikeskriverne lysere på. Den lagde nemlig kimen til det nuværende DKP/ML, påstår de.

De søger at tegne et billede af, at deres højrestrømning med afsæt i denne kongres endelig kunne få udviklet en rigtig linje (selvfølgelig en ægte og moden og moderne marxistisk-leninistisk linje) på trods af voldsom modstand fra 'partiets venstrelinje'. Efter 18 år i sekteriske eller halvsekteriske tåger, så partiet endelig for alvor lyset på den 7. kongres i 97, hvor højrefraktionen efter sit kup kunne opsummere, at partiet var blevet til 'et andet parti'.

Det var i det mindste sandt: det blev revisionistisk på denne splittelseskongres. Historiefortællerne fremstiller det selvfølgelig som en endelig sejr for deres modne marxistisk-leninistiske tænkning. De skjuler ikke deres glæde over at være 'sluppet af med' partiets marxist-leninister (og den 'besværlige' marxisme-leninisme!)

DKP/ML's 5. kongres betød vitterlig en vending - i overensstemmelse med den verdenshistoriske og nationale udvikling. Krønikeforfatterne fremstiller den imidlertid nærmest som et linjeskift, eller grundlæggelsen af et linjeskift. Det er et vrangbillede, selvom

de forsøger at underbygge deres standpunkt med flittig henvisning til kongresdokumenter.

Der er intet belæg for deres billede af, at partiet med denne kongres banede vejen for det nuværende revisionistiske parti. Tværtimod understreger et studium af både denne kongres' - og den følgende 6. kongres' - hoveddokumenter, at partiet fastholdt sin marxistisk-leninistiske linje uændret, herunder kampen mod den moderne revisionisme, under voldsomt ændrede betingelser i klassekampen nationalt som internationalt. Det fremgår af partiprogrammet, vedtaget på netop den 5. kongres, af formanden Klaus Riis' beretning til begge disse kongresser, såvel som af de øvrige resolutioner og udtalelser.

Krønikeskriverne henviser kun en enkelt gang til DKP/ML's partiprogram (som også er Oktobers principgrundlag). Det har sine egne årsager. Direkte angreb på dette marxistisk-leninistiske program ville afsløre dem som de linjebrydere og partifjender, fjender af det marxistisk-leninistiske kommunistiske parti, de faktisk er.

De har i praksis for længst brudt med dets principper og venter nu på at lave det om ved førstkommende lejlighed. Tør de ikke tage dette programmatisk opgør direkte, langer de til gengæld kraftigt ud efter tilsvarende formuleringer andetsteds med stemplerne 'dogmatisk' og 'venstreopportunistisk'.

Det drejer sig ikke mindst om principprogrammets marxistisk-leninistiske vurdering af revolutionens og socialismens erfaringer og af den moderne revisionismes kontrarevolutionære rolle:

*"I nogle tilfælde stoppede revolutionen på halvvejen og nåede aldrig at virkeliggøre et socialistisk samfund (Jugoslavien, Kina m.fl.). Fra midten af 50'erne gennemløb Sovjetunionen og de lande, det kunne kontrollere, en revisionistisk kontrarevolution, der*

*førte til kapitalismens fuldstændige genoprettelse og til tilintetgørelsen af de afgørende revolutionære landvindinger. I den første fase af denne kontrarevolutionære proces omdannedes disse samfund til statskapitalistiske samfund, der bevarede visse socialistiske former, i den sidste fase genetableres den traditionelle kapitalisme, og den socialistiske facade stryges.*

*I denne falske socialismes navn, under dette (social)kapitalistiske system, oprettedes (social)fascistiske diktaturer og førtes (social)imperialistiske aggressionskrige.*

*Revisionismen ved magten er borgerskabet ved magten.” (Vor udhævning, KP)*

Denne krystalklare og rigtige analyse blev programsat netop med henblik på at fastholde DKP/ML's marxistisk-leninistiske orientering i den ny periode i arbejderklassens og folkenes kamp – også i en situation, hvor partiet for at skabe et stærkt marxistisk-leninistisk parti i Danmark som den afgørende faktor i arbejderklassens kamp gik i infight med organisationer og kræfter nationalt og internationalt, der stammede fra den revisionistiske verdensbevægelse, der så åbenlyst havde spillet ideologisk, politisk og praktisk fallit.

Partiprogrammet fælder en utvetydig dom over den moderne revisionisme. Det nuværende DKP/ML søger den omstødt.

### **Overgang til revisionismens historieopfattelse**

I hele bogens gennemgang af DKP/ML's historie nævnes ikke med et ord den strategiske kamp, partiet – og de marxistisk-leninistiske kommunistiske partier – førte mod USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme og deres politiske og militære blokke.

Ingen beskrivelse af DKP/ML kan undlade dette, fordi netop kam-



pen mod både USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme og deres blokke var en afgørende del af partiets linje og profil, et punkt, hvor det klart adskilte sig fra alle de revisionistiske partier og organisationer på 'venstrefløjen'. Dette forbigås bl.a., fordi DKP/MLforfatterne ikke rigtig ved, hvordan de skal tackle spørgsmålet om kampen mod den sovjetiske socialimperialisme. Men enten var det en rigtig kamp, DKP/ML og den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse førte mod denne, eller også var den 'fejlagtig, venstreopportunistisk, dogmatisk' og skadede socialismens sag, skadede 'den reelt eksisterende socialisme', som de sovjetiske revisionister kaldte deres system. Enten lavede DKP/ML lort i den – eller også førte det en nødvendig og principielt rigtig kamp. Enten – eller. Enten var Sovjet en progressiv kraft i verdensmålestok - eller det modsatte.

Enten er principprogrammets beskrivelse af revolutionerne, der stoppede på halvvejen og aldrig nåede at 'virkeliggøre et socialistisk samfund (Kina, Jugoslavien, dertil Nordkorea og Cuba) rigtig eller også er den forkert. Enten – eller.

Enten er beskrivelsen af Sovjetunionens revisionistiske udvikling rigtig eller også er den forkert. Historiefortællerne mener, programmet er forkert – men vover ikke at skrive det.

Hvordan afgøres disse ting? Af marxistisk-leninistiske analyser, af historisk praksis.

Den historiske praksis har udtalt sig til fordel for marxist-leninisterne og imod de moderne revisionister.

På DKP/ML's 6. kongres blev det fastslået, at højreopportunismen var hovedfaren for partiet. Og specifikt hed det:

***"Hovedfaren for partiet er højrefaren. Det skyldes det alminde-***

*lige tryk fra borgerskabet, men også indflydelse fra den moderne revisionisme, som det i kampen for enhed i den kommunistiske bevægelse kommer i tættere berøring med (f.eks. i form af tendenser til forsonlighed over for den 'slagne' revisionisme, underkendelse af den historiske betydning af den antirevisionistiske kamp, accept af dele af den revisionistiske, især sovjetrevisionistiske historieopfattelse)...”*

(Den interne resolution 'For et nyt opsving i partiarbejdet', vor udhævn., KP)

Det er lige præcis denne strømning, som den 6. kongres fordømte, der i dag skriver DKP/ML's historie.

DKP/ML's krønikeskribere kan meddele, at partiet 'op til' dets 6. kongres angiveligt fandt ud af, at man havde været helt forkert på den:

Omvæltningerne i Sovjet og Østeuropa viste også, at partiet havde taget fejl i sin vurdering af disse samfund.

Indtil da havde det anset Albanien for verdens eneste socialistiske land. Sovjet, Østeuropa (minus Albanien) og en række andre lande var blevet betegnet som 'kapitalistiske til marven'. Erkendelsen af, at denne opfattelse ikke holdt, var ikke umiddelbar, men kom i perioden op til partiets 6. kongres i oktober 93. Beretningen til denne kongres konstaterede, at resultaterne af socialismens opbygning havde vist sig meget sejlivede og vanskelige at nedbryde i såvel overbygningen som den økonomiske basis i disse lande. De havde derfor ikke 'været kapitalistiske til marven eller 'statsmonopolkapitalistiske af en særlig type', som det hed i partiets dokumenter.'

Her har vi det så sort på hvidt:

DKP/ML og den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse 'tog fejl i sin vurdering af disse samfund', af de revisioniststater, der førte til kapitalismen af i dag! DKP/ML af i dag forsvarer de re-negatregimer, det revolutionære DKP/ML fordømte med eftertryk.

### **De holder på en død sild!**

Det citerede foregiver at være en gengivelse af en offentlig 'selv-kritik', DKP/ML skulle have begået på den omtalte 6. kongres.

Dette er simpelthen løgn. Som påvist advarede denne kongres tværtimod mod højrefaren i partiet som hovedfaren og pegede specielt på faren for forsoning med revisionismen, underkendelse af betydningen af marxist-leninisternes kamp mod den moderne revisionisme og advarede direkte mod overtagelse af dele af den (sovjet)revisionistiske historieopfattelse.

Det er opspind og konstruktion. Der findes ingen sådan offentlig 'selvkritik'. Selv i 96-97 vovede højreklikken ikke at fremføre deres virkelige opfattelser - men benægtede, at de havde dem! DKP/ML har aldrig – før nu, med dette dokument, som bedriver åben forfalskning – taget afstand fra sin analyse af de revisionistiske regimer.

### **Socialisme i dag?**

Hvad DKP/ML's forhold til Nordkorea og Cuba angår, bedrives også forfalskning. DKP/ML var på sin 6. kongres i den proletariske internationalismes navn særdeles 'positiv' overfor begge disse lande og deres partier. Overfor USA-imperialismens stormløb for at udslette ethvert spor af revolution og socialisme måtte de forsvares. I den givne situation offentligt at stemple disse lande og partier som revisionistiske ville være en fejl, bedømte kongressen, der understregede eksistensen af 'ideologiske og andre forskelle

og uenigheder mellem DKP/ML og disse lande og deres kommunistiske partier.’

Dengang eksisterede der også forhåbninger til, at en selvkritisk proces i de lande og partier, der havde tilsluttet sig eller støttet den sovjetrevisionistiske lejr, ville føre dem hen mod marxistisk-leninistiske positioner.

Efter denne kongres, i forbindelse med et internationalt Juché-seminarium i København, præciserede en intern udtalelse, at Juché-filosofien er en anti-marxistisk og revisionistisk ideologi.

DKP/ML's kritik af Cuba som en revisionistisk stat og en del af den sovjetiske lejr, af dets krigsdeltagelse i Etiopien eller Angola, eller af den ensidige udvikling af den cubanske økonomi som led i den internationale sovjetrevisionistiske arbejdsdeling, har det revolutionære DKP/ML aldrig 'trukket tilbage'. Overfor den umiddelbare trussel om en amerikansk-inspireret kontrarevolution ville offentlig kritik af castroismen ikke være på sin plads. Først da Cubas Kommunistiske Parti i efteråret 97 lancerede sin opportunistiske 'front mod nyliberalismen' som international og global strategi for hele den kommunistiske og revolutionære bevægelse har de danske marxist-leninister rejst en direkte kritik af Cubas 'Kommunistiske Parti'.

Fra det nuværende DKP/ML's side eksisterer der ingen analyse af den moderne revisionisme, dens historiske udvikling, eller af erfaringerne med revolutionerne efter 2. Verdenskrig. Der eksisterer kun et (revisionistisk) postulat om, at hele den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse tog fejl, var 'dogmatisk' og 'venstreopportunistisk'.

At der i Kina under ledelse af Kinas revisionistiske 'Kommunistiske Parti' opbygges et kapitalistisk samfund, med sigte på at gøre

Kina til en kapitalistisk og imperialistisk stormagt, er tydeligt for enhver. Det blev igen fastslået så sent som på DKP/ML's 7. kongres, splittelseskongressen. På forslag af partiets marxist-leninister vedtoges en resolution, som fordømmer dets revisionistiske og kapitalistiske udvikling.

Som det gik med Sovjetunionen og dens lejr, der slog ind på den revisionistiske vej, går det med alle, der følger samme vej: det betyder kapitalismens sejr. Den revisionistiske kontrarevolution avler den åbne borgerlige kontrarevolution.

## Under falsk flag

Dagens DKP/ML sejler under falsk flag. Dets partihistorie '20 års kamp for socialismen' bekræfter, at det lille ML for 'marxister-leninister', som partiet ved sin stiftelse antog som tilføjelse til det stolte kommunistiske partinavn (for at understrege dets marxistisk-leninistiske grundlag, og i modsætning til det revisionistiske DKP), i dag er indholdsløst og uden betydning, forkert varemærkning.

Den afsluttende anden del af artiklen om DKP/ML's historieforfalskninger ser nærmere på partiets nuværende profil.

Dagens DKP/ML har foretaget en gevaldig kovending i synet på socialismen og socialismens historiske erfaringer. Når man læser '20 års kamp for socialismen', kræver det en vis koncentration: væsentlige pointer af principiel karakter kan være skjult i underordnede passager i teksten, eller tilmed i bisætninger. Tilsyneladende uanseligt... og så repræsenterer det en forkastelse af grundlæggende marxistisk-leninistiske teser og revolutionære erfaringer.

Det revolutionære DKP/ML – og den internationale marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse - kunne fastslå, at de so-

cialistiske revolutioner i løbet af 50'erne og 60'erne løb af sporet. Socialismen eksisterede og gik fremad i Lenins og Stalins Sovjetunion til Stalins død, og blev derefter ødelagt med SUKP's 20. kongres i 1956 som et afgørende skæringspunkt. Socialismen eksisterede derefter i Enver Hoxhas socialistiske Albanien, til den blev brutalt ødelagt gennem en kombination af revisionistisk og borgerlig kontrarevolution i 89-91.

I de øvrige østeuropæiske lande udslettedes proletariats diktatur og kimene til opbygningen af ægte socialistiske samfund samtidig med, at Sovjetunionen påbegyndte sin store historiske vending til kapitalisme.

De øvrige folkerevolutioner rundt om i årene efter 2. Verdenskrig nåede aldrig frem til at etablere proletariats diktatur og opbygge udviklede socialistiske samfund, men havde karakter af antiimperalistiske, antikoloniale, antifeudale og demokratiske folkerevolutioner, som gik i stå, vendte om, under revisionistisk indflydelse.

Disse rigtige marxistisk-leninistiske teser bygger selvfølgelig på klare opfattelser af, hvad socialisme er og ikke er: socialisme er ikke alt, hvad der kalder sig det af opportunistiske grunde. For at et land kan være socialistisk må der være visse grundbetingelser til stede: revolutionen må have resulteret i oprettelsen af arbejderklassens herredømme, proletariats diktatur, det må opbygge en socialistisk planøkonomi og ikke kapitalisme under falske etiketter som 'socialistisk markedsøkonomi' og lignende, det kommunistiske parti må være i marxistisk-leninistiske og ikke revisionistiske positioner, osv.

Dette var ikke tilfældet for noget land i den revisionistiske lejr, Kina indbefattet. Dette stod klart ved DKP/ML's stiftelse i 1978.

I dag forkaster det nuværende DKP/ML hele denne rigtige ana-

lyse, som er blevet bekræftet af den historiske udvikling. Vi skal se nærmere på hvordan i det følgende afsnit. Men der er også et hvorfor:

Det nuværende DKP/ML har fundet nye ideologiske og politiske 'vejledere'. Ikke mindst i Fidel Castros Cubas Kommunistiske Parti, som indtog sin egen stilling som loyalt medlem af den revisionistiske lejr gennem årtier, og som – hvad partiet selv har konstateret - blindt og kritikløst opbyggede sin økonomi efter sovjetisk (d.v.s. sovjetrevisionistisk) mønster. Nu påstår DKP/ML-lederne af i dag, at det revolutionære DKP/ML havde et følgagtigt og 'dogmatisk' forhold til Albanien og Albanien Arbejdets Parti. De er angiveligt blevet ældre og klogere.

Der er to ting at sige til det: Det marxistisk-leninistiske DKP/ML opfattede aldrig Albanien Arbejdets Parti som et 'ledende' parti, men udviklede sin egen marxistisk-leninistiske platform og politik. Den ændredes ikke, da Albanien Arbejdets Parti under Ramiz Alia på kupagtig vis forvandlede til et socialdemokratisk parti i stil med de øvrige tidligere regeringspartier i østlandene, og da det socialistiske Albanien blev knust af den revisionistiske og borgerlige-fascistiske kontrarevolution. Heller ikke synet på det revolutionære AAP, det socialistiske Albanien eller Enver Hoxha ændredes. Af den simple grund, at der ikke var – eller for den sags skyld er – nogen grund til at ændre det, fordi det var rigtigt, i overensstemmelse med virkeligheden, den historiske sandhed.

Det kan være, at den nuværende højreklike – der ikke tegnede det revolutionære DKP/ML – havde et sådant følgagtigt forhold til AAP, og at deres 'selvkritik' for en gangs skyld har en smule substans, midt i alle forvrængningerne. De har i hvert tilfælde søgt sig et moderparti, og fundet det i Caribien.

Cubas Kommunistiske Partis syn på det socialistiske Albanien og

på den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse gennem tiden er velkendt: den er identisk med de øvrige revisionistiske partiers – marxist-leninisterne var og er angiveligt ‘venstreopportuniste’ og ‘dogmatikere’ og hovedfaren for den kommunistiske bevægelse skulle angiveligt være netop dette. I det mindste kan man sige, at Fidel Castro og Cubas KP ikke har ændret sit synspunkt – mens DKP/ML-ledelsen har gennemført en saltomortale og er endt i nærheden af Bermuda-trekanten.

Verdenshistorien og socialismens historie omskrives i hast i DKP/ML-regi. Hvad der før var revisionistisk kapitalisme, bliver til socialisme; hvad der var socialisme, bliver til venstreopportuniste; marxisme-leninisme til dogmatisme.

### **Omkring Albanien og socialismens fald**

Enver Hoxha sagde i beretningen til Albaniens Arbejdets Partis 7. kongres:

*”Hrustjov-revisionisternes forræderi har forvandlet Sovjetunionen til en aggressiv, neokolonialistisk, krigerisk imperialistmagt. Sovjetsamfundet er blevet kapitalistisk til dets mindste celler og kapitalismen er blevet genrejst på alle felter. Det revisionistiske borgerlige diktatur repræsenteret af laget af de nye sovjetbureaukrater, teknokrater og kapitalister laver loven overalt. Den tidligere socialistiske basis og overbygning er blevet ødelagt til grunden. Storrussisk chauvinisme er blevet opstillet som den herskende ideologi, national undertrykkelse er blevet fuldt og helt en del af den borgerlige klassepolitik, som den herskende klike fører.*

*De tidligere socialistiske lande i Østeuropa, som slæbte sig afsted efter Hrustjovs taktstok endte som rene vasaller for Kreml.” (1976)*

Disse opfattelser deltes og propageredes af det revolutionære



DKP/ML, de fastholdes i partiets principprogram og er aldrig blevet omstødt i partiets officielle dokumenter – før krønikeskriverne i '20 års kamp for socialisme' nu angriber dem.

Nu hedder det simpelthen – uden den ringeste form for begrundelse eller analyse – at 'omvæltningerne i Sovjet og Østeuropa viste også, at partiet havde taget fejl i sin vurdering af disse samfund'. Det havde partiet ikke: DKP havde taget fejl, Cubas Kommunistiske Parti havde taget fejl. Revisionisterne tog alle fejl, fordi de delte den samme revisionistiske ideologi og politik, som brød sammen i 89-91. Det er en total overgivelse af tidligere positioner, DKP/ML præsterer. Så meget mere utrolig, eftersom det er en overgivelse af rigtige positioner til fordel for forkerte.

Krønikeskriverne forsøger at bilde folk ind, at DKP/ML efter sin 5. kongres i 91 begyndte at revidere sine tidligere synspunkter – også i forhold til det tidligere socialistiske Albanien. Det er lodret usandhed. I en intern resolution fra DKP/ML's 6. kongres (1994) hedder det tværtimod:

*”DKP/ML er af den opfattelse, at det særlige forhold, DKP/ML har haft til det socialistiske Albanien og Albanien Arbejdets Parti under Enver Hoxha var korrekt, og først og fremmest betinget af den grundlæggende set rigtige og ubetinget nødvendige kamp mod den moderne revisionisme.”*

Det hører ikke til de citater, som krønikeskriverne tager med, simpelthen fordi det dokumenterer, at de forfalsker historien. Nu lyder der en helt anden sang:

*”DKP/ML's venstresektorske og dogmatiske fejl havde imidlertid også internationale rødder. Fra starten knyttede det sig tæt til den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse, som udviklede sig omkring Albanien Arbejdets Parti.”*



*Daværende formand for DKP/ML Klaus Riis og daværende generalsekretær i Albanians Arbejdets Parti Enver Hoxha, i Tirana 1979.*

Når DKP/ML (eller rettere sagt partiets forløber KSml) i 1978 optog partiforbindelser med Albanians Arbejdets Parti og udviklede forbindelserne med de marxistisk-leninistiske partier, var det, fordi partiet repræsenterede de danske marxist-leninisters erfaringer i klassekampen, og i kampen mod socialdemokratisk reformisme og moderne revisionisme, først og fremmest i skikkelse af SF, der tillempede titoismens platform, DKP, der overtog sovjetrevisionismens, og det maoistiske KAP. At DKP/ML 'tilsluttede' sig denne bevægelse, var på grund af fælles ideologi, fælles analyse af klassekampen på internationalt plan, fælles politik, og ikke som et tilfældigt valg mellem forskellige tilbud på menuen, som krønikeskriverne insinuerer.

Selvfølgelig rummer skriftet ikke bare et gran af analyse omkring

socialismens fald i Albanien. Det nærmeste man kommer spørgsmålet om, hvorfor og hvordan det skete, er følgende sølle sætning:

*”Også Albanien, som indtil da (dvs. 1989-91, KP) havde holdt socialismens fane højt, brød ynkeligt sammen.”*

Brød Albanien ‘ynkeligt sammen’? Nej – Albanien og det albanske folk blev ramt af et samtidigt dobbelt forræderi: revisionistisk kontrarevolution og åbent borgerlig kontrarevolution af fascistisk type.

Det kommunistiske parti under Ramiz Alias ledelse valgte tilbage-togets vej i den kontrarevolutionære storm, som havde rejst sig i Sovjet og Østeuropa, han søgte kompromis med imperialismen, og omdannede ved et kup til sidst partiet til et socialdemokratisk parti. Højrefolkene i det nuværende DKP/ML med formand Jørgen Petersen i spidsen priste dengang dette ‘strategiske tilbagetog’ under Alia i høje toner som en ‘klog politik til forsvar for socialismen’. Genåbning af kirkerne var tilmed et ‘demokratisk fremskridt’. De har intet lært, heller ikke af det: Nu lukker de øjnene andetsteds ...

Partiledelsens marxistisk-leninistiske flertal derimod forberedte partiet på muligheden af socialismens fald. Partiet var udstyret med en rigtig teori om klassekampen under socialismen, om opportunismens rolle osv. Derfor var både revisionismens sammenbrud i Sovjet og Østeuropa og socialismens fald i Albanien til at forstå og behandle. Albanien havde ikke været et modelland.

Partiet var rustet til at møde den situation, hvor socialismen blev udsløttet i Europa, og en situation, hvor revolutionerne udenfor Europa gik baglæns...

Om visse pseudokommunister viste sig ynkelige, så var socialismens fald i Albanien ikke ynkeligt: Det var blodigt, brutalt; fascistisk terror mod alt der lugtede af socialisme og kommunisme,

fængslinger og drab på kommunister, der holdt fanen højt, forbud mod det nye kommunistiske parti og alle 'enveristiske' organisationer. Men også massebevægelser og massekampe, der foreløbig kulminerede med opstanden i '97, da imperialismen og reaktionen havde forvandlet landet til en spillebule, et paradys for kriminalitet, en fattiggård med ødelagt industri og landbrug. Albanien gik fra at stå på egne ben og at stole på egne kræfter til at være et foragtet almisselem af den kapitalistiske 'familie'.

### **Intet positivt i revisionisme**

Det unge DKP/ML's kamp for at etablere og udvikle en marxistisk-leninistisk platform i Danmark, og knuse maoismens, sovjetrevisionismens og de andre revisionismers indflydelse, fremstilles af krønikeskriverne som importvare, som uselvstændig albansk kopi. Men enhver kan ved selvsyn fra den danske ml-bevægelses og partiets dokumenter konstatere, at det ikke er tilfældet, at den danske ml-bevægelse havde udviklet sin platform, før den indgående kendte til det socialistiske Albanien og Albanien's Arbejdets Partis standpunkter.

Der er til gengæld grund til at karakterisere det nuværende DKP/ML som storimportør af revisionistisk vraggods.

Det revisionistiske DKP/ML forsøger ikke selv at analysere, dokumentere eller blot argumentere for noget som helst. Det slynger om sig med løse påstande og demagogiske bravader.

Partiet leder efter 'det gode' i den moderne revisionisme og 'det dårlige' i marxismen-leninismen. Det skulle udgøre 'objektivitet' og 'moden selvkritik'. Men marxismeleninisme og revisionisme er og bliver to kvalitativt forskellige ting, som ild og vand. Når socialismens erfaringer, positive som negative, skal analyseres, betyder det ikke, at socialisme og marxisme-leninisme på den ene side, og revi-

sionisme og kontrarevolution på den anden, skal blandes sammen.

Der er ikke noget som helst positivt i den moderne revisionisme, i nogen af dens strømninger eller afarter!

Der var ikke noget som helst rigtigt i Hrustjovs revisionisme, eller hans kamp mod marxismen-leninismen under dække af kamp mod 'dogmatisme' og 'skabende videreudvikling' af den revolutionære teori. Den betød et grundlæggende brud med marxismen-leninismen på alle felter, med revolutionens teori og praksis.

DKP/ML har nu fået øjnene op for det positive hos denne den største renegat i den internationale kommunistiske bevægelses historie, Nikita Hrustjov, der ligger begravet på historiens mødding! Dette positive nysyn skyldes selvfølgelig, at DKP/ML selv har forladt sin marxistisk-leninistiske platform. Det har for længst forkastet den marxistisk-leninistiske strategi og politik for at forberede revolutionen, oprette proletariatets diktatur og opbygge et socialistisk Danmark. Den er blevet erstattet med en såkaldt 'antimonopolistisk strategi', som en udstrakt hånd til det tidligere DKP og ikke mindst KPId. Partiet står på samme standpunkt som Hrustjov med hensyn til "fredelig overgang til socialismen", som han udtrykte den på den 20. kongres. Alle kan sammenligne denne tale og dens argumenter med den nuværende partiideolog Sven Tarps strategiske overvejelser, som indgår i en pjece DKP/ML har udsendt i sammenhæng med partihistorieforfalskningen.

### **DKP/ML og de store marxist-leninister**

De løgnagtige historieskrivere lader som om, at DKP/ML på sin 5. kongres opgav sit angiveligt 'dogmatiske' forhold til marxismen-leninismen og lagde luft til marxismen-leninismens grundlæggere Marx, Engels, Lenin og Stalin:

*"Dette klassikerbegreb var udtryk for en skematisk og dogmatisk*

*opfattelse af den marxistisk-leninistiske teori, som netop er kendetegnet ved sin levende, dialektiske ånd og ved at udvikle sig gennem indre kamp og modsætninger”, trompeterer disse selvglade revisionister og fortsætter i fornøjet galop:*

*”I praksis gjorde den Marx, Engels, Lenin og Stalin nærmest fejlfri og guddommelige” (man hører ligefrem orglerne intonere i ml-kirken!) ”mens den nedgjorde de mange kommunister, som havde ydet større eller mindre teoretiske bidrag, selv om de samtidig havde taget fejl på andre områder.”*

Hvem mon disse ”mange kommunister” er, som har ydet større eller mindre teoretiske bidrag, som er blevet nedgjort – og det på trods af at de har taget fejl på andre områder? Che Guevara? Fidel Castro? Mao Tse-tung? Kim Il Sung? Hrustjov? Rosa Luxemburg? Sven Tarp? Vi får desværre lov at gætte, for det nuværende DKP/ML vil ikke fortælle os, hvem og hvad de tænker på.

Hvis man vil studere marxismen-leninisme, lære marxisme-leninisme, tilegne sig den videnskabelige socialisme, så gør man det selvfølgelig først og fremmest hos marxismens grundlæggere Marx og Engels og leninismens grundlæggere og videreførere Lenin og Stalin. Hver af disse bidrog selvstændigt og skabende til teoriens udarbejdelse og udbygning. Derfor betegnes de som klassikere. De begik ingen principielle eller afgørende teoretiske fejl, som historien og den internationale arbejderbevægelses erfaringer har modbevist. De var selvfølgelig bundet til deres tid, som alt er det, og historiens og livets dialektik kan gøre nogle konkrete konklusioner og formler ugyldige. At fastholde formler som historien og livet, eller kapitalismens udvikling, er løbet fra, er selvfølgelig dogmatisme: Når prøvestenen for alverdens kommunister på Lenins og Stalins tid var, hvorvidt de forsvarede det socialistiske Sovjetunionen eller ej, kunne denne formel ikke længere gælde, da hrustjov-revisionismen slog igennem og påbegyndte Sovjets

forvandling til en revisionistisk og kapitalistisk stat. (F.eks.)

Det revisionistiske DKP/ML søger at udvise ethvert skel mellem marxismen-leninismens grundlæggere, dens klassikere – og så forskellige revolutionære personligheder, som ikke var eller er marxister eller leninister. Det er et forsøg på at smugle et helt revisionistisk persongalleri ind i den kommunistiske bevægelse i Danmark. Man lærer ikke marxisme-leninisme, men revisionisme af Hrustjov, Mao, Tito, Che o.s.v. I det omfang de er i overensstemmelse med marxismen-leninismen bidrager de ikke med nyt eller originalt – og i det omfang de har noget 'nyt', er det ikke på marxismen-leninismens grund. Derudover er det ren usandhed, når krøniken kan berette, at det revolutionære DKP/ML 'nedgjorde mange kommunister, som havde ydet større eller mindre teoretiske bidrag'.

En kendsgerning er det, at det revisionistiske DKP/ML har stoppet enhver propaganda for den marxistisk-leninistiske teori og den energiske spredning af denne teori. Det er forvandlet til flovt citatrytteri, der bruges som figenblad over partiets opportunisme.

Af særlig ondsindet giftighed er angrebene på Enver Hoxha (parallelt med angrebene på J. V. Stalin, da den moderne revisionisme brød igennem). Enver Hoxha fremstilles som en venstreopportunist og dogmatiker, der begik grundlæggende fejl.

I hele sin levetid førte Enver Hoxha, som en stor revolutionær, leder af sit lands nationale befrielseskamp mod fascisme og imperialism, og grundlæggeren af det moderne Albanien, en gigantisk kamp til forsvar for marxismen-leninismen og mod den moderne revisionisme i alle afskygninger. Albaniens Arbejdets Parti forblev i revolutionære positioner, socialismen gik fremad. Enver Hoxhas analyser af den moderne revisionisme, der f.eks. var forbudt i det revisionistiske Sovjet og i dets klientlande, har vist sig at være

fremsynede og rigtige. De har fået historiens blåstempling. Det revolutionære DKP/ML's vurdering, at Enver Hoxha var 'vor tids største marxist-leninist', den betydeligste marxist-leninist efter J.V. Stalins død, som berigede den revolutionære teori med nye konklusioner, er bekræftet også af udviklingen efter hans død.

I hans værker finder man de mest gennemtrængende analyser af den internationale kommunistiske bevægelses, af imperialismens, revolutionens og socialismens udvikling – og tilbageskridt – især fra 50'erne og til midten af 80'erne, af revolutionær strategi og taktik, som kommunisterne i verden i dag råder over. Også dette skatkammer ønsker dagens revisionistiske DKP/ML at spigre til.

### **Den danske klassekamp i bagklogskabens lys**

At gennemgå bogens behandling af DKP/ML's indsats i den daglige klassekamp vil føre alt for vidt. Den behandles ud fra samme synspunkt som alle øvrige spørgsmål, i lyset af den nuværende revisionistiske linje, partiet har antaget. Det betyder, at dens såkaldte 'selvkritik' ikke er andet end et forsøg på at skønsmale dets nuværende opportuniste, halehængs- og kapitulationspolitik i arbejderklassens daglige kamp, dets opportunistiske alliancepolitik og på at gøre reklame for dets plan for at skabe et såkaldt 'kommunistisk masseparti' af en lille flok sammenbragte opportuniste og diverse forvirrede sjæle.

Der kunne ellers være god grund til at påvise, hvordan partiet har byttet sin faglige linje for skabelsen af en revolutionær fagbevægelse ud med faglegalisme og støtte til den classesamarbejdende LO-fagbevægelse. Eller hvordan partiets politik for at skabe enhed i arbejderklassen og bred folkelig enhed på et klassekampsgrundlag er forvandlet til en 'taktisk alliancepolitik' med venstresocialdemokratismen.

Eller hvordan kampen mod Unionen eller ungdommens kamp i



dag spændes for en opportunistisk strategi, der i sidste ende fører både disse kampe og kampen for socialisme på vildspor. Eller partiets ukritiske støtte til Enhedslisten i dag. Det ligger imidlertid uden for artiklens rammer.

Men begik det revolutionære DKP/ML da ingen fejl? Det begik selvfølgelig fejl, det havde mangler, det lærte af disse og udviklede sig. Men dets fejl var ikke de angivelige fejl, partikrønikeren opremser, og groft overdriver. En seriøs analyse heraf må vente til en anden lejlighed.

### **Revolutionens skæbne**

Siden eksklusionerne i 97 af partiets eksformand og to andre partiledere og det følgende brud med den marxistisk-leninistiske fløj har forfatterne til '20 års kamp for socialismen' fundet ud af, at den som helhed udgjorde en fraktion i partiet. Det er desværre heller ikke sandt. Anklagen skal blot tjene til at miskreditere marxist-leninisternes forsvar for partiets revolutionære grundlag og historie - og legitimere højrefraktionens spaltning af det.

Det nuværende DKP/ML søger, som det træffende er sagt, at '*komme ind i varmen*'. Det er villigt til at betale prisen: brandudsalg af principper og den revolutionære fortid.

Hvor partikrøniken behandler den partibyggede kommunistiske organisation OKTOBER forsvinder den pseudovidenskabelige jargon, og bliver til uartikulerede hyl.

F.eks. bliver OKTOBERs kritik af guevarismen-castroismen og Cubas Kommunistiske Partis fejlagtige linje for 'en global front mod nyliberalismen' kort og godt til 'beskidte angreb mod det socialistiske Cuba og Fidel Castro'. Hvordan kan det være beskidte angreb at fortælle sandheden? Den cubanske partiledelse støtter euro'en og

dermed Unionen på linje med de store eurokommunistiske partier som det franske. DKP/ML og Dagbladet Arbejderen skjuler denne fejlagtige linje - og finder undskyldninger for den. Partiets pludselige forsvar for alt cubansk er enøjet, principløst, et udtryk for dets manglende evne til selvstændig orientering. OKTOBER er derimod udmærket i stand til at forsvare den cubanske revolutions resultater på antiimperialistisk grundlag - og samtidig kritisere og afsløre fejl af principiel karakter og strategisk betydning.

Når argumenterne mangler tyes til løgne og hellig forargelse. Også det er en solid revisionistisk tradition.

Nogle vil synes, at polemikken mellem DKP/ML og OKTOBER er både latterlig og overflødig: I sidste ende drejer den sig om revolutionens og socialismens skæbne i vort land.

Revolutionære og klassebevidste arbejdere, ærlige kommunister og unge, der søger hen imod et kommunistisk standpunkt og ståsted, vil utvivlsomt komme til at gennemskue det falske ml-parti, der endnu lever på sine lånte fjer.

# DKP/ML's højreskred og kommunisternes linje

Af Pelle Collin

*Pjece udgivet af Oktober forlag, efterår 1997<sup>1</sup>*

DKP/ML blev stiftet ved årsskiftet 1978/79 som et parti på de revolutionære, marxistisk-leninistiske standpunkter, der igennem en længere årrække var trådt under fode i det dengang langt større DKP. Ved opbruddet i den kommunistiske bevægelse i slutningen af 80'erne overlevede DKP/ML relativt uskadt, og satte sig derefter i centrum for den nødvendige kommunistiske samlingsproces. Efter sprængningen af DKP/ML er samlingsprocessen frem mod ét stærkt kommunistisk parti inde i en alvorlig krise. Eksklusio-nerne af partiets tidligere formand og to andre kammerater markerer et linjeskift i højreopportunistisk retning, som har nødvendiggjort stiftelsen af en ny organisation, OKTOBER, der i dette efterår i færd med at sammenfatte erfaringerne fra bruddet i DKP/ML og de perspektiver, situationen rejser. Artiklen her trækker et grundrids af de linjemæssige skillelinjer, som førte til sprængningen. Artiklens forfatter var medlem af DKP/ML fra 1988 frem til sprængningen sommeren 1997.

## Indledning

Den 28. juni 1997 vedtog Centralkomiteén i Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister at ekskludere tre fremtrædende partimedlemmer: den kommunistiske veteran og modstandsmand

---

1 Nogle mellemoverskrifter synes forsvundet i artiklen, som den forelå i arbejdet med indeværende bog. Andre steder var mellemoverskrifter bygget op for digital udgivelse. Derfor er der let rettet til i mellemoverskrifter i arbejdet med bogen (red.)

Frede Klitgård, den tidligere leder af Københavns partidistrikt Dorte Grenaa samt ikke mindst partiets formand fra stiftelsen i 1978/79 frem til den 7. kongres i marts i år, Klaus Riis.

Sådanne eksklusioner vækker opsigt. Den uvildige iagttagers første indskydelse vil givetvis være, at de markerer et politisk linjeskift. Denne iagttagelse bliver bestyrket i det faktum, at knap en tredjedel af partiets medlemmer brød ud umiddelbart efter eksklusionerne. Med en sådan sprængning kan der ikke kun have været tale om personlige gnidninger og kammeratlige loyalitetsfølelser. DKP/ML's Centralkomité begrundede imidlertid eksklusionerne med, at de tre havde "dannet en fraktion", hvilket som bekendt er i strid med kommunistiske partiregler. Det er imidlertid svært at udlede, hvori denne fraktionalisme skulle have bestået, og hvor mange medlemmer "fraktionen" skulle have omfattet. Partiets udtalelser modsiger sig selv: Det lader sig ikke udlede, om "fraktionen" skulle have bestået af de tre ekskluderede alene eller af de omkring 30 pct., der har forladt partiet.

DKP/ML har ikke fremlagt nogen dokumentation for påstandene. "Fraktionalisme"-anklagen er hængt op på en række mindre "sager", der er af en sådan beskaffenhed, at DKP/ML næppe med respekten i behold kan fremlægge dem for den undrende progressive offentlighed. Anklageskriftet blev heller ikke på forhånd fremlagt for de anklagede, så disse kunne have mulighed for at forsvare sig i partiet. Det turde man ikke. I stedet blev eksklusionerne vedtaget på kupagtig manér, uden varsel for partimedlemmerne og sågar uden at de overhovedet var sat på dagsordenen på det pågældende CK-møde.

At eksklusionerne handlede om større politiske linjer, kunne man dog ikke helt skjule. I præventivt forsvarsøjemed konstruerede man derfor en politisk anklage mod de ekskluderede.

Kort tid efter kongressen blev Klaus Riis i DKP/ML's avis Dag-

bladet Arbejderen beskyldt for at have fremlagt "sekteiske" forslag i partiet, uden at dette dog blev uddybet. Senere, i forbindelse med offentliggørelsen af eksklusionerne i samme avis, udtalte partiets nye formand, Jørgen Petersen, at "fraktionen" nu "står på venstreradikale standpunkter". Hvori disse venstreradikale standpunkter skulle bestå, har vi stadig til gode at få forklaret fra Jørgen Petersen og DKP/ML. Indtil da må vi nøjes med nogle opfindsomt konstruerede anklager på basis af en kreativ fordrejning af Klaus Riis' skrifter. Læserne af Dagbladet Arbejderen har i den seneste tid kunnet undre sig over, at der siden april har været gentagne politiske og personlige angreb fra DKP/ML's ledelse mod Klaus Riis, uden at Klaus har fået publiceret så meget som én linje til svar. Har den gamle partiformand mon mistet mælet?

Efter sprængningen af DKP/ML kan læserne af den ellers så hævdvundne avis undre sig over, at de udtrådte medlemmer, som nu har dannet organisationen OKTOBER, til dato ikke har fået bragt ét svar på anklagerne om fraktionisme og venstreradikalisme, ikke én forklaring på, hvorfor så mange har taget et så drastisk skridt som at forlade deres parti. Har vi monstro ikke noget at sige? Jo længere DKP/ML praktiserer denne tavshed og lukkethed om partisprængningen, desto mere undergraver partiet sin egen troværdighed. Partiet må indse, at de officielle forklaringer ikke holder vand.

Man kunne rimeligvis spørge DKP/ML, om partiet er blevet bange for politiske argumenter. Sådanne argumentationer og debatter - om det kommunistiske partis linje, om partinormerne, om samlingen af kommunisterne i ét stærkt parti og om kommunisternes strategi og taktik for et socialistisk Danmark - må siges at være særdeles påtrængende i den aktuelle splittede situation i den kommunistiske bevægelse. Selvfølgelig var eksklusionerne et signal om nye politiske linjer. At få afklaret disse linjemæssige uenigheder, som lå til grund for sprængningen, har ikke kun inte-

resse for nuværende og tidligere medlemmer af DKP/ML. Det er af vital interesse for hele den kommunistiske bevægelse at få afklaret, hvad det er for et kommunistisk enhedsparti, der ønskes, at få afklaret erfaringerne med degeneration i kommunistiske partier og at få afklaret, hvilken grundlæggende linje det kommunistiske parti skal følge.

## **Betragtninger om fløjdannelsen i DKP/ML og højreopportunistens årsager**

### **DKP/ML's fløjdannelse**

DKP/ML befandt sig ved tidspunktet for den 7. kongres i en kritisk overgangsfase fra at være et marginaliseret parti med smågruppelevn til at skulle opbygge et stærkt kommunistisk parti. I en sådan overgangsfase siger erfaringerne, at faren for højreskred er overhængende. Derfor er det i en sådan situation uhyre vigtigt på den ene side at højne det politiske niveau - dvs. sikre kvaliteten i partiet i forbindelse med stor medlemstilgang - og på den anden side at sikre en styrkelse og konsolidering af partinormerne. I en overgangsfase af denne art rejser der sig endvidere øgede krav til politisk overblik og dybtgående analyser af de forestående udfordringer. På disse felter kan der nu konstateres åbenlyse højreskred i DKP/ML i løbet af en kort periode. Disse skred er sket snigende. Det er værd at bemærke, at mindretalsfløjen i partiet trods betænkeligheder ved løse ender stemte for kongressens centrale dokumenter, fordi disse ikke indeholdt direkte revisioner af partiets marxistisk-leninistiske politik, og at fløjen i ord og praksis fulgte beslutningerne fra kongressen. Dette gælder også de tre ekskluderede.

For de almindelige partimedlemmer kom de første varsler om den forestående sprængning omkring årsskiftet 1996/97. Det fremgik

klart af den interne partipresse, at der var uenigheder i Centralkomiteén, men hvori disse bestod, fremgik bestemt ikke klart. Det fremgik dog, at Klaus Riis i december havde bedt Centralkomiteén om et tillidsvotum som formand og fået dette enstemmigt. Senere afslørede en del af forsamlingen, at denne tillidserklæring fra deres side var rent taktisk. I et nummer af Kongreseksstra, der indeholdt indlæg om og til den forestående kongres, blev medlemmerne i januar præsenteret for en redegørelse, der vakte en del undren. Oplægget med titlen "Om partimæssighed og partiudvikling" rettede en skarp kritik af beretningsteserne til kongressen, som blev beskyldt for at indeholde sekteriske fejl. Disse teser var udarbejdet af Klaus Riis.

Med udgangspunkt i en kritik af den gældende ledelsespraksis blev det i oplægget fremført, at ledelsesformen fremover skulle være præget af "fleksibel mål og rammeledelse". Der rejstes grundlæggende spørgsmålstejn ved den centralistiske arbejds-gang i ledelsen. Funktionen af partiets daglige ledelse, sekretariatet, blev f.eks. defineret som værende "et udførende arbejdsredskab for Centralkomiteén". Desuden indeholdt oplægget en kritik af, at partiet stillede for store krav til medlemmernes læsefærdigheder, at mange ikke magtede at læse lange oplæg og artikler, som det krævedes for at følge med. I stedet stillede oplægget krav om en omlægning til mundtlig kommunikation, mundtlig agitation og propaganda, og om at skoling skal være "direkte og jordnær" og "ikke behæftes med tykke bøger".

Det ovennævnte oplæg blev vedtaget og udsendt af Centralkomiteén kort tid efter, at selv samme Centralkomiteé enstemmigt havde godkendt beretningsteserne og sendt dem ud til partiet. Flere partimedlemmer advarede allerede fra dette tidspunkt om, at oplægget udtrykte en ny partiopfattelse.

En anden gren af nytænkningen fremkom senere i januar med

udsendelsen af kongresoplægget ”Kommunistisk samling”, som indeholdt bemærkelsesværdige mangler, sammenlignet med partiets hidtidige linje. En række andre centrale indlæg fra samme kant antydede på forskellig vis den nye partiopfattelse, men dækkede denne ind under formelle bekendelser til den hidtidige linje og heftige angreb på den daværende formand, der beskyldtes for ”ultravenstre” -opfattelser.

På Centralkomitémødet i januar besluttede et flertal at nedlægge partiets daglige ledelse, sekretariatet, og lade forretningsudvalget fungere som daglig ledelse. Denne vedtægtsstridige beslutning blev truffet i hast, uden om dagsordenen, efter forslag fra Søren Becher, som rejste en skarp kritik af Klaus Riis’ ledelsesstil. På det tidspunkt havde Klaus meddelt, at han af hensyn til partiets enhed ikke ønskede at genopstille som formand. Klaus karakteriserede på dette tidspunkt CK-flertallets kurs som et varsel om et højreskred.

På tidspunktet for den 7. kongres i marts 1997 var partikampen stadig i fuldt flor, men det skal herfra påstås, at det af forskellige årsager stadig ikke fremgik klart for flertallet af medlemmerne, hvori uenighederne bestod. Kongressen betød derfor et klart nederlag til mindretalsfløjen i partiet. En tredjedel af den gamle Centralkomité blev udskiftet, idet disse ledere trak deres opstilling på kongressen som følge af kongresledelsens krav til mindretalskandidaterne om at afsværge deres synspunkter for at blive valgt. Kongressen besluttede at erklære partikampen for slut og proklamerede højtideligt, at der nu herskede enhed i partiet (sic!). Fler-tallet under ledelse af den kommende formand, Jørgen Petersen, erklærede, at modsætningerne i partiet var af underordnet karakter, og at der nu blot var tilbage at rydde op efter kampen og komme videre. Det var imidlertid en kendsgerning, at fløjopdelingen af partiet nu var cementeret. Hermed havde højrestrømningen i DKP/ML vundet partiet. I stedet for at søge at løse modsætningerne blev mindretallets kadre på forskellig vis isoleret fra ledende



funktioner. For CK-medlemmet Henning Paaskes vedkommende var der endog tale om grov desavouering.

Den tidligere formand blev til trods for sine evner og erfaring ikke engang foreslået til noget udvalg eller til andre opgaver, som han foreslog sig prioriteret til, men blev henvist til lokalt arbejde som f.eks. at sælge aviser.

Centralkomiteén rettede efter kort tid skarpe advarsler til Dorte Grenaa og Klaus Riis for deres angivelige ”fortsættelse af partikampen”. Disse advarsler blev fremsat i den interne partipresse, uden at de pågældende kritikker var blevet rejst på forhånd over for Dorte og Klaus. Desuden var den deri indeholdte definition af ”partikamp” aldeles vilkårlig.

Centralkomiteén skærpede modsætningerne frem til det forudsigelige resultat, der nu ligger på bordet. Tre måneder efter kongressen sprængte den en bombe under partiet - de tre eksklusioner - som betød, at mindretallet brød ud af partiet og sluttede sig sammen i organisationen OKTOBER. Med denne faktiske eksklusion af mindretallet blev vejen banet for et uhindret højreskred.

## **Højreopportunisten**

De nærmere detaljer omkring skærpelsen af modsætningerne i DKP/ML og udviklingen i forlængelse heraf efter sprængningen er ikke emnet for denne artikel. Vi skal her holde os til de data, hvoraf der kan udledes politiske konklusioner. Som overskriften siger, er konklusionen, at DKP/ML befinder sig i et højreskred. Det er dette højreskred, denne spirende højreopportuniste, som OKTOBER ønsker at rykke op med rode, før den gør for megen skade. Faren fra højre, højreopportunisten i forskellige varianter, herunder den moderne revisionisme, er hovedfaren for det kommunistiske parti. Denne fare er et udtryk for klassekampen i par-

tiet og er konstant overhængende som følge af et mangesidet tryk. Vi skal her prøve at give en kort teoretisk oversigt over højreopportunistens forskellige årsager.

Partiet skal være meget på vagt for højrefaren i masseorganisationer, hvor man til tider dagligt skal arbejde sammen med alliancepartnere af revisionistisk, reformistisk og borgerlig demokratisk observans, og hvor man skal arbejde inden for rammerne af borgerlige normer. Dette problem er erfaringsmæssigt i særlig grad set i de kommunistiske partiers faglige og parlamentariske virksomhed. Kommunisterne i disse massepolitiske funktioner inddrages kontinuerligt i de processer, som fastholder denne virksomheds systembevarende karakter, og derfor er det en kontinuerlig og svær kamp at fastholde de revolutionære klassekamp-positioner i en sådan funktion. Partiets kadrepolitik i forhold til sådanne kammerater må tage sigte på at undgå, at disse indrulleres i de normer og tankegange, der gælder på systemets præmisser. De massepolitiske kadrer må fastholdes for og ledes af partiets linje i et tæt samarbejde gennem relevante partiformer.

Lederlagene i fagbevægelsen er en del af et særligt socialt lag, der i klasseanalysen går under betegnelsen arbejderaristokratiet. Det er et lag, der set over en bred kam er "bestukket" af borgerskabet til at fastholde et stabiliserende klassesamarbejde. Arbejderaristokratiet fungerer dermed reelt som borgerskabets forlængede arm over for arbejderklassen og tjener til at fastholde borgerskabets diktatur. Påvirkningen igennem dette lag er udtalt blandt kommunistiske fagforeningsfolk og udgør en særlig fare for det kommunistiske parti og dets kadrer i fagbevægelsen. Den videnskabelige socialisme konkluderer, at arbejderaristokratiet er reformismens og revisionismens sociale basis.

Mangel på og/eller overfladisk holdning til ideologisk skoling kan være skæbnesvanger for det kommunistiske parti. Hvis ikke skolin-

gen og den teoretiske uddannelse hele tiden sikres, kan vejen for et højreskred være alt for let, belagt med snæversyn. Et lavt skolingsniveau kan tillige forårsage subjektivismen i forskellige varianter blandt medlemmerne, når de store linjer ikke kan overskues.

Indflydelse fra borgerlige bevidsthedsformer spiller også sin egen rolle i det kommunistiske parti. Bureaukratisme og liberalisme er to sider af samme borgerlige tendens, som ikke helt kan undgås, så længe partiet er omgivet af det borgerlige samfund, og som man derfor kontinuerligt må være på vagt over for. Et kendt og berygtet eksempel på dette er forekomsten af karrieremageri, som ikke hører hjemme i et revolutionært parti.

Der føres en generel kamp mod den videnskabelige socialisme, marxismen-leninismen, fra borgerskabets, reformisternes, revisionisternes og trotskisternes side. Der rettes ligeledes herfra kamp mod de kommunistiske partiprincipper og den kommunistiske klassekampslinje i massearbejdet. Denne fjendtlige kamp føres på utallige felter hver dag og i masseomfang. I forhold til dette konkluderede beretningsteserne til DKP/ML's 7. kongres: "Den forstærkede kamp for opbygningen af partiet, kampen for den demokratiske centralisme og korrekte partinormer, kampen for at højne hele partiets ideologiske, teoretiske og politiske niveau og styrke dets greb om den organisatoriske politik, en bedre og mere bevidst kadrepolitik osv. - alt dette er redskaber til at imødegå borgerskabets og classesamarbejdets pres og faren fra højre."

En skæv classesammensætning i det kommunistiske parti kan give sig direkte udslag i uforholdsmæssig indflydelse fra ikke-proletariske lag, herunder især intellektuelle og mellemlag. Partiet må til stadighed tilstræbe en overvægt af den klasse, der skal danne basis i den socialistiske revolution, nemlig arbejderklassen, herunder især de mest klassekampsindrettede dele af arbejderklassen. Det skal her noteres, at classesammensætningen i DKP/ML ved tids-

punktet for sprængningen grundlæggende var sund, om end ikke helt tilfredsstillende.

En sidste forklaringsvinkel ligger i forståelsen af den svære situation, DKP/ML har været igennem. Det meste af 1996 var således gennemsyret af en redningskamp for bevarelse af partiets organ og venstrefløjens vigtigste presse, Dagbladet Arbejderen. Sovjetlederen og den teoretiske klassiker J.V. Stalin påpegede engang efter krigen, at man i udmattelsen og genopbygningsperioden efter en stor, sejrrig kamp må være på vagt over for højreskred. Stalins ord var profetiske for Sovjetunionen, de var profetiske for DKP og den internationale kommunistiske bevægelse, og de har vist sig også at have forklaringsværdi i forhold til den mindre målestok i dagens DKP/ML.

## **DKP/ML - et nyt parti**

Den sejrende højrestrømning i DKP/ML har manifesteret sig gradvist, under dække af henholdsvis læbebekendelser til partiets hidtidige linje og angreb på enkeltpersoner, først og fremmest den tidligere formand Klaus Riis. At overskue den linjemæssige spaltning af partiet er derfor et spørgsmål om at sammenholde det skrevne ord med den førte praksis i en lang række spørgsmål og udlede et mønster heraf. Dette og det næstfølgende afsnit kan betragtes som en skitse til løsningen af dette puslespil.

DKP/ML bekræftede på kongressen den almene kendsgerning, at hovedfaren for partiet kom fra højre, og at bestræbelserne på at undgå degeneration derfor som vanligt måtte rette hovedværnet i denne retning, mod højreopportunismen. Kongressen stadfæstede desuden parolen om at arbejde for samlingen af kommunisterne i ét stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund og i uforsonlig kamp mod revisionismen. Kort tid efter blev disse kongreslinjer omstødt.

## Brodden mod "venstre" - kursen mod højre

Sideløbende med eksklusionerne holdt DKP/ML en organisatorisk konference, hvorunder der præsenteredes retningsgivende oplæg for partibygningen. Her lanceredes de nye toner om partiopfattelsen, primært under overskriften "Kommunisternes parti- og organisationspolitik".

Dette nøgledokument med den misvisende overskrift er udarbejdet efter devisen, at "et angreb er det bedste forsvar". Efter fremsigelsen af en række irrelevante almindeligheder om det kommunistiske parti, som burde være enhver kommunist børnelærdom, fører oplægget over i en større polemik mod venstreradikalisme. Der føres en fyldig polemik mod en ikke-eksisterende fjende, dvs. mindretalsfløjen i partiet får skudt synspunkter i skoene, som den aldrig har fremført, og de udokumenterede anklager om fraktionisme rejses underforstået hele vejen igennem.

Oplægget polemiserer f.eks. mod, at der skal være "et kadrelag med en særlig status i partiet og hævet over partireglerne". Det kan man kun erklære sig enig i. Der er imidlertid ingen i partiet, der har fremført et sådant synspunkt. Oplægget antyder derimod en ny kadreopfattelse ved at skelne mellem erfarne kadrer og professionelle revolutionære, selvom disse størrelser i princippet og i praksis almindeligvis smelter sammen, samt ved den ensidige fokusering på kadrernes massepolitiske erfaringer. Det går ikke an i forhold til den kommunistiske partiopfattelse. Massepolitiske erfaringer gør det ikke alene. Partiet skal lede masserne og de massepolitiske kadrer, ikke omvendt.

Mindretallet beskyldes via løsrevne Lenin- og Stalin-citater underforstået for at være "intellektuelle herremandsanarkister", der ikke føler sig bundet af partireglerne. Særligt morsomt bliver det, når oplægget i lange vendinger fordømmer "persondyrkelsen af

en stærk mand”, en utvetydig hentydning til Klaus Riis. Der er givetvis nogen, der har følt sig trådt over tærne af den tidligere formand. Dette tages nu i anvendelse til at hænge Klaus op på beskyldninger om at have været en ”partiejer” med selvherskerfornemmelser. Denne anklage vender sig imidlertid mod dem, der fremsætter anklagen. Skal den tages alvorligt, betyder det, at disse partifornyere igennem en længere årrække, hvor der herskede enhed i partiet, har ladet sig manipulere og styre af Klaus Riis til at praktisere en bestemt linje. Kollektiv arbejdsgang har altid været DKP/ML’s ledestjerne. I et indlæg i kongresprocessen imødegik Klaus bl.a. beskyldningerne med den simple kendsgerning, at kollektivitet ”kræver nogen at være kollektive med”. Det har været et problem i den forløbne kongresperiode. I lange perioder, især gennem redningskampen for Dagbladet Arbejderen sidste år, har Klaus siddet med et urimeligt stort ansvar i hænderne på grund af underbemanding i ledelsen. Til udarbejdelsen af beretningsterne modtog formanden f.eks. ikke de nødvendige analyser fra udvalgene, som burde have været udarbejdet til formålet.

Disse kendsgerninger er blevet brugt i en skærpet hetz mod personen Klaus Riis, hvilket har været banebryder for et opgør med den politik, som Klaus og partiet i fuld samdrægtighed har stået for. Hetzen sublimeres til en polemik mod ”venstre”, som nu er retningsgivende for DKP/ML. I artiklen ”Hvilket parti har arbejderklassen brug for?” i pjecen af samme navn skrives det direkte, at DKP/ML’s nuværende ledelse betragter partiets 7. kongres som et vigtigt opgør mod en akut ”venstre”-fare, der da blev nedkæmpet. Ifølge artiklen skulle det ”dogmatiske” partimindretal så langt tilbage som i 1995 have planlagt at forvandle partiet til ”en sekt, en antikveret ‘ridderorden’ med egne sære ritualer”.

For at polemisere mod denne besynderlige fjende fremmanes citater fra partiets 5. og 6. kongres, hvis retningslinjer for partiet roses. Skal anklageriet tages alvorligt, er det fascinerende, at den

hovedanklagede i egen person mere end nogen anden stod i spidsen for udviklingen af disse højt priste retningslinjer. Den nye ledelse fremstiller sig selv som en kontinuitiv ledelse og markerer dette ved at udsמידe lederen af det, der skal kontinuieres.

Med andre ord: Selvom partiet på kongressen bekræftede, at hovedfaren aktuelt og generelt kommer fra højre, rettes hovedskytset nu mod en imaginær, akut venstrefare. Det er ganske interessant. DKP/ML er i dag forenet gennem beslutsom kamp mod en venstreradikalisme, som partiet dog har svært ved at dokumentere eksistensen af. Der er i stedet konstrueret en række anklager mod mindretalsfløjen i partiet, om f.eks. at den skulle have fremført et kunstigt modsætningsforhold mellem partibygning og massearbejde. Sådanne anklager har intet hold i virkeligheden. De fremføres de facto for at legitimere en halehængspolitik i forhold til massearbejdet.

Trods bekendelser til, at højrefaren er hovedfaren, handles der påviseligt ud fra, at faren kommer fra "venstre". Skal man dømme efter signalerne, anses partiets hidtidige politik for "venstreradikal" og partiets hidtidige kadreopfattelse for "sekterisk". Man kunne i så fald svare igen, at det er denne "venstreradikalisme" og "sekterisme", der har båret partiet frem gennem 18 år, som har sikret Dagbladet Arbejderens eksistens og status, og som i øvrigt har gjort, at partiet har magtet relativt store opgaver dets lidenhed til trods.

At et kommunistisk parti netop i en overgangsfase af DKP/ML's art skulle rette hovedskytset mod "venstre", strider mod de opsummerede erfaringer. Vel findes der i en sådan situation risiko for fasthængen i sekterisk smågruppetænkning. Den kan blot ikke konstateres hos "Klaus Riis & co.", som partimindretallet omtales. Og denne risiko er for intet at regne mod de fristelser, der følger med stigende indflydelse i massearbejdet. Hvordan vil DKP/ML i dag redegøre for dets imødegåelse af højrefaren?

## Masse-drømmerier

Den organisatoriske konference betød også lanceringen af en ny parole for partibygningen, en parole for en ny partiopfattelse. Nu hed det, ligeledes uden hold i kongresbeslutningerne, at DKP/ML vil skabe et ”kommunistisk masseparti”. Denne parole er i dag DKP/ML’s officielle parole og har erstattet parolen ”for ét stærkt kommunistisk parti”. Parolen er senere blevet offentligt programmatisk stadfæstet i en pjece rettet mod det udtrådte og ekskluderede partimindretal.

Hvad menes der med et ”masseparti”? Parolen virker umiddelbart besnærende, thi ingen vil vel modsætte sig, at det kommunistiske parti skal have mange medlemmer. Problemløsningerne i forhold til dette var en central bestanddel af de senere forkastede beretningstelser til den 7. kongres.

Imidlertid fremføres parolen på bekostning af den vigtigste og vanskeligste kerne i den kommunistiske samlingsproces, nemlig kampen mod den moderne revisionisme og for en endegyldig afklaring af det kommunistiske partis ideologiske linje. Holdningerne til partibygningen og samlings-processen er intimt forbundet, og parolen lægger op til en slækkelse af principperne for samlingsprocessen.

Nuværende medlemmer af DKP/ML har senere bedyret, at den nye parole blot er en anden betegnelse for partiets hidtidige politik: at partiet skal have mange medlemmer og være forankret i massekampen. Men hvorfor så lancere den nye parole i polemik mod den forudgående?

I artiklen ”Hvilket parti har arbejderklassen brug for?” fremstilles parolen som en betegnelse for det kommunistiske parti på det trin i sin udviklingsfase, hvor det bliver ”en organisation for revolutionære masseaktioner”. Hvorfor dette skal føre til en ny



parole, og hvilke analyser der ligger bag, er der ikke redegjort for. En uddybet forklaring på masseparti-parolen savnes stadig. I ovennævnte artikel citeres Stalin for beskrivelsen af overgangen mellem kommunistpartiets to udviklingsfaser, fra det svage første udviklingsstadium til et parti for masseaktioner, i artiklen gjort til definitionen på massepartiet. Det samme citat finder man imidlertid i Klaus Riis' forkætrede beretningsteseer. -

Den pågældende beretningstese konkluderede: "Vi står i en overgangssituation mellem de to faser af partibygningen, eller måske mere præcist, i sidste del af den første periode, som Stalin beskrev, på vej ind i den næste periode, masseaktionerne, massekampens periode." For at realisere dette stillede beretningstesen en udvidelse af kadrelaget og en meget betydelig udvidelse af medlemsskaren på dagsordenen. Dette skulle være det næste skridt henimod skabelsen af et stærkt kommunistisk parti. Umiddelbart kunne det derfor se ud, som om der ikke ligger en uenighed. Imidlertid siger det sig selv, at den nye parole ikke er lanceret for afvekslingens skyld. At DKP/ML med sin nuværende meget ringe størrelse, i en uafklaret situation i forhold til resten af den kommunistiske bevægelse, der er splittet og befængt med opportunistiske og revisionistiske ideer, går ud og snakker om at skabe et masseparti, er højst mærkværdigt. Der er ikke nogetsteds i Europa basis for at danne kommunistiske massepartier inden for en overskuelig fremtid. Hvilke masseaktioner leder DKP/ML i dag? Hvilke masseaktioner har man planer om at greje?

At DKP/ML på nuværende tidspunkt rejser parolen om massepartiet, kan kun betyde en afgørende slækkelse af de politiske sider af partistyrkelsen. Det lægger endvidere op til en liberalisering af optagelsespolitikken. Det deraf følgende sammenrend kan ikke være kernen i den kommunistiske samlingsproces. Det ser snarere ud, som om planen for DKP/ML's numeriske vækst har erstattet initiativet i samlingsprocessen.

Samlingen af kommunisterne må fokusere på den ideologiske afklaring og kampen mod revisionismen, hvis den skal lykkes. Desuden er de organisatoriske former for samlingen af den splittede kommunistiske bevægelse i ét parti kun i sin vorden. Den opgave, der rejser sig for samlingsprocessen aktuelt, drejer sig derfor om overhovedet at få samling på de spredte kræfter og at gøre dette på et politisk afklaret grundlag. Samlingsprocessen frem mod ét stærkt kommunistisk parti må være ledestjernen. Massepartiparolen er kortsigtet og vil uvægerligt spille fallit, inden der er gået lang tid. Resultatet bliver i hvert fald alt andet end det styrkede kommunistiske parti, som er nødvendigt for at kunne lede masseaktioner. At DKP/ML, selv hvis det førte en korrekt marxistisk-leninistisk linje, i dag skal rejse massepartiet som aktuel opgave for partibygningen, er udtryk for rent forførerisk drømmeri. Desuden er det uklart, om partiets definition af massepartiet overhovedet kan forliges med det kommunistiske partis rolle som fortropparti.

Beretningsteserne rejste - i modsætning til disse principløse løfter - udførlige krav om politisk styrkelse af alle led i partiet, stærkere ledelser, styrkelse af partinormerne, styrkelse af den demokratiske centralisme, styrkede vedtægter og herunder oprettelse af en central kontrolkommission, højnelse af det ideologiske niveau samt en mere konsekvent kadrepolitik som hver især aspekter, der som følge af eksisterende svagheder var nødvendige at gribe fat om for at realisere partibygningsopgaverne og lede samlingsprocessen. Masseparti-parolen og dens begrundelser giver kun mening ud fra den antagelse, at disse opgaver er løst i DKP/ML. Parolerne er alene i ordvalget væsensforskellige, idet kampen for det stærke kommunistiske parti fokuserer på kvaliteten, kampen for massepartiet på kvantiteten.

### **Uden om kongressen**

Beretningen til partiets 7. kongres sammenfattede: ”Samlingen af

kommunisterne i et fælles parti betyder, at kommunisterne forenes på marxismen-leninismens grundlag omkring de grundlæggende bestanddele af marxismen-leninismens teori og praksis". Et helt afsnit af beretningen har overskriften "Styrk kampen mod revisionismen". Det har kongressen vedtaget. Det skulle have været en hovedopgave for partiet. DKP/ML går selvsagt ikke i dag ud og fornægter marxismen-leninismen, men det er bemærkelsesværdigt, så tilbageholdende man er med at fremføre principperne i ord og praksis. Bekendelserne til marxismen-leninismen fra den kant klinger hult, som uforpligtende salmesang. Praksis viser, hvor det bærer hen. Det kan opsummeres, at DKP/ML efter kongressen har ændret signaler om dels holdningen til, hvad der er hovedfaren for det kommunistiske parti, dels holdningen til partibygningen og dermed samlingsprocessen.

Disse nye opfattelser kommer ikke fra kongressen, ikke fra de almindelige partimedlemmer, ikke fra nogen kompetent forsamling i partiet, og de bygger ikke på noget dokumenterbart grundlag. De blev fremlagt på den organisatoriske konference af ledende partimedlemmer uden at være blevet diskuteret i Centralkomiteén, endsige i partiet som helhed.

Grundlæggende linjer for et kommunistisk parti skal altid fastlægges efter diskussion i hele partiet, og de skal bekræftes af kongressen. De ovennævnte, nye linjer fremlagdes ikke på kongressen, men kort tid efter, uden diskussion. De er ydermere kendetegnet ved mangel på videnskabelighed, mangel på saglige analyser af den aktuelle situation samt en udtalt tendens til citat-gøgleri og billig tautologisk teoretisering af på forhånd fastlagte konklusioner.

### **Kadrefattelsens vigtige nuancer**

Som tidligere nævnt kom et af de væsentlige varsler om den forestående partisprængning i CK-oplægget "Om partimæssighed og

partiudvikling" i januar. Heri blev beretningstesernes definition af partiets kadrelag kritiseret kraftigt, idet det påstodes, at deres angiveligt "nye" definition skulle føre til dannelsen af et særligt lag med særlig status i partiet, et Tvind-agtigt system med A-, B- og C-medlemmer. Udgangspunktet for kritikken var ganske tyndt, idet man trak en særlig begrebsanvendelse i tesaerne ud af dens sammenhæng, nemlig at kadrer "i princippet er professionelle revolutionære". Kritikken er kommet til offentlighedens kendskab med pjecen "Hvilket parti har arbejderklassen brug for?", hvor Klaus Riis beskyldes for at ville have indført intet mindre end en "ridderorden" kadredefinition. Denne panderynkefremkaldende dom baserer sig primært på renlivet forfalskning af modstanderens synspunkter, og den slags er i sagens natur svært at skulle imødegå.

Som et af de konkrete eksempler fremdrages et udkast til forslag til et aflønningssystem for partiets vellønnede kadrer i masseorganisationerne, som Klaus Riis oprindelig inkluderede i beretningsteserne. Dette fornuftige forslag om præventive foranstaltninger antændte ved fremlæggelsen et ramaskrig fra højrefolkene. Beretningsteserne indeholder ikke nogen Tvind-tanker. De fremfører den kadreopfattelse, som DKP/ML altid har haft, men lægger af årsager, der senere er blevet fuldt ud bekræftet, vægten på at polemisere mod opportunistiske opfattelser. Derfor fremhæves det, at kadreerne som det bærende kernelag i det kommunistiske parti foruden sikringen af deres politiske uddannelse i princippet bør aflønnes af og holdes i live af den revolutionære bevægelse. De negative erfaringer fra det revisionistiske DKP i form af dette partis degenererede forhold mellem kadrer og parti trækkes også frem i lyset. Der står intet, der sagligt kan begrunde påstanden om, at kadreerne ifølge tesaerne skal være et særligt privilegeret lag i partiet.

I det ovennævnte CK-oplæg introduceres i stedet en ny kadredefinition, nemlig at "en kadre er en partikammerat med en ledende politisk position i eller uden for partiet". Hermed åbnes der op for en

ulden sammenblanding af partiets ledere med partimedlemmer med ledende positioner i f.eks. fagforeninger eller parlamentariske forsamlinger. Der er tale om et farligt mix af to kvalitativt forskellige funktioner. Denne nye kadreopfattelse, som sidenhen er bekræftet flere steder, fremfører kort og godt, at partiets ledere i masseorganisationer pr. definition tilhører kadrelaget. Hvis et partimedlem vælges til en fagforeningspost eller en kommunalbestyrelse, betragtes vedkommende ifølge denne nye opfattelse automatisk som en del af partiets kerne, og vedkommende kan dermed automatisk få en ledende rolle i partiet. Det strider mod den leninistiske partiopfattelse. Kadrelaget må defineres og prioriteres ud fra deres politiske kvaliteter, ikke ud fra om de er valgt til massepolitiske poster. At partiets massepolitiske ledere skal tilhøre og integreres i kadrelaget er selvsagt, men processen skal gå den rigtige vej: Partiets massepolitiske kadrer skal ledes af partiet, ikke omvendt.

Perspektivet for DKP/ML's nye kadreopfattelse behøver man ikke at gætte sig til. Man kan blot se på det revisionistiske DKP i efterkrigstiden, hvor partiets faglige og parlamentariske ledere tiltog sig uretmæssig magt over partiet og de facto styrede dette fra fagforeningskorridorer og folketingsgemakker. At være partikadre betyder ikke blot, at man vier sin tilværelse til det kommunistiske parti og dets målsætninger. Det indebærer, at man vier sin tilværelse til en revolutionær politisk uddannelse, og at man underlægger sin eventuelle massepolitiske virksomhed under de revolutionære målsætninger. Det vil uundgåeligt indebære situationer, hvor man nødvendigvis må sætte sin massepolitiske post på spil for den revolutionære sag, når linjerne trækkes skarpt op i massearbejdet. I den tilsyneladende ordkløveriske polemik mellem forskellige kadreopfattelser ligger der altså i dette tilfælde en skillelinje mellem revolutionær kamp og opportunistisk forsoning med reformismen. DKP/ML befinder sig i dag på den forkerte side af denne skillelinje. Fremstillingen af, hvem der bærer partiet, afspejler en ny, degenereret partiopfattelse.

## Centrismen vinder indpas

Et andet varsel om sprængningen kom som nævnt i kongresoplægget ”Kommunistisk samling”, ligeledes fra januar, som blev udarbejdet af et ledende medlem af højrefløjen i partiet. Her koncentrerer spørgsmålet om samling af kommunisterne ind omkring vedtagelse af programmer og aktionsenhed med forskellige ”rivaler” i den kommunistiske bevægelse, hvorimod kampen for samling på den videnskabelige socialismes grund og på grundlag af den leninistiske partiopfattelse er væk. Denne sidstnævnte mangelvare er som bekendt det vigtigste og vanskeligste problem i samlingsprocessen. De senere begivenheder taget i betragtning var det næppe blot en forglemmelse, men snarere et signal om den linje, der senere skulle blive stadfæstet, nemlig en centristisk tendens.

Denne tendens kan - foruden i den generelle ideologiske slækkelse af partiet - ses på i hvert fald tre fronter: For det første i holdningen til det parlamentariske arbejde, der er aktuelt med kommunalvalget dette efterår. DKP/ML har i Århus og København droppet den selvstændige opstilling på brede lister med aktuelle klassekampskrav, som det ellers har været partiets linje. Disse opstillinger har været udnyttet til at inddrage partiløse kammerater i politikudvikling samt til at styrke partiets profil og arbejdet for dets målsætninger.

I stedet har DKP/ML's medlemmer i hvert fald i ét tilfælde fået ordre ovenfra om at støtte et andet partis kandidat, nemlig Fælles Kurs'eren Jørgen Tved i Frederiksborg amt. Der ligger ingen politikudvikling i dette samarbejde, blot en udsigt til at fungere som vælgerforening for denne samarbejdspartner. Den kommunistiske samlingsproces i Nordsjælland lader til at være gået i stå, hvilket ikke kan betænkes, hvis den er sunket ned til at skulle være et parlamentaristisk heppekor for en kandidat, som i øvrigt tilhører et parti, der ikke længere har eksistensberettigelse. Et sådant oprindeligt

samarbejde på lederplan kan og skal ikke være en model for kommunistisk samling. Situationen i Nordsjælland i dag er symptomatisk for den passivisering, der opstår, når sagen gribes fejlagtigt an. Samlingsprocessen på Fyn er så vidt vides det eneste sted i landet, hvor der stadig foregår en reel samling med rigtige metoder og på et rigtigt grundlag. Her foregår det på den måde, som DKP/ML indtil den 7. kongres støttede, nemlig nedefra, med inddragelse af partiløse kommunister i konkret arbejde - i form af politiske debatter og afklaringer og aktionsenhed på grundlag heraf. Hermed opstår der en sund politikudvikling, som i forhold til efterårets valg har manifesteret sig i en fælleskommunistisk liste K i Odense.

Hvordan stiller DKP/ML sig nu til samlingsprocessen på Fyn? Et klart svar herpå ville være ønskeligt for hele den kommunistiske bevægelse. Humlen i denne forbindelse er især, at næsten hele DKP/ML på Fyn er udtrådt af partiet og har tilsluttet sig OKTOBER.

For det andet er det bemærkelsesværdigt, at lederen af Kommunistisk Parti i Danmark (KPiD) på Fyn, Eric Skytte, blev ekskluderet af sit parti den 21. juni, altså en uge før eksklusionerne i DKP/ML. Begrundelsen for denne eksklusion var ikke til at tage fejl af: Eric Skytte var efter KPiD-ledelsens mening for aktiv i samlingsprocessen. Det direkte påskud for eksklusionen var, at Eric Skytte i forbindelse med Klaus Riis' 50 års fødselsdag fik bragt en lykønskning til denne i Dagbladet Arbejderen. Efter eksklusionen af Eric Skytte har en gruppe af KPiD'ere, der var aktive i samlingsprocessen, forladt partiet.

Er dette et skæbnens sammentræf? Eller har der været kontakter mellem ledelserne i DKP/ML og KPiD, som har koordineret disse udrensninger? Spørgsmålet er hermed stillet. Uanset hvad ligger der grundlæggende ens politiske bevæggrunde bag de besynderligt sammenfaldende eksklusioner. Begge partier har skilt sig af med de mest konstruktive og succesrige aktører i den kom-

munistiske samlingsproces. KPID befinder sig ufortrødent på den moderne revisionismes programmatiske grundlag, herunder navnlig forestillingen om ”det antimonopolistiske demokrati”, der postulerer en særlig, fredelig overgangsfase mellem kapitalisme og socialisme. KPID har hidtil som parti stillet sig yderst negativt til den kommunistiske samlingsproces og betragter i stedet sig selv som det kommunistiske parti, arvtageren til massepartiet DKP.

For det tredje har DKP/ML’s Centralkomité uden diskussion udsendt et udkast til program for et socialistisk Danmark i en udgave, som er færdigredigeret af en enkelt person, Sven Tarp, der er aktiv på den sejrende fornyerfløj i partiet. En analyse af programmet, som er bragt andetsteds her i *Teori & Praksis*, konkluderer, at det indeholder forsoning med revisionistiske synspunkter. Socialismeprogrammet var sat på dagsordenen til diskussion og vedtagelse på kongressen, men dette punkt blev strøget af kongresledelsen. Glædeligvis har DKP/ML dog bedyret, at programmet står til fri diskussion, så vi ser i OKTOBER frem til at få bragt indlæg herom i bl.a. Dagbladet Arbejderen.

### **Fagligt opråb med løse ender**

Til DKP/ML’s 7. kongres udarbejdedes en rapport fra det faglige udvalg, som lægger op til at rette brodden mod ”venstre”. Rapporten tager udgangspunkt i en noget ukonkret kritik af samspillet mellem partiets faglige kadre og partiledelsen. Der skal ikke her tages stilling til denne diskussion, som også har haft sine modparter. Det centrale er, at kritikken tages i anvendelse for mærkværdige konklusioner. Det korte af det lange er, at den kritik, der har været rettet mod de faglige kadre fra ledelsesmæssigt hold, fordømmes som ”ultravenstre”-opfattelser og ”frasemageri”. Oplægget påstår f.eks., at der i partiet har været opfattelser om, at ”fagforeningerne er borgerskabets spydspids i arbejderklassen”. Ja, det er jo noget sludder. Der kan simpelthen kun være tale om



en forvrængning af de pågældende opfattelser. Fagforeningerne er arbejderklassens vigtigste masseorganisationer, og kommunisternes kamp drejer sig i høj grad om at erobre positioner i fagbevægelsen på klassekampspositioner.

Det er derimod muligt, at fagligt udvalg har hørt advarsler mod arbejderaristokratiets rolle og faglige kommunisters mulige påvirkning af eller indrullering i dette fundamentalt reaktionære lag. Det er ikke det samme som at underkende fagforeningsarbejdet, men tværtimod en særdeles vigtig erkendelse for at kunne føre klassekampen korrekt i fagbevægelsen. Det er ikke fagforeningerne, men arbejderaristokratiet, der med et lidt misvisende udtryk udgør den ovennævnte "spydspids" mod arbejderklassen. Det er derudover en kendsgerning, at der er blevet rejst kritik af de faglige kadrers arbejde for bestemte sider af partiets målsætninger. En sådan kritik har tydeligvis været ilde hørt i det faglige udvalg.

At rette værnet mod "venstre" er i almindelighed fejlagtigt. Men at rette hovedskytset mod "venstre" i det faglige arbejde er fundamentalt set en absurditet. Hovedfaren for det kommunistiske parti kommer generelt og aktuelt fra højre, og det i særdeleshed i det faglige arbejde, hvor det systembevarende classesamarbejde er sat mest effektivt i system. Vel forekommer der venstrespekteriske opfattelser i det faglige arbejde, men at sammenligne denne overkommelige risiko med det massive classesamarbejdspress, som reformismen og revisionismen sætter ind i fagbevægelsen, er i bedste fald en grov fejlbedømmelse, i værste fald en afledemanøvre for forsoning med revisionismen og classesamarbejdet.

Fagligt udvalgs rapport er ikke blot et hvilket som helst indlæg i kongresdebatten, men kan betragtes som retningsgivende for partiets faglige arbejde. Vi har altså at gøre med et mildest talt centralt aspekt af partiets klassekampsvirksomhed. Visse signaler tyder på, at rapportens konklusioner og den dermed frygtede ned-

brydning af højreværnet vitterlig står ved magt i DKP/ML, f.eks. i partiets legalistiske halehængstaktik i forhold til RiBus-kampen.

Kongresberetningens afsnit om den faglige kamp lægger en klar partilinje for klassekamp, ”for en aktiv og kæmpende fagbevægelse”. Tiden må vise, om det bliver ved proklamationen. Man kan nervøst notere sig, at beretningen i modsætning til sine forgængere slet ikke nævner arbejderaristokratiet.

Der rejser sig særlige problemer i et kommunistisk partis arbejde i fagbevægelsen, sammenlignet med øvrige masseorganisationer. Løsningerne herpå kræver ikke blot taktiske vurderinger af massearbejdet på dette felt, men i høj grad et fast greb om den videnskabeligt socialistiske analyse af de to grundlæggende linjer i fagbevægelsen: classesamarbejde og klassekamp. Denne analyse har som grundbestanddel, at faren for højreopportunisme er den konstante hovedfare i fagbevægelsen som for partiet i øvrigt.

Der er i disse EU-tider mere end nogensinde behov for en revolutionær fagopposition til de socialdemokratiske pampere, der er i hastig færd med at nedbryde det danske arbejdsmarkeds aftalesystem. Det er bemærkelsesværdigt, at erklærede kommunister i denne situation kan finde på at sætte kræfterne ind mod ”venstre”. Hvad er DKP/ML’s nuværende visioner i det faglige massearbejde?

### **Legalismen stikker snuden frem**

En vigtig aktuel klassekampssag er solidariteten med de tre anklagede fra RiBus-kampen og kampen for de faglige rettigheder i den forbindelse. I denne kamp, hvor DKP/ML under den værste hede i 1995 udviste en eksemplarisk indsats, er det engang så hævdevundne parti nu faldet af på den. Lederen i Dagbladet Arbejderen 16. august handlede om denne kamp. Heri rejstes kravet om en dommerundersøgelse af politiets rolle i konflikten, der så sandelig

fortjener en afsløring. Lederen i avisen udtrykker som bekendt partiets holdning, og det er sidenhen blevet bekræftet, at kravet om en dommerundersøgelse nu er et hovedkrav fra DKP/ML.

Den vigtigste parole i RiBus-efterspillet er kravet om stop for kriminalisering af faglig konflikt. De tre arbejderledere, som i skrivende stund trækkes på anklagebænken i Esbjerg, blev i sin tid anholdt i erklæret "præventivt øjemed" og sad som statsmagts gidsler i syv uger, mens kampen stod på. Ansvar for denne antidemokratiske gidseltagning kan føres opad i systemet, gennem justitsministeriet til hele statsapparatet. Dommerne og retsvæsenet burde sættes på anklagebænken. At kræve en dommerundersøgelse er det samme som at sætte sin lid til det borgerlige retssystem, som DKP/ML ellers har været ivrig for at afsløre som det, det er: en forudsigelig klassejustits vendt mod arbejderklassens legitime rettigheder. Erfaringerne taler deres tydelige sprog. En sådan dommerundersøgelse vil trække i langdrag, og den vil aldeles ikke sætte politiet og korpsets politiske bagmænd på den anklagebænk, de fortjener.

Det kan være en taktisk nødvendighed for kommunisterne at bakke op om et illusorisk krav om en dommerundersøgelse, hvis det rejses af alliancepartnere i kampen. Men det er bestemt ikke rigtigt at lancere det af egen vilje og endog som hovedkrav. Kommunisterne må tværtimod arbejde for at undgå, at fokus rettes mod et sådant legalistisk krav, og for dels at mobilisere den brede solidaritet nedefra, uden om systemet, dels afsløre systemet.

At DKP/ML nu kan finde på at rejse kravet om en dommerundersøgelse som hovedkrav er effektivt medvirkende til at diagnosticere højreskredet. Sammenligner man med partiets holdninger og arbejde efter f.eks. 18. maj 1993, træder forskellen klart i øjnene. DKP/ML optræder ikke som respektvækkende samarbejdspartner, men som halehæng til de politiske kræfter, der ønsker den

legalistiske vej. Kommunisternes udspil kunne være en offentlig høring, en folkedomstol, med tillidsvækkende eksperter og vidneudsagn, som det f.eks. arrangeredes efter Karl Jørgensen-sagen i forbindelse med havnearbejderkonflikten i 80'erne. Andre muligheder kunne overvejes efter en vurdering af mulighederne. Hvis afsløringen af politiet og systemet skal opnås, kræves der selvstændig handling. Heri ligger kommunisternes opgave.

### **Teoretiske spørgsmålstejn**

DKP/ML, eller rettere enkelte ledende medlemmer, har fremsat tvetydige signaler om nye teoretiske overvejelser, som peger i retning af en legitimering af fremtidige revisionistiske synspunkter. I beretningen til den 7. kongres er det på Sven Tarps initiativ indføjet, at imperialismen er ”ved at gå ind i en ny fase” som følge af globaliseringen. Det er uklart, hvad der menes med dette. Det står imidlertid klart, at ophavsmanden i sine socialismeovervejelser har spekuleret i en strategisk alliance med ikke-proletariske klasser og lag og i tvivlsomme overvejelser om en fredelig overgang til socialismen. Det kunne tyde på, at den ”nye fase” i imperialismen betragtes som fredeligere end den forudgående, i så fald et ganske opsigtsvækkende synspunkt.

I artiklen ”Hvilket parti har arbejderklassen brug for?” tages et citat fra beretningen til partiets 5. kongres i anvendelse til at underbygge et sted i beretningen til den 7. kongres, hvor der står, at der har været ”tempotab med hensyn til at bringe den marxistisk-leninistiske teori på højde med nutidens krav”. Det fremdragne citat fra femte kongres, der skal berettige fornyernes fremstilling, siger, at ”på en række områder er den marxistisk-leninistiske tænkning og praksis simpelthen ikke på højde med verdensudviklingen i dag”.

Disse citater fremstilles som harmonisk samhörige, selvom der faktisk står to forskellige ting. I citatet fra femte kongres siges det,

at teoriens anvendelse ikke er på højde med tidens krav, mens det fra den syvende kongres hedder, at teorien i sig selv trænger til fornyelse. Med ”teori” forstås almindeligvis det grundlæggende paradigme i tænkningen og politikken. Det er muligvis blot ligegyldigt ordkløveri. Det er dog også tænkeligt, at ændringen af ordvalget afspejler visse partifornyeres ønske om at modellere i selve den videnskabelige socialismes fundament.

## **En ny ”demokratisk” stil**

Talrige eksempler kan fremføres på, at DKP/ML i perioden op til eksklusionerne gradvis er blevet gennemsyret af en ny ledelsesstil, som bryder med den demokratiske centralismes principper og de leninistiske partinormer. I den forbindelse kan der konstateres indflydelse fra den borgerlige demokratiopfattelse.

### **Ned med centrum - frem med sektortænkning**

Som nævnt tidligere fremkom et nøgleindlæg i kongresdebatten med de første tegn på den nye partiopfattelse. I dette indlæg (”Om partimæssighed og partiudvikling”) stilledes der krav om ”øget kollektivitet” i Centralkomiteén, forretningsudvalget og sekretariatet. Hvad denne kollektivitet skulle vise sig at indebære antydedes, da sekretariatet - den daglige ledelse - blev beskrevet som ”et udførende arbejdsredskab for Centralkomiteén”. Sekretariatets afgørende politiske funktion blev her simpelthen ikke nævnt.

Det har altid været kommunistisk latin, at ledelserne skal være kollektive. Kollektivitet indebærer imidlertid, at sagerne drøftes og besluttet kollektivt, og at alle deltager gensidigt støttende i alle sagsområder. Kollektivitet indebærer i den demokratiske centralisme endvidere, at partiet og partiets organer ledes fra et centrum, der sammenfatter diskussionerne, foretager eller igangsætter analyser

og sender resultatet til beslutning eller yderligere drøftelse. Hvis kollektivet er utilfreds med centrum, kan centrum til enhver tid afsættes af dem, der har valgt det. Sekretariatet er i sin egenskab af daglig ledelse et politisk centrum i partiets øverste ledelse. Det indebærer naturligvis ikke, at sekretariatet er den øverste myndighed mellem kongresserne - det er Centralkomitéen - men det indebærer, at sekretariatet spiller en politisk nøglerolle, og at det skal være stærkt, være i stand til at sammenfatte og konvertere partiets linje til daglig politik i tæt samspil med Forretningsudvalget, CK og partibasis. Til dato har heller intet parti kunnet fremvise et dueligt alternativ til nødvendigheden af en stærk førstesekretær, en formand, til at lede Centralkomitéens og sekretariatets arbejde.

Med udgangspunkt i en kritik af ledelsesforholdene under Klaus Riis' formandsskab, hvis berettigelse her skal forblive udiskuteret, har højrestrømningen i DKP/ML indført en ny ledelsesopfattelse under slagord om "øget kollektivitet" og hadefulde fordømmelser af ideen om et centrum. Denne nye opfattelse medfører som konsekvens, at ledelsesmedlemmerne egenhændigt kan udvikle politikken på egne sagsområder. Især er det fremhævet, at partiets ledere i masseorganisationer, og herunder navnlig faglige ledere, har ret til en særlig "tillid" fra partiet. Det betyder, at ledelseskollektivet helst ikke skal "blande sig" for meget i disses arbejde og politikudvikling, at hver sektor i praksis kan få lov til at passe sig selv.

Denne ledelsesopfattelse ses i flere oplæg til kongressen, især i det faglige udvalgs rapport. Den kan aflæses af centrale oplæg, som polemiserer for en opprioritering af massearbejdet stort set uden at tale om partiets ledelse af dette massearbejde, eller som polemiserer mod "superledelser", som forventes at have svarene på alt, og mod "detaljestyling" af medlemmerne. Der var imidlertid ingen i partiet, som havde ideer om "superledelser", som har ønsket at nedprioritere massearbejdet eller styre alt i detaljer. Det kunne heller ikke påvises, at der var nævneværdige aktuelle problemer

i den retning. Modstanderen var et spøgelse. Mange medlemmer påpegede omvendt, at der var problemer med mangel på ledelse af og dermed støtte til partiets arbejdende medlemmer.

Slagordet om ”kollektivitet” viste sig efter kongressen helt konkret at dække over det stik modsatte, hvilket er beskrevet andetsteds i dette afsnit. Alt peger på, at DKP/ML også i ledelsesmæssig forstand er blevet et nyt parti, hvor sektortænkningens og principløshedens hundrede blomster kan blomstre. ”Kollektiviteten” fører i praksis til en udemokratisk, vilkårlig og ugenomsigtig ledelse. Kongresprocessen og udrensingsprocessen efter kongressen har givet en forsmag på, hvor lidt basisedlemmerne regnes for. Erfaringerne fra tilsvarende ledelsespraksis i f.eks. DKP taler for, at resultatet bliver en udtalt aktivistisk stil i basis, i grundorganisationerne. ”Kollektivitet” bliver i denne forstand det samme som at følge trop.

### **Mørklagte linjer**

Kongresprocessen var i sig selv dybt utilfredsstillende. Det er igennem denne proces, at det vigtigste demokratiske udtryk i det kommunistiske parti skal komme til udtryk, idet kongressen er partiets højeste myndighed. På den ene side fik de medlemmer af Centralkomiteén, som var uenige i de nye linjeændrende beslutninger og signaler, mere eller mindre mundkurv på i deres grundorganisationer. Partikampen førtes desuden på et meget personrettet grundlag, som slørede de politiske linjer. Det betød, at disse uforenelige politiske linjer, som efterhånden antog form, ikke blev belyst tilnærmelsesvis klart i kongresprocessen, så medlemmerne kunne tage stilling til de reelle problemer. Denne artikels forfatter fattede således ikke mange brikker af de linjemæssige uenigheder i partiet, før det var for sent.

På den anden side var der godt nok åbenhed for indlæg til den interne presse i partiet, men dette betød ikke, at de deri rejste

spørgsmål, vurderinger, advarsler og uenigheder fra mindretallet blev besvaret. Den gængse taktik fra fornyerfløjen bestod henholdsvis i at fordreje modpartens synspunkter til det uigenkendelige og i simpelthen at ignorere mindretallet. Der blev ikke ført dialog, men antagoniserende konfrontation, som gav sig udslag i bl.a. en advarsel til Dorte Grenaa, fordi hun som CK-medlem fremsatte sine egne synspunkter i sin grundorganisation en advarsel, der var i strid med partinormerne, som partiet hidtil havde praktiseret dem. Kongressen blev efterfølgende hyldet af den nye Centralkomité og karakteriseret som superdemokratisk med den ene begrundelse, at der var mange på talerstolen!

## **Majorisering**

Flere steder forekom der i valget af delegerede til kongressen den praksis, at der blev valgt ensidigt ud fra, hvem der bakkede majoritetens linje op. De politiske uenigheder i partiet søgtes altså ”løst” ved det, der går under betegnelsen majorisering. Det er en ikke-leninistisk praksis, der strider mod den demokratiske centralisme. Den demokratiske centralisme tilsiger, at der skal foretages grundige kadrevurderinger af de kammerater, der kommer på tale som kandidater til et hvilket som helst valg, og at kadrevurderingen skal ligge til grund for valget.

## **Kupmetoder**

Den procedure, der har været gældende i Centralkomitéen omkring vedtagelserne af de linjeændrende og drastiske beslutninger lige fra de første særlige redegørelser i januar, der omstødte Centralkomitéens tidligere holdninger, til eksklusionerne i juni, er dybt kritisabel og strider mod helt elementære partinormer. Rede-gørelser, resolutioner og beslutningsforslag med gennemgribende indhold er blevet fremlagt uden for dagsordenen og snakket igennem til vedtagelse af et flertal. Flere medlemmer af Centralkomi-



téen, som nu er trådt ud af partiet, fortrød senere deres stemmeafgivning ved flere sådanne lejligheder før kongressen.

Det ypperste eksempel på denne kupagtige stil ses i eksklusionsproceduren. Punktet var ikke sat på Centralkomiteens dagsorden, ingen papirer var udarbejdet til formålet, og kritikken af de anklagede blev end ikke fremlagt over for disse på forhånd, før dommen faldt. Betegnelsen standret vil ikke være helt ved siden af. Som pendant til denne procedure i ledelsen kan det som nævnt konstateres, at ledende partimedlemmer ved mindst én lejlighed egenhændigt har udstukket nye politiske retningslinjer for partiet uden om den valgte ledelse. Denne praksis står i skærende modsætning til de ledsagende proklamationer om udviklingen af en "forbedret kollektiv stil". En demokratisk centralistisk beslutningsproces forudsætter konstruktiv dialog og politiske analyser med alle involverede som samarbejdende aktører. Den forudsætter ubetinget, at der udvises vilje til enhed.

Den nye stil har gjort op med den centralistiske arbejdsgang inden for ledelsens egne rækker og dermed givet spillerum til parallelle centres selvstyrende kurs, uden om kollektivets "indblanding". Den har også introduceret kampe i ledelsen i lighed med dem, der foregår i andre partier og i fagforeninger. Nu, hvor "fjenderne" er banket ud, er der frit løb til at se igennem fingre med partinormerne. Jo, kammeratlig tillid er godt, men kontrol er immervæk bedre.

## **Liberalisme**

I forhold til den "sag", der omkring kongressen opstår i forhold til Folkebevægelsen Mod Nazisme (FMN) og tidsskriftet "Faklen", udviser den nye formand, Jørgen Petersen, en bemærkelsesværdig ledelsesstil, som må tages som udtryk for den nye praksis. Det er en længere historie, men den skal her bringes som relevant doku-

mentation: Som følge af en uheldig forveksling med et pro-nazistisk tidsskrift af samme navn retter formanden for FMN, Frede Klitgård, i en kommentar i Dagbladet Arbejderen en række usande beskyldninger mod Faklen. Dette fører til, at Faklens redaktør Rune E. Larsen rejser sagsanlæg mod såvel Dagbladet Arbejderen som Frede Klitgård. Både avisen og Frede offentliggør derefter berigtigelser og dementier af påstandene, og dermed burde sagen være ude af verden.

Imidlertid sker der det, at Jørgen Petersen egenhændigt ringer til Rune E. Larsen og beklager avisens formidling af Frede Klitgårds beskyldninger, hvorefter sagsanlægget mod avisen trækkes tilbage. Halvanden måned senere ser Frede i et referat fra et CK-møde, at formanden har sagt, at han blot kan foretage en lignende opringning. Det korte af det lange er, at de to sagsanlæg fra Faklen nu konverteres til ingen sag mod Dagbladet Arbejderen og to sager mod Frede Klitgård. Hvorfor Faklen fortsætter denne sag, står stadig hen i det uviste.

Hvad der derimod står klart er, at formand Jørgen Petersen går enegang og efterfølgende bakkes op af Centralkomiteén i en situation, hvor partiet burde tage et kollektivt skridt til at bringe situationen i orden og støtte partikammeraten Frede Klitgård og FMN mod Faklens ildelugtende sagsanlæg. Det er en fremgangsmåde, der må betegnes som liberalisme. Partiets egen officielle forklaring på denne adfærd lyder kort og godt, at Frede ikke ville eller ikke kunne tale med partiledelsen - den præcise forklaring er svær at udlede. I flere skrivelser til sit parti har Frede imidlertid efterlyst en klar støtte til dels sig selv mod Faklen, dels til FMN i dennes egenskab af en vigtig masseorganisation.

Hvad ville have været en kommunistisk ledelsesstil i denne affære? Jo, såmænd en kollektiv proces: Formanden og partiledelsen burde have aftalt fremgangsmåden med Frede Klitgård og de

øvrige partikammerater i FMN, skabt alliancer i den antinazistiske bevægelse samt foretaget en partimæssig analyse af Faklen og meddelt resultatet til offentligheden. Dette vil man imidlertid ikke i Jørgen Petersens hovedkvarter, ikke mindst fordi Frede Klitgård på dette tidspunkt de facto er udråbt til ”partifjende”, og fordi Dagbladet Arbejderen efter Faklens sagsanlæg har bragt en leder, der kritiserer Faklens pseudo-antinazisme og dens sagsanlæg mod ægte antinazister. Forfatteren til denne leder hedder Klaus Riis, der med begrundelse i at lederen skrives, efter at misforståelsen er opdaget, domfældes for at ”holde hånden over Frede Klitgård” som led i en angivelig partikamp.

Det skal her indskydes, at Jørgen Petersen udtrykkeligt havde som udgangspunkt for sin domfældelse, at Faklen var et ”progressivt” tidsskrift. Faklens handlemåde rejser imidlertid fra første færd alvorlige spørgsmålstejn og dystre konklusioner: Hvorfor går tidsskriftet straks til domstolene og rejser sag mod en antifascistisk leder (og dermed FMN), når det må have stået klart, at beskyldningerne fra Frede Klitgårds side netop byggede på en uheldig misforståelse? Og hvorfor fortsættes sagen, efter at Frede har bragt en berigtigelse?

Sidenhen er mindst tre udtalelser fra FMN ikke blevet bragt i Dagbladet Arbejderen. En artikel af Sven Tarp, som understøtter Frede Klitgårds og Klaus Riis’ holdning til Faklen, er heller ikke bragt. Dette højst suspekterede tidsskrift er hermed fredet af DKP/ML, hvorimod de antinazistiske modstandsfolk i FMN bliver censuret. Der er god grund til at have røde ører i DKP/ML.

### **Vælgerforeningen DKP/ML**

Som nævnt har DKP/ML's lokale distrikter i år besluttet ikke at opstille selvstændigt i to hovedbyer til kommunalvalget. Den ene af disse beslutninger blev foretaget på en måde, der ikke er et

kommunistisk parti værdigt. I Københavns partidistrikt pegede vinderen på medlemskonferencen 23. april i retning af, at medlemmerne ville satse på en opstilling til kommunalvalget. En sådan opstilling har hele tiden været partiets politik, og kongressen besluttede ingen ændringer desangående, men at overlade gennemførelsen til lokal afgørelse. I København mente de fleste deltagere i konferencen, at en opstilling ville kunne bruges i kampen for partiets politik og målsætninger, og flere kammerater meldte sig under fanerne for at medvirke til dette.

Distriktskomiteen, der var overtaget helt af højrefløjen, mente derimod, at opstillingen burde droppes, og der blev ikke truffet nogen endelig beslutning på konferencen. Efter konferencen arrangerede distriktskomiteen så en urafstemning i distriktet, som gav et spinkelt flertal for ledelsens forslag om at bakke ud. Dette er en ren borgerlig vælgerforeningsmetode. Urafstemninger har aldrig tidligere været anvendt i DKP/ML og er af gode grunde en ejendommelighed i kommunistiske partier i øvrigt. At anvende urafstemning til at afgøre gennemførelsen af en partimæssig prioritering afslører i virkeligheden, at partiet i strid med partinormerne har passive medlemmer, og det strider mod almindelige ledelsesprincipper i et kommunistisk parti, imod den demokratiske centralisme. Det peger i retning af, at medlemmerne skal være stemmekvæg frem for aktive medspillere.

En beslutning af den art skal baseres på en klar analyse med udgangspunkt i partiets prioriteringer og træffes i den rette, kompetente forsamling, i dette tilfælde medlemskonferencen. Det skal ikke overlades til hvert medlem at afgøre med sig selv, om man synes det ene eller det andet, om man har lyst til eller gider at opstille til kommunalvalget eller ej. En sådan beslutning skal være kollektiv og utvetydig.

## **Kløjs i den demokratiske centralisme**

I det skrevne ord og i praksis kan der konstateres en fordrejning af den demokratiske centralismes principper i DKP/ML.

Klaus Riis nedskrev efter kongressen en politisk opsummering, som han forelagde sin grundorganisation. I denne opsummering konkluderede Klaus, at partiet var fløjopdelt, at kongressen ikke havde løst de alvorlige modsætninger tilfredsstillende, at der stadig var løse ender i konflikten, og at partiet befandt sig ved tærsklen til et højreskred.

Det medførte en bandbulle fra Centralkomitéen, der fordømte denne opsummering som ”partikamp”. Centralkomitéen mente, at den var udtryk for ”fraktionalistisk tankegang”, og proklamerede endnu en gang, at partiet var enigt, thi det havde kongressen besluttet. Centralkomitéen meddelte slet og ret, at partiet ikke var fløjopdelt, og at denne vurdering var lov. Kort tid efter havde knap hver tredje forladt partiet.

At skrive en opsummering af kongressen til sin grundorganisation er en praksis, der også er blevet fulgt andre steder. I henhold til partinormerne må det regnes for en pligt at foretage en opsummering af kongressen. Det, at Klaus Riis havde den holdning, han havde, udlagdes altså som ”partikamp”. Unægtelig forunderligt sammenlignet med partiets offentlige meddelelser om, at ”ingen er blevet presset ud på grund af sine meninger”.

At ophøje en vurdering til partibeslutning har intet at gøre med leninistiske partinormer og demokratisk centralisme. Centralkomitéen henholdt sig til, at kongressen havde afvist vurderingen af, at en højrestrømning bankede sig igennem i partiet. ”Dermed kan der ikke længere føres kamp på dette spørgsmål”, skrev Centralkomitéen i bandbullen af 11. maj ’97. Med ”kamp” mentes altså at

give udtryk for sin mening. Dermed afslørede Centralkomitéen sit manglende kendskab til den demokratiske centralisme, som netop foreskriver, at medlemmerne på alle planer skal være vagtsomme over for partiets linje og rejse kritik, hvis de finder brud herpå.

### **Kritik uønsket**

Den demokratiske centralisme handler i denne forbindelse om, at en beslutning skal træffes efter grundige diskussioner i hele partiet eller de respektive organer, hvorefter alle i partiet har at rette sig efter beslutningen. Ifølge denne nødvendige doktrin skal ledelsen og partimedlemmerne følge kongressens beslutninger, der er partiets højeste myndighed, såvel som beslutninger truffet af Centralkomitéen og andre ledelsesorganer eller efter en meningskamp i hele partiet. Der ligger intet krav om, at man skal afsværges sine synspunkter, efter beslutningen er taget. Det ville være en åbenlyst absurditet.

Det førnævnte nøgleoplæg til den organisatoriske konference, ”Kommunisternes parti- og organisationspolitik”, indeholder faktiske fejl i fremstillingen af den demokratiske centralisme. Fejlene ligger for det første i den implicite fremstilling af den aktuelle situation i partiet, hvor Klaus Riis’ og mindretals-fløjens kritik implicit fremstilles som en skadelig, ja direkte ”partifjendtlig” kritik, der har undergravet partiets enhed. For det andet mangler oplæggets principfremstilling en væsentlig side af dette organisationsprincip, nemlig meningsudvekslingernes og dermed beslutningernes karakter, dvs. den demokratiske side af den demokratiske centralisme.

Kritikken efter kongressen fra Klaus Riis, Dorte Grenaa og mange andre i partiet havde til udtrykkeligt formål at bevare enheden i partiet. Klaus’ daværende vurderinger af partiets situation må siges at være blevet bekræftet. Fordømmelsen af konstateringen af, at partiet var fløjopdelt, er dermed ubegribelig - den burde tværtimod være taget til positiv efterretning af Centralkomitéen.

Fra Klaus' og mindretallets side i øvrigt gik kritikken på centralkomitéens faktiske, aktuelle varetagelse af sin opgave, på dens påviselige skærpelse af modsætningerne i partiet, primært ved isolering og desavouering af mindretallets kadre. Desuden fastholdt mindretallet naturligvis sine vurderinger af partiets politiske udvikling. At rette kritik mod ledelsesorganernes varetagelse af ledelsen er fuldstændigt legitimt og kan, hvis den er berettiget, være yderst konstruktiv. En sådan kritik ikke bare kan, men skal rettes til ledelsen igennem partiets organer. Det gjorde de pågældende kammerater.

Endvidere er det som nævnt at betragte som en pligt at foretage en opsummering af kongressen i grundorganisationerne. Enhver kritik, der rejses i den forbindelse, kan ikke pålægges nogen bånd i grundorganisationen, hvor medlemmerne er sikret fuldstændig fri meningsudveksling.

Hvis ikke en sådan fri meningsudveksling kan finde sted, kan der ikke opnås reel enhed i partiet. Enheden må være kvalitativt funderet, baseret på fælles forståelse af de beslutninger, der tages. Enhed kan aldrig dekretes, som det var tilfældet fra DKP/ML's CK's side i forbindelse med kongressen.

Oplæggets implicite karakteristik af mindretallets kritik er altså groft fejlagtig. Der var ikke tale om, at disse søgte at rejse en ny partidiskussion om emner, hvorom der var truffet beslutninger. Medmindre oplægget mener, at dekreteringen af "enhed" var at betragte som en sådan beslutning!

Oplægget til den organisatoriske konference savner en beskrivelse af meningsudvekslingernes og beslutningernes karakter i det demokratisk centralistiske organisationsprincip. Meningsudvekslingerne i det kommunistiske parti skal have karakter af en marxistisk-leninistisk diskurs og ikke antagonistiserende kampe mel-

lem parterne, som det var tilfældet i DKP/ML's kongresproces. Beslutningerne i det kommunistiske parti skal være baseret på klare, sagligt belysende meningsudvekslinger på basis af saglige analyser. De skal ikke have karakter af kampafstemninger, hvor parterne "sælger billetter" med overfladiske paroler og slagord. Begge negative tendenser er udtryk for borgerlig demokratisk indflydelse, og begge disse tendenser var udslagsgivende i DKP/ML.

### **Partikamp fra oven**

Slagordet om, at "partikampen skal sluttes", solgte billetter blandt medlemmerne og blev ophøjet til beslutning på kongressen. Kongresledelsen stillede derefter som betingelse for kandidaterne til Centralkomiteén, at de forholdt sig til denne "beslutning" ved opstillingen. Det var det samme som at sige, at mindretalsfolkene skulle afsvære deres synspunkter, hvorfor hovedparten af disse trak deres kandidatur. Det er gængs og korrekt praksis, at partiledelsen eller kongressen afslutter menings- og partikampe. At kongresledelsen, der udelukkende bestod af folk fra højrefløjen, lagde denne beslutning ud til godkendelse af kongressen, stred imidlertid imod den reelle situation i partiet, hvad de senere begivenheder beviste. I bedste fald var der tale om ledelsesmæssigt diletterteri. I værste fald var det en bevidst handling for spaltning af partiet, en forberedelse til udrensning af den marxistisk-leninistiske fløj.

Partikampen, meningsudvekslingen mellem fløjene, blev tydeligvis ikke afsluttet på kongressen. De centrale dokumenter blev vedtaget enstemmigt, men at erklære disse for et udtryk for en afklaring af de linjemæssige uenigheder er groft fejlagtigt. Disse dokumenter, som f.eks. beretningen, havde karakter af kompromisvedtagelser. Fløjene og dermed den medlemsmæssige basis for partikampen bestod efter kongressen, og dette måtte naturnødvendigt give sig udtryk på den ene eller anden måde. Det konstaterede Klaus Riis, og denne konstatering blev han fordømt for. Den nye



ledelse i partiet mente sig åbenbart i stand til at hæve sig over de sociologiske og politiske naturlove og neutralisere de faktiske forhold i basis ved at træffe beslutninger om, at der herskede enhed, og at partikampen var slut. Som om denne fejlagtige beslutning ikke var nok, stod det hurtigt klart, at selv den mindste bevægelse fra mindretalsfløjens og især de senere ekskluderedes side blev tolket som "partikamp". En indkredsning af denne "partikamps"-definition og den senere definition af "fraktionismen" giver et stærkt karikeret indtryk. Herfra skal opfordringen blot lyde til DKP/ML, om at partiet offentligt fremlægger dokumentationen for denne "fraktionisme".

Der har været en skarp modsætning mellem Centralkomiteéns vilkårlige advarsler og bandbullen skudt fra hoften mod mindretallet i partiet på den ene side og de "demokratiske" slagord på den anden side. Dette blev praktiseret ud fra en groft forvrænget fremstilling af den demokratiske centralismes principper. De ovennævnte eksempler viser, at medlemmerne slet og ret risikerede at blive fordømt for at have en afvigende mening. Mange konkrete eksempler kunne nævnes, især fra ML-fløjens ikke uvæsentlige del af kadrelaget.

Partikampen blev i allerhøjeste grad fortsat af Centralkomiteén. Hensigten er nu opnået: de irriterende "bagstræbere" er i dag ude af partiet, partiet er lettet over deres fravær og stormer målbevidst fremad mod massepartiet. Dørene er åbne, alle er velkomne, undtagen "Klaus Riis & co." og andre ukorrumperede marxist-leninister.

## Afslutning

Det kan sammenfattes af ovenstående, at der er en klar sammenhæng mellem en række hver for sig små eller begrænsede højrefejl i DKP/ML, og at denne sammenhæng udgør en grundlæggende

ny linje for partiet. Mange bække små gør en stor å, eksklusionerne et vandfald. I udledningen af anvendelige konklusioner er det vigtigt at fastslå, at et politisk skred altid udtrykkes gennem en elementær sociologisk proces, en kollektiv bevægelse. I sådanne processer styres de fleste desværre af årsager, som ligger uden for den enkeltes kontrol. Derfor bør man i første omgang udelade personspørgsmål og koncentrere sig om de objektive spørgsmål. Når disse er afklaret, kan man i anden omgang diskutere enkeltpersoners rolle og drage konsekvenser heraf i form af sanktioneringer.

Vi kan uden vaklen tillade os at sige, at bruddet i DKP/ML markerer ikke blot taktiske uenigheder, men strategiske modsætninger. DKP/ML har i dag bevæget sig over på et standpunkt for forsoning med revisionismen, og en sådan forsoning er utilladelig for et kommunistisk parti. Den nye linje inkluderer en opportunistisk partiopfattelse, en forkert opfattelse af hovedfaren for partiet, halehængspolitik i forhold til massearbejdet og en centristisk kurs i forhold til venstrefløjten. På det mere vidtfavnende område inkluderer højreskredet tendens til et opgør med den marxistiske statsopfattelse (især i ”Program for et socialistisk Danmark”, men også manifesteret i legalisme som omtalt).

For at kunne drage konsekvenser af et skred af denne art er det mest hensigtsmæssigt at se på, hvilke objektive faktorer der har spillet ind på udviklingen. De negative subjektive faktorer, dvs. enkeltpersoners og grupperes afvigelse fra partiets linje, der udvikler sig, kan i reglen udelades ganske direkte af de objektive. Vel bæres opportunistiske opfattelser af mennesker, men disse mennesker henter ikke deres ideer af den blå luft.

### **Ledelse af masserne = faglige poster?**

Det fornyede DKP/ML har haft kort tid til at vise nyskabelserne

i praksis. Derfor er der i det ovenstående kun få konkrete eksempler på højreopportuniste udmøntet i udadventt virksomhed. Om et års tid vil vi have tilstrækkeligt materiale til fyldestgørende at bedømme prognoserne for virkningerne af bruddet på DKP/ML's udadvendte politik. Denne empiri kan blive nyttig i forberedelserne til og arbejdet for det stærke, forenede kommunistiske parti.

Vi kan på nuværende tidspunkt drage tilstrækkelige konklusioner til at stille prognoserne. I afsnittene ovenfor er rejst en række. En enkelt kan tilføjes: Det står klart, at den nye kadredefinition, den nye ledelsesopfattelse og den nye opfattelse af hovedfaren for partiet danner en teoretisk legitimation for en strategisk alliance med reformisterne i fagbevægelsen samt for udvikling af pamperisme. Når man sammenholder dette med den nyudsendte pjeces skingre fordømmelse af partimindretallet for at have fremført ”tilbagestående fagforeningsfjendtlige opfattelser” (sic!), kan der ikke være megen tvivl om, hvor det bærer hen. Det er blevet påpeget, at de politisk linjelæggende kræfter i den sejrende højrefløj i DKP/ML er fagforeningsansatte. Dette har givet sig udslag i kuriøse påfund, såsom et forslag om at lade fagbevægelsens FIU-kurser indgå som inspirationskilde til partiets skolingsvirksomhed. Hvad dette har med marxistisk-leninistisk partiskoling at gøre er et godt spørgsmål.

En partiopfattelse, der de facto bryder med principperne om partiets ledelse af massearbejdet, gavner kun folk, der ønsker at blive på deres poster i massearbejdet for posternes skyld. Er det monstro de faglige lederes poster, der tænkes på, når DKP/ML proklamerer, at partiet nu er parat til at lede masserne, er indtrådt i masseaktionernes periode?

### **Hvorhen kommunister?**

Med det brud, der er sket i DKP/ML på basis af strategiske uenig-

heder, har samlingsprocessen for kommunisterne i Danmark lidt et alvorligt tilbageslag. Den positive og ledende rolle, som DKP/ML har spillet i samlingsprocessen, afskrev partiets Centralkomité sig frivilligt den 28. juni 1997. Udrensningerne og eksklusionerne og den nye højreopportunistiske linje, som er ved at tegne sig i DKP/ML, har i dag reduceret DKP/ML til en tvivlsom for ikke at sige skadelig aktør i samlingsprocessen.

DKP/ML i dag rummer sandsynligvis et flertal af medlemmer, som vil være at finde i fremtidens stærke, forenede kommunistiske parti men det rummer også personer, som med deres målbevidst negative og destruktive rolle i partisprængningen næppe vil få adgang til dette parti. Når linjerne skilles, må der vælges side. Nogle har valgt klart side ikke bare for højreopportunismen, men for en likvidationskurs over for det førende parti i den kommunistiske bevægelse.

Blandt de spørgsmål, der må rejses, efter at støvet har lagt fra sprængningen af DKP/ML, er, hvorledes et kommunistisk parti konstruktivt og korrekt anvender den demokratiske centralismes principper i forbindelse med partikampe og fløjdannelser. Det kan og skal ikke undgås, at et kommunistisk parti gennemrystes af store meningskampe. Sådanne meningskampe er tværtimod en naturlig del af partiets dynamik. I første omgang drejer det sig om at skelne subjektive modsætninger fra objektive. Dernæst at skelne taktiske modsætninger fra strategiske og antagonistiske modsætninger.

I det sidstnævnte tilfælde er det en umulighed at forene fløjene. Et kommunistisk parti kan aldrig være pluralistisk og rumme eksempelvis revisionistiske, maoistiske og trotskistiske strømninger under samme tag. En slig centrisme vil uværgeligt lemlæste partiets videnskabelighed og enhed. En strategisk linjemæssig uenighed vil derfor uundgåeligt føre til en eller anden form for udløsning, som i modsætning til DKP/ML's tilfælde gerne skulle ende med udrensningen af de opportunistiske elementer fra partiet.

Et kommunistisk parti skal derimod kunne rumme objektive taktiske uenigheder, dvs. uenigheder, der ikke er i modstrid med det fundamentale, marxistisk-leninistiske grundlag. Hvorledes man bør behandle sådanne modsætninger står efter denne artikels forfatters opfattelse stadig ikke helt klart. Erfaringerne fra flere kommunistiske partier, herunder DKP/ML, giver efter min mening grundlag for fornyede grundige overvejelser om den demokratiske centralismes konkrete anvendelse i sådanne situationer.

At sprængningen af DKP/ML kunne finde sted, beroede uden tvivl delvist på partiets alt for svage greb om forståelsen af den demokratiske centralisme. En væsentlig baggrund var med sikkerhed partiets generelt lave teoretiske skolingsniveau. Et andet spørgsmål består i at drage konklusioner i forhold til den forgæves kamp for marxismen-leninismen i DKP/ML.

Som tidligere antydte havde den garvede marxistisk-leninistiske korrekturlæser Klaus Riis i løbet af 1996 anet, at der var en højrestrømning på vej i partiet, og dette gav sig udslag i en polemik i beretningsteserne mod højreopportunistiske opfattelser. Klaus måtte senere udtrykkeligt undskylde og dementere sine mistanker om en præfraktionel situation i Centralkomiteén, men de senere begebenheder viste, at der sandsynligvis var tale om en fremspirende højrefraktion i ledelsen. Højrestrømningen burde med andre ord allerede på dette tidspunkt være blevet likvideret. At det ikke skete, og at den efterfølgende kunne samle et flertal i Centralkomiteén og partiet, beroede ikke kun på de faktorer, som understøtter et politisk skred. Årsagen skal givetvis også findes i de forudgående ledelsesmæssige problemer, som er beskrevet tidligere. Med udgangspunkt heri kunne højrestrømningen rette en kritik mod formanden Klaus Riis og under dække heraf fremføre den nye partiopfattelse.

Erfaringen har endnu en gang bekræftet, at højreopportunisten har tilbøjelighed til at fremføre deres linje under dække af personangreb

på partiledere(n). Dette signal var mange i partiet fra starten opmærksomme på. Problemet består i balancegangen mellem hensynet til partiets enhed og nødvendigheden af at afsløre partifjendtlige strømninger. Måske var Klaus Riis og andre årvågne kammerater for blødsødne over for højrestrømningen, for tillidsfulde over for gamle medkæmpere. Erfaringerne må nedskrives, hvis fejlene skal undgås fremover. DKP/ML konkluderede med fuld berettigelse på den 7. kongres, at partiet og Dagbladet Arbejderen aldrig havde befundet sig i en bedre position. At bruddet sker netop i denne situation virker ikke tilfældigt. Hvordan processen i sin helhed er sket, og hvem der er de egentlig ansvarlige for bruddet, står endnu tilbage at undersøge. Imidlertid kan det konstateres, at der kun er ét sted, hvor man hjerteligt frydes over DKP/ML's sprængning: i borgerskabet, hos klassefjenden, fjenderne af revolutionen og socialismen, herunder det kriseramte Socialdemokrati.

Der skal imidlertid ikke ”begyndes forfra” i den kommunistiske bevægelse, som det var tilfældet efter DKP's degeneration i 1960'erne. Vel er tiden fremskreden, men de fundamentale ideologiske afklaringer har fundet sted, og bevidstheden om samlingsens nødvendighed er stærk i den kommunistiske bevægelse af i dag. Tidens opgave handler om at finde formerne for forening af kommunisterne i Danmark i ét stærkt parti på marxismen-leninismens grund. Et egentligt handlingsprogram for denne proces og en udarbejdelse af programmet for det fremtidige, forenede kommunistparti er spørgsmål, der er taget op til løsning. Organisationen OKTOBER har påtaget sig arbejdet for disse opgaver.

Kommunisterne kan i dag, som situationen ser ud, skue til øen midt i landet, Fyn, hvor den kommunistiske samlingsproces lever og har det godt, og glæde sig over, at processen trods alt er uafvendeligt i gang. Erfaringerne fra DKP/ML er endnu en lærdom, endnu en byggesten til den kommunistiske bevægelses erfaringsbibliotek. Den fulde beskrivelse af denne lærdom står endnu

tilbage at blive skrevet. Som en organisation for kommunistisk samling ser OKTOBER det som sin opgave at formulere sådanne erfaringer og derigennem være medvirkende til at skabe det sunde politiske grundlag for et fremtidigt Danmarks Kommunistiske Parti, der kan leve op til sit navn.

## Mennesket er menneskets håb

*Uddrag af Eric Skyttes indlæg på landskonferencen "Kommunismen i Danmark i går, i dag og efter år 2000", februar 1999.  
Gengivet her fra Kommunistisk Politik*

Jeg vil ikke påtage mig at fremkomme med en analyse af DKP, men jeg vil i glimt berette om, hvordan jeg – og sikkert mange andre – oplevede at være medlem af DKP – og senere Kommunistisk Forum og KPiD.

Lad mig starte med at oplyse, at jeg indmeldte mig i DKP d. 1. Maj 1970.

Op til EF-afstemningen i 1972 var DKP meget aktiv, og det resulterede i at mange søgte om at blive medlem. Sluserne blev åbnet på vid gab for nye medlemmer – kort sagt: Revl og krat blev lukket ind i partiet. Skolingen for de nye medlemmer haltede gevaldigt bagefter – især skolingen i klassikerne: Marx, Engels og Lenin. Jeg nævner ikke Stalin i dén forbindelse, da det jo nærmest var et fy-ord i DKP.

DKP's 25. kongres i 1976 vedtog jo et nyt partiprogram med det antimonopolistiske demokrati, og stadfæstede eksklusionen af Carl Madsen for hans modstand mod dette begreb.

Dengang var der ikke de store diskussioner om **indholdet** af dette begreb, men som en af mine partikammerater i det senere KPiD så udtryksfuldt sagde det på et møde: "*Havde vi dog bare lyttet mere til hvad Carl Madsen sagde dengang!*"



Hvis vi udlægger det antimonopolistiske demokrati som en kamp for demokratiet – en kamp mod monopolerne, så kan vi vel alle gå ind for det – men det vi skal se på er **indholdet** i begrebet

Men hvad er så det antimonopolistiske demokrati? Det kan siges med 4 ord: **Chile, 11. september 1973!**

Og hvordan skal det så forstås?

Det er den samme teori, som præsident Allende's regering i Chile byggede på med fatale følger for den chilenske arbejderklasse – teorien førte til fascismen og ikke frem mod socialismen!

Det er en teori om overgangen til socialismen via stemmesedlen, den parlamentariske vej til socialismen – den vej Socialdemokratiet valgte i sin tid - og i dag kan vi se, hvor det fører hen med Socialdemokratiet som borgerskabets foretrukne administrator af det kapitalistiske samfundssystem i Danmark!

Teorien bryder med den marxistiske lære om staten, om revolutionen og om proletarietets diktatur.

Midt i 70'erne blev jeg indvalgt i distriktsledelsen på Fyn med kassererarbejdet som det væsentligste.

Efter et par år i distriktsledelsen var jeg ved at blive godt træt af den parlamentsfiksering, der herskede. DKP var jo repræsenteret i folketinget og i byrådet sad Per Berga Rasmussen – i dag sidder han for Enhedslisten i Odense byråd!

Jeg forsøgte at stoppe mit arbejde i distriktsledelsen, men det var svært at slippe derfra.

Først efter nogle år lykkedes det, da jeg på en distriktskonference

tog problemet op med den manglende politiske skoling, partiets kadrepolitik samt betydningen af klassekampen.

Jeg kunne så beskæftige mig med det jeg fandt mere vigtigt – nemlig det faglige arbejde, da jeg på det tidspunkt var tillidsmand og fællestillidsmand på Nordisk Tekstil i Odense.

Men – det faglige arbejde i DKP var jo underlagt det parlamentariske arbejde – det faglige arbejde blev jo brugt til at sætte fokus på det parlamentariske cirkus på Christiansborg,

Så det faglige arbejde dengang var jo ikke ligefrem noget at råbe hurra for. Jeg deltog i det faglige arbejde og selvfølgelig også i parti-afdelingens arbejde i Odense.

Da Gorbatjov kom til i Sovjetunionen, fik det jo også betydning for DKP. Der blev snakket en del om at forny socialismen – om mere demokrati o.m.a. Det blev mere og mere ulideligt at deltage i parti-afdelingsmøderne, men jeg deltog dog fra tid til anden.

Jeg deltog bl.a. i et afdelingsmøde, hvor der var valg af delegerede op til kongressen: I indkaldelsen stod der direkte: "*Mød op! Stalinisterne skal ud af DKP!*". Jeg mødte op og kritiserede indkaldelsens ordlyd, men jeg fik nærmest det indtryk, at det var distriktsledelsen, der stod bag indkaldelsen.

På et efterfølgende møde på distriktsplan for alle medlemmer tog jeg denne problemstilling op – dog uden større ændring af tingenes tilstand.

På Fyn hvor den såkaldte "fornyefløj" stod stærkt, ville man end ikke lade en repræsentant fra mindretallet – sammen med repræsentanten fra flertallet - fra den 29. kongres deltage i et beretningsmøde om resultaterne fra kongressen.

Efter resultaterne af den 29. kongres, hvor den såkaldte ”forny-erfløj” kom til, meddelte jeg på et møde for alle medlemmer på Fyn, at såfremt den linje, der var lagt, ville fortsætte, så var vi helt sikkert nogle stykker, der ville melde os ud af DKP.

Da den 30. kongres i april 1990 var overstået tog jeg konsekvensen og meldte mig ud af DKP.

Jeg havde fået nok af parlamentsfiksering, fornyerfløj, Gorbatjov m.m.

Efter godt et halvt års tid meldte jeg mig ind i Kommunistisk Forum da jeg havde forhåbninger til, at det ville blive anderledes – at der ville blive gjort op med parlamentsfiksering – at der ville blive gjort op med de fejltagelser, der herskede i det tidligere DKP.

Det skete desværre ikke!

I februar 1990 fik vi stiftet en lokal afdeling af Kommunistisk Forum på Fyn.

I maj 1992 deltog jeg som repræsentant for Kommunistisk Forum, Fyn i et møde med DKP/ML om kommunistisk samling, hvor følgende punkter blev fremlagt.

1. Alle kommunister må erkende, at der kun kan være ét parti i hvert land.
2. Samlingen af de kommunistiske kræfter må ske på basis af en generel anerkendelse af marxismen-leninismen.
3. Samlingen må basere sig på en solidarisk holdning til den kommunistiske bevægelse i Danmark, men også en kritisk og selvkritisk holdning til de erklærede kommunistiske partiers arbejde efter splittelsen.
4. Samlingen må basere sig på en fælles støtte til 2. og 3. Inter-

- ationale og forsvaret af Oktoberrevolutionen og forsøgene på at opbygge socialismen.
5. Samlingen erkender nødvendigheden af videreudvikling af den marxistisk-leninistisk teori. Af en fremadskridende diskussion af socialismens erfaringer på godt og ondt.
  6. Afvisning af Gorbatsjov's kontrarevolutionære/socialdemokratiske rolle og indhold.
  7. De kommunistiske kræfter må erklære støtte til Cuba, Vietnam, Nordkorea og andre, der er truet af imperialismen.

Der var tilslutning til punkterne på et efterfølgende medlemsmøde i Kommunistisk Forum, Fyn!

På Kommunistisk Forums landsmøde i 1992 aflægger jeg på afdelingens vegne et indlæg om situationen på Fyn, herunder de positive erfaringer m.h.t. samarbejdet indenfor Den kommunistiske bevægelse på Fyn.

I marts 1995 have vi et medlemsmøde med 2 repræsentanter fra forretningsudvalget (Elsebeth Kaufholz Lisbeth Brabæk) efter ønske fra forretningsudvalget. Dagsorden: løst og fast!

Det jeg mindes fra dette møde, var de 2 forretningsudvalgsmedlemmers nærmest forfærdelse over, at ingen i afdelingen tog afstand fra, hvad de kaldte "forbrydelser" under Stalintiden i Sovjet.

I november 1995 var der kongres i KPID. Jeg havde på afdelingens vegne et indlæg om samlingsprocessen, lokalt som på landsplan, og efterlyste, hvorfor ledelsen i KPID ikke gik aktivt ind i processen, da Betty, formanden for KPID i et læserbrev i Dagbladet Arbejderen havde givet udtryk for følgende:

"KPID har i øvrigt ikke besluttet at holde sig uden for samlingen af de kommunistiske kræfter."

Der blev ikke svaret på de rejste spørgsmål fra afdelingen!

I maj 1996 bliver vi i afdelingen stillet overfor et krav fra forretningsudvalget om medlemsmøde med 2 repræsentanter fra forretningsudvalget (Ib Petersen & Annette Nielsen) med følgende dagsorden:

Kongressens og landsledelsens beslutninger samt afdelingens situation.

De 2 repræsentanter fra forretningsudvalget kunne ikke henvise til én eneste beslutning som jeg skulle have overtrådt!

Vi var vidt omkring i diskussionen på medlemsmødet, bl.a. var der enighed om, at DKP/ML var et ”kadreparti”, medens KPID var et ”masseparti”. (P.S.: Hvor er DKP/ML på vej hen i dag!).

Derudover blev jeg af de 2 repræsentanter fra forretningsudvalget meget bebrejdet, at jeg anbefalede Dagbladet Arbejderen.

I april og maj 1997 afholder vi medlemsmøder i KPID, Fyn med punktet, Det antimonopolistiske demokrati på dagsordenen. Der er ikke enighed blandt medlemmerne om dette begreb, så konklusionen bliver, at vi som afdeling skal tage problemstillingen op på kongressen i november 1997!

Først i juni 97 modtager jeg brev fra forretningsudvalget om, at de indstiller mig til eksklusion ...

Jeg bliver indbudt til – iflg. lovene - at deltage i landsledelsesmødet sidst i juni måned, hvor min eksklusion skal forelægges Landsledelsen, men da jeg ikke, på trods af utallige henvendelser – kan få at vide, hvad jeg konkret er anklaget for, så meddeler jeg, at jeg ikke ønsker at deltage, men at jeg vil anke min eksklusion til kongressen i november 97.

Først d. 2. juli 97 modtager jeg brev fra Landsledelsen om, at jeg er ekskluderet af KPID d. 21/6-97. Jeg modtog brevet dagen efter, at Dagbladet Arbejderen havde offentliggjort eksklusionerne i DKP/ML (af Klaus Riis, Dorte Grenaa og Frede Klitgård, KP). Et meget mærkeligt sammenfald. Hvorfor ventede KPID næsten 14 dage med at meddele mig, at jeg var ekskluderet? Var det fordi, deres rænkespil skulle passes ind i DKP/ML's rænkespil om de forestående eksklusioner dér? Det ligner unægtelig en tanke!

Da jeg i sin tid sagde ja til at stille op til bestyrelsen for Støttekredsen Arbejderens Venner, var det med baggrund i, at Dagbladet Arbejderen stillede spalteplass til rådighed for diskussionen om samlingen af de kommunistiske kræfter i eet stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grundlag, og at avisen understøttede den kommunistiske samlingsproces overalt i landet, samt refererede loyalt hvad der rørte sig i forbindelse med samlingsprocessen.

Med den politiske sprængning af DKP/ML i juni/juli 1997 indledtes en ny kurs i forbindelse med samlingsprocessen – der blev indført censur og manipulation!

Vedr. Dagbladet Arbejderens dækning af KPID's 3. kongres, så fremgår det ikke, at KPID betragter sig som DET kommunistiske parti, og at skabelsen af et stærkt kommunistisk parti er identisk med opslutning og opbygning omkring KPID som parlamentarisk parti!

Dermed afviste kongressen, at KPID vil indgå i nogen form for organiseret proces med andre kommunistiske kræfter med henblik på samling i ét stærkt kommunistisk parti og afviste dermed henvendelsen fra DKP/ML's kongres i marts måned.

Endelig stadfæstede kongressen KPID's strategiske linje for freldelig, parlamentarisk overgang til socialismen.

Ovennævnte er dog væsentlige oplysninger, som hele den kom-

munistiske bevægelse i Danmark burde få kendskab til.

Men det skete altså ikke!

Da virkeligheden var helt anderledes, meddelte jeg i et åbent brev af 6/12-97 – sammen med Flemming Jensen, København – at vi ønskede at trække os fra bestyrelsen i Støttekredsen Arbejderens Venner.

Avisen er blevet dybt utroværdig og manipulerer med virkeligheden og afviser diskussionen om ideologiske spørgsmål – fundamentet, hvorpå samlingen skal tilendebringes!

D. 4/2-98 har en DKP'er i Dagbladet Arbejderen en appel om samlingen af de kommunistiske kræfter.

Appellen lyder til medlemmer af DKP/ML og KPID, at de blot skal melde sig ind i DKP og dér kæmpe for den demokratiske centralisme.

Så enkelt er det ikke at få samlet de kommunistiske kræfter – partiorganiserede som p.t. partiløse – i ét stærkt kommunistisk parti.

Det vi i fællesskab skal opbygge er et revolutionært parti, baseret på den demokratiske centralisme, der skal være arbejderklassens fortropsparti og lede kampen hen imod den proletariske revolutions sejr og videre opbygge socialismen under proletariatets diktatur.

Derfor skal partiet kræve en aktiv indsats af sine medlemmer, der skal være velskolede i den marxistisk-leninistiske teori, og de skal være offervillige i den dagsaktuelle kamp og i kampen for socialismen.

Det er ikke antallet af medlemmer, der er afgørende, men derimod medlemmernes offervillighed, kvalitet og forbundethed med

masserne, der er afgørende for partiets politiske indflydelse og handlekraft, og for at det kan opfylde sin historiske rolle som arbejderklassens revolutionære fortroppersparti.

Passive medlemmer, karrieremagere og "halvstuderede røvere" er der ikke brug for i det stærke kommunistiske parti, der er den revolutionære handlings parti, klassekampens parti.

Der er behov for den politiske og ideologiske afklaring indenfor den kommunistiske bevægelse, inden det er muligt at skabe det stærke kommunistiske parti. Det politiske og ideologiske grundlag for det kommende parti er altafgørende, og her må vi analysere den kommunistiske bevægelse i Danmark, såvel positive som negative udviklingstendenser i tidens løb.

De forskellige partier/organisationer indenfor den kommunistiske bevægelse, er jo et udtryk for de forskellige politiske strømninger, de må fremkomme med analyser af de forskellige problemstillinger, der tidligere – og i dag – hersker indenfor bevægelsen, f.eks. det antimonopolitisk demokrati, statens klassekarakter, arbejderaristokratiet, masseparti, kadreparti, reformismen, opportunisten, og hvordan kunne "fornyerefløjen" opstå i DKP, og hvorfor gik DKP i opløsning, o.m.a.

En samling i ét stærkt kommunistisk parti på et forkert – eller uafklaret grundlag – vil ikke fremme kampen for socialismen, men tværtimod føre denne kamp på afveje og til nederlag for arbejderklassen. Derfor er denne politiske og ideologiske afklaring nødvendig og af yderste vigtighed!

Vi får ikke det stærke kommunistiske parti blot ved en sammenlægning af de eksisterende partier/organisationer. Der er kun én vej frem, og det er samling fra neden med aktionsenhed og politisk og ideologisk afklaring på basis af marxismen-leninismen!



Hvordan ser situationen så ud i dag m.h.t. samling af kommunisterne?

Som allerede nævnt har KPID på den 3. kongres stadfæstet den parlamentariske overgang til socialismen – med andre ord – de har stadfæstet ministersocialismen, som Socialdemokratiet i dag praktiserer, hvor de stiller sig på den forkerte side i klassekampen.

DKP/ML har med parolen om et ”masseparti” lagt sig på linje med KPID’s opfattelse af vejen frem mod socialismen.

DKP har fuldstændigt underlagt sig Enhedslisten og det parlamentariske spilfægteri.

Jeg kan godt forestille mig, at disse 2 - måske 3 – organisationer ad åre slår sig sammen i et ”kommunistisk masseparti” og vil gå den parlamentariske vej mod ministersocialismen – altså den samme skæbnesvangre fejl som det revolutionære Socialdemokrati begik i tidernes morgen.

Den ”frihed” har de jo til at gå ud i sumpen, jævnfør Lenins *Hvad må der gøres?*:

*”Vi marcherer i sluttet flok ad en stejl og vanskelig vej, holdende hinanden fast i hænderne. Vi er på alle sider omgivet af fjender, og vi må næsten ustandselig vandre under deres ild. Vi har forenet os efter en frit truffen beslutning netop for at kæmpe mod fjenderne og ikke træde ned i sumpen ved siden af, hvis beboere fra begyndelsen har dadlet os, fordi vi har udskilt os i en særlig gruppe og har valgt kampens og ikke forsoningens vej. Så er der nogle af os, der giver sig til at råbe: Lad os gå ud i denne sump! – og når man begynder at skamme dem ud, svarer de: Hvor er i gammeldags! Og skammer i jer ikke over at nægte os frihed til at kalde jer over på en bedre vej! – Å jo, mine herrer, i kan frit ikke blot kalde, men*

*også gå, hvorhen i lyster, selv ud i sumpen. Vi mener endda, at jeres rette plads netop er i sumpen, og vi er rede til efter evne at hjælpe jer derud. Men giv så blot slip på vore hænder, lad være med at klamre jer til os og lad være med at besudle det store ord frihed, for vi har vel også "frihed" til at gå, hvorhen vi lyster, frihed til at kæmpe ikke blot mod sumpen, men også mod dem, der drejer af mod sumpen!"* (Tiden 1949, s. 17)

Men, kammerater, er der slet intet håb for mennesket? Jo, mennesket er menneskets håb.

Lad mig til slut sige, at med dannelsen af den partiforberevende organisation, OKTOBER og den linje den står for, så er der håb – også for den danske arbejderklasse.

Denne organisation skal styrkes – og den vil blive styrket med opbakning fra arbejderklassens side. Men det kræver kamp og udholdenhed – og vi må også se i øjnene, at i det samfund, vi lever i, der er der mange, der mener, at det nytter ikke noget – der er en vis opgiveness på forhånd – en vis håbløshed over tingenes tilstand.

Men der, kan vi som kommunister sige, at så stort tror vi om mennesket, at ejer det håbløsheden, da ejer det også håbet.

Magthaverne – de kan svie græsset af med deres granater – men de kan aldrig dræbe jordens evne til at grønnes.

Der er også en del, der mener, at verdenen er ved at gå under. Nej, kammerater, det er ikke verdenen, der er ved at gå under. Det er kapitalismens system.

Derfor skal vi som kommunister, ikke lade os knuge til jorden, af det gamle samfunds ondskab og pessimisme. Vi skal gå i kamp for det nye samfund med revolutionær optimisme.

**Kommunismen er verdens fremtid.**

## Socialismens vej ind i et nyt århundrede

Oprids af Klaus Riis, december 1999

Den revolutionære overgang fra en samfundsmæssig produktionsmåde til en anden er aldrig i historien sket fra den ene dag til den anden, men er en proces, der har forløbet over århundreder.

Kapitalismens udviklingshistorie frem til i dag strækker sig over mere end et halvt årtusinde.

Som bekendt fremstod de første kapitalister af småborgerskabet i middelalderens byer. Opdagelsen af Amerika og udviklingen af handelsvejene og markederne i Østindien og Asien, i det hele taget koloniseringen af verden uden for Europa, gav kapitalisterne - det stillestående og hensmuldrende feudalsamfunds revolutionære element - en styrke, som tilskyndede dem til at udfordre den herskende klasse og dens politiske og økonomiske magt. Aristokratiet og enevælden rystedes og knustes under en serie borgerlige og borgerligt-demokratiske revolutioner - fra England i det 17. århundrede, over den amerikanske uafhængighedskrig og -erklæring og den store franske revolution i slutningen af det 18. århundrede til det 19. århundredes europæiske revolutioner, der fortsatte ind i det, vi nu forlader.

Ved udgangen af det 20. århundrede og indgangen til et nyt århundrede og et nyt årtusinde er den kapitalistiske produktionsmåde enerådende i verden, selvom der også findes elementer af tidligere produktionsmåder især i Asien, Afrika og Latinamerika. Som forudset af den videnskabelige socialismes grundlæggere

Karl Marx og Friedrich Engels har den kapitalistiske produktionsmåde knyttet alle folkeslag sammen i det kapitalistiske verdensmarkeds net; det internationale kapitalistiske regime står befinder sig ved slutningen af det 20. århundrede på et højdepunkt af sin historiske triumf, som har fået den borgerlige historieskrivning til i overmod at erklære menneskehedens historie for død og afsluttet og socialismen afskrevet for bestandig.

Men 'globaliseringen' og etableringen af det kapitalistiske verdensmarked af i dag - i sammenhæng med og oven på de kontrarevolutionære processer, der har ødelagt og fordrejet resultaterne af arbejderklassens og folkenes kamp for socialisme, demokrati og uafhængighed op gennem århundredet - er økonomisk set ikke andet end den kapitalistiske centraliseringsproces, som Marx beskrev i *Kapitalen: magnaternes kamp på liv og død om kapitalmagten*, med en stadig voksende verdensbefolkning af undertrykte og udbyttede arbejdere, landarbejdere og småbønder, hvis globale elendighed vokser i takt med kapitalismens triumfskrig.

### **Imperialismens og revolutionernes epoke**

Men allerede i slutningen af det 19. århundrede havde kapitalismen udtømt sin sociale (ikke økonomiske) dynamik; borgerskabet, som i de kapitalistiske hovedlande var blevet den herskende klasse, var ikke længere et revolutionært element i den historiske udviklingsproces. Kapitalismen begyndte at banke på sine grænser: Kapitalmonopolet og den samfundsmæssige karakter af arbejdet blev en lænke for produktivkræfternes udvikling.

**I begyndelsen er proletariatets kamp mod bourgeoisiet om end ikke efter sit indhold, så efter sin form en national kamp. Ethvert lands proletariat må naturligvis først gøre op med sit eget bourgeoisie.**

*(Marx-Engels: Det kommunistiske Manifest, 1848)*

Lenin konstaterede, at kapitalismen havde nået sit endelige udviklingstrin, dens højeste, sidste og afsluttende fase: imperialismen. Og at imperialismen betød en håndfuld rige landes undertrykkelse og udplyndring af flertallet af verdens lande og folk, en stadig kamp om råstoffer og afsætningsmarkeder, en stadig omfordeling af indflydelsessfærer, som ville føre til krige af større omfang, end verden hidtil havde kendt.

Men kapitalismen havde også frembragt den kraft, der kan og vil lægge den i graven: arbejderklassen. Det er langt den største klasse i verden i dag. Den moderne (industri)arbejder findes i alle verdens lande. Omkring ham/hende skares en kæmpemæssig flok af arbejdsløse, af folk henvist til at leve på og under fattigdomsgrænsen, på bistand eller til overlevelse som 'udstødte', af landarbejdere og nutidige daglejere.

Med det 20. århundrede trådte menneskesamfundet ind i imperialismens og revolutionernes epoke, i en hel historisk periode af kamp mellem kapitalismen, der er stødt på sit historiske udviklingsloft, og socialismen, det kommunistiske samfunds laveste, første fase; mellem nogle titusinder dynastier af kapitalmagnater (som i dag også inkluderer superrige dynastier i den såkaldte 3. verden) og hovedparten af jordens befolkning, dens milliardmasser.

To verdenskrige og utallige 'mindre krige' fik kapitalismen og imperialismen udløst i løbet af det nu forgangne århundrede, i den evige omfordelingskamp. Flere mennesker myrdede af moderne krigsteknik og de mest udspekulerede og systematiserede mordmetoder end nogensinde tidligere, fra atombomber til gasning i udryddelseslejre, bomber, miner, kemiske og bakteriologiske våben.

Det stopper ikke, fordi et nyt århundrede ligger foran menneske-

heden. Den intensiverede globale konkurrencekamp mellem stadig større monopoler og en række imperialistiske stormagter vil med sikkerhed udløse nye krige.

### **Socialismens historisk usete dynamik**

Men to gange i det 20. århundrede rystedes kapitalismen og imperialismen også i sin grundvold.

Det præcise og videnskabelige indhold i Lenins definition af den nuværende verdenshistoriske æra som imperialismens og revolutionens epoke blev klarlagt med al tydelighed, med vajende faner og ryggede geværer. Begge gange i sammenhæng med de imperialistiske krige.

Første gang var Oktoberrevolutionen i Rusland. Lenins og hans kommunistiske partis, bolsjevikkernes og den russiske arbejderklasses verdenshistoriske bedrift. Sovjetunionen var et levende bevis på, at et virkelig moderne samfund kunne udvikle sig og trives uden kapitalister, uden udbytttere og snyltere. At arbejdernes klasseherredømme (eller proletariatets diktatur, som det hedder på latin) ikke bare var en drøm, en utopi, men levende historisk virkelighed. Socialismens umådelige dynamik, dens overlegenhed over kapitalismen, dens mulighed for at skabe en hidtil uset økonomisk og social udvikling blev uigendriveligt bevist på 35 år med socialisme i Sovjet - fra 1917 til umiddelbart efter Stalins død i 1953.

Et udviklingsmæssigt tilbagestående bondeland, skævvredet af godsejere og tsarisme, et fængsel for arbejdere og bønder af alle nationaliteter, blev i løbet af nogle få årtier udviklet til et moderne industriland, der (næsten) kunne måle sig de mest fremskredne lande i verden. Noget i verdenshistorien hidtil uset fandt sted; en folkelig revolution, med arbejderne som hovedkraften, som forvandlede et krigshærget tsaristisk fallitbo til en økonomisk, so-

cialt, teknologisk og kulturelt blomstrende socialistisk stormagt. På sin vej knuste det den største og mest effektive krigsmaskine, verden indtil da havde set, og fordrev Hitlertysklands barbariske horder fra sit territorium.

Oktoberrevolutionen var århundredets største chok for kapitalismen/imperialismen, der så det kommunistiske spøgelse, som Marx og Engels havde fremmanet i 1848, materialisere sig som en levedygtig og dynamisk social orden, et håb for alle arbejdere, for alle undertrykte i verden. Derfor forstærkede imperialisterne og det reaktionære borgerskab i Vesten, det internationale socialdemokrati og alle kapitalens øvrige partier deres politiske, økonomiske og militære instrumenter til kamp mod verdens første arbejderstat, og de udløste sammen med nazisterne og de italienske og japanske fascister 2. Verdenskrig.

Men på trods af borgerkrig og interventionskrige og på trods af de nazistiske ødelæggelser (som Sovjetunionen af alle led mest mærkbart under) stod landet ved Stalins død som en verdensmagt i allerførste række. Få år efter sendte Sovjet det første menneske ud i rummet, en demonstration af dets daværende teknologiske styrke. Og omkring sig skarede det nu en hel stribe lande, der havde befriet sig for nazistisk, imperialistisk og kolonialistisk åg, for de gamle reaktionære herskende klasser, gennem folkedemokratiske, antiimperialistiske og antifascistiske revolutioner, i en revolutionær folkedemokratisk og socialistisk lejr.

Det var det andet store historiske nederlag for kapitalismen og imperialismen i det 20. århundrede.

Ved midten af det 20. århundrede befandt kapitalismen sig i sin største krise nogensinde. Den kapitalistiske 'balance' var slået i stykker. Tyskland, Japan og Italien gik ud af krigen som tabere, England og Frankrig var stærkt svækkede, økonomisk og militært.

Deres rolle som kapitalistiske stormagter var stærkt reduceret.

**... Proletarerne kan kun erobre de samfundsmæssige produktivkræfter ved at afskaffe deres egen og dermed hele den hidtidige tilegnelsesmåde. Proletarerne ejer ikke selv noget, de skal sikre; de skal ødelægge alt, hvad der hidtil har sikret og garanteret den private ejendomsret.**

*(Marx-Engels: Det kommunistiske Manifest, 1848)*

Det gamle kolonisystem gik i opløsning. En række nye nationalstater dukkede op, mens der udviklede sig antiimperialistiske nationale frigørelsesbevægelser i de lande, der fortsat holdtes under imperialismens åg. Og mange kapitalistiske lande befandt sig på randen af revolution.

## **Imperialismens strategi efter 2. Verdenskrig**

Det var i denne situation, den amerikanske imperialisme overtog rollen som den imperialistiske og kapitalistiske verdens eneste og ubestridte leder. Det var den eneste imperialistiske stormagt, som ikke var kommet svækket, men styrket ud af 2. Verdenskrig. Det amerikanske imperialistiske bourgeoisie var fast besluttet på at gøre det 20. århundrede til USA's århundrede, og mobiliserede alle reaktionære kræfter i verden for at redde den kapitalistiske orden. Den satte sig for at knuse den socialistiske lejr, genrejse kapitalismen i Sovjetunionen, vinde alle de øvrige folkedemokratiske lande 'tilbage', knuse alle antiimperialistiske nationale frigørelsesbevægelser - og etablere amerikansk overherredømme på globalt plan.

USA og verdenskapitalismen rådede til denne opgave over betydelige ressourcer, som alle sattes i bevægelse mod 'den kommunistiske fare' under 'Den kolde krig'. Den ultimative trussel var kernevåbenkrigen, som i mere end en generation dagligt hang



over menneskeheden (og som eksisterer endnu, også efter, at dens strategi sejrede). Hele det gigantiske amerikanske statsmaskineri blev sat ind i denne kamp i en vedvarende, fanatisk kamp mod marxismen-leninismen og socialismen, hele dets enorme økonomiske, teknologiske og finansielle potentiale, hele dets kæmpe-mæssige, globalt udbyggede propagandaapparat, der kontrollerede et utal af medier, alle dets intellektuelle, videnskabelige og menneskelige reserver. Den amerikanske imperialisme hjalp den rystede vesteuropæiske og japanske kapitalisme på fode igen, og den skabte det net af militære, politiske og økonomiske organismer, fra NATO og EF til IMF og Verdensbanken, der skulle sikre socialismens tilbagerulning og fald.

Enver Hoxha har i sin fremragende bog 'Imperialismen og revolutionen' beskrevet de to hovedretninger, den amerikanske imperialisme anvendte for at imødegå de stærke modstandere, som den socialistiske Sovjetunionen og den socialistiske lejr, arbejderklassen og folkene, der kæmpede for deres befrielse for imperialismen, udgjorde. Den måtte tage Sovjet alvorligt i betragtning, fordi denne nye socialistiske verdensmagt besad en klar og korrekt politik, som gjorde sig gældende på internationalt plan, og vejledtes af en revolutionær, videnskabelig ideologi, marxismen-leninismen, som havde vundet og var i færd med at vinde arbejderne, og alle revolutionære og progressive kræfter, for sig.

**Proletariatets diktatur betyder ikke klassekampens ophør, men dens fortsættelse i en ny form og med nye våben. Så længe der findes klasser, så længe bourgeoisiet kun er styret i et enkelt land og tidobler sine angreb på socialismen i international målestok, så længe er dette diktatur nødvendigt.**

*(V. I. Lenin: Teser til beretningen om RKP's taktik, Kominterns 3. kongres, 1921)*

Den ene hovedretning var USA's væbnede magt, dens kurs for aggression og væbnet intervention overalt. Dertil skabtes militærblokkene, og amerikanske væbnede styrker blev udstationeret i mange lande. Der oprettedes militærbaser på alle kontinenter, mens den amerikanske flåde patruljerede verdenshavene og dens atombevæbnede fly, raketter og satellitter beherskede luften og rummet.

Den anden hovedretning var ideologisk aggression og undergravning mod de socialistiske stater og de kommunistiske partier og arbejderpartierne for at bevirke deres forfald, deres opgivelse af marxismen-leninismen, vejen til revolutionen, socialismen og kommunismen. For uden fastholdelsen af den marxistisk-leninistiske ideologi og uden en klar og rigtig politik, der bygger på og anvender marxismen-leninismen, mister et revolutionært parti eller bevægelse sin orientering mod revolution og socialisme, en folkedemokratisk eller socialistisk stat. Det mister sit perspektiv for opbygningen af socialismen og kommunismen og begynder at bevæge sig i en anden retning, den modsatte retning, vejen mod degeneration og kapitalistisk genrejsning. Enorme ressourcer, der nærmede sig de astronomiske militærudgifter, blev benyttet til denne undergravning med 'fredelige midler', anført af antikommunistiske tænketanke, verdensomspændende agentnetværk, ensrettede medier og opkøbte forfattere og journalister - alt sammen, som den militære undergravning, anført af den mest moderne teknologi, der med tiden computeriseredes.

### **Den moderne revisionisme som kontrarevolutionens hovedvåben**

Det var i denne situation, verdenskapitalismen fandt og udviklede et nyt hovedvåben til at bekæmpe socialismen, forårsage dens degeneration og påbegynde dens tilbagevenden til kapitalismen, nemlig den moderne revisionisme. Den moderne revisionisme betyder indførelsen af borgerlig og småborgerlig ideologi og politik

i de kommunistiske partier og de socialistiske lande, en ideologi og politik, der er forklædt som marxisme-leninisme, forklædt som videnskabelig socialisme, men som i sit indhold og væsen er anti-kommunistisk, anti-marxistisk-leninistisk og kontrarevolutionært.

De proletariske revolutioner og de antiimperialistiske og demokratiske nationale frigørelsesrevolutioner har været revolutionens hovedformer i det århundrede, vi forlader. Ved dets slutning konstaterer vi, at de er blevet tilintetgjort, at socialismens resultater i det tidligere Sovjet er blevet ødelagt med en kraft, der i destruktionskapacitet dårligt lader Hitler-Tysklands noget efter, og som godt 35 år efter Stalins død har gjort arbejderne og bønderne, indbefattet pensionisterne, der kæmpede for det ny samfund, til en flok fattiglemmer, som regeres af en nyrig og brutal kapitalistklasse i forening med de multinationale monopoler.

Det er resultatet af imperialismens ideologiske, militære og økonomiske pres og af den moderne revisionismes forræderi i forening.

Jugoslavien var det første land, som kapitulerede for imperialismens pres, og i slutningen af 40'erne under Titos ledelse, tiljuble og understøttet af verdenskapitalismen, forlod eller afviste det marxistisk-leninistiske standpunkt og udviklede en særlig revisionistisk ideologi, den såkaldte 'jugoslaviske vej til socialismen', den 'selvforvaltende' socialisme, og i tillæg 'alliancefri'. I realiteten var Jugoslavien og Tito-regimet et særligt agentur for imperialismen, der holdtes i live af denne for at undergrave den socialistiske lejr og den antiimperialistiske kamp. Da den havde udspillet sin rolle for imperialismen, blev den dumpet, og imperialismagterne gik over til næste punkt på programmet: dets partering og opdeling.

Men den store tragedie fandt sted i 50'erne, i Sovjetunionen selv, og den spredte sig i kraft af Sovjetunionens enorme prestige og de

herskende revisionistiske klikers manipulationer og pres til de fleste folkedemokratiske og socialistiske lande og til de fleste kommunistiske partier.

### **Århundredets største forræderi**

Århundredets største forræderi mod arbejderklassen og socialismen fandt sted efter J. V. Stalins død (som efter al sandsynlighed var resultatet af et mordkomplot, begået af nogle blandt hans nærmeste medarbejdere). Revisionistiske elementers magtovertagelse i ledelsen af det sovjetiske parti og stat medførte, at den klare marxistisk-leninistiske ideologi og politik, som ledte Sovjetunionens spring fra et tilbagestående land til en position som socialismens første verdensmagt på nogle få årtier, blev afløst af en revisionistisk ideologisk og politisk platform.

Denne kanoniseredes på SUKP's 20. kongres i 1956 med Nikita Hrustjov som partileder. Han gjorde sin politik for 'hele folkets stat', der var den revisionistiske betegnelse for likvidationen af arbejdernes klasseherredømme, sin politik for 'fredelig sameksistens' med imperialismen (forstået som afsværgelsen af arbejderklassens internationalisme som hovedprincip for Sovjets udenrigspolitik til fordel for en politik for samarbejde og konkurrence med den amerikanske imperialisme) og 'fredelig overgang' til socialismen (dvs. opgivelsen af den revolutionære kamp til fordel for parlamentariske 'strategiske' alliancer med Socialdemokratiet og de såkaldte venstrekræfter) til en fælles platform for alle de partier og lande, der fulgte denne forræderiets vej.

Af de europæiske lande, der i forbindelse med sejren over nazismen var slået ind på folkedemokratiets og en socialistisk udviklings vej, var det kun Albanien Arbejdets Parti og Enver Hoxhas Albanien, der fastholdt de marxistisk-leninistiske principper og opbygningen af et socialistisk samfund og en konkret politik efter

disse principper. Dette formåede albanerne under de nye styrkeforhold i verden, der udviklede sig efter revisionismens magtovertagelse i Sovjetunionen - i en situation med stadig økonomisk og politisk blokade og militær omringning - indtil den åbne kontrarevolution i 1989-91 og ny revisionistisk kapitulation og forræderi under ledelse af Enver Hoxhas efterfølger, Ramiz Alia, banede vejen for en brutal tilintetgørelse af alle socialismens resultater og Albaniens forvandling til en kapitalistisk spillebule i USA's og den vestlige imperialismes vold.

### **Revisionisme betyder kapitalisme og revolutionens nederlag**

Sovjetunionen indledte sin langvarige tilbagevenden til kapitalismen, der forstærkedes gennem den næste årrække. Den kapitalistiske genrejsning i sin revisionistiske skikkelse var ikke noget, der først fandt sted med Gorbatjovgruppens glasnost og perestrojka, der solgtes under falske varebetegnelser som 'mere socialisme' og 'mere demokrati'. Gorbatjov var den sidste af en række ledere, der delte og udviklede den revisionistiske platform, der knæsattes i 50'erne - og den, der banede vejen for den utilslørede tilbagevenden til kapitalismen og Sovjets opløsning. Arbejdernes klasseherredømme eller ægte socialisme havde ikke eksisteret i Sovjet siden første halvdel af 50'erne. På grund af socialismens ubestridelige resultater og popularitet i den sovjetiske befolkning måtte revisionisterne gå forklædt til værks. De måtte tilmed fremstille sig som sande marxist-leninister, der stemplede Stalin som både dogmatiker og som diktator - mens de lovede sovjetfolket produktionsmæssigt at overgå USA i løbet af få år, og at have indført det klasseløse kommunistiske samfund i Sovjetunionen i året 1980!

Det var socialismen, den ægte socialisme, byggende på marxismen-leninismens principper, der havde skabt Sovjetunionens status som verdensmagt. Disse resultater, såvel som den heroiske fortid, blev udnyttet af de revisionister, der likviderede arbejder-

klassens magt og forårsagede en langvarig økonomisk stagnation og tilbagegang i Bresjnev-perioden, hvor Sovjet som socialimperialistisk magt kappedes om verdensherredømme med den amerikanske imperialisme, og hvor den revisionistiske lederklike havde forvandlet arbejderklassens herredømme til et socialfascistisk diktatur over arbejderne og de arbejdende i by og på landet og over alle unionens nationaliteter og folkeslag.

Det var denne forvanskede revisionistiske ‘socialisme’, der tilbage kun havde overfladiske ligheder med den ægte socialisme, som i 90-91 afløstes af den nuværende ‘pluralistiske’ og ‘demokratiske’ råkapitalisme. Den har under Jeltsin fortsat det direkte og uddybet den direkte produktionstilbagegang, som indledtes under revisionismen, da det socialistiske arvegods var opbrugt og formøblet.

Under direkte indflydelse fra den sovjetrevisionistiske platform stoppede den revolutionære proces hen imod socialisme i de østeuropæiske lande i 50’erne. I disse lande blev den revolutionære fremgangsproces i kølvandet på fascismens nederlag en særdeles kortvarig affære: Revolutionen gik i stå og vendte om, og landene blev forvandlet til appendikser til sovjetimperialismen og forhindredes i en selvstændig udvikling under slagord som ‘socialistisk arbejdsdeling’ og ‘begrænset suverænitet’. De demoraliserede herskende revisionistkliker i disse lande og i en række sovjetrepublikker begyndte at drømme om at undslippe det sovjetrevisionistiske åg. De var i 80’erne parate til at ‘lade muren falde’ og indlede den proces, der har ført disse lande over i den vestlige imperialismes kvælende favntag. Arbejderne blev lovet overflod og hurtig materiel fremgang. Den blev snuppet af de nyrige kapitalister og de multinationale virksomheder.

De kommunistiske partier i de kapitalistiske lande, der overtog den sovjetrevisionistiske platform, forvandlede sig fra partier for revolution til antirevolutionære partier, der forkyndte ‘fredelig og parla-

mentarisk overgang til socialismen', uden revolution, via et særligt mellemstadium af såkaldt 'antimonopolistisk demokrati', gennem en alliance af socialister og revisionistiske 'kommunister'. Sådanne drømme om 'fredelig overgang' led et brutalt og blodigt nederlag i Chile 1973 med USA's og Pinochets kup mod Allende.

### **Folkerevolutioner, men ikke socialisme**

Arbejderklassen og folkene har næret store forhåbninger og stor tillid til de lande, der i kølvandet på 2. Verdenskrig og rystelserne af det gamle kolonisystem under kommunistiske partiers ledelse gennemførte en antiimperialistisk, national og demokratisk revolution som i Kina, Nordkorea, Vietnam og Cuba.

I disse tilbagestående og af imperialismen og kolonialismen forkrøblede lande blev der gennemført antiimperialistiske revolutioner, i direkte krig og konfrontation med den amerikanske imperialisme, hvis aggressive militære strategi skulle knuse revolutionerne og de antiimperialistiske frigørelsesbevægelser. Men USA led nederlag i Koreakrigen, i Vietnam og overfor Cuba.

Disse revolutioner befriede disse lande for imperialismens åg, og alene tilintetgørelsen af dette og muligheden for en uafhængig national og social udvikling skabte en uset økonomisk, social og kulturel fremgang for de brede masser. Men den statsmagt, som blev skabt i disse lande, var ikke en form for arbejderens klasseherredømme, for proletariatets diktatur, der forudsætter klassens eneheredømme dvs. at magten ikke deles med andre klasser og lag - men en klassealliance af arbejderklassen, bønderne, intellektuelle og det såkaldte nationale borgerskab - den del af den hjemlige kapitalistklasse, der modsatte sig og bekæmpede den imperialistiske dominans.

Det var revolutioner under kommunistiske partiers ledelse, der

ikke konsekvent byggede på marxismen-leninismen, men som hver især udviklede deres egne varianter af den moderne revisionisme som ideologisk grundlag - Mao Tsetung-tænkningen i Kina, Kim il Sung-ismen i Nordkorea osv. Det er lande, hvor der angiveligt er socialisme - men det er en 'socialisme' uden proletarietets diktatur, uden arbejdernes klasseherredømme, som ifølge den marxistisk-leninistiske teori er socialismens forudsætning.

I 50'erne (efter Stalins død og den revisionistiske 20. partikon-gres) gennemløb lande som Kina og Korea en forbløffende udvikling: I løbet af et par år proklameredes de pludselig fra en slags folkedemokratiske lande med forskellige elementer i økonomien og folkehusholdningen til nærmest fuldt udviklede socialistiske lande, et spring, som næsten kan måle sig med det eventyrlige spring, Hrustjov ville tage mod kommunismen! Og begge disse lande ledtes som nævnt af ideologier, der opkaldtes efter revolutionslederne: I Kinas tilfælde hævdedes det, at Mao Tse-tungtænkningen repræsenterede et nyt og højere stadium af marxismen-leninismen, i Nordkoreas tilfælde propaganderes den idealistiske juche-tænkning som en ny og original vej til menneskeheds frigørelse. Fidel Castros Cuba slog følgeskab med sovjetrevisionismen som dens loyale partner og gesandt i Latinamerika og på andre kontinenter, næsten til den bitre ende under Gorbatjov.

Hvad disse lande så ellers er, er ingen af dem socialistiske, ingen af dem ledes af marxistisk-leninistisk ideologi og politik, og i ingen af dem eksisterer arbejdernes klasseherredømme.

Det folke- og ressourcerige Kina er under 'de fire moderniseringer' i færd med at udvikle sig til en ny imperialistisk stormagt, der er ved at være parat til at indgå i den imperialistiske kamp om verdensherredømme.

På trods af betydelig international solidaritet fra arbejderklassen



og folkene verden over, befinder Cuba, Vietnam og Nordkorea sig ikke bare i en vanskelig overlevelsessituation, som mål for imperialismens aggression - deres forkastelse af marxismen-leninismen og antagelse af en revisionistisk platform har også berøvet dem det eneste redskab, som kunne finde veje ud af disse situationer, baseret på arbejderklassens og hele folkets støtte og mobilisering, på virkelige fremskridt, som kun kan opnås på marxismen-leninismens vej.

### **Ind i det ny århundrede**

Det 20. århundrede blev ikke den sejrende socialismes århundrede, selvom det var millioner og atter millioner af arbejdendes største ønske og håb. Det 20. århundrede blev en blodig kamplads mellem kapitalisme og socialisme, som endte med en sejr for den amerikanske imperialismes strategi og den fuldstændige udslettelse af revolutionens og socialismens resultater på det europæiske kontinent. Det skal tilføjes: med et midlertidigt nederlag for socialismen. Imperialismens øjeblikkelige triumf fjerner ikke det andet led i den leninistiske definition af den nuværende epoke, som strækker sig ind i det ny århundrede og det nye årtusinde. Imperialismens og de proletariske revolutioners epoke. Kampen mellem kapitalisme og socialisme fortsætter, og det historiske udviklingstempo accelererer.

Det altdominerende kapitalistiske verdensmarked er en realitet, domineret af en håndfuld imperialistmagter, nogle hundrede eller tusinde gigantmonopoler og nogle tusinde stenrige kapitalistiske klaner. En forsvindende lille kapitalistisk overklasse, der lever i overflod, mens millioner af arbejdere i selv de udviklede kapitalistiske lande frygter for morgendagen og jordens milliardmasser lider nød. Aldrig har kapitalismen i hurtigere tempo produceret sin egen dødshjælper: den internationale arbejderklasse, der kun har sine lænker at miste ved en revolution. Aldrig har den 'sej-

rende' markedsökonomi banket tydeligere på sine grænser end nu, hvor 'centraliseringen af produktionsmidlerne og udviklingen af arbejdets samfundsmæssige karakter' har nået et punkt, hvor de er blevet uforenelige med det kapitalistiske samfunds skal, og hvor den 'kapitalistiske ejendomsrets sidste time slår'. Revolutionerne banker på på alle kontinenter. Der bliver stadig flere svage led i kapitalismens og imperialismens kæde.

'Globaliseringen', det kapitalistiske verdensmarked, den moderne kapitalistiske produktionsmåde tvinger også producenterne, arbejderne, til at organisere sig og kæmpe ikke bare nationalt, men sammen med klassefæller i andre lande, på andre kontinenter. Bliver kapitalismen global, bliver revolutionen det også. Den internationale solidaritet må nødvendigvis øges - på trods af alle reaktionens forsøg på at så national, etnisk og racemæssig splittelse.

Fra det 20. århundrede tager arbejderklassen vigtige lærdomme med sig:

At *socialismen* - i den korte tid den eksisterede som socialt system, først og fremmest i det socialistiske Sovjetunionen - besidder en dynamik, der langt overgår den så højt besungne kapitalismes dynamik.

At *kapitalismen* trods alle sine teknologiske landvindinger, sin globale organisering og umådelige magt ikke kan undslippe sine økonomiske kriser eller bringe fremgang og velstand for det store flertal - men tværtimod fører til nye kriser, nye krige, ny katastrofer af mange slags.

At *revisionisme* betyder kapitalisme, betyder socialismens og revolutionens nederlag, at kampen mellem socialdemokratisme og moderne revisionisme på den ene side og marxismen-leninismen på den anden side nødvendigvis må fortsætte igennem det nye

århundredes revolutionære og kontrarevolutionære processer som en kamp på liv og død, mellem uforenelige ideologier og politikker - og at det kun er marxismen-leninismen, den videnskabelige socialisme, som kan føre arbejderklassen, revolutionen og socialismen til nye sejre og nye resultater.

Arbejderklassen, folkene og den internationale marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse samler kræfter til den ny runde af classeslag, den nye runde af proletariske og antiimperialistiske revolutioner, der uundgåeligt vil komme i det ny århundrede, der begynder nu. Nye kommunistiske partier er ved at danne sig, hvor de er blevet ødelagt af revisionisme. Arbejderklassens kommunistiske partier.

Hvem siger, at det 21. århundrede ikke kan blive socialismens århundrede?

## Kommunisternes program, staten og revolutionen

**Indlæg af Klaus Riis, februar 2000**

Den kommunistiske bevægelse i Danmark diskuterer i øjeblikket sit programgrundlag.

Der foreligger to omfattende udarbejdede programforslag. Det ene er 'Principprogram for Arbejderklassens Kommunistiske Parti (Udkast)', udsendt af den partiforberevende kommunistiske organisation OKTOBER som et led i partistiftelsesprocessen i løbet af foråret. Programudkastet udkom som en del af Orientering nr. 3 og som tillæg til sidste nummer af Kommunistisk Politik. Det andet er det af DKP/ML udsendte 'KOMMUNISTERNES PROGRAM for national selvbestemmelse, demokrati, velfærd og socialisme (Udkast)', udsendt som tillæg til Dagbladet Arbejderen.

De to programforslag er et udtryk for to forskellige linjer, to forskellige strategier. Diskussionen omkring dem er en fortsættelse af kampen mellem marxisme-leninisme og revisionisme i den kommunistiske bevægelse.

Som en del af det kommunistiske verdensparti, Kommunistisk Internationale, havde Danmarks Kommunistiske Parti fra sin stiftelse ikke sit eget selvstændige program. Det tilsluttede sig Kominterns Retningslinjer (programerklæring), resolutioner og manifest fra dets dannelse i 1919. Kominterns program fra 1928 var partiets principgrundlag i det revolutionære DKP's opbygningstid i 30'erne og i den illegale kamptid under den tyske besættelse.



*Forside på Principprogram  
for Arbejderklassens  
Kommunistiske Parti  
(Udkast), 2000*

I programerklæringen ‘Den Kommunistiske Internationales retningslinjer’ (1919) hed det om vejen til socialismen (arbejderklassens magterobring):

*‘Proletariatets erobring af den politiske magt betyder tilintetgørelsen af borgerskabets politiske magt. Borgerskabets stærkeste magtmiddel er det borgerlige statsapparat med dets kapitalistiske armé under ledelse af officerer fra borger- og junkerklassemne, med dets politi og gendarmeri, dets fængselsdirektører og dommere, dets præster og embedsmænd o.s.v. Erobringen af den politiske magt betyder ikke blot et personskifte i ministerierne, men tilintetgørelsen af det fjendtlige statsapparat, erobringen af den virkelige magt, borgerskabets, de kontrarevolutionære officerers og de hvide gardes afvæbning, og proletariatets, de revolutionære soldaters, de røde arbejdgarders bevæbning. Afskaffelsen af alle borgerlige dommere og organiseringen af proletardomstole, ophævelsen af det reaktionære statsembedsmandsvælde, og skabelsen af proletariatets nye forfatningsorgan. Proletariatets sejr*

*ligger i desorganiseringen af den fjendtlige og organiseringen af proletarietets magt; den består i ødelæggelsen af det borgerlige og opbygningen af det proletariske statsapparat.'*

Det var klar tale - uden nogen form for omsvøb. Der kan ikke være tale om fredelig overgang til socialismen, der kan ikke være tale om at overtage det nuværende statsapparat, møblere rundt på det, sætte det i bevægelse til fordel for arbejderklassen. Det borgerlige statsapparat må ødelægges, for at arbejderne klasseherredømme kan etableres, som forudsætning for, at socialismen kan opbygges.

Programmet fra 1928 var lige så utvetydigt. Med indbygget henvisning til *Det Kommunistiske Partis Manifests* fyndige ord sluttede det således:

*'Kommunisterne forsmår at hemmeligeholde deres anskuelser og formål. De erklærer åbent, at deres mål kun kan nås gennem en voldsom omstyrting af enhver hidtidig samfundsordning.'*

Med hensyn til det mest grundlæggende spørgsmål for revolutionen, spørgsmålet om erobringen af statsmagten, var der ingen tvivl hos det revolutionære DKP, eller i den internationale kommunistiske bevægelse som helhed: Der findes kun én vej til socialismen, arbejderklassens omstyrtelse og tilintetgørelse af den borgerlige statsmagt og opbygningen af arbejderklassens egen statsmagt. Den 'fredelige og parlamentariske vej' til socialismen og forestillingen om, at den nuværende kapitalistiske stat kunne omformes til at tjene arbejderklassen og danne udgangspunkt for den socialistiske opbygning, afvistes med foragt som reformistisk, socialdemokratiske illusionsmageri, som parlamentsfiksering og farlig legalisme.

Da DKP efter Kominterns opløsning, og midt under den kolde krig, udarbejdede det første program for Danmarks Kommunisti-

ske Parti, sneg de parlamentariske illusioner, vrangforestillingerne om den borgerlige stat og ønskedrømmen om 'fredelig overgang' sig alligevel ind.

Det var med programmet '*Det danske folks vej*' fra 1952. Deri forestillede man sig overgangen til socialismen således:

*'Når enheden (i arbejderklassen og folket) tilvejebringes, når den bevares og styrkes, så den ikke som i 1945 går i forfald, da er grundlaget skabt for at gennemføre afgørende ændringer af det danske samfund, at omstyrte kapitalismen og betræde vejen til socialismen. En aktiv, vågen og enig arbejderklasse vil skare det store folkeflertal om sig og bære en folkeregering til magten. (...)*

*Folkets overtagelse af magten i samfundet betyder demokrati for folket. Gennem folkets demokrati vil Danmarks vej gå til socialismen.*

***Rigsdagen vil ikke som nu være et redskab for hjemlige finansklipper eller et ekspeditionskontor for fremmede ordrer. Rigsdagen vil blive folkesuverænitetetens virkelige sæde, sådan som det danske folk har kæmpet for det mod enevælden og Estrups provisoriediktatur. Derfor vil også landstinget blive afskaffet, ungdommen få valgret, valgloven blive gjort fuldt retfærdig og folkerepræsentanternes ansvarlighed over for vælgerne blive fastslået.'***

Der var gået svamp i de revolutionære principper. I det af NATO besatte og beherskede Danmark drømte Aksel Larsen og Co. om et folkedemokrati (af østeuropæisk type) og om en 'fredelig' og 'parlamentarisk' overgang til socialismen, baseret på arbejderklassens og folkets enhed og mobilisering. Man drømte om en 'folkeregering', der oven på en sønderknusende parlamentarisk sejr ville '*bryde monopolernes magt (...) fordi den står i folkets tjeneste og under folkets kontrol.*'

'Folkeregeringen' ville føre Danmark ud af NATO, nationalisere monopoler, banker og kreditinstitutioner og udenrigshandelen, gennemføre en jordreform, hjælpe fiskeriet og 'mellemstanden' i handel, industri og håndværk, og skabe 'social tryghed og kulturel blomstring' for hele det arbejdende folk:

*'En virkelig folkeregering vil sikre, at det danske samfund omformes, så der tages afgørende skridt fremad mod socialismen.'*

*'Det danske folks vej'* var ikke et marxistisk-leninistisk program. På de afgørende punkter var det et reformistisk program. Det forestillede sig at kommunisterne og deres politiske allierede gennem en parlamentarisk valgsejr kunne erobre kommandoposterne i den borgerlige statsmagt og bringe den til at tjene revolutionen og socialismen. Det borgerlige statsapparat skulle ikke længere sønderbrydes, der skulle ikke længere opbygges en arbejdermagt på dens ruiner. De politiske partier ville fungere videre; folketinget blive til 'folkesuveranitetens virkelige sæde' - hvad det så betyder!

DKP var i 1952 slået ind på den revisionistiske vej, der skulle komme til at betyde dets endeligt som et revolutionært marxistisk-leninistisk parti, dets omformning til et borgerligt arbejderparti af reformistisk type. Det fandt sin endelige udformning i 1975-programmet - programmet for det såkaldte 'antimonopolistiske demokrati', der detaljeret udarbejdede strategien for fredelig og parlamentarisk overgang gennem en 'antimonopolistisk front' og en 'antimonopolistisk regering':

*'Når arbejderklassen og dens forbundsfæller gennem sin aktivitet erfarer, at de kan gøre sig til en selvstændig magt i samfundet, kan de også sætte indgribende samfundsændringer igennem. De kan tilkæmpe sig et antimonopolistisk demokrati, hvor folket har nye og udvidede demokratiske rettigheder og bruger dem til foranstaltninger, der bryder storkapitalens magt. Den antimonopolisti-*



*ske kamp i det store folkeflertals interesse kan bringe storkapitalen i politisk isolation og derigennem også svække dens muligheder for at anvende voldsmagt mod samfundsændringerne.*

*Et antimonopolistisk demokrati er endnu ikke socialismen, men et brud på statsmonopolismen og storkapitalens magt. (...) Det kan sikre sådanne betingelser for den politiske og samfundsmæssige kamp, at overgangen til socialismen kan foregå uden borgerkrig, som resultat af en aktiv demokratisk kamp.'*

DKP bevægede sig hermed ud på direkte anti-marxistisk-leninistiske positioner, på antirevolutionære positioner. Det skete i sammenhæng med de øvrige partier, der havde tilsluttet sig den moderne revisionistiske platform, som udarbejdedes på SUKP's 20. kongres i 1956 - en platform for 'fredelig overgang' til socialismen, 'fredelig sameksistens' med imperialismen (dvs. Sovjetunionens og USA's samarbejde og rivalisering om verdensherredømme) og for omdannelsen af proletariatets diktatur i de socialistiske lande til en såkaldt 'hele folkets stat'. På basis af denne platform indledtes den kapitalistiske genrejningsproces i Sovjetunionen og folkedemokratierne, der afsluttedes i 89-91. Den 'fredelige vej' til socialismen var afprøvet i Chile med tragiske konsekvenser. Illusionerne om fredelig overgang viste sig at være porten til fascisme. Den 'fredelige sameksistens' a la Hrustjov, Bresjnev og Gorbatsjov førte til amerikansk verdensherredømme.

De danske marxist-leninister afslørede DKP's revisionistiske program. Med det blev de principielle skillelinjer skåret ud i pap. Den organisatoriske adskilles proces, som var begyndt allerede i 60'ernes start (ved DKP's brud med det socialistiske Albanien i '61) fortsatte og uddybedes. (Note 1)

Den kommunistiske veteran Carl Madsen udarbejdede sine '63 randbemærkninger om 'Diskussionsgrundlag til partiprogram' for

Danmarks kommunistiske parti' (RUC 1975) og udsendte den lille debatbog DKP's programudkast en kommentar (Demos 1975) - og ekskluderedes for sine anstrengelser for at fastholde DKP på et marxistisk-leninistisk grundlag.

Carl Madsen fortsatte utrætteligt:

*'Ingen socialistisk revolution er mulig, medmindre vi formår at undergrave og destruere statsmagtens tillidsfundament i folket. Afsløre den og klarlægge dens væsen. Gøre så mange som muligt bevidst, hvad statens væsen og samfundsmæssige funktioner er.*

*Vi må gå til angreb på staten. Den er fjendens våben. Den kan kun fungere, så længe den nyder størstedelen af befolkningens tillid. Så længe dens beskaffenhed ikke er alment erkendt.*

*Vi må ikke et øjeblik henfalde til den tro, at statsmagten kan overtages og bruges. Dermed undermurer vi simpelt hen dens autoritet og cementerer overklassens magt.*

*Og i den sammenhæng vil jeg sætte fingeren på programforslagets mest rådne plet:*

*Bag al den ulidelige tågetale om antimonopolistisk folkefront og demokrati ligger en utvetydig accept af den borgerlige stat. Forudsætningsvis regnes den for relativt klasseneutral og at være af en vis relativ uafhængighed af klasseinteresser. Den antages nemlig at kunne "overtages" og "omformes".*

*Det er her, der skal springes.*

*Er Lenins og Marx' og alle de gamles definition af staten og af den strategi, der skal følges for gennem destruktion af den borgerlige stat at nå til et socialistisk samfund, forkert?*



*Carl Madsen, som ung*

*Mit standpunkt er, at den klassiske statsteori har vist sig at modsvare virkeligheden. Spanien, Chile, Portugal falder umiddelbart i tankerne.*

*Kampen for socialismen er følgelig kampen mod den borgerlige stat. Den intellektuelle og fysiske kamp. Den, der ikke er mod denne stat, dens militær, dens retsvæsen, dens domstole, dens folketing, ja, mod hele dens væsen og alle dens gerninger, han er mod socialismen.*

*Og det er netop Danmarks kommunistiske Partis programs indhold, at det godkender en statsaccept og en legalisme, som er ensbetydende med en fornægtelse af socialismen. Det ved partihøvedingene. Det kan de ikke undgå at vide. Derfor er deres program hverken mere eller mindre end svig og bedrag af de beskedne masser, der støtter partiet.' (Note 2)*

Først med det program, det revolutionære DKP/ML antog ved sin

stiftelse i 1978 (gen)etableredes et marxistisk-leninistisk principgrundlag i den kommunistiske bevægelse, der skar igennem de uendelige strømme af opportunistisk tågesnak, som havde omgivet 'folkeregeringerne' og de antimonopolitiske fronter og ditto demokratier op gennem 50'erne, 60'erne og 70'erne, og som havde forvirret og forgiftet en generation af kommunister. I dette første danske marxistisk-leninistiske kommunistiske partiprogram trækkes linjen til Kominterns standpunkt klart op - og det erklæres utvetydigt, at opbygningen af socialismen i Danmark har en revolution, der tilintetgør den borgerlige statsmagt, som sin forudsætning:

*'Den proletariske revolution er proletariatets voldelige afskaffelse af de borgerlige samfunds ejendomsforhold. Det betyder, at magten i samfundet fratages borgerskabet og overtages af proletariatet, der som den eneste klasse er i stand til at afskaffe alle udbytterklasser, at ophæve menneskets udbytning af mennesket.*

*Proletariatet kan ikke overtage det borgerlige statsmaskineri. Borgerskabet anvender alle volds- og terrormidler for at sikre og fastholde sin ejendom. Borgerskabets magt kan kun brydes gennem proletariatets beslutsomme, væbnede revolutionære magt-anvendelse, ved at proletariatet sønderbryder det kapitalistiske statsapparat og erstatter det med nye proletariske magtorganer til at undertrykke de tidligere udbyttere og sikre socialismens opbygning.'* (Note 3)

DKP/ML's program fra 1991 (der også er OKTOBERs nuværende principgrundlag) fastholder det marxistisk-leninistiske syn på staten og revolutionen. Det blev til i en vanskelig situation for kommunismen, ikke bare i Danmark, og tog sigte på i denne situation at fastholde de marxistisk-leninistiske principper og en revolutionær strategi for socialismen i Danmark. Samtidig begyndte det at konkretisere revolutionens og den socialistiske opbygnings betingelser, en bestræbelse, som fortsattes med 'Program for et

socialistisk Danmark (Udkast)', november 1995, med Klaus Riis, Sven Tarp og Karen Sunds som navngivne forfattere.

Under det videre arbejde med dette program viste de første principielle og strategiske uenigheder sig, som siden viste sig at være det egentlige indhold i den linjekamp i DKP/ML i 96-97, som førte til en revisionistisk klikes magtovertagelse i partiet, eksklusionerne af Klaus Riis, Dorte Grenaa og Frede Klitgård og dannelsen af den partiforberevende kommunistiske organisation OKTOBER.

I et udkast omkring 'Vejen til socialismen' undlod forfatteren Sven Tarp at understrege nødvendigheden af at sønderbryde den borgerlige statsmagt og begyndte at flirte med muligheden for en fredelig overgang til socialismen.

I det programforslag, DKP/ML netop har barslet med, dukker alle de opportunistiske kerneideer fra de revisionistiske partiprogrammer fra 1952 og '75 op igen: Her snakkes igen om en 'folkeregering', der bringes til magten ved et folketingsvalg. Nu hedder det 'en national og demokratisk regering'.

Her snakkes igen om en 'antimonopolistisk front' og om 'fredelig overgang'. Det er tydelige lån fra de gamle fallitboer, afskrift næsten fra ord til andet:

*'Dannelsen af en national og folkelig regering vil være en stor sejr for de antimonopolistiske kræfter. Den vil kunne medvirke til at samle kræfter, der kan bane vejen for det endelige brud med kapitalismen. På denne måde kan det blive en af formerne for overgang og tilnærmelse til den socialistiske revolution. (...)*

*Kommunisterne vil derfor bruge de vundne positioner til at forbedre arbejderklassen og dens allierede på borgerskabets modangreb og dermed på den endelige overgang til socialismen. Det er i*

*arbejderklassens og befolkningens massebevægelse, organisering og mobilisering, at den egentlige garanti for sejr ligger.*

*Hvilken karakter selve overgangen til socialismen vil få, afhænger af borgerskabet selv. Kommunisterne arbejder for en fredelig eller så lidt voldelig udvikling af revolutionen som overhovedet muligt.?*

Det er klassisk revisionisme, nødtørftigt moderniseret for at imødegå den marxistisk-leninistiske kritik, som de programansvarlige - handelshøjskolelektor Sven Tarp, partiformand Jørgen Petersen, kontorbestyrer Søren Becher m.fl. ikke tør træde op imod i en åben debat. Dagbladet Arbejderen er lukket for kritiske marxistisk-leninistiske indlæg. Hvem og hvad den såkaldte 'nationale og folkelige regering', der vil sikre en fredelig overgang, skal bestå af, ulejliger programforslaget sig ikke med at præcisere. Det foretrækker at genfremsætte alle de gamle revisionistiske parlamentariske og legalistiske illusioner.

Denne strategi er ikke bare - under monopolernes diktatur - en utopi, den er en farlig og demagogisk vildledning, skrevet mod bedre vidende, i et forsøg på at redde og modernisere den antimonopolitiske strategi og det antimonopolistiske demokrati, som er dybt miskrediteret i den kommunistiske bevægelse.

Men hvad der var sandt i både 1848 og i 1928 er ikke mindre sandt i år 2000, under monopolernes verdensdiktatur: Det socialistiske samfund opnås kun ved, at arbejderklassen med magt sønderbryder den borgerlige stat og skaber sin egen statsmagt. Det sker ikke gennem et parlamentsflertal eller skabelsen af en såkaldt 'national og folkelig regering' (hvem og hvad det så er).

Kun på basis af et marxistisk-leninistisk program og en marxistisk-leninistisk strategi kan revolutionen og socialismen sejre i Danmark. Et sådant program foreligger, et velunderbygget og

konkret program, med 'Principprogram for Arbejderklassens Kommunistiske Parti (Udkast)'.

Dér, og kun dér, ligger arbejderklassens nøgle til en socialistisk fremtid for vort land.

Noter:

1. Se Klaus Riis: Socialismen og fremtiden, Udvalgte artikler og taler, Forlaget Arbejderen 1985. Heri 'Det 'antimonopolistiske demokrati' - DKP's revisionistiske strategi', 1975.
2. Carl Madsen: Revolution og statsmagt. Et foredrag om DKP's strategi. Udgivet af Arbejderforlaget 1980.
3. Program og love. Danmarks Kommunistiske Parti Marxister-Leninister. 2. udgave, Forlaget Arbejderen 1981.





# Epilog

## De røde vendte tilbage

### - virkelighedens epilog, maj 2022

Efter stiftelsen af Arbejderpartiet Kommunisterne fortsatte arbejdet med at opbygge det marxistisk-leninistiske parti.

Kort efter indledte USA-imperialismen sin terror-krig. Først mod Afghanistan, så mod Irak, foruden den reaktionære offensiv mod arbejderklassen i hjemlandet. Dansk imperialism og danske regeringer trak Danmark med ind i det hele. Poul Nyrup og hans socialdemokratisk-ledte regering nåede at udtrykke støtte til USA's kurs, inden den regering afløstes af Anders Foghs venstre-ledte regering ved indgangen til 2001.

Kampen mod krigen og krigsmagerne prægede APK's arbejde i den periode, og en stor opgave efter stiftelsen blev opbyggelsen af en bred folkelig modstand mod imperialismens krige og krigspolitikens følger. Det blev en bred, stor og levende antikrigsbevægelse som frem til i dag præger arbejderklassens og de progressives bevidsthed og klassekampen.

Det har siden stiftelsen af APK også været muligt at 'dømme på politikken og hvordan der handles i klassekampen', som Dorte Grenaa opfordrer til i interviewet lavet umiddelbart efter den stiftende kongres for APK. I de 25 år siden sprængningen af DKP/ML, og deraf 22 år med APK, har marxist-leninisterne fortsat arbejdet med både at opbygge det kommunistiske parti og forskellige massebevægelser.

DKP/ML eksisterer ikke mere. Karsten Jonassen skriver i sin artikel i mindet om en død teenager, at så: ”holder kadaveret næppe til det runder det næste skarpe hjørne. Partinavnet er det samme, men alt andet er ganske anderledes”.

10 år senere var det også slut med partinavnet, for revisionisterne nedlagde endeligt resterne af DKP/ML og gik længere ud i sumpen med en håndfuld eks-KPID’ere. Der var ikke mere råd til at sminke liget selv, massepartiet var løbet tør for masse, og man indgik et rent revisionistisk ægteskab med håndfulden af eks-KPiD’ere under navnet ’Kommunistisk Parti’. Betegnelsen masse-kadaver er som politisk betegnelse ikke ved siden af.

Klaus Riis, den tidligere formand for DKP/ML fra stiftelsen i 1978 til revisionisternes kup og sprængning i 1997 spillede både i OK-TOBER og senere i APK fortsat en hovedrolle i opbyggelsen af den marxistisk-leninistiske bevægelse. Som redaktør af *Kommunistisk Politik*, som forfatter til en lang række af de definerende artikler og indlæg, som både teoretiker og organisator af det nye parti.

Der er meget stof og meget energi at finde i APK’s relativt korte historie indtil nu. For et videre studie i APK’s arbejde kan der henvises til de mange årgange af *Kommunistisk Politik*, til mange andre pjecer og udgivelser, (osv.) men den bedste vej til at lære APK at kende er at kæmpe sammen med partiets kammerater på klassekampens mange områder.

Foruden det nævnte stof, er der for nyligt udkommet bogen *Revolutionens opgaver 2000-2020*, hvori der er samlet kongres-dokumenter fra stiftelsen og 20 år frem, samt bogen *For et revolutionært brud med kapitalismen*, som indeholder meget aktuelle dokumenter fra den seneste 9. kongres med fortsat partibygning i fokus.

*De røde vender altid tilbage* er titlen på Anker Holms bog, som

færdiggjordes og udgaves af APK. Det er korrekt at 'de røde altid vender tilbage', både på den måde at ML-partiet er et objektivt behov for arbejderklassen i dens kamp, og ved at titlen slår den standhaftige tone an, trodsig mod opgivelsen og defaitisme. I parløb med det, er det rigtigt at de røde også altid vender blikket fremad, så med de sidste ord i denne bog, er opgaven der stilles, hvordan bogen kan bruges til at bygge fremtiden?

# Bilag

## En højrestrømning i partiet banker sig igennem

*Af Klaus Riis, Partiarbejderen (DKP/ML's interne blad) februar 1997.*

*Her er artiklen gengivet efter Kommunistisk Politik, med dettes forord.*

Hermed offentliggøres et af de centrale dokumenter fra partikampen i DKP/ML i 1997 op til partiets 7. kongres (marts 97). Det er skrevet af partiformanden siden stiftelsen i 1978, Klaus Riis, umiddelbart i forlængelse af et CK-møde 15.-16. februar, hvor hans udkast til CK's virksomhedsberetning til den 7. kongres blev forkastet, og han derpå nedlagde sit hverv som formand.

Det kan være svært at se det politiske indhold i den partikamp, som startede i partiets ledelse og som nu er blevet en kamp i hele partiet. Det skyldes bl.a., at den højrestrømning, der har banket sig igennem i ledelsen, og nu har et flertal i Centralkomiteén bag sig, udsender tvetydige politiske signaler.

Den søger at skjule, at der er tale om et forsøg på at anbringe partiet på en ny platform, der på grundlæggende spørgsmål strider mod den linje, strategi og taktik, som partiet har fulgt igennem hele sin eksistens, og i særdeleshed mod den linje, som blev fastlagt af den 5. og 6. kongres. Endvidere skyldes det, at denne platform endnu ikke er fuldt udbygget og konsolideret, og at den i realiteten savner støtte i et flertal i partiet, hvis den trådte åbent frem. Derfor kommer alle besværgelserne om, at der selvfølgelig er 'enhed om at opbygge et stærkt kommunistisk parti på marxismen-leninismens grund', at 'partiets linje er uanfægtet' osv.

På grund af denne tvetydighed hersker der i partiet tvivl om, hvor-

vidt beretningsteserne som helhed er først godkendt, derpå i deres helhed forkastet af CK, hvorvidt beretningsudkastet blev underkendt af politiske eller ”redaktionelle” grunde etc. (\*) En række af de dokumenter og resolutionsforslag, der er udsendt, kan være vanskelige at gennemskue, fordi man på en og samme tid skal postulere linjemæssig kontinuitet, må tage hensyn til modstanden mod den ny partiopfattelse både i ledelsen og partiet som helhed, og samtidig antydningvis fremlægge denne opfattelse.

### **Hvordan partilinen forvrænges**

Et enkelt eksempel på, hvordan man bærer sig ad med dette: I kammerat P.s (Jørgen Petersens) debatoplæg ”Om kommunistisk samling” (Kongreseksstra 3, jan. 97) hedder det, at den 5. kongres definerede linjen for samlingsprocessen, og der citeres herfra (i kursiv): -En sådan samling må finde sted på marxismen-leninismens grund, på basis af en klar politik for 90’erne og på basis af udviklingen af et mere konkret samarbejde med forskellige revolutionære kræfter.” Direkte derefter fortsætter Jørgen: ”Eller sagt på en anden måde. Samling kræver et tidssvarende kommunistisk program, et handlingsprogram og etablering af aktionsenhed.” (Side 3)

Jørgens udlægning er imidlertid ikke korrekt. Samling er ikke et spørgsmål simpelthen om partiprogrammer og aktionsenhed. Det altafgørende er den ideologiske og politiske samling, samling på marxismen-leninismens grund, på basis af en fælles ideologi og teori, nemlig den videnskabelige socialisme, på basis af den leninistiske partiopfattelse. Jørgen fordrejer dette spørgsmål til et punkt, hvor det ikke eksisterer. Samling bliver hos ham alene et spørgsmål om udarbejdelsen af programmer, som socialismeprogrammerne, og aktionsenhed.

Partiets afgørende forsvar for marxismen-leninismen er pist væk. Det er kun vort parti, der er i stand til at sikre en samling på basis

af marxismen-leninismen, og den leninistiske partiopfattelse. Det er en af de kampe, partiets ledende rolle i samlingsprocessen forpligter os til at gennemføre. Ellers vil det revisionistiske arvegods fra DKP, som er udbredt i den kommunistiske bevægelse som helhed (som teori og praksis) naturligvis sætte sig igennem.

Det er med sådanne tricks som det her påviste, at højrestrømningen i partiet sætter sig igennem: Man postulerer kontinuitet, men forvrænger partiets linje og åbner for en ny (som Jørgens oplæg yderligere udvikler på samme fordækte og ”taktiske” vis).

### **Skjulte angreb på marxismen-leninismen**

Angribes marxismen-leninismen? Ingen tvivl om det! Alle kammerater i CK sværger til, at de står på marxismen-leninismens grund, at de er tilhængere af en marxistisk-leninistisk partiopfattelse. Men CK-flertallet har lavet sin egen tolkning af den leninistiske partiopfattelse, hvor man udlægger Lenins opfattelse af nødvendigheden af en organisation af professionelle revolutionære på en fejlagtig måde - i stedet for at bevise, at vort parti fastholder Lenins lære. Alle og enhver kan efterkontrollere Lenins synspunkter ved at læse *Hvad må der gøres?* og andet leninistisk materiale og overbevise sig om, at CKs udlægning er gal.

Højrestrømningen spekulerer i stedet i partiets generelt lave skolingsniveau, lave teoretiske niveau, og den langvarige forsømmelse af den marxistisk-leninistiske opdragelse af partiet, som er en af de udtalte højrefarer i partibygningen. I stedet er der opstået en tendens til ikke at bekræfte marxismen-leninismen, ikke udtrykke dens opfattelser, (de er jo en ’selvfølge’), og man er nu begyndt at omdefinere de traditionelle leninistiske begreber:

Det er ikke længere god tone at tale om kadrer f.eks., kadrebegrebet skal helst væk, den centrale kontrolkommission foreslås i denne li-



berale ånd at være en slags partiombudsmandsinstitution (den foreslås tilmed kaldt noget sådant). ”Højre-” og ”venstrebegreberne” (der bl.a. er redskaber for at føre klassekampen i partiet korrekt) kaldes ”gammeldags” og foreslås omdefinerede. Det går lystigt for sig, men kun en brøkdel af løjerne kommer til partiets kendskab.

Der spredes en generel anti-teoriholdning i en situation, hvor den kommunistiske bevægelse mere end nogensinde har brug for at studere og søge vejledning hos klassikerne, i teorien. I ikke et eneste dokument, udsendt af CK-flertallet, påpeges nødvendigheden af at styrke den ideologiske og teoretiske skoling på alle niveauer i partiet. Der findes ingen påpegning af det beskedne niveau, partiet befinder sig på, selvom netop det er en væsentlig kilde til partiets uoverensstemmelser og en væsentlig svaghed, der hæmmer den kvalitative udvikling af dets arbejde.

### **Om det stærke kommunistiske parti**

Det stærke kommunistiske parti vi opbygger, vort eget parti, det samlede forenede stærke kommunistiske parti, skal selvfølgelig ikke være en forening af alle de synspunkter, der fandtes i det gamle revisionistiske DKP, et ideologisk pluralistisk foretagende. Det skal være et marxistisk-leninistisk parti, med en entydig ideologisk og politisk linje. Og det skal samle kommunisterne, ikke højreafvigere og revisionister. Både ideologisk, politisk og organisatorisk er kvaliteten, ikke kvantiteten, afgørende.

Simpel organisatorisk sammenlægning af de eksisterende erklæret kommunistiske organisationer - eller af KP i D og Danmarks Kommunistisk Parti ML alene - er udelukket. Det ville heller ikke være en korrekt metode. Det stærke parti skabes i praksis i kampen for at samle og udvikle den kommunistiske bevægelse, det skabes i bevidst kamp mod revisionistiske og højreopportunistiske afvigelser. Partiet har i sin opbygning gennem årene fulgt nogle strategiske

hovedretninger, som kampen for at opbygge et ægte kommunistisk parti i Lenins forstand, (det gælder DKP/ML selv, og det gælder selvfølgelig også i kampen for ét stærkt kommunistisk parti i Danmark), som forsvaret af marxismen-leninismen og kamp mod den moderne revisionisme og al opportuniste, som satsningen på opbygningen af Dagbladet Arbejderen som partiets centralorgan. Alt det har både sikret partiets overlevelse og bragt det i en gunstig situation med hensyn til den videre partiopbygning og udbygning.

At sætte partibygningen i centrum, at opprioritere kampen for det stærke kommunistiske parti, at styrke den ideologiske og politiske kamp, at løse partiets store problem: for få medlemmer og for få ledere, og udvikle det kollektive niveau betragteligt var kerneindholdet i beretningsteserne, som et flertal i CK tilsyneladende nu er uenige i som helhed. Det er imidlertid den eneste rigtige linje, strategisk og taktisk, for udviklingen af partiet i den kommende og afgørende kongresperiode.

### **Om stærke ledelser på alle niveauer**

I øjeblikket sværger højrestrømningens repræsentanter højt og helligt på, at de skam går ind for stærke ledelser af partiet på alle niveauer. I det vattede forslag til en intern partiresolution (som i øvrigt ikke er udarbejdet efter CK's vedtagne anvisninger) formuleres også dette, men igen på en fordrejet måde. Ikke helt forkert, ikke præcist overhovedet. Fuldt af gode hensigtserklæringer, og meget lidt konkret. Alligevel slipper katten ud af sækken også i dette dokument. Stærke partiledelser på alle niveauer, javel, - men gud bevare os for et stærkt sekretariat (og en stærk partiformand), stærke og kollektive partiledelse, hurra, men under ingen omstændigheder et magtfuldt sekretariat, under ingen omstændigheder en stærk daglig ledelse af partiets arbejde.

Det centrale apparat fremstilles - senest i en endnu ikke offent-

liggjort udtalelse fra FU, som hidtil har søgt at skjule den katastrofale situation i apparatet - som et simpelt redskab for Centralkomiteén. Også det er en forvrængning. Det centrale apparat rummer to afgørende ledende organer: sekretariatet og avisen. Det er ikke et apparat af købte funktionærer som i en fagforening, men en afgørende samling af kommunister og kommunistiske ledere, af professionelle partiarbejdere, og en afgørende del af partiets ledelse. Denne stærke organisation af professionelle revolutionære er ikke bare forudsætningen for, at der i dag eksisterer et kommunistisk dagblad i Danmark, men også for partiets hidtidige dynamik og handlekraft.

Højrestrømningen i partiet har i særdeleshed rettet sine angreb mod partiets formand, sekretariatets flertal, sekretariatet selv og det centrale apparat som helhed - og har fået skabt en umådelig vanskelig situation der. Dens platform rummer nydefinitioner af Centralkomiteéns, FU's, sekretariatets og det centrale apparats rolle. Slår den igennem vil centralismen, samlingen af trådene i partiets kamp i det centrale apparat og dets organer, afsvækkes væsentligt. Det vil betyde en situation, hvor CK vil blive en skueplads for stadige kampe, og hvor udvalgsstrukturene får en helt ny rolle, hvor delenes interesser vil blive sat over helheden, groft sagt. Den ny partiopfattelse rummer en ny, ikke-kommunistisk opfattelse af partiledelse, simpelthen.

Stærke ledelser betyder stærke og magtfulde ledelser på alle niveauer, indbefattet et stærkt sekretariat og en stærk formand. Under påskud af at introducere en ny, mere demokratisk og mere kollektiv stil, bekæmper og eliminerer højrestrømningen de eksisterende stærke ledelser. I udkastet til intern partiresolution fremhæves nødvendigheden af et OUU. Det største og mest aktuelle spørgsmål er imidlertid, om der overhovedet kan og skal prioriteres et professionelt sekretariat, en professionel daglig ledelse af partiet. Ifølge strømningens logik og opfattelser er det et underordnet spørgsmål.

## Om ”sekteiske” fejl

Undertegnede er selvfølgelig blevet angrebet for en hel masse påståede fejl, angiveligt af venstreopportunistisk, ”sekteisk” karakter. Det er umuligt at komme ind på alle de rejste beskyldninger og tilbagevise dem konkret. Anklagerne er enten direkte forkerte, eller rummer bevidste fejlfremstillinger.

Det påstås, at mit indlæg i Dagbladet Arbejderen om samling af kommunisterne skulle være at føre partikampen ind i bladets spalter. Det er simpelthen løgn. Den udtrykker partiets standpunkt, den 6. kongres’ standpunkt, og ligger i direkte forlængelse af en lang række tidligere indlæg, jeg har fremsat i avisen tidligere i kongresperioden - uden at der rejste sig nogen som helst protester. Det er CK’s flertal, der har ændret opfattelse af partiets rolle i samlingsprocessen - til et punkt hvor man har sået alvorlig tvivl om partiets ledende rolle heri.

For at kaste blå i øjnene på de mange nye unge partikammerater, har man nødvendigvis måtte opfinde nogle anklager imod mig for at ’sabotere’ arbejdet i forhold til Rød Ungdom. Det er simpelthen usandt, at jeg har prøvet at diktere Rød Ungdom en konkret stillingtagen til den kommunistiske samlingsproces på det seneste landsmøde. Indholdet er følgende: Blandt kommunisterne i Rød Ungdom og i partiet som helhed eksisterer spørgsmålet: Hvad er vor strategi for Rød Ungdom? Skal det være ungdomsforbund for det stærke kommunistiske parti? (Uanset om Rød Ungdom er en erklæret kommunistisk organisation eller ej)

Der har hidtil været enighed om, at kommunisterne i Rød Ungdom skulle virke i den retning. Det betyder, at de må arbejde for, at organisationen forstår og støtter den kommunistiske samlingsproces som værende i Rød Ungdoms interesse. Tilsyneladende er der nogen, der ikke ønsker dette. Det er sandt, at der ikke var basis

for en vedtagelse i en sådan retning på det seneste landsmøde, og at det ville være en taktisk fejl at rejse dette spørgsmål. Det har jeg fuldstændig accepteret og på intet tidspunkt protesteret imod. Jeg foreslog, at man som et lille skridt i den retning søgte at få vedtaget en udtalelse, der støttede Dagbladet Arbejderen (det var midt under redningsplanen) (\*\*). Dette blev også besluttet i ungdomsforummet - men ikke gennemført. Et besluttet forslag om, at der skulle være en ugentlig ungdomsside i avisen, for at knytte Rød Ungdom nærmere til parti og avis, er ikke blevet realiseret. Når partiets ungdomsansvarlige (\*\*\*) laver sine redegørelser, 'glemmer' hun bekvemt sådanne kendsgerninger. Hun har også 'glemt' at nævne, at blandt mine mange 'sekterske fejl' i forhold til ungdomsarbejdet var, at jeg forhindrede den ny arbejdsgruppe i Århus, der i begyndelsen af året var desperat over sine problemer, i at gennemføre et forslag om at gøre Lige Venstre til et lille, uregelmæssigt uddelingsblad. Osv. Osv.

Højrestrømningen opfordrer til, at der 'diskuteres politik' men vælter sig rundt i sager og personangreb. Den har forvandlet en normal kongresproces og en normal diskussion af beretningsteserne til en benhård og bitter partikamp, der kan få de alvorligste negative konsekvenser, og føre til, at partiet forspilder alle sine gunstige muligheder og taber sine hårdt tilkæmpede og vundne positioner igen.

*Klaus Riis d. 16.2.97.*

#### Noter:

(\*) 'Beretningsteserne' (forfattet af Klaus Riis) dannede grundlag for Centralkomitéens beretning til partikongressen. Teserne til DKP/ML's 7. kongres - der indkaldtes til april 1997 blev enstemmigt besluttet af Centralkomitéen på et møde i oktober 1996 og blev derefter lagt frem til diskussion i partiet som grundlag for kongresdiskussionerne. Klaus Riis begyndte derefter at udarbejde udkastet til beretningen til

partikongressen. På et CK-møde i december blev der rejst en voldsom kritik af beretningstesterne - og en fraktion i Forretningsudvalget og Centralkomiteén organiserede en hel stribe indlæg i det interne blad Partiarbejderen og kongresdiskussionsbladet Kongresekstra, som enten åbent eller skjult angreb disse teser. Et flertal på et nyt CK-møde i januar forkastede herefter beretningstesterne. Klaus Riis' udkast til beretningen til partikongressen blev behandlet på et CK-møde den 14.-15. februar 1997 - og blev forkastet af et flertal i CK. Derpå nedlagde Klaus Riis sit hverv som formand. Højrestrømningens repræsentanter forsøgte - for at skjule det planlagte linjeskift - at sløre tilbagetrækningen af beretningstesterne. Forkastelsen af beretningsudkastet blev forklaret som værende af 'redaktionelle grunde'. Og Klaus Riis' tilbagetræden som formand fik 'personlige årsager' som begrundelse. Sådanne 'begrundelser' blev senere offentliggjort i Arbejderen og den ny partiledelses dokumenter efter den 7. kongres.

(\*\*) 'Redningsplanen' var en plan for at sikre Dagbladet Arbejderens økonomi og overlevelse som dagblad, som blev gennemført med held i en stor del af 1996 - på trods af aktiv og passiv modstand fra nogle af hovedrepræsentanterne for den høj-reopportunistiske strømning. Nogle af disse, Jan Mathisen og Søren Becher, rejste i Centralkomiteén spørgsmålet om nedlæggelse af dagbladet - men blev afvist.

(\*\*\*) Den 'ungdomsansvarlige' - lederen af partiets ungdomsudvalg - var Joan Ågot Petersen, Århus.

Indledning og noter v. Kommunistisk Politik

## "Den nye verdensorden" og kapitalismens almene krise

### Uddrag af beretningsudkast til DKP/ML's 7. kongres af den daværende formand Klaus Riis, januar 1997.

*Det blev forkastet af DKP/ML's CK og senere udsendt som pjece på Oktober Forlag (1997). Det er denne udgave, med forord mv. som bringes her.*

Sovjetunionens opløsning og socialismens udslettelse fra det europæiske landkort og den kapitalistiske genrejsning i Kina, anført af Kinas Kommunistiske Parti, rejser en lang række spørgsmål for den internationale kommunistiske bevægelse. I denne artikel påvises, at imperialismen hverken har skiftet karakter eller er trådt ind i en "ny fase". Kommunisterne må fortsat tage udgangspunkt i, at vi befinder os i imperialismens og de proletariske revolutioners epoke. Med Oktoberrevolutionen indtrådte en almen krise for kapitalismen som verdenssystem. Artiklen behandler bl.a. spørgsmålet om, hvorvidt tesen om kapitalismens almene krise fortsat er gyldig.

Artiklen blev oprindeligt udarbejdet som en del af Klaus Riis' udkast til Centralkomiteéns virksomhedsberetning til DKP/ML's 7. kongres i marts 1997. Beretningsudkastet blev imidlertid forkastet af et flertal i den daværende CK. Den globale situation er på ingen måde rolig eller stabil, som imperialismens politikere og de digitaliserede og internationaliserede medier, som dagligt bombarderer folkene med borgerlig propaganda, søger at give indtryk af. Voldsomme modsætninger har hobet sig op, ikke eet eneste kontinent, og næppe noget land kan beskrives som værende i ro, stabilt. Den relative stabilisering af imperialismen og kapitalismen som globalt system, som var et resultat af de kontrarevolutionære pro-

cesser i Europa og verden som helhed i 80'erne og 90'ernes begyndelse, ledsages af allehånde konflikter, krige og borgerkrige, indbefattet uhyrlige folkemord, af social og national uro.

”Den nye verdensorden”, som imperialismen med den amerikanske imperialisme i spidsen proklamerede som sin nye strategi, og som baserer sig på nyliberalismen, råkapitalismen, som global økonomisk strategi, kontrolleret af imperialismen og dens organismer og instrumenter (som handler i de multinationale selskabers interesse) er ikke bare blevet til et mareridt for folkene. Den afslører også i stadig større omfang sin fallit, sin demagogiske karakter, sin manglende evne til at indfri sine talløse løfter til folkene. Selvom den amerikanske imperialisme igen officielt tør proklamere sig som verdenssamfundets anfører og verdenscivilisationens leder, savner Bill Clintons USA en politisk og moralsk autoritet, der matcher dens politiske, militære og økonomiske styrke som verdens eneste virkelige supermagt i dag. Hvor har ”den nye verdensorden” ført til stabilitet, velfærd og social fremgang, til fred, demokrati og styrkelse af menneskerettighederne? Svaret er ligetil: ingen steder! Den har ført til øget global forarmelse og fornedrelse, til en voldsom vækst i sygdom, underernæring, kriminalitet, til øget social og politisk polarisering, en stadig større kløft mellem rig og fattig i alle lande, til et stadig større gab mellem en håndfuld rige imperialistiske lande og det store flertal af lande og folk i verden. ”Den nye verdensorden” er imperialismens og kolonialismens gamle verdensorden, slet og ret.

Ifølge oplysninger fra UNDP (Human Development Report 1996) ser situationen således ud: De industrialiserede lande med 20 procent af verdens befolkning har et nationalprodukt på 18 billioner dollars, mens de såkaldte udviklingslande, der rummer 80 procent af verdens befolkning, råder over kun 5 billioner dollars. Gennem de sidste 30 år har verdens 20 procent fattigste set deres andel af den globale indkomst falde fra 2,3 % til 1,4 %, mens de rige-



ste 20 procents andel i det samme tidsrum voksede fra 70 % til 85%. Kløften i forholdet mellem rige og fattige på verdensplan blev dobbelt så stor, voksede fra 30:1 til 61:1. Alle bortset fra den rigeste femtedel - så sin andel i den globale indkomst falde. Med andre ord: i 1991 modtog mere end 85 procent af verdens befolkning mindre end 15 procent af dens indkomst. Den samme rapport understreger, at der siden 1980 har været en meget kraftig økonomisk vækst i godt 15 lande med tilsammen 1,5 milliarder mennesker. Det har medført hastigt voksende indkomster, som ifølge UNDP tildels er kommet befolkningerne til gode. Disse 15 lande omfatter bl.a. Sydøstasien og Kina og deres såkaldte "økonomiske mirakel". Der har i den samme periode været direkte økonomisk tilbagegang i mere end 100 lande med en befolkning på mere end 1,6 milliarder mennesker! I 70 af disse lande er gennemsnitsindkomsten lavere end i 1980, og i 43 af dem er den lavere end i 1970. Østeuropa og Afrika udgør en vigtig del af denne gruppe. De fattige og afhængige landes gældskrise har nået uhørte højder. Enorme summer strømmer fra de fattige regioner til de udviklede landes metropoler, til den internationale finanskapital. Hvor ulandenes gæld i 1955 udgjorde 5 milliarder dollars og i 1980 var på 450 milliarder dollars, i 1990 på 1.092 milliarder, var den på kun fem år, fra 1990-95, vokset til den svimlende sum af 1901 milliarder dollars - næsten en fordobling på kun fem år. Til sammenligning udgør den samlede ulandsbistand på internationalt plan mindre end 59 milliarder dollars - blot tre procent af udviklingslandenes samlede gældsbyrde. Denne hjælp, som der tilmed knyttes politiske og handelsmæssige betingelser til, er ikke engang nok til at dække de renter, som ulandene yder i forbindelse med gældsbyrden.

Gældsbyrden er blevet en stadig mere tyngende lænke omkring de fattige nationers og folks hals. Den er en hovedform for nutidens slavebindende nykolonialisme, og forhindre effektivt en selvstændig og uafhængig samfundsmæssig udvikling for et flertal af ver-

dens lande. De sociale omkostninger af denne situation og af imperialismens diktat om at lade de fattige masser betale er uhyrlige. Andre officielle rapporter bringer rystende tal om fattigdom, sult og underernæring verden over. Således konkluderer World Watch Institute, at 800 millioner mennesker i verden sulter mere eller mindre permanent, og at mere end 200 millioner børn lider af kronisk fejlernæring. Elendige levevilkår slår millioner af mennesker ihjel. Banale sygdomme, som nemt kureres ved ordentlig lægebehandling, får folk i de fattige lande til at dø som fluer. Intet tyder på, at denne tilstand vil forandres - på trods af talløse topmøder og konferencer i og udenfor FN-regi. Indenfor de næste 10 år trues en milliard mennesker i Asien og Afrika af hungerkatastrofe på grund af mangel på mad og drikkevand.

Problemet er ikke, hvorvidt der er fødevarer nok i verden. Det er der. Der er mad nok til, at alle mennesker på jorden kan få 2.500 kalorier om dagen - 200 kalorier mere end det grundlæggende minimum. Selv i udviklingslandene er fødevareproduktionen i løbet af 80'erne steget med 18 pct. pr. indbygger. Der er mad nok - verdens fattige har bare ikke råd til at anskaffe sig de mest basale fødevarer. Klasseskellene, kløften mellem rig og fattig, skævfordelingen af samfundsgoderne, vokser ikke bare i de fattige lande, de vokser hastigt også i de rige, industrialiserede, kapitalistiske lande selv.

Anføreren for den moderne verdenscivilisation, supermagten USA, er også det land, som har flest fattige børn. Ikke mindre end 21,5 % af dens håb for fremtiden lever under den officielle fattigdomsgrænse. 13,6 millioner amerikanske børn får for lidt mad. Når sult fortsat på tærsklen til det 21. århundrede er et af de største sociale problemer i verden, skyldes det ikke, at landbruget på globalt plan er ude af stand til at brødføde hele klodens 5,7 milliarder store befolkning. Kapaciteten hertil eksisterer for længst. Det er primært et spørgsmål om fordeling, om fødevarepriser, om at imperialismen og de multinationale selskaber bruger sulten som

våben i krigen mod verdens fattige, i kampen for profit.

Sådanne tal afslører alt om den såkaldte globalisering og internationalisering af økonomien, af hensigten med de imperialistisk dikterede såkaldte frihandelsaftaler i WTO og lignende regi og af Den internationale Valutafonds og Verdensbankens transaktioner for at åbne en lang række nye markeder for de transnationale selskaber i en række udviklingslande, som gennem liberalisering og privatisering - og med enorme påtvungne sociale omkostninger af gældskrisen presses til at acceptere ødelæggende lånebetingelser, der har katastrofale konsekvenser for enhver selvstændig og uafhængig udvikling.

Det nyliberale stormvejr i 80'erne og 90'erne har ikke bare ført til øget global fattigdom og talløse sociale katastrofer. Det har ført en stor del af verdens fattige lande, ja hele kontinenter, ud i dybere afhængighed af imperialismen og nykolonialismen. Den nye internationale arbejdsdeling fører til enkelte kapitalistiske udviklings-"mirakler" - og det østasiatiske "mirakel" har sine egne årsager, som ikke er spor mystiske - men den fører først og fremmest til øget nød og elendighed for det store flertal af verdens folk og nationer. Det er bagsiden af de kolossale profitter, der hentes hjem til de store monopoler og de rige lande. De fattige landes befolkning får - hvis der overhovedet er tildelt dem en rolle - lov til at fungere som billig arbejdskraft i konkurrence med arbejderne i de imperialistiske kernelande, eller som kanonføde eller objekter for sexturisme.

Rekordprofitter op gennem 90'erne, øget udbytning og undertrykkelse af befolkningerne både i udviklingslandene og i de rige lande selv - "den nye verdensorden" er monopolernes triumf, monopolernes globale politik. De officielle tal taler deres eget tydelige sprog: om en verden, hvor den sociale og indkomstmæssige polarisering er større end nogensinde, hvor udbytningen er vokset til uhørte dimensioner. De store løfter om sikring af fred er

ikke blevet holdt. ”Den nye verdensorden” hviler som den gamle imperialistiske verdensorden på militær magt, på militarisme og oprustning. Stadig mere avanceret våbenproduktion og en gigantisk våbeneksport er uadskillelige elementer i imperialismens økonomi. Fra 1987-94 anslås de globale rustningsudgifter at have andraget 7.029 milliarder dollars, omkring 900 milliarder dollars årligt. Verdens militærudgifter svarer til den samlede indkomst for halvdelen af klodens befolkning.

Tal fra FN’s Udviklingsprogram (UNDP) understreger, at for en brøkdel alene af udviklingslandenes rustningsudgifter kunne den mest påtrængende sociale nød afhjælpes. Militærudgifterne andrager for disse lande ca. 125 milliarder dollars årligt. For 12 pct. af disse kunne der skaffes adgang for alle til primær sundhedstjeneste, herunder vaccination af alle børn, halvering af fejl- og underernæring samt sikring af rent drikkevand til alle. For yderligere 4 pct. af disse udgifter kunne analfabetismen blandt voksne halveres, alle kunne sikres grundskoleuddannelse, og kvinderne sikres samme uddannelsesniveau som mændene. De suverænt største våbeneksportører fra 88-92 var fortsat USA og Rusland (det tidligere Sovjetunionen), men EU-landene haler godt ind på dem, med Frankrig, Tyskland og England i spidsen. Allerede i 1992 overhalede EU-landene Rusland og blev den andenstørste gruppe våbeneksportører i verden.

De talrige lokale krige og borgerkrige, som er et af ”den nye verdensordens” ledsagefænomener i den nuværende periode, udkæmpes med de imperialistiske stormagters dyre isenkram eller aflagte lagerartikler. Våbenproducenternes profitter er enorme, hvadenten det gælder forberedelserne til rumkrig og at ”vinde den tredje verdenskrig”, vinde den ”kolde krig” eller i en periode med ”varig fred og stabilitet”, som det hedder i lovsangene til den ”ny verdensorden”.

## Civilisation eller barbari?

Fremskridt for "demokrati" og "menneskerettigheder"? Retten til livet, til brød, til sikring mod at dø af sult eller blive offer for folkedrab eller anden bestialsk udryddelse er den mest elementære menneskeret. På globalt plan er den blevet forringet under "den nye verdensorden". Som den danske kommunistes største - og eneste virkeligt internationale skikkelse - Martin Andersen Nexø sagde det: "Arbejderen har brug for en oplysning, der har næring for ham som proletar, og for hans klasse. Sætningen: Mennesket lever ikke af brød alene! engang sagt som påmindelse til dem, der har nok af timelige goder og slår sig til tåls dermed, er af disse folk lumskeligt drejet, så den har fået brodden nedad. Men vi tager ikke ved! Ud fra vort livssyn hedder det: Mennesket lever af brød alene! - til brødet er hvermand sikret. Her skal vi sætte ind, selvom der råbes materialisme efter os! Indtil brødet er alle sikret, skal det være den hellige gral, hvorom vi kæmper - som det grundlag det er for al tilværelse!" Og han tilføjede:

"Arbejderne bør først og fremmest søge den oplysning, der sprænger verdslige lænker for dem og andre. Så falder de åndelige af sig selv!"

Under "den nye verdensorden" er de politiske og sociale menneskerettigheder generelt set blevet forringet. Det er sandheden bag alle de mange fraser. Har "den nye verdensorden" så bidraget til løsning af den globale miljøkrise, som fortsætter med at udvikle sig i et foruroligende tempo? Efter Brundtland-rapporten, Rio-konferencen, Det sociale topmøde i København i 1995 og andre manifestationer af officiel "god vilje", er der intet sket. Den globale miljøkrise udvikler sig i dybden og bredden - mens tavsheden sænker sig over begivenhederne. Imperialismen er menneskeheden og miljøets fjende nr. 1 - som global overdommer har den frikendt sig selv for ethvert ansvar for nuværende og kommende katastrofer.

Ingen af disse konferencer har anfægtet den imperialistiske udplyndring af de afhængige landes råstof-ressourcer eller den ulige fordeling af verdens rigdomme. De lukker øjnene for den kendsgerning, at de industrialiserede lande - med 22 pct. af verdens befolkning - forbruger 70 pct. af verdens energi, 75 pct. af verdens metaller, 85 pct. af dens trælast og 60 pct. af den globale fødevareremængde. CO2forurening, "drivhuseffekten", "skovdøden", havforureningen, den faretruende ørkenspredning og den internationale giftdumping er de direkte konsekvenser af den imperialistiske rovdrift på mennesker og natur.

Hvad med ligestillingen af kvinderne, børnenes rettigheder osv.? På verdensplan er der langt fra ligeløn, kvinderne får mindre end to tredjedel af mændenes løn for det samme arbejde. Men deres andel i de globale indkomster er langt, langt mindre. Kvinderne har de ringeste mulige for uddannelse og adgang til lønarbejde, rammes hårdst af arbejdsløsheden - og arbejder hårdere og længere tid end mændene. 70 pct. af verdens anslåede 1.3 milliarder fattige er kvinder. De er hovedansvarlige, og ofte eneansvarlige, for hjem og børneopdragelse. De udsættes som køn for fysisk mishandling og misbrug, uden økonomisk uafhængighed og bundet til manden, uden basale rettigheder over egen krop, uden anerkendelse og beskyttelse af moderrollen. Mere end 3 millioner kvinder dør årligt i forbindelse med fødsler, hvoraf hovedparten nemt kunne være forhindret. Mødredødeligheden er 18 gange større i Syd end i Nord.

Kan et samfunds grad af civilisation måles på graden af kvindernes ligestilling og på børnenes og andre "svage gruppers" vilkår - og det kan og skal det - må det nuværende verdenssamfund betegnes som barbarisk. En tredjedel af børnene i udviklingslandene er kronisk underernærede, børnedødeligheden er fortsat uhyrlig høj. 12 millioner børn under fem dør hvert år sultedøden. Millioner og atter millioner af børn ikke bare berøves muligheden for en grundlæg-

gende uddannelse, men berøves også deres barndom, fordi de tvinges til hårdt, usundt og farligt børnearbejde i småindustri, landbrug eller som tjenende ånder, under uregulerede forhold, uden pause og nødvendig hvile, og udsat for ekstrem udbytning. Forsigtige overslag siger, at det gælder mellem 20 og 25 pct. af alle børn i udviklingslandene. Alene i Indien anslås børnearbejdet at omfatte 100 millioner under 14 år. Mere end 1 million unge piger, for det meste i Asien, tvinges til prostitution. Millioner af børn er hjemløse og lever på gaden. Og i de industrialiserede lande vokser antallet af forsømte og misrøgtede børn. I USA rapporteres årligt 3 millioner tilfælde af børnemishandling og misrøgt. Under "den nye verdensorden" er flygtningestrømmene eksploderet, narkohandel og smitsomme sygdomme udvikler sig epidemisk, den mest elementære nød og elendighed med hele den medfølgende kriminalitet - har antaget større proportioner end nogensinde før i historien.

Antallet af flygtninge steg med næsten 70 procent over 10 år, fra 22 millioner i 1985 til 37 millioner i 95. Mange flygter fra det voksende antal imperialistisk inspirerede borgerkrige, fra naturkatastrofer (som f.eks. tørke) forårsaget af rovdrift og ørkenspredning, eller som følge af store industrielle projekter, som f.eks. dæmningsprojekter. Til den omfattende flygtningestrøm kommer endvidere hundreder af millioner af mennesker, som søger fra land til by, eller via legal eller - for det meste - illegal emigration søger arbejde i andre lande, herunder i de kapitalistiske kernelande.

I disse år foregår der langsigtede ændringer i de sociale strukturer på verdensplan. Vandringer fra land til by fortsætter i hastigt tempo, ikke mindst i udviklingslandene, hvor hovedparten af befolkningen fortsat bor på landet. Nye kæmpebyer med gigantiske problemer af enhver art skyder op og slutter sig til Tokyo med 25 millioner indbyggere, New York med 16, Paris og Moskva med 9 millioner: Sao Paulo (16), Mexico City (15,5), Bombay (15), Shanghai (15), Seoul (11,6), Jakarta (11,5), Buenos Aires (11),

Lagos (10), Karachi (10), Kairo (9,6), Manila (9) osv. I 1960 levede 78 pct. af udviklingslandenes befolkning på landet, i dag er tallet faldet til ca. 60 pct. Verden som helhed er ved at blive en bybefolkning: I de industrialiserede lande lever 75 pct. i byerne, i verden som helhed forventes det at være 47 pct., næsten halvdelen, i år 2000. Denne masseflugt fra land til by, der skyldes fattigdom og de besiddelsesløse landarbejders manglende adgang til jord, ledsages sjældent af en tilsvarende udbygning af industrielle og andre jobs. Den fattige bybefolkning udgør et særligt gråt arbejdsmarked af små selvstændige, gadehandlere, skopudsere, klunsere, forbrydere og prostituerede - i visse lande udgør økonomien i denne sektor op til 60 pct. af nationalproduktet! En stor del af dem bor i barakbyer, eller skure, hvis de ikke tilhører de millioner af boligløse.

I modsætning til hvad borgerlige sociologer hævder, er arbejderklassen i verden talmæssigt set i vækst. Det gælder både antallet af industriarbejdere, af arbejdere i handel, transport og omsætning, foruden de enorme mængder halvproletarer, arbejdsløse og udstødte, som må leve fra hånden til munden. Antallet af bønder og landarbejdere er derimod faldende. Men tilsammen udgør arbejdere og halvproletarer, bønder og fiskere langt hovedparten af verdens befolkning. I de udviklede kapitalistiske lande eksisterer der også et stort lag af offentligt ansatte, ofte funktionærer, hvis flertal tilhører arbejderklassen eller de såkaldte mellemlag. Imperialismen søger i sine hjemlande social støtte og opbakning bag sin politik ikke bare i den herskende klasse selv, men især i "middelklassen" - herunder småborgerskabet, de intellektuelle og arbejderaristokratiet. I udviklingslandene baserer dens politik sig på opkøb af de herskende eliter, et nyrigt borgerskab, som bliver agenter for de multinationale selskabers og godsejernes magt. Som strategi for en bedre verden, for løsningen af de påtrængende problemer, menneskene står overfor, har "den nye verdensorden" spillet fuldstændig bankerot. Som politisk og økonomisk praksis



for imperialismen, som demagogisk og hyklerisk menneskerettighedsfilosofi, afslører den sig stadig mere for folkene verden over - som et redskab i de mest reaktionære kræfters hænder, som et skalkeskjul for imperialistisk diktat og udplyndring, og som en doktrin for amerikansk global overhøjhed.

Nok så megen internationaliseret og digitaliseret imperialistisk propaganda kan i længden skjule sandheden om denne strategi, eller sandheden om imperialismen på tærsklen til det nye årtusind. Det er den sorte reaktions feltråb. Det er et historisk udlevet system, som har sat sig i vejen for menneskenes fremskridt og prøver at fastholde deres lænker, nød og elendighed til evig tid.

### **De store globale modsætninger skærpes konstant**

Imperialismen udgør kapitalismens højeste og sidste udviklingstrin. Den nuværende epoke er af Lenin defineret som "imperialismens og de proletariske revolutioners epoke", hvis hovedretning er udvikling af den revolutionære verdensproces i retning af overgangen til socialismen. Denne hovedretning for den verdenshistoriske udviklingsproces bekræftedes af Oktoberrevolutionen, som vi i år kan fejre for firsindstyvende gang som det største vendepunkt i menneskehedens udviklingshistorie nogensinde. Den bekræftedes af de socialistiske revolutioner og de nationale frigørelsesrevolutioner i kølvandet på 2. Verdenskrig og fascismens nederlag, og senere.

Trods gigantiske tilbageslag - såsom den moderne revisionismes gennembrud i den internationale kommunistiske bevægelse i midten af 50'erne og den åbne kontrarevolutions sejr, som medførte socialismens udslettelse i Europa i slutningen af 80'erne og begyndelsen af 90'erne - udgør bevægelsen mod det nye samfund, mod socialismen, stadig hovedretningen i den verdenshistoriske udviklingsproces. Det 21. århundrede bliver ikke i mindre grad end det

20. de proletariske, de socialistiske, revolutioners århundrede. I fastlæggelsen af kommunisternes strategi og i bedømmelsen af de nationale og internationale styrkeforhold mellem klasserne må der tages udgangspunkt i grundlæggende modsætninger, der er virksomme på globalt plan i hele imperialismens epoke.

Hovedmodsigelsen i vor epoke, imperialismens og de proletariske revolutioners epoke, er modsigelsen mellem socialisme og kapitalisme. Den gennemtrænger og har gennemtrængt alle vort århundredes historiske udviklingsprocesser og -forløb. Den udtrykker sig på tre hovedområder: I de kapitalistiske lande i kampen mellem arbejderklassen og den herskende klasse, borgerskabet.

I de socialistiske lande, hvor klassekampen fortsætter lige frem til etableringen af det klasseløse, kommunistiske samfund - og hvor faren for både en voldelig omstyrtelse af socialismen gennem krig eller en såkaldt fredelig kontrarevolution altid er tilstede - udtrykker den sig i kampen mellem den socialistiske vej og den kapitalistiske vej. Og endelig udtrykker den sig på verdensplan i kampen mellem de to forskellige samfundssystemer, de to forskellige økonomiske systemer, socialisme og kapitalisme. De store modsigelser, som er karakteristiske for og virksomme i hele den nuværende historiske epoke, udtrykker sig i dag bl.a. således:

### **1. Modsigelsen mellem borgerskab og arbejderklasse på globalt plan.**

I det mindste i alle udviklede kapitalistiske lande (alle imperialistiske lande) er dette normalt den klasse-mæssige hovedmodsigelse, som i disse lande betinger at kommunisterne følger en strategi for revolution og socialisme, som sætter kampen for socialismen på dagsordenen.

Denne modsigelse bliver i den nuværende periode skærpet omfat-

tende på verdensplan. Den internationale arbejderklasse er i vækst, uanset hvad borgerlige propagandister hævder om arbejderklassens forsvinden som offer for moderne teknologi. Arbejderklassen vokser i absolutte tal både i de imperialistiske lande, og i udviklingslandene. Med de kontrarevolutionære processer er arbejderklassen i de tidligere socialistiske lande i Østeuropa også blevet en del af den udbyggede og kæmpende internationale arbejderklasse.

På alle kontinenter har vi i de senere år været vidner til en tilvækst i arbejderklassens kamp. I Rusland og Østeuropa i form af strejker for løn og bedre arbejdsforhold, i Frankrig, Spanien, Grækenland og andre vesteuropæiske lande blandt andet i form af strejker mod EU-budgetter, der dikterer privatiseringer, massefyringer og lønnedgang, i Asien f.eks. i Indien, Japan og senest i Sydkorea, hvor hele arbejderklassen rejste sig til kamp mod en reaktionær anti-arbejderlovgivning. Også i Nord- og Latinamerika har vi været vidne til massestrejker og aktioner blandt arbejderne i miner, og indenfor industri, transport og service.

Denne modsætning skærpes akut i den nuværende periode, først og fremmest på grund af den til stadighed forstærkede udbytning af arbejderne på verdensplan fra den internationale kapital og de multinationale selskabers side. Den udtrykkes bl.a. i den voksende overskudsbefolkning af arbejds- og subsistensløse, som tæller hundreder af millioner mennesker, i "flugten fra fattigdommen" fra syd til nord, i den voksende forarmelse af de brede masser i alle lande - og tilsvarende i den økonomiske og politiske styrkelse af de internationale banker, monopoler og selskaber.

Samtidig fortsætter den internationale arbejderklasse sin kamp for (gen)organisering af kommunistiske partier og opbygningen af en stærk international kommunistisk bevægelse på marxismen-leninismens grund, for kæmpende fagforeninger og andre klasseorganisationer til forsvar for elementære faglige og sociale rettigheder.

## **2. Modsætningen mellem socialisme og kapitalisme som socialt system**

Dette har været en dominerende modsætning igennem århundreder. På intet tidspunkt efter Oktoberrevolutionen i 1917 har det imperialistiske bourgeoisie opgivet sin strategi for at tilintetgøre og udslutte de socialistiske lande. Hitlertysklands overfald på det dengang eneste socialistiske land i verden, Sovjetunionen, i 1941 var også en imperialistisk revanchekrig. Den kolde krigs amerikanske og vestlige teorier om "at rulle kommunismen tilbage" - og den uhørt brutale fællesimperialistiske krigsførelse imod Nordkorea, interventionsforsøgene mod Castros Cuba, og den langvarige og beskidte franske og amerikanske krig i Vietnam og Indokina, afspejlede alle i vidt omfang denne modsætning.

Brutaliteten i krigsførelsen mod de socialistiske lande er uovertruffet i århundredets historie. Og når der ikke har været varm krig, har der været kold krig - økonomisk og politisk omringning af de socialistiske lande, blokader og boykotter.

Med svækkelsen af socialismen på verdensplan er denne modsætning generelt set blevet mindre fremtrædende efter 89-91. Modsætningen mellem kapitalisme og socialisme er imidlertid som nævnt både en modsætning mellem forskellige samfundssystemer og en modsætning mellem forskellige klasseideologier og klassestrategier. Den vil fortsat bestå selvom socialismen midlertidigt blev udsluttet som samfundsøkonomisk system fra jordens overflade. I forhold til kampen mellem systemer er denne modsætning dog overordentlig tilspidset. Både i forhold til spændingen på den koreanske halvø og imperialismens forsøg på at bringe Den demokratiske Folkerepublik Korea til fald, og i forhold til den fortsatte og skærpede politiske og økonomiske blokade mod Cuba. I begge tilfælde er det den amerikanske imperialisme, som er reaktionens hoveddaktør.

### **3. Modsætningen mellem imperialismen og de undertrykte folk og nationer.**

Denne modsætning er yderst akut. Den afspejler sig bl.a. i den kendsgerning, at kløften mellem rige og fattige lande vokser til stadighed og at udbytningen og undertrykkelsen af de tidligere kolonilande og andre afhængige lande med det store flertal af verdens befolkning, som lever i disse lande, fra en håndfuld rige imperialistiske nationers side bliver stadig større. Den afspejler sig i den stadig større internationalisering og globalisering af kapitalistisk økonomi, ideologi og politik, i den fortsatte udbygning af store imperialistiske organismer som Den europæiske Union, udvidelsen af NATO osv., i oprettelsen af toldmure omkring de rige landes klubber og kravet om åben adgang for finanskapitalen og de multinationale selskaber og deres varer til alle lande uden undtagelse, som er indholdet af imperialismens "frihandel".

Imperialismen søger at rulle de historiske resultater af folkenes befrielsesrevolutioner og kampen for uafhængighed og selvstændighed tilbage, og forevige sit herredømme i neokolonialismens form. Imperialistiske krige og imperialistisk fred er en uadskillelig bestanddel af denne modsætning: imperialismen søger at bevare eller generobre kontrollen med strategiske råvarer, som olien, militære støttepunkter i kampen om verdensherredømme osv. Golfkrigen, kampen om Mellemøsten osv. var og er udtryk for imperialismens strategiske kamp for verdensherredømme på folkenes og nationernes bekostning. Under neokolonialismens betingelser forandres også betingelsernes for folkenes frigørelseskamp for uafhængighed og social fremgang. De gamle koloniherrer vender tilbage under nye former, især ved at besætte nøglepunkterne i disse landes økonomi, men også politisk og militært under nye former. Kampen i disse lande og områder antager i dag stadig hyppigere form af borgerkrig, og som et opgør med lakajregimer, som fungerer som redskaber for imperialismen - som det var til-

fældet i kampen mod apartheidregimet i Sydafrika, mod Pinochet i Chile eller i dag mod Mobutu i Zaire. Den antiimperialistiske modstandsvilje bliver i dag imidlertid i vidt omfang vildledt i nationale og etniske konflikter eller ført ind i den religiøse fundamentalismes blindgyder.

#### **4. Modsætningen mellem de imperialistiske magter indbyrdes.**

Disse modsætninger har i det århundrede, vi snart forlader, ført til to verdenskrige, og til talrige andre varme og også kolde krige, til handelskrige, valutakrige osv. Kernen i denne modsætning er imperialisternes indbyrdes kamp om verdensherredømme, om nyopdeling af verden, deres jagt på indflydelsessfærer, markeder og råstoffer, og de multinationale selskabers kamp for maksimalprofitter.

Den amerikanske imperialism er verdens førende imperialistmagt. Dagens kapitalistiske Rusland - der som et stort kapitalistisk land nødvendigvis må følge en imperialistisk strategi - har tabt årtier i forhold til sine konkurrenter. Den europæiske Union, Japan og - med visse forbehold - Kina forfølger samtidig en supermagtsstrategi, som nødvendigvis i sig rummer kimen til fremtidige interimperialistiske konflikter.

I dag kommer disse modsætninger blandt andet til udtryk i form af de konstante handelskrige. Men de udtrykker sig også i udarbejdelsen af forskellige strategier for international indflydelse, ikke mindst i forhold til de tidligere kolonimagters gamle indflydelsessfærer, som kommer i modstrid med hinanden. Der er f.eks. ret skarpe modsætninger mellem USA, EU og Rusland omkring opdelingen af Europa, i særdeleshed Øst- og Centraleuropa., mellem USA og EU i forhold til Mellemøsten, Afrika osv. Der er modsætninger mellem Japan og USA omkring indflydelse i Sydøst- og Sydasiens, i forhold til det australske kontinent osv.

I en lang række situationer forfølger imperialistmagterne fælles målsætninger, og er i stand til at forene sig herom på folkenes bekostning. De kan tilmed føre en fælles imperialistisk krig (i FN's navn, og under amerikansk anførsel) mod en fælles fjende, som det var tilfældet under Golfkrigen, og sammen kæmpe for indførelsen af den såkaldte "nye verdensorden". Men selv når de er enige omkring en fælles målsætning, kæmper de altid indbyrdes om at få den største bid af kagen for dem selv. Krige pr. stedfortræder finder allerede sted, og selvom der ikke eksisterer en akut fare for verdenskrig, er det ikke en trussel, menneskeheden blot kan glemme alt om. De gigantiske udryddelsesarsenaler er ikke blevet skrottet, men holdes ved lige. Atompressionens tid er ikke forbi.

I sidste ende vil de opdukkende imperialistiske supermagter ikke finde sig i det nuværende amerikanske overherredømme, som på talrige måder stækker og forkrøbler deres operations- og ekspansionsmuligheder.

### **Imperialismens og reaktionens globale offensiv**

Tiden siden 80'ernes begyndelse og hele dette århundredes sidste årti indtil nu har været karakteriseret ved en offensiv fra imperialismens og reaktionens side mod socialismen, arbejderklassen og folkene, som har været uden sidestykke siden fascismens offensiv i 30'erne og 40'erne og afslutningen af 2. Verdenskrig. Blandt dens mål har været

- udslættelsen af socialismen som socialt system fra jordens overflade
- en fast etablering af et altomfattende kapitalistisk verdensmarked på nyliberalt grundlag
- en fast etablering af neokolonialismen som udbytningssystem i forhold til de tidligere kolonilande og andre afhængige

- lande, som binder de politisk selvstændige lande på hænder og fødder og hindrer en selvstændig og progressiv udvikling
- at berøve arbejderklassen alle de rettigheder, som de har opnået gennem århundredets kampe, både i de udviklede lande, hvor de er fastest etableret, og i de øvrige lande, og for at omforme både de imperialistiske og de udbyttede og afhængige lande efter nyliberal model. Samtidig indskrænkes arbejderens organisationsret og -muligheder, ikke mindst på det faglige område. I en lang række lande er de kommunistiske partier forbudt, i alle bekæmpes de.
  - at tilintetgøre de tilkæmpede sociale rettigheder for det store flertal af befolkningerne, ikke bare arbejderklassen og overskudsbefolkningen (de udstødte), men også andre brede lag af befolkningen. Både de udviklede kapitalistiske lande og de afhængige lande omformes i hastigt tempo efter nyliberal model. Det betyder at de såkaldte velfærdssamfund, herunder "den danske og nordiske model" opgives i de udviklede lande, og at de udviklingsmodeller for de fattige lande, som baserede sig på en stærk offentlig sektor, nationalisering af nøgleindustrier, og kraftige investeringer i uddannelse og sundhed, afløses af privatiseringsmodeller og kraftige sociale nedskæringer, ofte dikteret som betingelse for "bistand" af de internationale imperialistiske organismer som Verdensbanken og IMF.
  - marginalisering af den enorme og voksende overskudsbefolkning på globalt plan. Herunder skabelse af stadig større kløfter mellem arbejdende og arbejdsløse, med henblik på (i de udviklede kapitalistiske lande) at anvende de arbejdsløse som løntrykkere og indføre et såkaldt "tredje", ureguleret, arbejdsmarked - og med henblik på simpelthen at reducere og tilintetgøre befolkningsoverskuddet i de afhængige lande. Metoderne strækker sig fra humane børnebegrænsningsprogrammer, til åben udslettelseskrig i form af påtvungen underernæring og sultedød, opmuntring til krig og folkemord, etniske og religiøse konflikter og stammekrige. Tvangssteri-



lisation, organtyperier og børnemord er blevet udbredte fænomener.

- bevidst opmuntring af den åndelige reaktion i kamp mod alle kommunistiske eller blot progressive ideer gennem udbredelsen af reaktionære ideer og propaganda på alle felter - i videnskabelig, pseudovidenskabelig eller religiøs forklædning, og i ide-pluralismens tegn.

Hetzen mod kommunismen og den videnskabelige socialisme fortsættes med uformindsket styrke, samtidig med at pseudonationalisme og religiøs fundamentalisme, der begge er blevet til stærke åndelige drivkræfter hos brede folkemasser (ofte til erstatning af kommunistiske og progressive ideer) og som er blevet en motiva kraft i de borgerkrige, etniske og religiøse konflikter, som breder sig i et stadigt accelererende tempo. Også fascistiske og nazistiske bevægelser opmuntres og får nye udviklingsmuligheder.

- Et intensivt globalt anlagt propaganda og pseudovidenskabeligt skønmaling af kapitalismens og markedsøkonomiens mirakelmuligheder, af det "pluralistiske demokrati" - og et altomfattende ideologisk forsvar for den imperialistiske økonomiske og politiske globalisering for at lamme folkenes modstandskraft og tro på alternativer til råkapitalismen. Ifølge denne propaganda er nationalstaterne, nationernes og folkenes rettigheder "historisk udlevede".

Imperialismens virkelighed er: Forstærket udbytning og udplyndring af folkene, manglende evne til at sikre retfærd og velfærd for den brede befolkning, det er pseudodemokrati og permanent krænkelse af de mest elementære sociale og politiske menneskerettigheder, evige krige og konflikter, bevidst splittelse og hensynsløs nedkæmpelse af enhver modstand. Det er monopolernes udvidede rettigheder, og ikke en udvidelse af folkenes rettigheder, der udgør imperialismens virkelige dagsorden.

## **Imperialismen og reaktionen er fortsat i offensiven i den globale klassekamp.**

Dens eufori fra 89-91 og det kraftige momentum fra dengang er godtnok forsvundet, og den har langt fra fået opfyldt alle sine mål og hensigter samtidig med at der har vist sig dybe sprækker i den imperialistiske fællesfront. Det skal også siges, at dens falske løfter til folkemasserne i øst som vest er blevet grundigt afsløret som netop falske og demagogiske løfter, og at ikke bare den albanske befolkning, som lokkedes til at ofre alt for en billet til det kapitalistiske lykkelotteri med rette føler sig bedragne. En række imperialistiske regimer, ikke mindst en række rabiate højreregeringer, som Majors i England, bliver stadig mere miskrediterede. I almindelighed kan det siges, at arbejderne og de brede folkemasser er ved at vågne og ved at rejse sig fra trykket af den første fase i den ideologiske, politiske og økonomiske offensiv fra imperialismens og reaktionens side. Det er ikke bare hist og her, at modstanden flammer op, men den er fortsat spredt og lidt tilfældig og let at neddæmpe og slå ned. Men generelt set går reaktionens offensiv stadig videre og stadig dybere. Det er den øjeblikkelige retning, og intet tyder på, at det vil forandres i de nærmest kommende år.

## **”Globalisering” - monopolernes og imperialismens udbytningstrategi**

Globalisering og internationalisering er blevet til kode- og modeord for udviklingen af den kapitalistiske verdensøkonomi. Hvad ligger der i dette? Med ”globalisering” menes blandt andet den kraftige forøgelse af den internationale handel og kapitaleksport, af kommunikation og teknologi og skabelsen af et verdensomspændende finansmarked, der har begrænset selv de økonomisk stærkeste lande bevægelsesfrihed og autonomi.

Ser man blot en smule nøjere efter, vil man konstatere, at ”glo-

balisering" og "internationaliseringen" af økonomien dækker over genoprettelsen af et kapitalistisk verdensmarked, anført af imperialistmagterne, som søger at overvinde den historiske deling af verden i to - den kapitalistiske og socialistiske verden - og af to verdensomspændende økonomiske systemer, det kapitalistiske og det socialistiske - som udvikledes efter Oktoberrevolutionen i 1917, og som tog særlig fart efter fascismens nederlag i 2. Verdenskrig med oprettelsen af den socialistiske lejr, den kinesiske revolution og socialismens udbredelse til næsten alle kontinenter.

Indskrænkningen af det kapitalistiske verdensmarked var et historisk nederlag for kapitalismen, som med væksten i antallet af socialistiske lande og de tidligere kolonilandes selvstændighedskamp og nationale befrielsesrevolutioner i de første tiår efter afslutningen af 2. Verdenskrig mistede en lang række af sine tidligere positioner. Kapitalismens almene krise og dens iboende modsætninger skærpedes yderligere. Dette førte til en yderligere udvikling af statsmonopolkapitalismen statsapparatets underordning under monopolerne, og deres fuldstændige kontrol over alle sider af landenes økonomiske, politiske og sociale liv, og til udviklingen af mellemstatslige monopolforbund som EU.

Fra den moderne revisionismes magtovertagelse i de tidligere socialistiske lande i slutningen af 50'erne og op gennem 60'erne åbnedes nye muligheder for den internationale finanskapital og monopolerne, de multinationale selskaber, der begyndte at gennemtrænge de revisionistiske landes økonomi gennem lån og etablering af selskaber og joint-ventures i disse lande.

Denne regressive historiske tendens kom til fuld udfoldelse i løbet af 80'erne og 90'erne med de tidligere socialistiske landes kollaps og "markedsøkonomiens globale triumf". Den fuldstændige genoprettelse af kapitalismen i de tidligere socialistiske lande, og de kapitalistiske økonomiske reformer i verdens folkerigeste land

Kina med dens åbne dør politik og integration i den internationale kapitalismes organismer åbnede enorme nye operationsfelter for verdensimperialismen og de største monopoler, de såkaldte multinationale og transnationale selskaber.

Foruden udslættelsen af socialismen som globalt økonomisk system og kapitalismens fuldstændige genoprettelse i alle lande, hvor arbejderklassen gennem sin revolutionære kamp har tilkæmpet sig magten, har imperialismen som sin strategi haft en genetablering af det gamle slavebindende udbytningsforhold til de tidligere kolonier og afhængige lande. Efter det store revolutionære udbrud i de tidligere kolonilande efter 2. Verdenskrig måtte imperialismen lægge sin strategi om, og finde nye former og metoder til udplyndringen og udbytningen af landene i den såkaldte 3. verden. Den gamle kolonialisme forvandlede til neokolonialisme - et helt system af politiske, ideologiske, økonomiske og militære organismer, som imperialismen skabte for at bevare og genoprette udbytningen af sine tidligere kolonier og andre lande. De internationale monopoler, herunder de såkaldte multinationale selskaber, har spillet deres egen nøglerolle i disse imperialistiske strategier. "Globaliseringen" er de internationale monopolars kontrol med og herredømme over verdensøkonomien. Når man ser nærmere efter betyder globalisering den imperialistiske finanskapitals og de multinationale selskabers udbredelse af deres fangarme over hele kloden.

De multinationale selskaber er langt fra så internationale, som ordet antyder. De er næsten alle hjemmehørende i det ene eller andet af de stærkeste imperialistiske lande (G7-landene). De fleste er amerikanske. Og globaliseringens sprog er engelsk, information og kommunikation styres af magtfulde operatører. Og den internationale standardisering og skabelsen af en global massekultur anføres af McDonalds og CNN.

## Ringe vækst, stagnation og tilbagegang

På trods af den gigantiske udvidelse af imperialismens og kapitalismens virkefelt i de seneste årtier kan den imidlertid ikke undslippe den almene krise for kapitalismen, som indtrådte med Oktoberrevolutionen, og som afspejler vor epokes karakter som imperialismens og revolutionernes epoke.

Den relative stabilisering af det kapitalistiske verdensmarked, som også rummes i "globaliseringen", er et midlertidigt og historisk betinget fænomen. Under det hele skærpes kapitalismens og imperialismens grundlæggende modsigelser uophørligt. På ingen måde vil det kunne lykkes at sikre en grundlæggende stabilitet for verdenskapitalismen, et kapitalistisk tusindårsrige af fred og social fremgang. Den kapitalistiske og imperialistiske verden har igennem 70'erne og 80'erne oplevet et stadig større fald i vækstraterne, samtidig med at de periodiske overproduktionskriser blev stadig hyppigere, og blev forbundet med alle mulige andre kriser: galopperende inflation, valutakriser, handelskriser osv. Siden 1973 (med den såkaldte oliekrise) - der definitivt gjorde en ende på to årtiers næsten uafbrudt vækst - har den kapitalistiske verdensøkonomi i stadig højere grad afsløret sin skrøbelighed. Den økonomiske verdenskrise i begyndelsen af 80'erne påvirkede næsten alle lande i verden. De imperialistiske lande har udkæmpet og udkæmper en desperat kamp for at finde veje ud af krisen: ikke bare ved at vælte dens byrder over på befolkningerne i de rige lande, og ved at forstærke udbytningen af de afhængige lande, men også ved for enhver pris - indbefattet krig og truslen om udslettelsen af menneskeheden gennem en kernevåben og stjernekrig at tiltvinge sig og åbne nye markeder.

Den revisionistiske udvikling i Sovjetunionen og Østeuropa fra midten af 50'erne ansporede imperialismen til at satse hårdt på at åbne disse kolossale markeder, der i mere end en menneskealder, og i tiden fra 2. Verdenskrigs afslutning, havde været lukket

land for dem. Med socialismens midlertidige sejr i Sovjetunionen, Østeuropa og Kina blev det kapitalistiske verdensmarked kraftigt formindsket. Forsøgene på at opbygge en selvstændig og uafhængig økonomi i de tidligere kolonilande og de afhængige lande i den såkaldte tredje verden indskrænkede imperialismens operationsmuligheder yderligere, og forstærkede krisetegnene i den rige del af verden. De politiske og sociale processer, som forårsagede socialismens endelige fald i Europa, og åbningen af det gigantiske kinesiske marked for den vestlige kapital, blev med andre ord en ny - om end midlertidig og højst usikker - redningsplanke for den kriselagede imperialistiske verden.

Men tallene har deres eget sprog. Genetableringen af kapitalismen som det altdominerende økonomiske verdenssystem viser netop dets totalt manglende evne til at sikre økonomisk og social stabilitet og fremgang. Det mest karakteristiske træk ved det kapitalistiske verdenssystem er netop dets stagnation, dets manglende evne til at sikre stabil og generel økonomisk vækst. Den kapitalistiske vækst er altid en partiel, skævvreden og modsætningsfyldt vækst - fordi det er vækst på bekostning af andre, det er udbytningens vækst. På trods af stærkt opreklamerede regionale og partielle "økonomiske mirakler" kan det ikke skjules, at den økonomiske stagnation og det økonomiske forfald er den mest udprægede tendens. Den økonomiske nedgang gennem de sidste femten år har på globalt plan været uden fortilfælde. Den overgår, som det konstateres af UNDP, både i varighed og ofte også i dybde, nedgangen under Den store Depression i slutningen af 20'erne og 30'erne i de industrialiserede lande.

Som nævnt har stagnation og direkte fald ramt mere end 100 lande, fortrinsvis i Afrika, Latinamerika, det vestlige Asien og det tidligere Sovjetunionen. Af disse er i 70 gennemsnitsindkomsten i dag lavere end den var i 1980. I 43 lande er den tilmed lavere end i 1970. Til sammenligning råder verdens 358 dollars-milliardærer

over samlede aktiver, der overstiger den samlede årsindkomst hos lande med mere end 45 procent af verdens befolkning!

Fra midten af 90'erne har det været jubelår for de multinationale selskaber. Aktiekurserne og udbytterne har nået nye og aldrig før overtrufne rekordhøjder. "Socialismens fald" og "globaliseringen" er blevet omsat til kontant gevinst, til gigantprofit.

Men "globaliseringen" og de frie tøjler for imperialismen og de transnationale selskaber har ikke i 90'erne ført til øgede vækstrater. Selvom væksten fra 94 til i dag globalt set har været på 2,5 pct. ligger vækstraterne under de kriseplagede firseres. Selv på toppen af den økonomisk cyklus er vækstraterne i de udviklede kapitalistiske lande ikke imponerende. I 1995 - det bedste år i årtiet - var EU's samlede vækstrate for industriproduktionen på 3,8 procent. I 1996 faldt den til 0,3 procent. I Danmark faldt den fra 4,1 % i 95 til 1,2 % i 96. Væksten i Frankrig var på 0,2 pct. i 96, i Tyskland på 0,3 %. Italien oplevede et fald på ikke mindre end 2,3 %. FN må om de udviklede kapitalistiske lande konkludere: "Den økonomiske genrejsning i de udviklede lande frembyder moderat vækst, egentlig reallønsstagnation og høj arbejdsløshed."

I Østeuropa og CSE-landene faldt gennemsnitsindkomsten med en femtedel eller mere alene i perioden 1990-93. I perioden 1960-80 voksede disse landes gennemsnitsindkomst pr. indbygger med 5 procent årligt. I 80'erne faldt det til 1.3 procent om året. Men efter omvæltningerne faldt den med ikke mindre end 11 procent årligt, og det samlede nationalprodukt faldt på kun tre år med en tredjedel. Den dybe økonomiske og sociale katastrofe, som den endelige genoprettelse af kapitalismen har betydet i disse lande, kan aflæses direkte af disse tal.

Globaliseringen og internationaliseringen af økonomien det vil sige de imperialistiske landes og de multinationale selskabers sta-

dig større kontrol med og gennemtrængen af verdensøkonomien i dens fjerneste hjørner - betyder med andre ord en stadig større global ulighed, og en stadig større ulighed også indenfor de enkelte lande, rige som fattige.

### **De multinationales kontrol med verdenshandel og kapitaleksport**

Et af de karakteristiske træk ved "globaliseringen" er væksten i den internationale handel med varer, som tredobledes i perioden 1965-90, og med tjenesteydelser, som i samme periode voksede ikke mindre end fjorten gange. Men "globaliseringens" velsignelser er gået uden om de fattige lande. Den fattigste femtedel af verdens lande har f.eks. i perioden 60-90 set deres andel i verdenshandelen falde fra 4 procent til mindre end 1 procent. Det er en "globalisering" med få aktører, "internationalisering" af rovet.

Samhandelen mellem landene er blevet af stadig mindre betydning. I dags står verdens transnationale koncerner, de multinationale selskaber, for to tredjedele af verdenshandelen med varer og tjenesteydelser. Ifølge en rapport fra FN-organisationen UNCTAD er der angiveligt 40.000 transnationale koncerner (hvoraf nogle få hundreder er virkelige globale giganter) og 250.000 beslægtede selskaber (datterselskaber o.lign.). Det er disse selskaber, som fuldstændig kontrollerer den internationale handel i dag. Kun en tredjedel af verdenshandelen kan siges at foregå på basis af den officielle doktrin om "frie markeder" og "frihandel". Af de transnationale selskabers andel foregår en tredjedel indenfor virksomheden selv, og en tredjedel som transaktioner mellem de multinationalt indbyrdes.

Den enorme vækst i kapitaleksporten er et af de mest påfaldende fænomener ved imperialismen i dag. Fra 1991-93 voksede verdens samlede direkte investeringer dobbelt så hurtigt som ver-



denshandelen, der igen voksede halvanden gang hurtigere end den samlede produktion. Verdens direkte udenlandske investeringer blev ved slutningen af 1994 anslået til 2,4 billioner dollars, hvoraf de rige kapitalistiske lande står for tre fjerdedele. De amerikanske koncerner alene står for ca. omkring 25 procent af verdens samlede udenlandske investeringer. Samtidig er USA den største modtager af udenlandske investeringer.

Hovedparten af udlandsinvesteringerne foregår mellem de imperialistiske lande selv, fortrinsvis indenfor den såkaldte "imperialistiske triade" - USA, EU og Japan. Hver af disse centrer har - i rivalisering og samarbejde - deres egen globaliseringsstrategi. Japan og de japanske koncerner satser for eksempel hårdt på at trænge ind i den amerikanske økonomi gennem overtagelse af store amerikanske koncerner. Og den opvoksende europæiske supermagt EU er ifølge en FN-analyse "blevet en nøgleregion i de amerikanske multinationales globaliseringsstrategi". Omkring hvert ben i denne imperialistiske trekant opbygges og tilknyttes en række udviklingslande som økonomiske vækstcentre, som spiller en central rolle i den skærpede internationale konkurrence. Det "økonomiske mirakel" i Sydøstasien og tildels i Kina forklares af følgende økonomiske kendsgerning: Mere end tre fjerdedel af de private kapitalinvesteringer i udviklingslandene - det vil sige storbankernes, de multinationale selskabers og dollarmilliardærernes investeringer i udlandet - gik til kun 10 lande, fortrinsvis i dette område af Asien. Mere end 125 milliarder dollars alene i 1994. Forklaringen på "miraklet" er med andre ord enorme kapitalinvesteringer fra de imperialistiske transnationale selskaber og lande - og udnyttelsen af disse landes billige arbejdskraft i sammenligning med prisen på arbejdskraften i selskabernes hjemlande. I 1994 stod Kina med indgående investeringer på 34 milliarder dollars for 40 procent af samtlige investeringer i udviklingslandene.

De gigantiske kapitalbevægelser den stadig voldsommere inter-

ationale spekulation er en stadig usikkerhedsfaktor i den globale økonomi, en mulig kriseudløsende faktor og en tikkende bombe under verdensøkonomien. Mere end en trillion (billion) dollars søger verden rundt hvert døgn i jagten på afkast og profit. Den er det stærkeste udtryk for nyliberalismens - råkapitalismens - sejr i denne periode, og bevæger sig frit henover grænserne, og uden kontrol, mellem landene - og gør selv den stærkeste økonomi sårbar overfor angreb og spekulation. Denne kapitalstrøm har gjort verden til et globalt finansmarked - som kun de rige lande, og de rigeste i de fattige lande har indflydelse på, og en hånd med i - og har direkte virkning for den nationale fastlæggelse af rentefod, valutakurser og andre midler i den økonomiske politik. Selvom det er lykkedes imperialismen at få åbnet store nye områder som nye markeder og investeringsobjekter - som det tidligere Sovjetunionen og Kina - betyder det ikke, at der er blevet tilstrækkeligt med lebensraum for imperialismen og monopolerne. Som chefen for den tyske monopolgruppe Daimler-Benz udtrykte det i 90'ernes begyndelse: "Verdensmarkedet vil blive opdelt på ny, og vi vil være med. Vi vil sammen med vore handelspartnere erobre og sikre nye områder på verdensmarkedet." Konkurrencekampen mellem de transnationale selskaber og deres hjemlande formindskes ikke, men bliver stadig skarpere. Dens indhold er fortsat kampen om nyopdeling, genopdeling, af indflydelsessfærer, markeder, afsætnings- og investeringsområder, og sikring af maksimalprofitter.

Den hurtige udvikling af den tekniske og videnskabelige revolution hævdes at være et bevis på den nuværende kapitalismes fortræffelighed. Computeren og automatiseringen går sin sejrsgang overalt i verden. Men den medbringer ikke de lovede velsignelser for arbejderne og befolkningerne. Den fører i første række til en betydelig vækst i arbejdsløsheden, i den globale overskudsbefolkning, såvel i de rige som fattige lande. Samtidig øges den teknologiske kløft mellem de udviklede lande og det store flertal af verdens lande. Den tekniske og videnskabelige revolutions udvikling bremses og

hæmmes af den sociale og økonomiske skævvridning af verden. Og samtidig bidrager den tekniske og videnskabelige revolution på imperialistisk basis yderligere til at cementere og forstærke denne skævvridning. Kun de allerstærkeste - og det vil i reglen sige de største - af udviklingslandene har muligheder for at hægte sig på nicher i den teknologiske udvikling, som f.eks. Indien på softwareområdet. Det er med computere som med fødevarer: De globale udbytningsforhold forhindrer de bredeste masser i at få deres rimelige andel i både den materielle og mulige åndelige udvikling.

### **"Vækst uden arbejdspladser"**

Mens de imperialistiske lande - organiseret i OECD og grupperet i andre mellemstatslige monopolorganismer ikke har oplevet spektakulære stigninger i nationalprodukt og nationalindkomst, og heller ikke de dramatiske fald som andre lande har, har de haft en langsom og langtfra imponerende, men dog relativt stabil vækstrate - afbrudt af de periodiske kriser med deres direkte produktionsnedgang. Men selve denne langsomme vækst - under de nuværende optimale politiske og økonomiske omstændigheder på globalt plan - er et udtryk for kapitalismens indre skrøbelighed. Man har kaldt denne langsomme vækst i de industrialiserede lande for "vækst uden arbejdspladser" ("jobless growth"). I 1993 var den gennemsnitlige officielle arbejdsløshedsrate i OECD-landene 8 pct. - fra 2,5 pct. i Japan over 10 pct. i Storbritannien til 23 pct. i Spanien. Den officielle arbejdsløshed i disse lande berører mere end 35 millioner mennesker. Dertil kommer også officielt - 4 millioner ikke-registrerede arbejdsløse og atter millioner af andre, som kun har deltidsarbejde.

Kvinder og de unge er særlig berørt af arbejdsløsheden. Mere end fem millioner registreres i øvrigt som hjemløse, som boligløse.

For EU-landene som helhed var den officielle arbejdsløshedsrate

i 1995 på 11 procent - efter at være steget konstant siden 1974. I begyndelsen af 1997 slog det genforenede Tyskland alle efterkrigstidsrekorder med en arbejdsløshed på næsten 5 millioner, med over 10 pct. arbejdsløse i den tidligere forbundsrepublik og næsten 25 pct. i det tidligere DDR. I Rusland, CSE-landene og i Østeuropa er arbejdsløsheden eksploderet siden 1990 - op til 30 procent. For de fleste øvrige lande - og også nogle af de nævnte - er de officielle arbejdsløshedstal langt fra pålidelige. Men arbejdsløshed og underbeskæftigelse udgør selvfølgelig ikke et mindre problem i de fattige og afhængige lande end i de industrialiserede lande. Den berører hundreder af millioner af mennesker verden over, og udgør en kynisk pisk over de arbejdendes hoved, en fortsat trussel om ruin for de arbejdende, en kilde til løntrykkeri, til emigration og social deroute.

Retten til arbejde er en basal menneskeret - som fornægtes hele den arbejdende befolkning i hele den globaliserede verden. ”Vækst uden arbejdspladser” betales af arbejderne gennem højere arbejdsintensitet, hurtigere nedslidning og reallønsfald. I udviklingslandene - og tilmed for visse dele af arbejderbefolkningen i de udviklede lande - betales den yderligere med en direkte forlængelse af arbejdstiden og tvunget dobbeltarbejde. Arbejdsløsheden er det største globale, sociale problem i dag. Og den globale arbejdsløshed er ikke i aftagende, den er overordentlig høj, generelt set på niveau med mellemkrigstidens, og i stadig vækst, særlig hurtigt i de industrialiserede, kapitalistiske og imperialistiske lande.

Gendannelsen af det næsten altomfattende kapitalistiske verdensmarked er også ledsaget af et stadigt og generelt fald i reallønnen for arbejderne verden over, og af indkomsterne for hele den arbejdende del af befolkningen. Denne tendens er blevet forstærket kraftigt siden 1980, som det er fremgået af tidligere citerede tal. I de rige OECD-lande lever i dag mere end 100 millioner mennesker under den officielle fattigdomsgrænse - og tallet er hastigt

voksende, f.eks. i USA og UK. Samtidig med at arbejdernes og de udstødtes realløn og realindkomster forringes og falder absolut, forringes også deres andel i nationalindkomsten og i fordelingen af nationalformuen. Således øgede den rigeste 1 procent af den amerikanske befolkning i perioden mellem 75 og 90 sin andel i nationalformuen fra 20 til 36 procent.

### **Imperialismen og kapitalismens almene krise i dag**

"Globalisering" og "internationalisering" betyder med andre ord, at de rige lande bliver rigere, og de fattige lande fattigere, og at en håndfuld dollars-milliardærer øger deres gigantiske formuer, mens milliarder ikke kan leve en beskedn og tryk tilværelse.

Der findes talløse officielle rapporter, der fremhæver en del af kendsgerningerne omkring denne internationale situation, og der afholdes utallige topmøder og konferencer i FN-regi og anden international regi, hvor statsoverhoveder samles og underskriver slutdokumenter, der taler om en planmæssig indsats indenfor fastlagte tidsrammer for "udligne kløften mellem syd og nord", "afskaffe fattigdom og sult", "sikre kvindernes ligestilling", "forbedre minoriteternes forhold", "tackle miljøkrisen" osv. osv. Det forbliver ved løfterne og de uforpligtende erklæringer. Og disse internationale konferencer bliver globale medieshow's, hvor de imperialistiske stormagter hver især slås for at stadfæste deres interesser.

Imperialismens - finanskapitalens, monopolernes - verdensherredømme hverken vil eller kan handle på anden måde end de gør: de er tvunget af kapitalismens økonomiske lovmæssigheder, og er ude af stand til at sikre en planmæssig global udvikling med politiske og sociale fremskridt for verdensbefolkningens store flertal. De er ude af stand til at løse eller opbløde de store modsætninger, som opæder det kapitalistiske verdenssystem indefra. Enhver kriseløsning lægger blot kimen til endnu dybere kriser.

Lenin understregede: ”Imperialismen er et specifikt historisk stadium i kapitalismen. Dens særegne karakter er tredobbelt: imperialismen er 1) monopolkapitalisme; 2) snyltende eller rådnende kapitalisme; 3) døende kapitalisme. Den frie konkurrences erstatning af monopol er det grundlæggende økonomiske træk, imperialismens kvintessens.”

Han uddybede karakteristikken af imperialismen som rådnende kapitalisme ved at fremhæve først og fremmest den tendens til forrådnelse, som er karakteristisk for ethvert monopol under det kapitalistiske system med privatejendomsret til produktionsmidlerne - ”noget som på ingen måde udelukker en forbløffende hurtig udvikling af kapitalismen i enkelte industrigrene, i enkelte lande og i enkelte perioder.” For det andet ved skabelsen af kuponklipperlaget, spekulantlaget af kapitalister i de rige lande. For det tredje karakteriserede han kapitaleksporten som ”snylten i anden potens”. For det fjerde noterede han, at finanskapitalen stræber ”efter herredømme, ikke efter frihed. Politisk reaktion over hele linjen er et karakteristisk træk ved imperialismen. Korrupsion, bestikkelse i kolossal målestok og al slags svindel”. Og for det femte noterede han, at udbytningen af de undertrykte nationer omdanner ”stigende grad ‘den civiliserede verden’ til en snylter på hundreder af millioners krop i de u-civiliserede nationer”.

Lenins geniale, alsidige analyse af imperialismen fortjener at blive genstand for et fornyet og dybtgående studium fra alle kommunisters side. Den har ikke mistet et gran af sin videnskabelighed eller aktualitet - på trods af alle de historiske udvikler og sociale og økonomiske forandringer, som har fundet sted. Den bekræftes igen og igen af også af udviklingen i hele det 20. århundrede, indbefattet dets sidste årtier. Det er indlysende, at kapitalismens almene krise igennem en række årtier har bevæget sig ind i en ny fase, en ny etape, dens tredje. Den første etape, eller fase, i kapitalismens almene krise opstod i forbindelse med den 1. Verdenskrig

og Oktoberrevolutionen, som betød det første ødelæggende slag mod det kapitalistiske verdenssystem, og som opdelte verden i to modsatrettede samfundssystemer, i en kapitalistisk og en socialistisk verden. Den kendetegnedes endvidere bl.a. ved en dybtgående skærpeelse af krisen i det kapitalistiske kolonisystem.

Den anden fase indtrådte sammen med de verdenshistoriske processer under og efter 2. Verdenskrig, hvor socialismen blev opbygget i en lang række nye lande som følge af fascismens nederlag og imperialismens almene svækkelse, og den gamle kolonialisme brød sammen. Som følge heraf skærpedes imperialismens modsigelser yderligere. Den ny, tredje etape, eller fase, i kapitalismens almene krise er blandt andet karakteriseret ved følgende:

- Genskabelsen af ét kapitalistisk verdensmarked på baggrund af elimineringen af socialismen og det socialistiske verdensmarked.
- Statsmonopolkapitalismen er kommet til fuld udfoldelse i de imperialistiske lande: det vil sige, at den kapitalistiske statsmagt er blevet fuldstændigt underordnet monopolerne, at statsmaskineriet og monopolerne vokser sammen, og at monopolerne har etableret deres herredømme over hele samfundets politiske, økonomiske og åndelige liv. Statsmonopolkapitalismen udvikles videre i form af skabelsen af nye internationale organismer som Den europæiske Union, som er de europæiske transnationale og multinationale selskabers statsdannelse.
- En uhørt koncentration og centralisering af kapitalen. De transnationale selskaber har øget deres kontrol over den globale økonomi, fra andelen i verdenshandelen til udlandsinvesteringer og kapitalbevægelser. Nogle få hundrede eller tusinde multinationale selskaber er med deres transaktioner herrer over liv og død for milliarder af mennesker, for levevilkår og

- arbejdsforhold for hovedparten af verdens befolkning.
- Faldende vækstrater, stadig ustabilitet i det globale økonomiske liv, stadig hyppigere overproduktionskriser, permanent inflation, hyppige finans- og valutakriser, permanent militarisering af økonomien, rekordhøj global arbejdsløshed, faldende realløn og voksende global forarmelse er faste træk i denne fase af kapitalismens almene krise.
  - Den tekniske og videnskabelige revolution - der i sin nuværende fase først og fremmest indebærer databaseret automatisering, udviklingen af den kemiske industri og genteknologien og oprettelsen af nye energikilder - har ændret den traditionelle industriproduktion og er også ved at ændre kontor- og servicesektoren. Den har skabt en række nye industrier, men har langt fra været i stand til at opsuge den stadig voksende arbejdsløshedshær i såvel de rige som de fattige lande. Under kapitalismens betingelser skærper den teknisk-videnskabelige revolution kløften mellem rige og fattige lande, mellem rige og fattige mennesker.
  - Dertil kommer en stadig dybere global miljøkrise, som er et resultat af imperialismens og monopolernes rovdrift på naturressourcer, råstoffer og mennesker.
  - Heller ikke i denne fase af kapitalismens almene krise findes der nogen varig stabilitet. Der bliver aldrig en "krisefri kapitalisme". Imperialismens modsætninger skærpes yderligere - og samtidig betyder "globaliseringen" en yderligere samfundsmæssiggørelse af produktionen og distribution, teknik og kommunikation på et stadig tættere integreret verdensmarked en yderligere samfundsmæssiggørelse af produktivkræfterne, en endnu mere fuldstændig forberedelse af de materielle betingelser for den socialistiske revolution.

Det er ikke finanskapitalen, ikke de mellemstatslige monopolforbund og de multinationale selskaber, der kan bringe menneskeheden



på en anden kurs end den nuværende, som er bundet til nye kriser, nye krige, nye katastrofer. De virkelige sociale og politiske fremskridt, som er sket i dette århundrede, er et resultat af arbejderklassens og folkernes kamp mod imperialismen, reaktion og fascisme, af socialismens gennembrud som en samfundsmæssig realitet, der i en periode af århundredet omfattede halvdelen af jordens befolkning. De verdenshistoriske fremskridt, arbejderklassens magtovertagelse i en række lande, afskaffelsen af kolonisystemet, nedkæmpelsen af fascismen, er nået ad kampens og revolutionernes vej, ved vold - imod imperialismens og reaktionens kontrarevolutionære vold. De proletariske (socialistiske) revolutioner, de socialistiske landes kamp imod imperialistisk omringning, intervention og kontrarevolution samt folkernes antiimperialistiske befrielsesrevolutioner har været hovedkilden til alle virkelige fremskridt for menneskeheden i den rådnende og døende imperialismes tid. De har understøttet og lettet arbejderklassens og folkernes kamp i alle andre lande, hvor revolutionerne ikke er brudt ud, har slået fejl eller er blevet omstyrtet af imperialismen og kontrarevolutionen.

Bag imperialismens nuværende uhørte offensiv mod socialismen, arbejderklassen og folkene ligger både den kendsgerning, at frygten for revolutionen og socialismen er afsvækket og dens revanchisme, dens bevidste bestræbelse på at dreje historiens hjul tilbage og udslette alle socialismens, revolutionernes og befrielseskampenes resultater.

Der er imidlertid ingen basis for, at erklære revolutionernes tid for et overstået stadium. De forberedes og udvikler sig ikke som spontane fænomener, men som resultat af et samspil mellem en lang række historiske, økonomiske og sociale forhold, og som et resultat af forberedelse og modning af såvel objektive som subjektive faktorer. Det er en historisk erfaring, at det kapitalistiske system ikke omstyrttes ved en enkelt pludselig handling, men over en meget langvarig periode, med zig-zag-bevægelser, fremgange

og tilbageslag gennem yderst udviklede udviklingsprocesser. Revolutionerne bryder ud, hvor alle imperialismens og kapitalismens modsætninger skærpes til det yderste. Og på trods af midlertidige sejre for verdensimperialismen, har den ingen mulighed for at finde vejen ud af kapitalismens almene krise. Det er fortsat den internationale arbejderklassens historiske opgave og rolle.

Selvom det under de nuværende internationale omstændigheder nøgternt må konstateres, at socialistiske revolutioner og nationale befrielseskrige har ugunstige omstændigheder for at bryde ud - og ikke mindst ugunstige omstændigheder for at sejre - så foreligger der objektivt revolutionære situationer i mange lande, på alle kontinenter. Men om revolutionens mulighed og nødvendighed forvandles til virkelighed, er afhængigt af styrkeforholdet mellem de kæmpende aktører, mellem klasserne i det enkelte land eller gruppe af lande, og deres allierede, og af de internationale styrkeforhold.

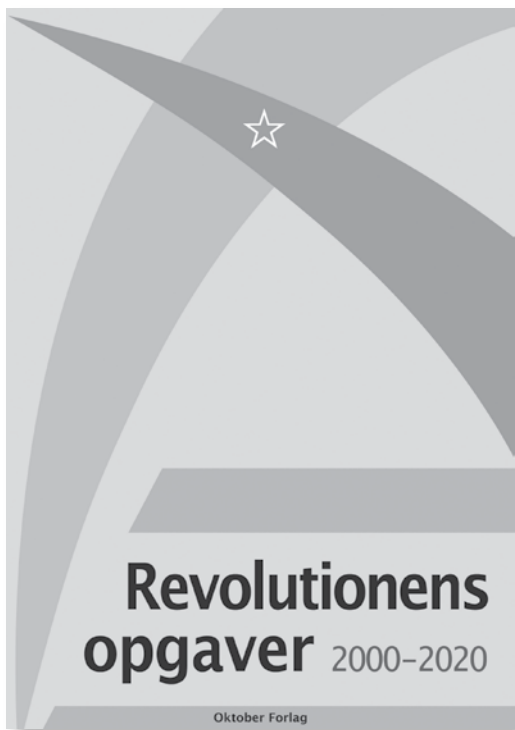
Den subjektive faktor - eksistensen af stærke kommunistiske partier, arbejdernes og de brede folkemassers organiserings- og bevidsthedsgrad osv. - halter generelt set langt bagefter den objektive. Men revolutionære eksplosioner er uundgåelige også i forbindelse med den 3. etape i kapitalismens almene krise, og kan finde sted i dette eller hint land, på alle kontinenter, hvor de politiske og sociale modsætninger skærpes til bristepunktet, og hvor det herskende regime, den herskende klasse, ikke længere kan fortsætte med at styre på den gamle måde, og hvor de beherskede ikke længere vil finde sig i det gamle regime.

*Januar 1997*



## Andre udgivelser fra Oktober Forlag:

*Uddrag fra Arbejderpartiet Kommunisternes kongresberetninger og vedtagelser gennem årene 2000 - 2020*



Revolutionens opgaver 2000–2020

100 DKK

Udgivet 23.april 2020

160 sider

A5 format paperback

*Beretning og dokumenter  
fra Arbejderpartiet Kommunisternes 9. kongres, 2021*



For et revolutionært brud med kapitalismen

100 DKK

Udgivet 1. februar 2022

120 sider

A5 format paperback

Arbejderpartiet Kommunisterne  
[www.apk2000.dk](http://www.apk2000.dk)

Netavisen Kommunistisk Politik  
[www.kpnet.dk](http://www.kpnet.dk)

Enhed og Kamp - politisk teoretisk magasin  
[www.enhedogkamp.dk](http://www.enhedogkamp.dk)



**Bogen indledes med ordene:**

**”Vi ser fremad, og vi ser frem til styrkelsen af det kommunistiske parti og til arbejderklassens revolution. Vi ved, at den fremtid afhænger af det kommunistiske partis evne til at tilegne sig marxismen-leninismen og til at bekæmpe revisionismen.”**

**Og fortsætter med:**

**”Kampen for skabelsen af et kommunistisk parti er hovedspørgsmålet for kommunisterne i de lande og tider, hvor et ægte kommunistisk parti ikke eksisterer.”**

**Det er sådan et brændende hovedspørgsmål for perioden 1997-2000, med dets medfølgende energi og koncentrerede undersøgelse, med dets marxistisk-leninistiske studie, som denne bog indeholder dokumentation fra.**